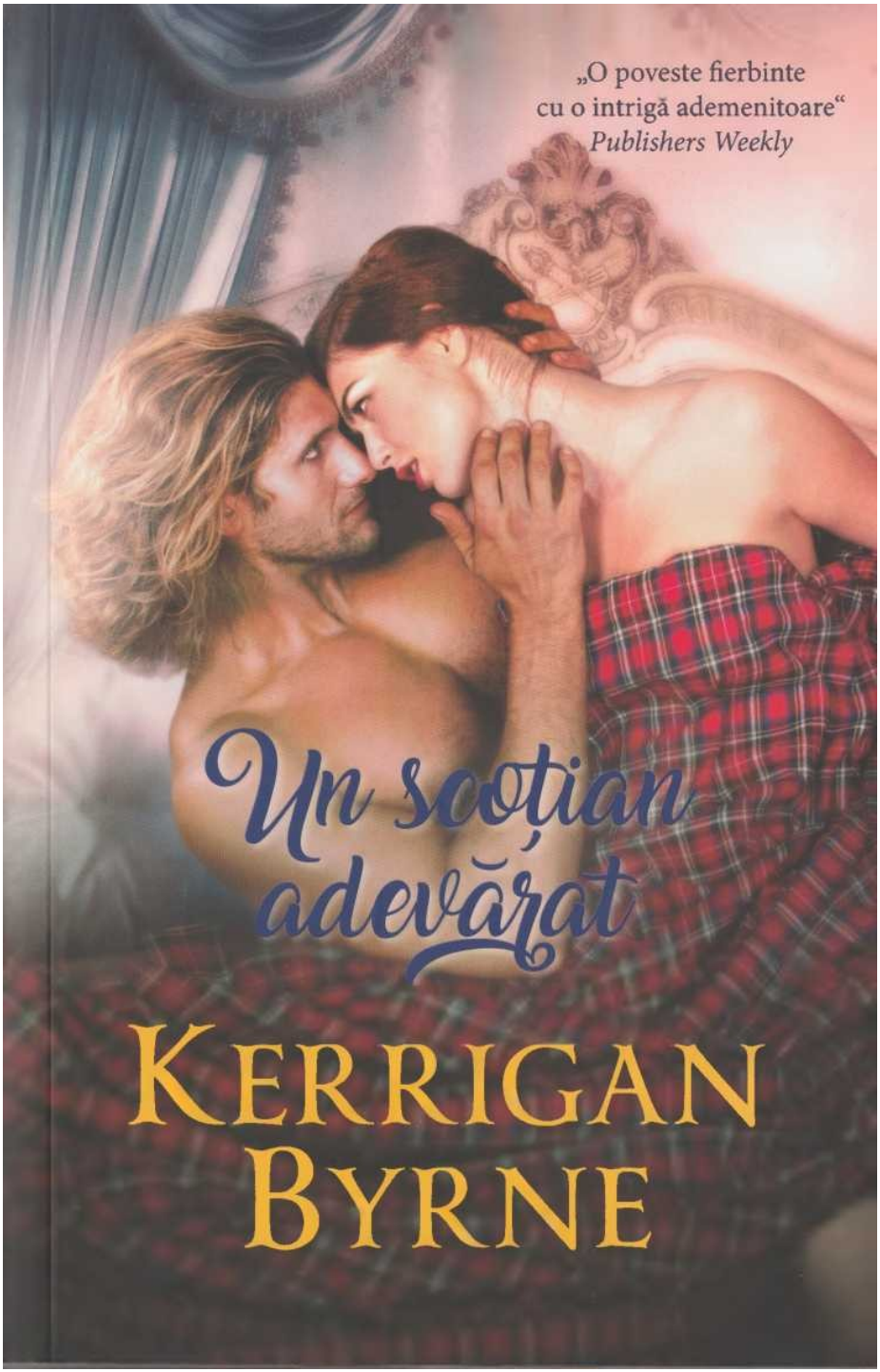
„O poveste fierbinte
cu o intrigă ademenitoare"
Publishers Weekly
Un scoțian adevărat
KERRIGAN BYRNE

KERRIGAN BYRNE
UN SCOŢIAN ADEVĂRAT
SERIA DIAVOLII ÎNGENUNCHIAŢI 2

***All Scot and Bothered by* Kerrigan Byrne**

Copyright © 2020 Kerrigan Byrne
Ediţie publicată prin înţelegere cu St. Martin's Publishing Group
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea, Laurenţia Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BYRNE, KERRIGAN
Un scoţian adevărat / Kerrigan Byrne
trad. din limba engleză: Irina Fulger – Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7155-4
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Irina Fulger
LITERA
Bucureşti

Pentru toate fetele cărora li s-a spus că nu pot...
Dar care oricum au făcut-o.

Prolog

Dreyton Abbey, Shropshire
Anglia, 1876

După calculele Ceceliei Teague se apropia de sfârşitul celei de-a doua zile de captivitate.

Nu-şi amintea ultima dată când tatăl ei o încuiase în camera verde din pivniţă aşa de mult. Poate chiar înnebunise.

Va descuia vreodată uşa? Lumea va uita de existenţa ei?

Întrebările o ciuguleau în întunericul beznă precum vulturii care ciugulesc dintr-un cadavru proaspăt.

Nu făcuse nimic rău sau desfrânat. Nimic care să merite cruzimea violentă a colegului ei de şcoală sau furia pioasă a tatălui ei.

Fusese doar prima fată care la 13 ani îi învinsese pe toţi din şcoala satului la calcule. Chiar şi pe elevii din ultimul an. Când domnul Rolland, profesorul, o acuzase că trişase din cauza vârstei şi a sexului ei, le amintise că Maria Gaetana Agnesi scrisese manualul din zilele moderne despre calcule diferenţiale şi integrale.

Apoi domnul Rolland o pedepsise să stea la colţ până când o duruseră picioarele şi pielea îi arsese de umilinţă.

Thomas Wingate, fiul măcelarului, o prinsese la prânz, îşi băgase faţa lui slabă şi rumenă în faţa ei şi îi dăduse vreo nouă feluri de porecle ridicole în timp ce îi smulgea ochelarii de pe faţă şi îi strivea în noroi. O scuipase, apoi o împinsese pe burtă peste un copac căzut şi îi arătase pantalonaşii băieţilor din anturajul lui, care urlaseră veseli.

Pe cât de supărată şi umilită fusese, Cecelia nu vărsase o singură lacrimă până când domnul Rolland nu amenințase că se duce direct la tatăl ei, pastorul Josiah Teague.

Amenințarea fusese îndreptată spre băieţi. Dar, după cum anticipase Cecelia, ea fusese cea care plătise pentru

păcatele lor.

Pentru că, în ochii tatălui ei, păcatul era al *ei.* Păcatul originar. Se născuse fată.

În timp ce reverendul Teague o ducea spre camera verde, îi şuierase predica obişnuită de condamnări, ignorând protestele ei vehemente.

— Exact ca mama ta, permiţi oricărui dobitoc să-ţi ridice fustele. Te omor înainte să ajungi o destrăbălată. O aruncase dur pe uşa pivniţei, făcând-o să se împiedice pe scări şi să aterizeze grămadă pe podeaua din pământ. Buzele lui se îndepărtaseră de dinţii pătaţi de ceai într-o grimasă de dezgust total. Credeam că eşti prea grasă pentru a atrage atenţia carnală a unui bărbat.

— Nu am *făcut* nimic, ţipă ea, ignorând zgârietura de sub genunchi, provocată de impactul cu solul, în timp ce se ridica pentru a-şi uni mâinile ca şi cum se ruga. Te rog, crede-mă! Ai încredere, te rog. Eu niciodată…

— Eşti *femeie* acum. Şterse cuvântul de pe buze cu dosul mâinii. Şi nu există femeie inocentă. L-ai tentat pe băiat să păcătuiască şi pentru asta trebuie să te căieşti.

Protestele ei se pierdură când el trânti uşa grea şi o lăsă în umbre.

Cecelia se aşeză într-un colţ. Începuse să se obişnuiască cu tot mai desele ei pedepse. Măcar avea abecedarul cu care să se ţină ocupată, pentru că apucase să-l bage în corsaj înainte ca tatăl ei să intre ca o furtună în curtea şcolii.

Nu fusese cuprinsă de panică decât după ce trecuse o zi, o noapte şi ziua următoare.

Când se goli găleata cu apă, o apucă o criză de isterie. Lovi în uşă până când îşi zdreli pumnii. Se împinse cu toată greutatea în ea, învineţindu-şi umerii.

Se rugă la gaura cheii precum ar face-o un condamnat în ultima noapte din viaţa lui. Jură să fie bună. Să se poarte frumos. Promise orice credea ea că ar putea îmbuna inima tatălui ei sau a lui Dumnezeu. Confesă şi păcate pe care nu le comisese, sperând ca sinceritatea şi penitenţa ei să-i cumpere libertatea.

— Te rog, *papa, te rog,* lasă-mă să ies, suspină ea la umbra picioarelor lui, două coloane ale condamnării pe fâşia subţire de lumină de sub uşă. Nu mă lăsa singură în întuneric.

— Ai fost concepută în întuneric, copilă, şi cel mai probabil în întunericul etern te vei întoarce. Vocea lui era la fel de puternică şi severă în mica lor casă parohială cum era de la amvon. Roagă-te şi cugetă la asta!

Umbrele picioarelor lui dispărură, şi Cecelia căzu în genunchi, întinzând degetele spre ultima lumină a felinarului lui ce pălea.

Se cuibări lângă uşă ca un câine ce aşteaptă întoarcerea stăpânului său, cu obrazul ce îi tremura lipit de podeaua umedă în timp ce căuta pe dedesubt revenirea luminii.

Concepută în întuneric. Ce însemna asta? Şi cum era asta vina ei?

Cecelia îşi numea temniţa „camera verde” pentru că muşchiul crescut pe piatra umedă era singura culoare ce putea fi găsită în pivniţa din modesta căsuţă. Cu mult timp în urmă, un vicar cu o familie prea mare pentru a avea loc cum se cuvine în casa cu două camere, compartimentase o parte din spaţiul subteran într-un dormitor în plus. Care conţinea un pat şi un cufăr împinse într-un colţ.

Vara deschidea fereastra şi se înghesuia spre razele anemice de soare sau de lună, absorbind cât de mult putea. Într-o zi, la fereastră apăruseră cizmele reverendului Teague şi băgaseră pământ înăuntru, acoperind-o cu praf.

Îl implorase să nu încuie fereastra pe dinafară. Să nu-i ia singura lumină pe care o cunoştea.

— Nu voi fugi, jură ea.

— Nu mi-e teamă că o să fugi, mugi el cu un rar şi fad acces de râs. Nu este ca şi cum ai începea printr-o fereastră aşa de mică.

Fusese pentru prima dată când Cecelia îşi urâse corpul. Mărimea şi forma sa. Dacă ar fi fost slabă şi delicată, poate că s-ar fi putut strecura prin fereastră noaptea.

Nu că ar fi făcut-o... îi era prea teamă de întuneric. Şi nu avea unde să se ducă.

Pe parcursul anilor, înfruntase camera verde cu mai mult curaj. Demonii şi monştrii invocaţi de temerile ei fanteziste nu o atacară niciodată. Păianjenii şi orice alţi locuitori ai întunericului se încăierau, se strecurau şi îşi ţeseau pânzele, dar fără s-o rănească.

Sunetele şoarecilor deveniră până la urmă o serenadă, de preferat tăcerii îngrozitoare.

Era uimită de cum se putuse adapta. Chinul setei şi al foamei. Mirosul oribil al oalei de noapte negolite şi al corpului ei nespălat într-o cameră prost aerisită.

Într-o zi, când tatăl ei fusese plecat să convertească oameni, strecurase o pătură de pe propriul pat într-un dulap. O înfăşură noaptea în jurul ei, prefăcându-se că firava căldură obţinută astfel provenea de la o persoană.

Se sprijinea de zid, înfăşurată în pătură, imaginându-şi că braţele ce îi cuprindeau mijlocul erau braţele altcuiva, ţinând-o cum nu o ţinuse nimeni niciodată. Că suprafeţele şi rotunjimile pietrelor reci din spatele ei reprezentau de fapt forţa unui bărbat. A unui protector. A cuiva care nu o lăsa singură noaptea.

Să înfrunte întunericul de una singură.

Pentru că, chiar dacă coşmarurile imaginate în copilărie se destrămau cu fiecare an ce trecea, unul nu dispărea niciodată.

În întunericul absolut de sub pământ ceva mai perfid decât o fantomă pândea în camera verde. Mai neînduplecată decât foamea. Mai putredă decât mizeria. Mai veninoasă decât orice păianjen.

Singurătatea.

Un cuvânt atotcuprinzător, pe cât de corect, pe atât de nepotrivit.

Ce începea ca plictiseală şi izolare se transforma lent într-un gol de linişte în ea, un abis căscat de vid pe care nicio masă, nici o interacţiune nu părea să-l poate umple.

Pentru că, chiar şi atunci când era liberă, camera era mereu acolo, aşteptând următoarea ei greşeală aparentă,

următorul ei păcat accidental.

Aşteptarea de a fi aruncată în acest iad era aproape la fel de chinuitoare precum orele interminabile pe care le petrecea în închisoarea ei.

Cecelia se ruga în timp ce tatăl ei îi poruncea, dar nu rugăciunile ce fusese obligată să le memoreze. Cădea în genunchi în fiecare noapte, venerând un Dumnezeu rece şi neîndurător şi implorând cu înflăcărarea pelerinului pentru un singur lucru.

Cineva care să o salveze din acest iad gri-verde în care trăia.

De data asta se rugă până când limba uscată i se lipi de cerul gurii şi nu mai avu lacrimi. Stomacul ei, prea gol ca să o mai roadă, fu cuprins de gustul acid al fricii. După două zile abia mai avea forţa să stea în picioare, aşa că stătea sprijinită de peretele de piatră, cu pătura în jurul ei.

„Nu cred că vrea să-mi mai dea drumul de data asta."

Golul din ea se deschise când îşi dădu seama de asta. Cel unde obişnuia să se afle lumina, unde obişnuia să se afle Dumnezeu.

Balamalele ferestrei pivniţei protestară când vicarul trase pentru a deschide şi o găleată de apă o împroşcă, în timp ce tatăl ei o cobora pe pământ cu o grabă neobişnuită.

Cecelia se ridică în fund cu mâinile tremurânde.

— Bea şi spală-te, pentru orice eventualitate, se răsti tatăl ei. Dar dacă scoţi vreun sunet cât ei sunt aici, nu vei mai ieşi vreodată din această cameră, mă înţelegi, fetiţo?

Nu aşteptă ca ea să-i răspundă. Trânti fereastra şi plecă fără a se mai deranja să o încuie.

Cecelia stătu câteva clipe încremenită de uluire, apoi se ridică spre găleată. Nu ţinu cont de mizeria de pe mâini când le făcu căuş în găleată şi bău cu lăcomie. Neputându-şi potoli setea aşa, ridică întreaga găleată la buze şi aproape că se înecă în graba de a o înclina pentru a-şi uda gâtul lacom.

Deasupra capului auzi paşi, un sunet scurt, sacadat, foarte diferit de cizmele cu tălpi grele ale tatălui ei.

Ei erau sus. Cine erau de îl alarmaseră aşa de tare pe

tatăl ei?

Lăsă în liniște găleata, urcă treptele și se furișă spre ușă, lăsându-se pe vine pentru a asculta pe sub crăpătură.

— Unde-o ții, părinte? întrebă o voce feminină străină, cu un accent pe care Cecelia nu și l-ar fi putut imagina nici dacă mintea ei nu ar fi fost zăpăcită de foame.

Apăsă cu mâna pe lemnul rece al ușii. O căutau pe ea? Primise răspuns la rugăciunile ei după toți acești ani înlăcrimați.

— Nu-i treaba unei târfe unde-i fata mea.

Acesta nu era vreun mare indiciu legat de identitatea femeii. Pentru Josiah Teague toate fiicele Evei erau cel mai probabil prostituate în secret.

— Am fost avertizată că ești un șarlatan fățarnic. Vocea misterioasă a femeii se auzi mai aproape acum. Te uiți de sus la noi, te rogi pentru noi și ți-e milă de noi. Ne condamni și ne umilești, timp în care noi nu facem altceva decât să râdem de apendicele ăla mic, inutil și flasc ce-ți atârnă între picioare.

— *Îndrăznești* să…

Restul cuvintelor fură înăbușite de un foșnet, de parcă îi fuseseră strivite de o lovitură în stomac.

— Oh, Hortense ne-a povestit despre impotența ta, continuă femeia. Știm cu toții că *nu* tu ești tatăl fetei.

Hortense. Mama ei.

Probabil că Cecelia leșinase la această revelație pentru că următorul lucru de care își dădu seama era faptul că era ridicată de pe podea și strânsă la pieptul plin și moale al străinei.

— Vai, biata de tine, gânguri o voce dulce. Binecuvântată să-ți fie inima mică și dulce. Cât te-a ținut părintele ăsta bătrân și rău încuiată aici?

— Eu…

Cecelia privi speriată și nesigură spre scări și-l văzu pe amenințătorul ei tată ținut la distanță de un bărbat mult mai scund decât el, dar suficient de lat cât să umple tot cadrul ușii.

Întrebările ei primiră răspuns în clipa în care întâlni

ochii reverendului. Ochi negri, aceeaşi culoare ca şi părul lui.

Ca şi sufletul lui.

Nu… nu tatăl ei. Era slab, înalt şi ascuţit, nasul îi era lung, bărbia severă.

Când Cecelia îşi studiase trăsăturile rotunde şi moi în oglindă, nu observase niciodată nici cea mai mică asemănare cu el şi acum ştia de ce.

Locul ei nu era lângă el.

Slavă Domnului!

O lacrimă alunecă din colţul ochiului când ridică privirea la salvatoarea ei, cea mai frumoasă fiinţă umană pe care o văzuse Cecelia vreodată.

Rochia ei, într-o nuanţă închisă de auriu, strălucea imposibil de plină de viaţă în întunericul deprimant de sub pământ. Pielea şi părul ei străluceau precum lingourile sclipitoare de aur, deşi ochii ei erau în mod curios negri. Avea buze pline, colorate în aceeaşi nuanţă ca a unor cale roşii de seră.

Femeia era plinuţă, moale, ca şi ea, şi radia o luminiscenţă uimitoare, de parcă întreaga ei fiinţă era saturată de lumină.

— Cecelia, draga mea, numele meu este Genevieve Leveaux, dar prietenii îmi spun Genny. Ai vreo obiecţie în a fi prietena mea?

O altă lacrimă căzu. Niciodată nu avusese o prietenă.

Fermecată, Cecelia ridică degetele pentru a atinge chipul femeii. Se opri la timp, necăjită de mizeria de pe mâinile ei. Nu-şi va murdări salvatoarea cu mizeria de pe ea, cum nu ar murdări-o cu vopsea pe Mona Lisa.

— Nu mă lăsa aici!

Simţi primele cuvinte rostite după zile întregi precum metalul ruginit în gât, dar trebuia să-şi susţină cauza.

— Oh, dulceaţă, nu mai petreci un minuţel sub acoperişul ăsta mizerabil. Poţi să te ridici?

Cecelia încuviinţă din cap şi se lăsă ridicată în picioare de înger. Se clătină şi din nou se trezi cu capul pe sânii femeii.

— Haide acum!

Punându-şi ferm braţul în jurul Ceceliei, Genny o ajută să urce treptele, în timp ce însoţitorul ei robust şi incredibil de bine îmbrăcat îl ţintuia cu umărul pe reverend în afara cadrului uşii şi în hol.

— Pfui, slavă Domnului! exclamă nu prea delicat Genny. Fără supărare, iubire, dar cum zicea bunica mea în Louisiana, duhoarea ta ar face să cadă părul din nasul unui sconcs.

Ameţită şi năucă, Cecelia o urmă fără să-i răspundă, în mare parte pentru că nu înţelegea nimic în afară de ideea principală. Nu se spălase de aproape trei zile şi se simţea foarte ruşinată.

Pentru a-şi distrage atenţia de la propria umilinţă, trecu în revistă viaţa pe care o lăsase în urmă. Masa instabilă la care mâncau în tăcere mesele modeste, cu fiecare porţie raţionalizată şi dojenită pentru fiecare îmbucătură. Salonul dărăpănat, etern lipsit de vizite. Camera de zi cu vatra mereu rece, chiar dacă începuse ploioasa lună octombrie, unde citea doar din Biblie şi alte texte canonice la lumina focului până i se încrucişau ochii.

— Este datoria mea să te salvez de păcatele mamei tale! Josiah Teague îşi găsi în sfârşit vocea, deşi Cecelia nu-i desluşea trăsăturile din cealaltă cameră. Majoritatea bărbaţilor nu ar fi crescut o fată concepută în afara propriei căsnicii. Ţine minte asta, Cecelia, când vei fi tentată să comiţi acte imorale ca aceste femei *uitate de Dumnezeu!* Ţi-aş fi salvat sufletul. Încă-l pot salva!

— Oh, termină cu behăitul, ţap şchiop!

Genny o mută pe Cecelia în spatele ei în timp ce însoţitorul ei îl aşeza forţat pe Josiah pe un scaun la masă.

— În casa *mea* se aduce laudă Domnului şi se strigă aleluia mai mult decât în casa ta, să ştii. Făcând obraznic cu ochiul, Genny se întoarse spre Cecelia şi se aplecă pentru a ajunge cu faţa la acelaşi nivel cu al ei. Dar nu eşti tu o păpuşă perfectă de porţelan, fredonă ea, atingând cu vârful degetului nasul obraznic al Ceceliei. Ştiam eu că o să fii un copil frumos, dar i-ai întrecut pe toţi.

— Mulţumesc, domnişoară Leveaux.

Obrajii Ceceliei erau aşa de calzi, încât se temea că făcuse febră.

— Domnişoară Leveaux! Ai auzit asta, Wexler?

Genny se îndreptă ca să scoată cel mai vesel râs.

Wexler nu râse. Nu se mişcă. Rămase unde se afla, profilându-se ameninţător peste Josiah Teague. Ştergând o lacrimă imaginară de amuzament din colţul ochiului, Genny se aplecă din nou spre Cecelia.

— Spune-mi *Genny!* Suntem prietene acum, da?

Cecelia încuviinţă din cap, uitându-se pe furiş la bărbatul care fusese tatăl ei, gândindu-se că ultima amintire despre el va fi chipul lui neclar, pentru că ochelarii îi erau striviţi pe undeva în praful din curtea şcolii.

Era în regulă, ştia ce expresie avea.

— Ai vreo altă rochie în afară de asta, puişorule? Cred că ţi-a rămas mică de vreun an – mă rog, o să-i zicem rochie dacă trebuie.

— Nu are nevoie să cadă în păcatul vanităţii, şuieră reverendul, trăsăturile fiindu-i sculptate de furie şi frică reţinute, însă aşa de intense că i se întunecase pielea de la roşu la violet. Este o fată nevolnică şi lacomă. Uită-te la ea! Am făcut ce am putut cu ea, dar mănâncă în mijlocul nopţii şi nu scapă de obicei indiferent de câtă disciplină, corecţie sau izolare are parte. Nu este responsabilitatea mea să-i cumpăr haine noi când explodează din haine ce sunt de mărimea potrivită.

— Scuză-mă un minut, dulceaţă!

Genny se ridică cât era de înaltă, trecu pe lângă Wexler şi îi dădu o palmă peste faţă lui Josiah Teague. Puternic. Destul de puternic cât să-l clatine din scaunul în care era.

Recăpătându-şi echilibrul, reverendul se ridică în picioare, dar fu împins la loc de către Wexler, blocul de muşchi tăcut şi enigmatic.

Genny nici măcar nu tresări. O prinse pe Cecelia şi o duse afară la o trăsură impunătoare, învelind-o într-o mantie căptuşită cu blană.

Respectuosul Wexler rămase un moment înăuntru şi, în ciuda a tot, Cecelia dădu într-o parte perdeaua şi privi neliniştită la uşă.

— Nu-ţi bate tu capul ăla frumos şi roşcat al tău. Genny se aşează în faţa ei şi îşi aranjă fustele înainte de o a bate uşor pe mână pe Cecelia. Doar semnează nişte hârtii.

— Ce hârtii?

— Povesteşte-mi despre tine, draga mea, o încurajă Genny cu un zâmbet blând. Ce faci ca să te ţii ocupată? Ce ai învăţat în afară de rugăciuni?

Cecelia scoase timidă caietul de la mijloc, de unde îl ţinea, întinzându-l către femeie.

Genny se uită la caiet pentru o clipă îndelungată, îl deschise cu grijă cu două degete de parcă se aştepta ca între pagini să fie aplatizat un monstru.

Cecelia îşi ţinu respiraţia, în timp ce femeia dădea paginile cu o viteză tot mai mare, până când îi întâlni privirea cu ochii strălucitori.

— Nu mi-a zis nimeni că eşti o artistă, păpuşică.

Cecelia îşi încreţi fruntea confuză.

Nu era o artistă. Nici poetă, nici altceva. Încercase acele distracţii cu eforturi dureroase când era izolată, efectul fiind dezastruos.

Smulse caietul ce-i era întins înapoi şi se uită la ce se afla acolo. Doar exponenţi şi teoreme, limite şi derivate, formule, funcţii şi grafice corespunzătoare.

Ridică privirea şi văzu un zâmbet satisfăcut ce dezvăluia dinţii sclipitor de albi ai lui Genny.

— O să-ţi placă unde mergem, dulceaţă, n-am nicio îndoială.

Cecelia încuviinţă din cap, fiindu-i teamă să întrebe. Se cufundă în mantie, încercând să smulgă o emoţie din vârtejul care se învârtea în ea precum într-o furtună. Se simţea uşurată? Îngrijorată? Tristă? Euforică?

Un amestec confuz din toate aceste lucruri, hotărî ea, în timp ce-l privea pe Wexler ieşind din casa parohială.

În mare parte îi era foame.

— Sunt lihnită. Genny părea că-i citeşte din nou

gândurile. Hai să ne oprim la hanul The Crossland pentru noaptea asta, unde să mănânci şi să te speli. Am auzit că au prăjiturile astea micuţe extraordinare peste care este presărat...

— Oh, n-am voie prăjituri, o informă Cecelia fără niciun pic de suferinţă. A te răsfăţa este un păcat.

Genny se întinse spre ea şi îi luă mâinile, apucându-le ferm şi puternic. Ochii îi străluceau precum bronzul încălzit în forja temperamentului ei, în timp ce-şi dădea la o parte buclele blonde de pe obraji.

— Ascultă-mă. Alungă toate ideile astea despre păcat şi abstinenţă din capul tău, mă auzi? Viaţa ta este a ta. De acum înainte, vrei prăjituri? Mănânci prăjituri. Te vei împodobi în culori şi vei mânca şi vei purta şi te vei bucura de orice ai tu chef, când ai tu chef. De azi înainte nu-ţi mai refuza nimic! Nu mai simţi ruşine! Eşti cine eşti şi eşti frumoasă.

Ochii Ceceliei se umplură de lacrimi la auzul acestor lucruri amabile.

— Nu sunt frumoasă. Sunt grasă.

Genny o privi o clipă, buzele ei trădând un aer meditativ înainte să vorbească:

— Iubito, unii oameni îţi vor spune asta, dar când o vor face, ţine minte cuvintele mele pentru că-s expertă în asta. Când vei creşte, vei fi *devastatoare* pentru bărbaţi. Cu ochii şi buzele alea, cu părul şi pielea ta, cu ce începe să se vadă pe sub rochia aia veche şi demodată... Genny se lăsă pe spate, făcându-şi vânt cu evantaiul de parcă dintr-odată crescuse temperatura din trăsură. Vei fi o adevărată forţă şi nu te amăgi! Normal că vor fi cei care preferă fătuci cu talii mici. Şi vei descoperi că majoritatea bărbaţilor sunt prea sensibili să tolereze o femeie al cărei creier este pe măsura creierului lor. Vor fi al naibii de intimidaţi. Dar, drăguţo, vei exercita o putere pe care încă nu o înţelegi. Vei captiva, controla şi *distruge* destui bărbaţi.

Cecelia se muşcă de interiorul obrazului, simţindu-se dintr-odată iarăşi foarte copleşită şi ameţită.

— Nu vreau să distrug pe nimeni.

Şi nu şi-ar imagina niciodată să ţină pe cineva captiv, nu după ce ea fusese supusă la aşa ceva. Chipul lui Genny se îmblânzi şi dădu la o parte o buclă rebelă de pe obrazul Ceceliei.

— Mi s-a zis că eşti dulce, ca mama ta.

— Ai cunoscut-o pe mama?

Cecelia o apucă cu ambele mâini, mustind de întrebări.

— Am întâlnit-o o dată, când a fost în vizită, zise ea vag.

— În vizită und…

— Hai să vedem ce-i cu prăjiturile alea! Genny bătu în tavanul trăsurii, şi caii porniră înainte cu un pocnet al frâielor. După o cină copioasă, o baie fierbinte şi o noapte bună de somn, o să mergem să probezi nişte rochii care să-ţi vină, de orice culoare vrei tu. Nu va mai trebui să-ţi faci griji despre bani niciodată şi nu-i asta o binecuvântare? Acum ai o avere la dispoziţie, pentru că eşti moştenitoarea uneia dintre cele mai importante şi mai influente persoane din societatea londoneză.

Cecelia avu nevoie de câteva încercări pentru a-şi recăpăta răsuflarea.

— Este… este vorba de tatăl meu adevărat?

Genny strânse buzele.

— Îmi pare rău, drăguţă, dar nu pot să-ţi spun. Doar să ştii că este cineva care ţine foarte mult la tine. Cineva care a iubit-o pe mama ta.

Cecelia se lăsă alinată de acest răspuns câteva săptămâni în care se învârti ca într-un cocon cu hoteluri scumpe, corăbii şi vile. Croitorese, bucătărese, vânzătoare şi cameriste. În drum spre destinaţia ei, vizită Parisul, fiind uimită de fascinantul oraş şi cu adevărat uluită de locuitorii lui năucitori.

Şcoala din Chardonne pentru fete ar fi putut să fie cel mai romantic castel gotic pe care şi l-ar fi putut imagina vreodată. Angajaţii de acolo se dădură peste cap să o găzduiască, în drum spre turnul fermecat fiind o serie de ferestre ce dădeau spre sclipitorul lac Geneva. Aceasta

avea să fie noua ei casă.

Era smerită. Recunoscătoare. Destul de cuprinsă de teamă.

Cu toate astea, la sfârşitul zilei, când se aşeză pe patul ei din turn, acelaşi gol o chinuia. Pentru că, chiar dacă ferestrele ei erau mari şi grandioase, în loc de mici şi murdare, şi chiar dacă avea mâncare, căldură şi era îngrijită cum nu-şi închipuise…

Tot singură era în întuneric.

Capitolul 1

Castelul Redmayne.
Devonshire, 1891

Şapte ani erau prea mult timp pentru orice scoţian să stea fără să aibă o uniune fizică cu o femeie. Sau erau mai degrabă opt?

Cassius Gerard Ramsay, lordul prim-judecător al înaltei Curţi, se convinsese că din cauza abstinenţei prelungite era acum chinuit de o maladie fizică de care nu mai suferise din adolescenţă.

O erecţie nedorită, *agonizantă.*

În curând avea să împlinească 40 de ani. Sigur era imun la asemenea afecţiuni la vârsta asta. Într-adevăr, eliminase asemenea slăbiciune din el cu ani buni în urmă.

Viaţa îl învăţase că un bărbat trebuia să-şi stăpânească poftele cu mână de fier şi cu o stăpânire de sine de neclintit, altfel avea să fie controlat de pofte sau distrus în mod ireparabil de ele.

Şi cu toate astea, iată-l, captiv al propriului mădular, stând într-o anumită poziţie pentru a-şi ascunde reacţia instantanee – nu, violentă – a corpului la vederea voluptuoasei şi misterioasei domnişoare Cecelia Teague care lingea o trufă de ciocolată de pe degetele ei goale.

În mijlocul unei serate la castelul Redmayne, nici mai

mult, nici mai puţin.

În ciuda mustrărilor severe interioare să-şi îndrepte atenţia în altă parte, privirea lui revenea mereu spre ea ca trasă de un fir invizibil, pentru a zăbovi asupra trăsăturilor ei în formă de inimă.

Nu avea de ce să piardă timp întrebându-se de ce. Era exact genul de femeie de care fusese mereu atras. Una cu mai multe curbe decât linii drepte. Atrăgătoare. Chiar senzuală. Pielea ei era de un alb superb, buzele în nuanţa vinului lui preferat.

Învăluită într-o rochie violet mătăsoasă, care era în contrast cu extraordinarele ei bucle de culoarea cuprului ce luceau în lumina candelabrelor. Privirea ei albastră era un paradox. Ochi mari şi candizi. Deschişi… dar înfocaţi.

Al naibii să fie dacă nu i se părea cea mai curioasă combinaţie.

Cecelia Teague era un păcat în viaţă. Un amestec păcătos de inocenţă şi răsfăţ. Echivalentul femeiesc al unei trufe.

Vârful degetului îi dispăru în gură în timp ce sugea ultimul rest aromat de pe piele.

Ramsay îşi înghiţi un geamăt chinuit, muşcându-se pe interiorul obrazului suficient de tare cât să-şi guste propriul sânge, în timp ce-şi încrucişa picioarele. Apoi le descrucişa. Schimba poziţiile şi le încrucişa în direcţia opusă.

Şapte ani nenorociţi!

Sau trecuse mai mult? Perioada de după 30 de ani părea să fi fost un timp nesfârşit de muncă şi singurătate, lipsit de splendidul festin vizual al corpului unei femei goale.

Şi ce îmbucătură delicioasă ar fi fost domnişoara Teague, după ce ar fi dat la o parte toate straturile alea de dantelă, volane şi drăcii ridicole, lăsând la vedere doar curbe oneste, gropiţe curioase, păr frumos şi o piele suplă, moale ca perna.

Cum stătuse aşa de mult fără greutatea caldă a coapselor unei femei testând forţa umerilor lui în timp ce el o ducea la orgasmul tremurător? Suficient de mult încât

aproape să uite cum se simţea sexul unei femei. Umezeala secretă, flexibilitatea, carnea intimă, plăcerea blestemată.

Până când Cecelia Teague se aplecă să aleagă o altă trufă de pe farfuria de cristal, oferindu-i o privelişte mai mult decât generoasă a decolteului ei. Prin minte îi trecură într-o secundă furtunoasă de poftă fiecare lucru păcătos pe care îl făcuse, fiecare act pe care şi-l imaginase sau doar îi trecuse prin minte.

Doamne, sânii aceia ar fi tentat şi un sfânt. S-ar vărsa precum smântână proaspătă peste mâinile lui.

Pe ceafă i se prelinse o picătură de transpiraţie spre guler, inspiră abrupt, închipuindu-şi mirosul cald, îmbietor al pielii pufoase dintre sâni. Gustul sării sub limba lui, moliciunea de neîndurat…

— Pot să vă ofer una, milord Ramsay?

Avu nevoie de o eternitate ca să proceseze sugestia degajată a domnişoarei Teague. Într-un final clipi şi întrebă elocvent:

— Ăăă… Poftim?

— Vă uitaţi ca şi cum doreaţi. Ochelarii îi măreau genele curios de negre în timp ce se lăsau timide pe obraz. Şi, vă garantez, că sunt la fel de bune la gust cum vă închipuiţi că sunt. Cremoase şi bogate, cu un pic de sare. N-aţi gustat niciodată ceva mai bun, aş paria cu propria viaţă.

Lui Ramsay i se uscă gura. Privirea îi coborî la sânii ei şi înghiţi, revenind apoi la expresia ei onestă. Doar nu-i oferea să guste din carnea ei. Nu… *aici.* Nu era străin de propunerile venite din partea domnişoarelor şi matroanelor, deopotrivă, dar niciodată aşa pe faţă.

Erecţia lui umflată tresări şi se încordă, indicându-i clar ce spera libidoul lui indisciplinat să facă cu oferta ei.

Privi neajutorat în jur la ceilalţi invitaţi ai seratei, agitându-se precum nişte păsări colibri strălucitoare într-un tufiş de liliac, fără a sta prea mult timp într-un loc.

Mai observase cineva propunerea ei şocantă?

— Vedeţi, eu şi Alexandra împărtăşim o slăbiciune pentru decadenta ciocolată. Alese una de pe farfurie cu discreţia cu care un bijutier ar arăta o selecţie de diamante.

Acestea sunt importate din Belgia. Textura este peste medie şi doar aşteptaţi să ajungeţi la mijloc.

Încurcat, Ramsay se uită la ciocolată, blestemându-se pentru cât era de prost.

Îi oferise o trufă. Normal că asta îi oferise. Ce naiba îl făcuse să creadă că-i propusese să-i guste carnea? Poate că fusese aşa de fermecat de vocea ei răguşită, precum fumul ce se învârte peste cel mai bun coniac, încât nu-i percepuse corect cuvintele.

Tuşi şi îşi săgetă cu privirea fratele vitreg, Piers Gedrick Atherton, ducele de Redmayne, care era prea absorbit de povestea plină de viaţă a soţiei sale, Alexandra, pentru a observa.

Ramsay spera că, dacă se uita urât suficient de intens, netrebnicul duce va veni să-l salveze.

Dar nu avea asemenea noroc, Redmayne şi ducesa erau ocupaţi cu invitaţii, făcând tot ce puteau pentru a o introduce în societatea selectă pe rătăcitoarea contesă de Mont Claire, Lady Francesca Cavendish.

Doamne, domnişoara Teague era invitată în afurisitul ăsta de castel doar pentru că era bună prietenă de pe vremea şcolii cu Lady Francesca şi Lady Alexandra. Din câte înţelesese el, cele trei femei erau inseparabile de decenii, şi fratele lui se căsătorise cu Lady Alexandra ştiind că şi contesa, şi domnişoara Teague făceau parte integrantă din târg.

Şi atunci de ce seducătoarea domnişoară Teague nu stătea de vorbă cu *ele* în loc să-l chinuiască pe *el?*

Domnişoara în chestiune zâmbi un pic cam trist şi îşi înfipse dinţii în trufă, savurând-o precum un condamnat şi-ar savura ultima masă.

— Sunt plină după somptuoasa noastră cină, zise ea din spatele mâinii pe care o ţinea în faţa buzelor pentru a-şi feri gura plină de ciocolată. Dar am descoperit că am un apetit insaţiabil pentru desert.

Ramsay aproape că-şi înghiţi limba. *Insaţiabil.* Precum nevoia lui flămândă, diabolică. Pielea îi era sensibilă, fierbinte şi întinsă peste trup. Simţea totul mai somptuos.

Decadent. Catifeaua canapelei de sub el. Parfumul din aer.

Era periculos. Acest moment. Această dorinţă.

Această femeie.

Într-un astfel de moment un bărbat pierdea totul, făcând alegerea greşită. Invitând-o la dans sau la o plimbare cu el în grădini ca să-i distrugă reputaţia în tufele de trandafiri.

El nu era un astfel de bărbat. Nu va fi niciodată.

Scrâşnind din dinţi, Ramsay spera că, dacă era destul de taciturn, ea se va îndepărta.

Neştiindu-i gândurile pofticioase, voluptuoasa cochetă se aplecă din nou pentru a alege o trufă pentru el. De data asta se aplecă mai mult, ispitindu-l cu priveliştea.

— Pe Alex nu o s-o deranjeze, dacă de asta ezitaţi. Este foarte generoasă.

Ramsay tresări. Domnişoara Teague îi spunea veselă ducesei de Redmayne, o lady cu poate cel mai vechi titlu din imperiu, „Alex”. De parcă nu se schimbase nimic din copilăria lor. De parcă se simţea complet confortabil într-o încăpere plină de nobili străvechi şi nou îmbogăţiţi, imună la faptul că oamenii făceau tot ce puteau să *nu* vorbească cu ea pentru că o considerau sub nivelul lor. Nu avea nici titlu, nu era nici bogată din câte ştia sau îi păsa cuiva. Dacă ceva o scotea în evidenţă în această companie era silueta ei infinit ademenitor de rotundă şi înălţimea neobişnuită.

Chiar era aşa de impasibilă cum părea? Trebuia să fie ca să mănânce trei trufe într-o încăpere plină de opinii crude.

— Haideţi, încercaţi, îl îndemnă ea, întinzând amabil ciocolata spre el.

— Mulţumesc, dar nu, i-o tăie el, neputând să-şi reprime nota răguşită din răspuns. Nu vreau să mă răsfăţ.

— Cu ciocolată?

Ea retrase mâna, uitându-se la trufă de parcă ar fi fost ofensată ea în numele ciocolatei..

— Cu orice.

Ea rămase cu gura căscată la el, ca şi cum comisese o trădare sau o blasfemie.

— Haideţi, milord, nu are ce să vă facă rău dacă gustaţi una, şi apoi, am luat-o deja de pe farfurie şi ar fi foarte nepoliticos să o pun la loc.

Un zâmbet poznaş adânci gropiţa din obrazul ei în timp ce fâţâia bomboana între degetul mare şi arătător într-un dans graţios de ademenire.

— Nu-mi pot imagina de ce doriţi aşa de mult să particip.

— Este evident că vă este poftă, răspunse ea. Vă tot uitaţi la ele.

Era posibil ca ea să fie sfioasă?

— Vă dau voie să vă bucuraţi de ea pentru mine. Nu voi fi tentat, zise el printre dinţii încleştaţi.

Gura ei se răsuci de parcă oscila între a se încrunta sau nu. Până la urmă ridică din umeri şi băgă delicatesa în gură, scoţând un mic suspin de satisfacţie.

Doamne, era un mincinos nenorocit. Fusese tentat de Cecelia Teague de când o văzuse prima dată, la serata logodnei lui Redmayne din urmă cu câteva luni. Şi apoi din nou la nuntă. Fuseseră prezentaţi formal, şi el se plecase peste mâna întinsă. I se păruse cumva greşit când îi sărutase mâna din cauza dorinţei bruşte pe care acel gest inofensiv o provocase. De atunci o evitase cu orice preţ, nu că ar fi fost dificil. Nu se învârteau în aceleaşi cercuri sociale sau profesionale, în afară de legătura cu Piers şi Alexandra.

Dar se părea că ducele şi ducesa erau legaţi unul de altul în mod nefiresc, aşa că, de la nunta lor grăbită, îi fusese imposibil să scape de voluptuoasa fiică a vicarului.

Ramsay oftă nerăbdător şi încercă să se concentreze la cineva – la oricine altcineva.

Ar *trebui* să stea în altă parte, strângând mâinile diplomaţilor precum contele Armediano, un afacerist italian şi magnat al armatorilor cu origini misterioase. Sau poate să discute despre discursul de a doua zi din Camera Lorzilor cu Sir Hubert, Lordul Cancelar, sau să vorbească cu prim-ministrul despre taxele de succesiune.

Da, ar trebui să muncească, să-şi folosească voinţa cu

cei de care avea nevoie ca să realizeze diferitele lui obiective politice şi legale.

Cu toate astea... nu se putea ridica până nu-şi controla indisciplinatul mădular, lucru ce ar fi fost mai uşor de făcut dacă nu s-ar fi aflat în apropierea voluptuoasă a domnişoarei Teague.

— Ce trist!

Mila reală din vocea ei îi întoarse privirea la frumuseţea ei vibrantă.

— Poftim?

Enervat de predilecţia ei de a-i aborda cele mai intime gânduri, se mai foi o dată şi se gândi la avantajele legii proprietăţii agricole, doar ca să vadă dacă asta îi va diminua suferinţa fizică.

— Discutam despre lipsa dumneavoastră de răsfăţ. Ea îi oferi un zâmbet pe jumătate poznaş care îi provocă cea mai distractivă gropiţă în obraz. Milord preşedinte al Curţii, dacă sunteţi pe jumătate la fel de distras când sunteţi în procese, mi-e teamă pentru cei ce vă prezintă probe.

Spre totala lui surprindere, în loc să se înfurie, fu amuzat. Erau rari oamenii care îndrăzneau să-l tachineze. Şi mai rar să se amuze.

— Va trebui să mă scuzaţi, domnişoară Teague, a fost o zi grea. Manierele mele s-au epuizat pe interacţiunile cu scursurile odioase ale societăţii noastre, iar gândurile mi-au rămas nejustificat de greoaie.

— Îmi pare rău să aud asta. Părea să-şi înăbuşe o nelinişte curioasă cu un zâmbet mult prea sclipitor, dar înţelegător, în timp ce-şi întindea mâinile peste fuste. Vreţi să discutaţi despre asta? Eu am descoperit că, dacă mă descarc, mă simt mult mai uşoară.

— Eu, *nu.*

Nu-şi dorise să-i iasă aşa sec cuvintele, dar subiectul care îl îngrijora în acest moment nu era potrivit pentru sexul mai slab. Într-adevăr, era vorba despre dispariţia unor tinere domnişoare. Fetiţe, chiar. Ceea ce nu era ceva rar într-o metropolă precum Londra, dar anchetatorii cazului găsiseră dovezile unei reţele perfide de contrabandişti,

traficanţi şi speculanţi. Unii care ar putea să activeze pe piaţa traficului de carne vie, transformând săracii şi emigranţii în sclavi, stabilindu-le preţul la kilogramul de carne.

Câţiva dintre infractorii arestaţi arătaseră cu degetul în direcţii uluitoare când fuseseră interogaţi despre furnizorii şi clienţii lor. Aristocraţia, guvernul, armata şi chiar şi biserica.

Era înconjurat de oameni corupţi şi decăzuţi, şi aceşti contrabandişti deseori menţionau un cuvânt de frică: *rubricata.* Unul din multiplele cuvinte din latină pentru *roşu.*

Tulburat şi absorbit de aceste probleme de stat, Ramsay avea puţine de oferit unei serate, dar nu putea să nu participe când avea asemenea invitaţi iluştri şi când era aşa de aproape de alegeri. Astfel, după ce făcuse complimentele obligatorii invitaţilor la cină, găsise un colţ liniştit lângă şemineu neocupat de cei care trebuiau să vadă şi să fie văzuţi la una din minunat de celebrele petreceri ale ducelui de Redmayne. Meditase un moment, dorind să se piardă în gândurile lui, asta înainte să apară domnişoara Teague şi să se aşeze alături într-o mare de fuste cu o farfurie de ciocolată, stârnindu-i iritarea.

Ea se îndreptă pe scaun, dând impresia că voia să se ridice.

— Dacă nu doriţi să vorbiţi, vă las cu gândurile dumneavoastră, milord, zise ea, părând a nu fi nici ofensată, nici afectată.

— Nu, zise el fără să se gândească.

Ochii ei se măriră la obiecţia lui viscerală, dar el fu şi mai şocat. Perplex, Ramsay o privi intens. Ce avea această femeie de-i trezise un răspuns aşa de puternic? Nimeni nu-l prinsese cu garda aşa de jos.

Oricât de mult îşi dorea să scape de ea, aparent o dorea aproape şi forţa acelei dorinţe îl tulbura. Ceea ce însemna că ar fi trebuit să o încurajeze să se îndepărteze de el imediat.

— Nu vă abandonaţi ciocolata din cauza mea, se trezi spunând înainte să apuce să scrâşnească mai tare din dinţi,

altfel risca să facă ceva ridicol, cum ar fi să-i ceară vreun favor.

Ochii ei sclipiră cu plăcere şi apoi se îmblânziră în semn că înţelegea.

— Pot să vă aduc ceva de băut ca să atenuaţi problemele zilei?

El clătină din cap, dându-şi seama de cât era de important să-şi păstreze minţile în prezenţa ei.

— În general, mă abţin şi de la băutură. Am consumat deja paharul de vin pe care mi-l permit la cină.

— O viaţă fără ciocolată şi vin. Ea îşi înclină capul, mila întunecându-i din nou sclipirea din ochi. Ce plictisitor! Ce faceţi pentru plăcere, milord, dacă nu mâncaţi sau nu beţi?

Plăcere… când fusese ultima dată când îşi permisese să simtă plăcere?

Ramsay îşi strânse pumnul lângă el, ca să nu alunece peste scaunul vineţiu scump de sub el. Încă o mai făcea uneori, atingea o textură de parcă nu-i venea să creadă că-i reală.

După toţi aceşti ani.

Când era băiat, nu-şi imaginase niciodată că ceva aşa de moale exista. Patul în care dormea fusese unul tare. Casa lui, rece şi goală în toate modurile imaginabile, la fel şi burta lui şi, până la urmă, şi inima lui.

Toate astea pentru că familia lui avea înclinaţia să se răsfeţe cu plăceri egoiste şi nu le adusese altceva decât ruşine, sărăcie şi devastare.

Mama lui profitase de bărbaţii slabi de înger şi îi distrusese. Tatăl lui, după ce fusese astfel ruinat, devenise un sclav al oricărei forme de plăceri şi, într-un final, asta îl omorâse.

Tatăl lui Redmayne, al doilea soţ al mamei lor, făcuse din ea o ducesă. Îi răsplătise afecţiunea şi devoţiunea înşelându-l aşa de des, că până la urmă omul se spânzurase într-o criză de beţie disperată.

Chiar şi Redmayne se dedase la aventuri până ajunsese la obsesie, până când ghearele unui jaguar îi

stricaseră frumoasele trăsături şi aproape îşi pierduse viaţa.

Şi uite-l acum, la fel de prins de farmecele soţiei sale, fostă intelectuală săracă, care şi ea la rândul ei îl pusese de câteva ori în situaţii care aproape îl costaseră viaţa. Păreau imuni la faptul că aristocraţia şuşotea despre ei chiar în timp ce se îndopa din averea şi influenţa lui Redmayne. Dar cât va dura asta?

Nu. Nu, răsfăţul era un blestem, iar plăcerea, un pericol. Ceva ce controla un bărbat până nu mai era el însuşi. Până renunţa la putere, demnitate sau la ambele.

Când fusese tânăr cedase şi el tentaţiei, tentaţie care semănase foarte mult cu iubirea.

Şi aproape că îi provocase pierzania.

Privirea lui Ramsay se odihni din nou asupra domnişoarei Teague, atenţia fiindu-i atrasă de modul curios în care pielea ei albă dispărea sub mănuşile pe care le trăgea înapoi pe mâini. *Se odihni.* Cât timp trecuse de când făcuse asta? Să stea liniştit şi să-şi permită să se bucure de o privelişte minunată. Dumnezeule, dar era aşa de plăcută de privit şi aşa minunată de ascultat. Avea un aer de blândeţe pe care nu-l mai văzuse niciodată şi mintea lui era depăşită de faptul că era şi excitat, şi liniştit de ea în acelaşi timp.

Cum putea să-l aprindă aşa profund când îşi acoperea şi mai mult pielea? Nu era absolut nimic seducător în gest, şi cu toate astea lui i se părea mai provocator decât o duzină de dansatoare desfăcându-şi corsajele.

— Iertaţi-mă dacă sunt indiscretă, zise ea, uitând sau doar renunţând la întrebarea ei precedentă. Dar sunt curioasă asupra motivelor pentru… abstinenţa dumneavoastră.

El o studie, căutând o dublă semnificaţie în cuvânt. O nuanţă indecentă. Ştia că el nu avea o femeie, că o dorea atât de profund acum?

În expresia ei deschisă descoperi doar un interes autentic, aşa că-i oferi un răspuns autentic.

— Mai mult decât orice este o tactică.

— Un război tactic împotriva ciocolatei şi a vinului?

Jumătatea aceea de zâmbet din nou, care o făcea de ruşine şi pe Mona Lisa. Şi timid, şi poznaş, fără urmă de timiditate sau viclenie.

— În munca mea trebuie să nu existe nimic reproşabil. Aşa că evit toate excesele care ar putea conduce la o înclinaţie spre dependenţă sau la o slăbiciune în caracterul moral. Precum alcoolul, preocupări inutile, mâncarea nesănătoasă, jocurile de noroc…

— Femeile?

Contele Armediano se strecură în conversaţie, cu o expresie fermecătoare şi provocatoare aranjată cu grijă pe trăsăturile lui oacheşe, prea frumoase.

— Asta se înţelege de la sine, reproşă Ramsay. Mai ales în faţa uneia.

— Din contră. O femeie nu este o slăbiciune, ci o forţă. Armediano se întoarse spre Cecelia, cu buzele curbate într-o apreciere de felină, care imediat îi displăcu lui Ramsay. Italianul întinse o mână în mănuşă albă de-a lungul spătarului scaunului, într-un gest care reuşi să fie şi seducător, şi neameninţător. O viaţă fără femei nu merită trăită.

Obrajii Ceceliei se îmbujorară într-o nuanţă atrăgătoare de piersică sub privirea directă, apreciativă a contelui. Ramsay se încruntă, degetele i se strânseră în pumni. Un bărbat nu avea cum să aprecieze o femeie dacă avea ochii scoşi.

Armediano se mişca cu o eleganţă exersată, desfăcând un nasture al hainei în timp ce se aşeza intolerabil de aproape de domnişoara Teague. Luă două pahare de şampanie de la un valet şi afişă un zâmbet care nu ajunse niciodată la privirea lui aurie calculată.

Ea acceptă vinul oferit cu un sunet de mulţumire elegant, privind pieziş spre Ramsay în timp ce lua o înghiţitură delicată.

Ramsay observă cum contele avea privirea unei păsări răpitoare. Tăioasă şi dură. Nu-i scăpa nimic în timp ce aluneca printre aristocraţi cu o uşurinţă inaccesibilă. Nimeni nu se simţea prea ameninţat de un străin sus-pus.

Până când plonja după pradă.

Biata domnişoară Teague era un iepure moale ce urma să fie prins în ghearele sale.

Zbârlindu-se cu o fierbinţeală masculină, Ramsay strivi prădătorul ce se trezea în el. Nu avea niciun motiv să se certe cu acest bărbat. Cecelia Teague nu era pentru el decât o cunoştinţă trecătoare de familie. Ce-i păsa lui dacă ea cădea pradă unui desfrânat?

— Puteţi să vă gândiţi la ceva mai bun cu care să terminaţi seara în afară de şampanie? întrebă ea visătoare.

— Doar un singur lucru.

Înţelesul vorbelor contelui era indubitabil în timp ce atingea cu articulaţiile degetelor puţina piele a braţului ei rămasă vizibilă deasupra mănuşilor şi sub mâneci. În urma atingerii bărbatului pielea i se făcu de găină.

Ramsay i-ar fi rupt bucuros degetele lui Armediano. Unul câte unul.

Sfârcurile ei trebuie să fi fost tari. Şi un alt bărbat le întărise.

— Iertaţi-mă că am intervenit în conversaţia domniilor voastre, zise contele fără vreo frântură de sinceritate. Dar am auzit subiectul şi m-a intrigat şi neliniştit. Nu sunteţi nefericit, milord prim-judecător, negându-vă plăcerile pe care vi le oferă viaţa?

Ar fi fost mai puţin nefericit dacă ar mai fi existat obiceiul de a expune câteva capete tăiate pe podul Londrei. Ce podoabă potrivită ar fi al lui Armediano!

— Deloc. Ramsay îşi descrucişă picioarele, nou-sositul având un efect de redirijare a sângelui de sub centură. Prin voinţă, concentrare, muncă şi disciplină am construit o viaţă confortabilă şi de succes. Nu trebuie să cauţi păcatele şi scandalul pentru a găsi mulţumire.

— Niciun bărbat nu este fără de păcat, chicoti Armediano, îndreptându-şi privirea spre Cecelia. Şi nici o femeie.

Cecelia scoase un sunet blând din adâncul gâtului, examinându-l pe Ramsay de parcă era o ecuaţie pe care nu o putea rezolva.

— Uneori ar trebui să ne întrebăm dacă mulţumirea este de ajuns. Nu sunteţi singur? Sau plictisit?

Ramsay voia să-i explice că majoritatea oamenilor nu înţelegeau singurătatea. Asta era până când trăiau adevărata izolare. Puteai să fii singur într-o încăpere plină de oameni. Sau în braţele unei amante. Existau multe forme de singurătate. Se întrebă dacă ea le trăise pe toate.

Ocoli însă subiectul.

— Sunt un om ocupat. Nu am timp să mă plictisesc sau să fiu singur.

— Ce norocos sunteţi, murmură ea. Clipind pentru a îndepărta ridul ce-i apăruse în expresia tulburată, ea bău o înghiţitură mare, apoi anunţă: Eu mă răsfăţ cu o viaţă construită pe ciocolată şi şampanie, pentru că sunt puţine plăceri îi sunt permise unei fete bătrâne.

— Bravo!

Contele ridică paharul său. Ea şi Armediano ciocniră cu un sunet strident. Ramsay simţi cum i se încordează venele blocându-i sângele în timp ce se chinuia să-şi păstreze calmul.

— Mi s-a spus că aţi studiat la Sorbona, domnişoară Teague.

Ochii contelui sclipiră de sub genele lui negre.

— Sunteţi bine informat, răspunse ea.

— Cu fermecătoarele dumneavoastră prietene, contesa de Mont Claire şi ducesa de Redmayne?

Ramsay observă că italianul avea o expresie mult prea interesată pentru o întrebare aşa de normală şi miji privirea. Un bărbat neobişnuit cu infractorii şi mincinoşii nu ar fi observat.

— Alex nu era ducesă la acea vreme, dar da, am fost împreună la Sorbona şi înainte la Şcoala de la Chardonne, institutul de fete de lângă lacul Geneva.

— Unde aţi format o societate, din câte am înţeles, Rastrello Rosso.

— Nu libertine, dragă conte, îl corectă ea cu un zâmbet mulţumit care rivaliza cu cel al flăcărilor. Haimanale, eram Haimanalele Roşii.

— Vorbiţi italiană! se minună contele.

— Doar îngrozitor, mormăi ea modestă. De unde aţi aflat despre Haimanalele Roşii, domnule? Am fost un trio nu foarte cunoscut.

— Din contră, zise contele alunecând mai aproape, până când genunchiul lui îl atinse pe al ei. Femeile cu educaţie universitară sunt încă o raritate, chiar şi în Franţa. Şi un trio de astfel de *belle donne* ca domniile voastre nu trece neobservat, mai ales cele care au înclinaţii spre distracţiile permise doar bărbaţilor.

Spre cinstea ei, domnişoara Teague îşi retrase genunchiul şi îşi aranjă o şuviţă de păr de pe frunte într-un gest de timiditate.

— Eram hotărâte să avem nişte vieţi extraordinare, milord.

Ramsay nu se putu abţine.

— Şi să încheiaţi căsătorii extraordinare?

Arătă din cap spre Alexandra, frumuseţea care stătea lângă bestia lui de frate.

Expresia ei se stinse, o cută îi apăru între sprâncene.

— Noi, de fapt, am jurat să nu ne căsătorim niciodată, dar s-au schimbat circumstanţele pentru Alexandra.

— Vreţi să spuneţi că Lady Francesca nu are de gând să se mărite? întrebă contele. Nu are nevoie de un moştenitor pentru averea şi titlul său?

— Aceasta nu este preocuparea ei principală, răspunse ea vag.

— Şi dumneavoastră?

Cecelia îşi aranjă ochelarii, aproape foindu-se din cauza disconfortului.

— Eu ce?

— Fiind străin, iertaţi-mi manierele grosolane, dar dumneavoastră nu aveţi nevoie de o căsătorie avantajoasă? Este ceva insolit pentru un matematician să facă avere.

Cecelia clătină din cap, pielea colorându-i-se din crem într-o nuanţă de alb stafie.

— Eu… eu nu…

Ramsay considera că rareori un bărbat de statura lui trebuia să ridice vocea. Când mustra pe cineva vorbea pe o voce joasă şi echilibrată, dar se aplecă în faţă pentru a sublinia lăţimea umerilor lui.

— Dacă ştiţi că nu se cuvine să discutaţi despre finanţe în societatea noastră, conte, atunci întrebarea nu vine din necunoaşterea manierelor, ci din încălcarea lor.

Spre cinstea lui, contele nu se retrase, dar schimbă cu siguranţă tactica.

— Trebuie să mă iertaţi. Nu a fost intenţia mea să ofensez.

Ce nemernic! Să nu ceri iertare, ci să impui să-ţi fie acordată.

— Nu-i nicio supărare, zise Cecelia cu o mână grijulie pe manşeta lui, deşi aruncă o privire recunoscătoare în direcţia lui Ramsay.

Propriul lui braţ tresări de o gelozie absurdă.

— Cât de cavaleresc! Când îşi întoarse privirea spre Ramsay, sub tonurile plăcute, mătăsoase ale accentului continental al contelui pândea un substrat de maliţiozitate. Spuneţi-mi, domnişoară Teague, că tot sunteţi aşa de ataşată de numere. Care sunt şansele ca un lord prim-judecător să fie aşa de ireproşabil pe cât pretinde?

Cecelia râse nervos, se îmbujoră un pic când îşi atinse obrazul cu degetul înmănuşat într-un gest ciudat de timiditate.

— Asta-i o ecuaţie simplă. Şansele sunt divizibile cu numărul de rezultate şi în această problemă există doar două rezultate posibile. Fie un bărbat este bun, fie este păcătos. Aşa că există cincizeci la sută şanse ca orice om să fie ori aşa, ori aşa.

— Şi care ar fi aprecierea dumneavoastră? insistă contele. Ce sunt oamenii dacă nu un şir de alegeri? Aţi spune că Lord Ramsay este bun? Sau păcătos?

Ramsay clătină din cap, controlându-şi temperamentul.

— Mă cunoaşte de cinci minute…

— Iertaţi-mă, dar vă înşelaţi, conte Armediano.

Cecelia îi surprinse pe amândoi îndrăznind să întrerupă un membru al aristocraţiei, chiar dacă era un străin. Eu mereu am crezut că oamenii sunt mai mult decât un şir de alegeri. De asta valoarea lor – vrednicia lor – nu poate fi calculată matematic. O persoană este un amalgam complicat al experienţelor sale, al educaţiei, al mediului, al bolilor şi al dorinţelor. Şi nu putem ignora variabilele fizice precum mâncarea, tradiţiile, etniile, naţionalităţile… şi, da, acţiunile lor. Dar de asta nu le putem cuantifica.

Îi aruncă o privire plină de înţeles lui Ramsay, o privire pe care el nu putea să o descifreze, o privire plină de o tristeţe bântuită care trezea un instinct primitiv de protecţie.

— De asta şi poziţia dumneavoastră mi se pare înfricoşătoare, Lord Ramsay. Eu nu aş putea condamna o altă fiinţă umană, nici ca judecător la înalta Curte. Simt că nu aş şti niciodată ce pedeapsă sau clemenţă ar merita o persoană.

Contele Armediano luă meditativ o înghiţitură.

— Din experienţa dumneavoastră, domnişoară Teague, oamenii capătă ce merită într-un fel sau altul? Nu suferă oamenii buni şi oamenii răi ating succesul?

— Din păcate, aşa este. Ramsay privea cum i se mişca gâtul cu o înghiţitură delicată în timp ce ea se uita spre Lady Francesca şi Lady Alexandra. Eu încă încerc să cred că până la urmă binele triumfă asupra răului. Mai ales când există aceia care muncesc aşa de sârguincios să ţină răul la distanţă, precum Lord Ramsay, ducele şi ducesa şi Lady Francesca.

— Nu şi dumneavoastră? întrebă contele.

Asta îi provocă râsul.

— Desigur că vreau să fiu bună, să fac lucruri bune, dar Alexandra este doctor în arheologie şi astfel ea conservă lecţiile istoriei şi moştenirea lăsată de cei de dinaintea noastră. Ducele are arendaşii şi angajaţii săi şi are grijă de existenţele atâtor oameni. Francesca…

Domnişoara Teague se opri subit, şi Ramsay observă cum contele îşi îndreptă spatele de parcă ar fi fost

străpuns.

— Francesca are misiunea ei în viaţa asta şi este o cauză nobilă, termină ea vag. Dar mă tem că eu nu am descoperit ce voi oferi acestei lumi pentru a o face mai bună.

— Domnişoară Teague, sunteţi o creatură imprevizibilă, superbă, îi spuse Armediano, dar cu privirea fixă pe adunătura de nobili în mijlocul cărora Francesca Cavendish strălucea precum un rubin rar, cu părul ei roşu sclipind strălucitor în lumina candelabrelor.

— Mulţumesc, milord.

— Şi dumneavoastră, Lord Ramsay, contraziceţi ideea că scoţienii nu sunt decât nişte barbari hedonişti.

Lui Ramsay îi îngheţă sângele şi îi încremeniră muşchii, încordându-se în fragmente tensionate. Barbari?

Contele habar nu avea ce însemna barbar. Pentru că cu siguranţă acest prinţişor răsfăţat ar fi fost strivit de condiţiile în care Ramsay fusese născut şi crescut. Avea tenul măsliniu al unui bărbat crescut sub un soare blând. Cunoscuse vreodată frigul? Sau foamea? Abandonul? Cruzimea?

Ucisese vreodată ca să mănânce sau ca să trăiască?

Ramsay şi-ar fi pariat averea că nu. Da, copilăria lui sumbră, sau lipsa unei copilării, ar fi strivit un bărbat elegant.

Dar când deschise gura să-i jupoaie pielea cu limba lui ascuţită, Cecelia i-o luă înainte.

— Cred că o asemenea idee a fost dezavuată cu secole în urmă de mulţi scoţieni precum Robert Louis Stevenson, John Galt, Robert Burns şi Joanna Baillie. Se ridică, obligându-i pe ambii bărbaţi să facă la fel. Asta dacă ideea a avut vreodată un merit.

Ramsay îşi dorea să ştie ce să spună. Niciodată în viaţa lui cineva nu-i sărise în apărare. Îşi purtase singur bătăliile.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru a treia oară, domnişoară Teague. Contele puse mâna peste inimă şi înclină din cap în semn de pocăinţă. Vă pot ademeni la o

plimbare alături de mine prin grădini?

— Sigur ştiţi că nu se cuvine să facă asta, conte Armediano, contră Ramsay. A-i cere aşa ceva este nerafinat şi scandalos.

Ochii negri ai contelui scăpărară, dar manierele lui rămaseră plăcute când răspunse vesel:

— Nu ştiam.

Ce minciună! Ramsay miji ochii.

— Nu este însoţită şi deci nu are voie să fie în compania privată a unui singur bărbat.

Mai ales a unui aristocrat chipeş, necăsătorit, cu o privire menită doar pentru budoar.

Cecelia se ridică, obligându-i să facă la fel. În ochii ei fulgera o furtună de safir distantă care nu ieşea niciodată la suprafaţă cu adevărat.

— Ca entitate suverană am *voie* să fac ce doresc, zise ea înţepată.

Contele Armediano îi aruncă o privire de victorie masculină.

— Înseamnă că doriţi să vă plimbaţi cu mine în grădină? Jur să vă păstrez intactă reputaţia.

Lui Ramsay îi îngheţă sângele, plămânii i se contractară în timp ce aştepta răspunsul care n-ar fi trebuit să însemne nimic pentru el.

De parcă ar fi fost chemat de un semnal de alarmă invizibil, un bărbat mai în vârstă şi mai scund în ţinută de seară apăru lângă Cecelia şi îi murmură la ureche ceva ce suna ca o franceză rapidă.

Trăsăturile ei exprimară o uşurare evidentă când îi luă braţul întins, aplecându-şi apoi trupul ca să-şi sprijine şi mâna liberă pe a lui, într-un gest de afecţiune.

— Poate altă dată. Trăsăturile îi rămaseră încremenite, într-o indiferenţă atent afişată. Vă mulţumesc pentru… conversaţia antrenantă, domnilor, dar trebuie să vă urez o seară plăcută.

Cecelia nu se deranjă să facă o reverenţă şi Ramsay nu reuşea să dea vina pe ea în timp ce o privea cum se îndepărtează de amândoi cu un legănat ademenitor al

şoldurilor ei largi. Capul ei se înclinase spre companionul mai scund şi vânjos, într-o conversaţie animată, în timp ce francezul gesticula expansiv.

— Aveţi ghinion, domnule conte, zise Ramsay sec. Se pare că afecţiunea domnişoarei Teague este deja luată.

Francezul probabil că era foarte bogat, căci era destul de în vârstă cât să fie bunicul Ceceliei, şi era ridat ca o cizmă de piele veche.

— Nu e aşa. Acela este Jean-Yves Renault. E un soi de mascotă a Haimanalelor Roşii. Domnişoara Teague l-a angajat când a terminat şcoala de lângă lacul Geneva, şi ele nu merg nicăieri fără el. În esenţă e valetul domnişoarei Teague, dacă o femeie poate avea aşa ceva. Contele se încruntă. Mă mir că nu ştiaţi.

Ramsay se întoarse spre celălalt.

— Eu sunt surprins că ştiţi.

Contele ridică din umeri.

— E bine să ştii cu cine faci afaceri şi cu cine te culci. Eu şi ducele avem multe interese comune.

— Într-adevăr.

Ramsay expiră lung, fără să-şi fi dat seama că îşi ţinuse răsuflarea. Auzise de Jean-Yves Renault, dar nu-l întâlnise niciodată. Ştia că fratele lui, Piers, era recunoscător pentru serviciile pe care francezul le adusese Alexandrei şi prietenelor ei în trecut, dar refuzase să vorbească despre asta.

— Aceste Haimanale sunt precum trei boboci de trandafir ce conspiră să înflorească cu o asemenea strălucire, încât nu vor fi niciodată ameninţate de orice altă floare. Vocea lui Armediano exprima uimire în timp ce o privea alăturându-i-se lui Lady Francesca şi Lady Alexandra pentru a-şi uni capetele într-o colaborare strict feminină. Sunt nişte femei fascinante, nu-i aşa?

— Sunt înfricoşătoare, zise Ramsay sumbru. Eu le-aş evita, altfel o catastrofă va cădea asupra dumneavoastră.

Plecă de lângă contele dezagreabil, dar nu înainte de a surprinde pe trăsăturile bărbatului o fulgerare a faptului că acesta înţelesese. Pentru oricine de prin preajmă

cuvintele ar fi putut părea un avertisment frivol.

Dar amândoi ştiau intenţia.

O ameninţare.

Capitolul 2

Şcoala domnişoarei Henrietta pentru tinere domnişoare cultivate

Londra, 1891 – Trei luni mai târziu

Cecelia avusese nevoie de prea mult timp ca să-şi dea seama că moştenise un tripou.

În apărarea ei, *Şcoala* domnişoarei Henrietta pentru tinere domnişoare cultivate părea complet inofensivă din afară.

Mounting Lane numărul trei se afla în West London, ascunsă la câteva străzi distanţă de partea mondenă a Hyde Park.

Vila dreptunghiulară albă îi amintea de un panteon grecesc cu coloane impunătoare şi cu brădet splendid ce dădea spre aleea circulară.

Un majordom amabil cu perucă albă o întâmpină la masiva uşă de la intrare şi o introduse într-un salon opulent colorat în nuanţe variate de roşu şi auriu. Cecelia se minună de uniforma lui din secolul trecut şi făcu tot ce putu să nu chicotească văzând pantofii lui cu toc ridicoli şi manşetele cu dantelă de la încheieturile mâinilor.

Chiar dacă domnia reginei Victoria dădea naştere fascinaţiei gotice şi invenţiilor curioase, totul de la Mounting Lane numărul trei se lăuda cu depăşirea opulenţei de la Versailles din zilele regelui Ludovic al XIV-lea.

Şi totul îi aparţinea acum ei, ca o moştenire de la misteriosul binefăcător care se dovedise a nu fi tatăl ei, ci de fapt sora mamei ei. Henrietta Thistledown.

Citirea testamentului fusese scurtă şi clară pentru că Cecelia primea totul de la Henrietta, inclusiv Şcoala pentru

tinere domnişoare cultivate, un şir de proprietăţi şi o avere uimitoare.

După întâlnirea lor, avocatul Henriettei îi înmânase Ceceliei o scrisoare sigilată cu instrucţiuni stricte de a nu fi citită decât după ce se va afla în siguranţă în biroul Henriettei de pe Mounting Lane numărul trei. Aşa că luase imediat o trăsură.

Cecelia nu reuşea să se aşeze pe mobilierul din salonul de primire pentru că părea prea delicat pentru a-i suporta greutatea, aşa că se plimbă o clipă pe podelele de marmură, liniştindu-se la auzul propriilor ghetuţe.

Studie scrisoarea, o întoarse în mâini, atinse striaţiile fine de pe hârtia scumpă. În inima ei înflori o durere şi în gât i se puse un nod în timp ce se lupta cu o emoţie similară pierderii.

În tot acest timp crezuse că tatăl ei fusese tăcerea de la capătul scrisorilor ei.

Ani întregi, înţelegerea fusese ca ea să scrie o dată pe lună înainte de a primi alocaţia în cont. Noutăţi despre educaţia, călătoriile şi sănătatea ei. Scrisese respectuos pentru această umbră paternă care de-a lungul anilor începuse să capete o formă. Un bărbat într-o vilă cam ca aceasta, singuratic şi legat de rigorile societăţii. Iubind-o de la depărtare. Tânjind după compania ei.

Revelaţia referitoare la mătuşa maternă ar fi fost probabil mai puţin dezamăgitoare dacă nu ar fi aflat despre mătuşa ei după moartea subită a femeii.

Astfel, jelea după doi oameni.

Doi oameni pe care nu va avea niciodată ocazia să-i iubească cum se cuvine.

Oftând melancolic, Cecelia alunecă spre fereastra ce dădea în grădina pătrată cu florile ei pline de viaţă în vara târzie. Se afla în mijlocul casei, înconjurată din toate părţile de ziduri înalte albe din piatră cu ferestre lungi de la care să te bucuri de privelişte…

Cecelia duse ambele mâini peste gură, priveliştea din faţa ei ţintuindu-i picioarele în pământ.

Pe un petic de iarbă perfect tunsă la nici şapte paşi de

fereastră, o femeie cu pielea măslinie într-o rochie de bal de culoarea untului călărea un bărbat pe jumătate gol. Silueta înclinată îşi ţinea şoldurile ca şi cum nu voia să cadă în timp ce el împingea în sus cu aşa o vigoare încât părea că încerca să o dea jos din poala lui.

Odată cu şocul Ceceliei venea şi o anxietate absurdă şi intensă pentru tinerii amanţi. Erau în după-amiaza unei zile de vară. Dacă *ea* le zărise legătura neruşinată din grădini, sigur şi altcineva o putea face.

Câteva detalii începură lent să pătrundă în gândurile ei absurde.

Rochia fetei era şi ea veche cam de o sută de ani, la fel cum fuseseră hainele majordomului. Părul ei negru era pudrat, o practică ce murise de câteva decenii. Buzele ei erau rujate aproape comic, la fel şi obrajii şi…

Mâinile Ceceliei se mutară de la gură la inimă când bărbatul întinse mâna şi scoase sânii fetei din corsajul decoltat.

Sfârcurile ei – sfârcurile invidiat de ridicate, imposibil de obraznice – erau şi ele date cu ruj.

Cecelia ar fi trebuit să-şi ferească privirea, dar descoperi însă că respiraţia i se precipită pentru a corespunde cu ritmul împerecherii neruşinate.

Asta nu era o întâlnire delicată, nicio zbenguială. Mâinile aspre ale bărbatului ciupiră femeia, îi apucară sânii, gâtul până când degetele lui ajunseră în gura ei.

În tot acest timp femeia îl călărea într-un ritm alert, muşcându-l jucăuş cu dinţii, exercitând suficientă presiune cât să-i provoace valuri de plăcere evidentă amantului ei.

Fără să-şi dea seama, mâinile Ceceliei alunecară de la inima ei spre fusta ei în dungi alb-bleumarin, pentru a se aşeza mai jos pe abdomenul ei, unde un stol de colibri păreau să-şi fi găsit locul. Sub mâna ei înflori o senzaţie grea. Grea şi goală în acelaşi timp. O suferinţă, dar nu dureroasă.

O dorinţă, dar nu o foame.

Îi aduse aminte de acele dimineţi languroase de pe malul lacului Geneva când se uita la băieţii de la Le Radon,

Institutul pentru băieţi, în timp ce vâsleau cu bărcile peste suprafaţa de oglindă a apei. Corpurile lor pulsând şi trăgând, cu fiecare muşchi încordat. Ritmul acela avusese un efect asupra ei, chiar şi când era o fată de 17 ani.

— Iartă-mă că te-am lăsat să aştepţi, dar…

Cecelia exclamă uimită şi se întoarse, privirea căzându-i asupra lui Genny care stătea în pragul uşii îmbrăcată în roz-deschis şi împodobită cu un număr exagerat de funde pe corsajul ei în stil georgian.

Aceasta se grăbi spre fereastră, neputând să blocheze complet privelişte pentru Cecelia, pentru că se părea că aceasta crescuse mai înaltă decât Genny în cei aproape cincisprezece ani de când se văzuseră prima oară.

— La naiba, fir-ar să fie, şuieră femeia mai în vârstă. Tocmai azi dintre toate zilele. Trase de fereastră şi se aplecă aşa de mult, încât Cecelia se temu că ar putea să cadă. Lilly Belle! Ştii că astăzi nu primim vizite de la domni. Mai ales în grădini!

Cecelia observă că vocea sinuoasă şi accentul excentric american nu se schimbaseră deloc nici după atâţia ani în Anglia.

— Dar Lord Crawford a venit pentru un joc şi, cum azi e închis, i-am oferit alt tip de sport. Şi preferă să o facă afară, nu-i aşa, dragule?

Lilly îşi duse mâna la spate şi-l lovi peste coapsă cum ai biciui un cal.

— Prefer să am spectatori, reuşi el să articuleze fără aer.

Spre groaza – mă rog, nu putea să spună chiar aşa, dar nu avea un alt cuvânt care să descrie amestecul de şoc, excitare şi nelinişte din interiorul ei – Ceceliei, Crawford şi Lilly nu se opriră. Discursul nici măcar nu le întrerupse ritmul. De fapt, Crawford se uită direct la Cecelia şi înteţi ritmul, apucând-o pe Lilly de şolduri şi pompând în sus destul de nemilos.

Cecelia nu ştia dacă să râdă, să plângă, să fugă sau…

Sau să continue să privească.

— Am zis *nu astăzi,* curvă nesătulă, strigă Genny,

accentul ei pierzându-şi tenta siropoasă şi luând-o spre furie. Noua noastră *directoare* este aici şi nu aşa vrem să o primim, nu-i aşa? Aşa că termină cu Crawford şi trimite-l în treaba lui. Şi dacă te mai prind o dată ca acum…

— Credeam. Că nu. Vine. Până. După-amiaza. Asta.

Dicţia lui Lilly era întreruptă de intensitatea crescândă a ceea ce se întâmpla sub ea.

— Acum… termin, avertiză Crawford, cu vocea afectată de efort.

Cecelia nu mai suportă să se uite în timp ce trăsăturile alungite ale lui Crawford fură copleşite de o schimonoseală tulburătoare. Cu obrajii arzând şi cu corsajul care dintr-odată o strângea, scoase un sunet sugrumat şi porni spre uşă.

Se deschise înainte ca ea să întindă mâna spre clanţă, şi majordomul dădu buzna înăuntru, cu chipul roşu de panică.

— Trei trăsuri pline cu oamenii legii vin pe Mounting Lane, zise el gâfâind.

Cecelia se uită peste măsură de şocată la Genny. Mounting Lane.[1] Nu existase niciodată o adresă mai cu subînţeles.

Majordomul privi îngrijorat spre Cecelia.

— Mi s-a zis că Călăul Viciilor este cu ei.

Călăul Viciilor? Cecelia căută prin tot ce citise ea vreodată despre educaţie civică şi politică. Ajunse la concluzia că foloseau o poreclă pe care nimeni nu o pretinsese în mod voit.

Când se întoarse spre fereastră, Genny se porni într-un şir de cuvinte care ar fi făcut un marinar să roşească.

— Scoate-l pe porcul ăla de aici, acum, Lilly! scrâşni ea. Călăul Viciilor este la câteva străzi distanţă şi ne aduce armata la uşă.

— Din nou? se auzi vaietul lui Lilly din grădină.

Genny trânti fereastra şi o încuie înainte de a se întoarce în sfârşit spre Cecelia, ochii ei de chihlimbar

1 În limba engleză, *to mount* înseamnă şi „a încăleca", „a se împerechea".

panicaţi înmuindu-se cu regret în timp ce-şi înfoia coafura blondă neruşinată.

— Deci, draga mea.

Se grăbi spre locul în care stătea Cecelia la uşă şi îi luă mâinile. Scrisoarea dată uitării se mototoli un pic în palmele lor.

Se uitară amândouă la bucata de hârtie, apoi una la cealaltă.

Genny abia se schimbase în cincisprezece ani. Pielea ei rămăsese netedă şi nepătată, doar o mică adâncire a ridurilor din apropierea gurii ei expresive, în dreapta căreia era desenată o inimă neagră. Buclele ei strânse aveau câteva fire argintii pe la tâmple, dar ea era tot splendidă ca în ziua în care se cunoscuseră.

— Nu aşa voiam să te întâmpin.

Genny îi dădu drumul la mâna în care Cecelia ţinea scrisoarea, dar o ţinu strâns cu cealaltă în timp ce se întorcea spre majordom.

— Winston, asigură-te că Crawford o plăteşte pe Lilly, se îmbracă şi pleacă înainte ca acele trăsuri să aibă ocazia să ajungă la porţi. Apoi iei tot locul la întors şi te asiguri că nu găsesc *nimic.*

— Da, doamnă.

Genny se lansă spre uşă, aproape scoţându-i Ceceliei braţul din încheietură în timp ce o trăgea după ea.

— Speram să avem timp să discutăm totul, dar lupii sunt la uşă.

— Lupii?

Cecelia încercă să ţină pasul şi mental, şi fizic în timp ce se lăsa trasă prin intrarea extravagantă de marmură spre o mică uşă ascunsă în panourile de lemn închis la culoare de sub coloanele marii scări. Împinse ochelarii în sus pe nas, temându-se să nu-i piardă în graba lor.

— Scrisoarea este de la mătuşa ta Henrietta, explică Genny cu o răbdare pusă la încercare. Citeşte ce poţi înainte să dea uşa jos călăul.

— Cine *este* acest călău? Cecelia se opri de parcă se afla în pragul a ceva periculos, atât la figurat, cât şi real.

Nu-i dădu ocazia celeilalte femei să-i răspundă la întrebare că urmă o a doua. Unde duce asta?

— Spre reşedinţa privată. Genny o mai trase o dată nerăbdătoare şi cu forţă. Urmează-mă! N-avem vreme de tăiat frunză la câini.

— N-avem ce? Uimită, copleşită şi sceptică, Cecelia îşi scoase mâna din strânsoarea lui Genny. N-am auzit niciodată expresia asta…

— Ştiu că-s multe de înţeles, dar am nevoie să mă asculţi, păpuşă. Chipul lui Genny se întunecă atunci când îşi puse mâinile în şolduri, toată toleranţa fiind înlocuită de cutezanţă şi urgenţă. Omul care vine să ne dărâme uşa vine să ne ia totul. Să *îţi* ia totul. Aici e un cazinou şi o şcoală – indiferent de ce ai văzut adineauri. Şcoala le permite femeilor să muncească în timp ce sunt învăţate o meserie. Dar omul ăla ar prefera să vadă fiecare fată aflată sub protecţia noastră în stradă, să-şi vândă trupul în şanţuri către criminali şi fierari. Deci, dacă nu vrei să petreci următorii câţiva ani în închisoare pentru cine ştie ce acuzaţii false are pe mandat de data asta, o să mă urmezi, vei citi scrisoarea aia mai târziu şi apoi vei folosi toată inteligenţa din căpşorul ăla frumos al tău ca să te fereşti de el, mă auzi? O scutură pe Cecelia, şi nu prea blând. Acum este duşmanul tău. Unul din mulţi.

Cecelia rămase încremenită, holbându-se neîncrezătoare la femeie, în timp ce procesa informaţia. *Duşmani?* Niciodată în viaţa ei de adult nu avusese rivali, inamici sau adversari, darămite, *duşmani.*

În dimineaţa asta îşi luase micul dejun şi cafeaua într-o cafenea din Chelsea. La acel moment cea mai mare preocupare a ei fusese un pic de plictiseală şi o anxietate existenţială în legătură cu ce să facă cu recent căpătata diplomă în matematică.

Şi acum perspectiva era *închisoarea?* O lua cu ameţeală doar la ideea asta.

— Şi dacă încercăm să ne înţelegem cu acest… acest Călău al Viciilor? Dacă-i spun că am moştenit această instituţie abia azi-dimineaţă? Cecelia se crispă la nota de

disperare, implorare care se strecurase în vocea ei. Sigur nu mă poate acuza deja de vreo infracţiune, abia am ajuns.

Genny scoase un sunet grosolan.

— N-ai cum să te înţelegi cu Călăul Viciilor. Detestă orice poate aduce plăcere. Jocuri de noroc, băutură, teatru, dans. Dar urăşte târfele mai mult decât orice.

— Dar dacă ăsta nu e bordel, n-ai făcut nimic ilegal…

Genny îşi feri privirea.

— Ce fac femeile care lucrează aici ca să-şi câştige existenţa nu te priveşte, şi recunosc că Lilly nu e prima fată pentru care închid ochii la ce face. Dar nu, nu servim sex clienţilor noştri – doar sugestia asta.

Intrară în reşedinţa privată, şi Genny se opri o clipă pentru a încuia lambriul din urma ei, apoi trase în sus pe nişte scări cu covor albastru cobalt o Cecelia preocupată. Vedea cu coada ochiului tapetul din damasc de culoarea fildeşului în timp ce era condusă pe un hol cu lambriuri albe şi podele din lemn închis la culoare.

Genny o introduse într-un birou feminin, de bun-gust, făcut în nuanţe de crem, răchită albă şi drapat cu accente de safir şi tablouri pe pânză. Nu semăna deloc cu palatul dedicat carnalului, opulent şi exagerat, care ocupa etajul de dedesubt.

Cecelia observă uimită obiectele de artă rafinate şi mobilierul elegant, în timp ce soarele vesel intra oblic printr-o lucarnă. În comparaţie, tripoul fusese slab luminat cu lămpi cu gaz şi sfeşnice, lumina fiind ademenitoare şi aurie, dând sentimentul unei seri fermecate, chiar şi în miezul zilei.

Genny fu suficient de amabilă să-i lase un moment Ceceliei să se rotească precum o nătângă, absorbind ceea ce o înconjura, înainte de a o trage spre singura piesă de mobilier masculină din încăpere. Biroul era cu faţa spre uşă, ridicat pe o mică platformă, luminat din spate de ferestrele înalte din podea până în tavan prin care razele soarelui creau stâlpi celeşti pentru a mirui ocupantul cu o strălucire aurie.

— Stai jos, îi ordonă Genny cu o voce rezervată în

general câinilor de vânătoare. Citeşte!

Cecelia se aşează şi desfăcu sigiliul scrisorii, ştiind că nu va fi niciodată pregătită să primească ce conţinea.

Draga mea Cecelia,

Dacă scrisoarea asta a ajuns la tine, draga mea nepoată, înseamnă că eu am fost asasinată.

Cecelia fu cuprinsă de un frison pe care nici măcar soarele care scălda camera nu-l putea înlătura.

— N-a zis nimeni nimic despre crimă. Ştii…?

— Nu acum. Continuă să citeşti, i-o tăie Genny. Te pregătesc pentru întâlnirea cu diavolul.

Cecelia era nedumerită de mulţimea de nume pitoreşti pe care Genny le dădea duşmanului lor.

— Cum poţi să fii şi călău, şi diavol, şi lup în acelaşi timp? se întrebă ea cu voce tare.

— Dumnezeule, fetiţo, tu te opreşti vreodată din a pune întrebări? Poate că răspunsurile sunt în scrisoarea aia…

Genny smulse o mantie roşie cu volane dintr-un cuier şi i-o puse în jurul umerilor, apoi se întoarse şi cotrobăi într-un dulap, cu mişcări imprevizibile şi frenetice.

Cecelia îşi găsi locul, luptându-se şi cu amorţeala, şi cu neîncrederea panicată.

În viaţa asta am făcut puţin bine, dar voi întâmpina orice vine după ştiind că fetele mele sunt în siguranţă şi împreună.

Poate ai auzit de mine, dar eu sunt cea căreia i se spune Lady Scarlet.

Mama ta, Hortense, a fost sora mea geamănă, mai mică decât mine cu şapte minute. Amândouă ne-am născut într-o viaţă de sărăcie şi corvoadă, din care am scăpat printr-o ocupaţie şi strălucitoare, şi păcătoasă. Hortense nu a făcut asta, totuşi.

Ea s-a legat de josnicul reverend Teague, care mă

dispreţuia şi care i-a interzis să îmi vorbească. Noi două am păstrat totuşi legătura, fiindcă ataşamentul creat în pântec nu a putut fi distrus nici măcar de moartea ei.

În ultima ei scrisoare către mine, dragă Cecelia, mama ta m-a implorat să veghez asupra ta. Am avut multe ocupaţii, una fiind de curtezană în tinereţe. Nu mi-e ruşine de asta. Totuşi, nu asta e moştenirea pe care ţi-o las.

Puterea noastră, a mea şi a ta, nu stă între coapsele noastre, ci între urechile noastre. Nu mai fur inimi, draga mea, dar colectez datorii. Datorii şi secrete. Secrete care ar putea îngenunchea acest imperiu. Secrete pentru care ipocriţii şi şarlatanii m-au plătit scump ca să le păstrez. Cecelia, intenţia mea este să înfrunt Sfatul Purpuriu, dar acesta este un demers periculos. Toţi cei care au încercat să facă asta au fost ucişi.

Aşa că, dacă eu mor, acesta este motivul, şi te-am ales să-mi continui munca.

Cecilia închise ochii pentru a-şi opri lacrimile.

Genny profită de asta, dându-i jos ochelarii, apoi îi pudră fără milă faţa.

Sfatul Purpuriu? Nu auzise niciodată de o asemenea organizaţie. Cât de ciudat că viaţa ei părea să fie colorată de o anume nuanţă. Sfatul Purpuriu. Haimanalele Roşii. Lady Scarlet.

O bătaie distantă reverberă prin clădire precum loviturile de ciocan ale lui Hefaistos.

— Dumnezeule, zise Genny. Este la uşa şcolii. O va sparge înainte să vină aici să facă la fel. Repede, dragă!

Cecelia deschise ochii şi strănută în îndoitura cotului de la pudra albă.

— De ce mă machiezi?

Adulmecă, sughiţă şi strănută din nou.

— Nu poate să afle cine eşti cu adevărat, nu încă. Trebuie să fii Lady Scarlet.

Genny o făcu să tacă cât îi dădea pe buze cu ruj roşu cu mişcări experte, dese.

— Cine este? întrebă ea până la urmă. Şi de ce nu-l

pot întâlni fiind cine sunt cu adevărat?

— Poţi să citeşti fără ăştia?

Genny arătă spre ochelarii ei.

— Aşa prefer, zise ameţită Cecelia. Sunt pentru distanţă. Sunt aproape oarbă fără ei.

Genny îi ascunse şi nu fu nevoită să-i spună să continue să citească.

Cecelia, trebuie să ai grijă de Phoebe. Este ca şi cum ar fi sora ta. Dacă oamenii legii o găsesc aici, este într-un pericol iminent.

Trebuie să o ţii departe de brutalul ei tată cu orice preţ.

Cecelia deschise gura pentru a o întreba pe Genny de această *Phoebe* când prin zidurile reşedinţei răsună o gălăgie de ordine masculine şi proteste feminine provenind de la şcoala alăturată. Zgomotul paşilor şi uşile trântite cu violenţă făcură să-i bată inima galopant şi să-i tremure mâinile.

— Ce să fac? întrebă Cecelia, simţindu-se dintr-odată foarte tânără.

— Ce trebuie să faci, zise Genny de parcă răspunsul era evident. *Orice* trebuie să faci. Chiar dacă asta înseamnă să-ţi oferi sânii ăia generoşi ai tăi, mă auzi? Orice este nevoie pentru a apăra casa asta. Este responsabilitatea ta acum.

Stupefiată, Cecelia privi în jos la sânii în chestiune ascunşi de o mantie roşie umflată care sugera că pe dedesubt ar purta ceva mai interesant decât o rochie simplă de zi.

Când îşi înălţă capul, Genny îi trânti pe cap o perucă, atât de blondă că ar fi putut să fie argintie. Mai adăugă vreo 15 centimetri la înălţimea deja impresionantă pe care o avea şi era împodobită cu destule funde roşii şi perle încât să provoace gelozia unui brad de Crăciun.

Genny păru că în sfârşit se liniştească în timp ce aranja o serie de bucle argintii pe umărul Ceceliei.

— Chiar semeni cu Henrietta, plus-minus 25 de ani.

Aduse o oglindă de pe bufet şi o ridică în faţa Ceceliei.

Transformarea o făcu să i se taie respiraţia. Nu-şi putea vedea întregul corp, desigur, iar reflexia ei nu cuprindea vârful ridicolei ei peruci, dar chiar părea că venise dintr-un secol trecut sub forma unei ingenue fermecătoare la curtea de la Versailles. Pometii îi păreau mai supli, conturaţi cu roşu, buzele roşii mai pline şi un pic mai mult decât perverse, chipul o umbră palidă în comparaţie. Ochii îi erau coloraţi, daţi cu tuş şi genele mai groase.

Nu părea ea însăşi. Nu-şi dădea seama dacă îi plăcea sau detesta efectul.

Acelaşi ciocănit ameninţător răsună prin reşedinţă, de data asta venind dinspre uşa din grădină.

— Deschideţi! Avem un mandat să percheziţionăm spaţiul.

Ceceliei i se păru absurd că reprezentantul Scotland Yard se fălea nu doar cu un accent scoţian, ci şi cu o voce aşa de profundă încât ea se întrebă dacă n-ar putea să dărâme pur şi simplu întreaga casă.

Precum lupul din poveste.

Şi iat-o pe ea, stând în mantia ei roşie, aşteptând să fie devorată.

Cecelia duse degetele la gură pentru a-şi reţine un scâncet.

— Stai aici! Genny o îndrumă spre impresionantul scaun din catifea aflat în spatele biroului cu marmură albă deasupra. Nu te ridici decât dacă te obligă. *Acesta* este tronul tău. Sediul puterii tale. Şi apoi, eşti înaltă cât un stâlp şi ai fi uşor de recunoscut fie şi doar după această trăsătură. Scoase din birou o mască neagră din dantelă de bal mascat şi o legă peste ochii şi nasul Ceceliei, fixând-o cu o fundă de mătase la spate. Foloseşte-ţi creierul ăla să scapi de el, iubire. Asta-i tot ce trebuie să faci.

Oh, asta era tot? Cecelia simţi că nu era cel mai potrivit moment să menţioneze că, dacă era stresată, creierul ei avea tendinţa să-şi ia o vacanţă.

— Vă dau treizeci de secunde să deschideţi uşa sau o dărâm, ameninţă accentul cavernos. Nimic nu mi-ar provoca mai multă plăcere.

Vocea aia…

Trăsăturile Ceceliei se încreţiră pe sub mască.

Era ceva familiar la frigiditatea insondabilă a accentului. Cum erau şi fiorii care făceau să i se ridice părul fin pe corp. Locul unei asemenea voci era într-un loc uitat mai adânc decât forja vulcanică a iadului. În locul acela aşa de cavernos, rece şi plin de umbre, unde o singură creatură putea să domnească.

O creatură al cărei singur motiv pentru a exista era să-i pedepsească pe ticăloşi.

Genny se grăbi să deschidă fereastra şi se aplecă peste ea.

— Să nu te atingi de uşă, cobor imediat să-ţi deschid.

— Treizeci de secunde, repetă scoţianul.

Genny se întoarse, netezindu-şi corsajul cu mâinile, tremurând vizibil.

— Aproape că uitasem cât de monstruos de mare este, zise ea. Ar putea să scoată porţi de fier din ţâţâni cu o singură mână, zic eu.

Cu această observaţie ce-ţi făcea praf încrederea, Genny trase aer în piept ca să se adune, apoi ieşi din birou înainte ca Cecelia să-i pună una din miile de întrebări care îi stăteau pe buze.

Frica vibră încordată în stomacul ei. Ştia un singur scoţian cu voce profundă şi constituţie monstruoasă. Dar el nu era la Scotland Yard. N-ar putea să plece de la prezidiul lui de lord prim-judecător pentru a sparge uşa unui obişnuit – sau insolit, cum o fi cazul – tripou.

Sau ar putea?

Dintr-odată Ceceliei i se făcu teamă, fu tentată să-şi arunce ridicola deghizare şi să o ia la goană.

Se aşeză mai bine la birou, trăgând de gulerul bine strâns al mantiei, în timp ce transpiraţia începu să i se adune sub perucă în după-amiaza fierbinte şi umedă. Privind în jos, mai citi din scrisoare, agăţându-se de orice

era de făcut în loc să stea şi să tremure în timp ce oamenii legii se apropiau de ea.

Îmi doresc să te fi cunoscut, draga mea. Scrisorile tale mi-au oferit alinare şi au fost un balsam pentru mine în toţi aceşti ani. Ţi-am oferit o viaţă fără secrete cât am putut de mult. Acum ţine de tine ce faci cu ele. Şcoala aflată sub afacerea cu tripoul e totul pentru mine, la fel şi femeile care se bizuie pe ea. Îţi cunosc inima.

Cât este de bună şi blândă, dar eşti sânge din sângele meu, ceea ce înseamnă că ai şira spinării de fier. Vei avea nevoie de ea şi îmi pare rău pentru asta.

Sunt încântată că avem trăsături în comun, câteva din ele fiind afinităţile pentru numere, coduri şi formule. Aceste secrete pe care le-am protejat nu le-am împărtăşit cu nimeni, nici măcar cu Genevieve. Dar le-am scris într-un carnet, unde am scris şi unde să găseşti dovezile. Vei descoperi codicele într-un compartiment ascuns sub sertarul de sus al biroului la care stai. Deschide sertarul şi apasă pe fundul lui. După ce fundul se va da la o parte, foloseşte cifrul Pollux pentru a descifra combinaţia, care este numele poemului tău preferat.

Cel care ţi-a frânt inima când aveai 16 ani.

— *Eneida,* şopti Cecelia.

Cheia pentru codice este în culoarea care ne place amândurora, Cecelia.

Mult succes, iubirea mea, şi rămâi cu bine.

Clipind pentru a îndepărta valul de lacrimi, Cecelia răsuci discurile inteligente, înlocuind literele poemului epic grecesc cu numere. Exclamă uimită când fundul compartimentului ascuns cedă şi în mâna ei ajunse un jurnal frumos lucrat.

Trecu cu degetele peste legătura inofensivă, un pic tulburată de pielea de culoarea deschisă în care era legat. Îl deschise şi frunzări paginile. Nu fu deloc surprinsă că nu

găseşte cuvinte, ci doar simboluri, numere, formule. Poate date dacă îşi amintea bine numeralele sumeriene… Sau era sistemul hexazecimal babilonian? Miji ochii, întorcând carnetul pe o parte.

Din holul de marmură răsunară voci.

A lui Genny.

Şi a diavolului.

Chiar când stomacul i se strânse nervos, o parte din ea zvâcni. *Părţi* din ea. Secţiunea din creierul ei care se trezise la ideea de a rezolva un cifru.

Şi un cu totul alt loc.

Un loc pe care încerca să-l ignore de când zărise împerecherea frenetică din grădină. O adâncime moale, feminină care vibra şi se strângea la pericolul pe care îl simţea venind dinspre bărbatul care se apropia.

Îşi dădu seama că-i era teamă. Şi că era şi excitată în acelaşi timp?

Cât de incredibil de bizar!

Foindu-se în scaunul ei ca un tron, gheata ei se lovi de ceva moale sub birou.

Sau mai degrabă, de cineva.

Cecelia scoase un sunet sugrumat de uimire din gât când auzi un mic ţipăt venind de dedesubt. Se lăsă pe spate în scaun, aproape căzând.

Recăpătându-şi echilibrul, se aplecă pe o parte şi se uită sub birou, folosind o singură mână pentru a-şi ţine peruca pe cap.

O pereche de ochi căprui de pe un chip angelic se uitau uimiţi la ea. O fată.

Cecelia îi ghici repede identitatea.

— Phoebe? şopti ea.

Din cine ştie ce motiv, crezuse că fata din scrisoarea Henriettei era matură. Nu-i dăduse niciodată prin cap că femeia ar ascunde un copil.

Fata încuviinţă din cap şi bucle de culoarea mierii îi căzură peste umăr în timp ce lipi un deget de buze.

Cecelia încuviinţă din cap conspirator, dorindu-şi să ştie mai multe despre copii şi cum să le evaluezi vârsta. Ar

fi putut să aibă în jur de şapte ani, deşi ochii îi păreau poate mai maturi? Şi era imposibil să-ţi dai sigur seama cu corpul ei mic strâns sub burta întunecată a biroului, pe jumătate ascuns de volanele fustei şi mantiei Ceceliei.

Pe scări se auziră paşi, iar pe hol răsunară protestele zgomotoase ale lui Genny.

La naiba cu totul! Cine *era* Phoebe?

Ca şi surori... deci se părea că nu erau înrudite.

Ea era secretul pentru care fusese asasinată Henrietta? Şi viaţa ei era în pericol? Şi, dacă da, din partea cui, a acestui Călău al Viciilor?

Pur şi simplu, nu era suficient timp pentru răspunsuri.

— Phoebe, am nevoie să rămâi acolo dedesubt, şopti Cecelia. Indiferent de ce auzi, poţi să rămâi tăcută până pleacă acei oameni?

Fata zâmbi solemn, ţinând un deget peste gură.

— Foarte bine, o lăudă Cecelia. Eu sunt Cecelia şi Henrietta m-a însărcinat să am grijă de tine, iar eu promit să fac asta, jură ea, făcând eforturi să nu lase panica să i se audă în voce. Niciodată nu încălcase o promisiune, spera să o poată păstra şi pe aceasta. Poţi să ai grijă de acest carnet pentru mine, Phoebe? A fost al domnişoarei Henrietta şi nu vreau să-l ia cineva.

Fata apucă jurnalul şi-l strânse la piept, înghesuindu-se şi mai adânc sub birou. Cecelia se îndreptă şi băgă scrisoarea în corsaj chiar când uşa biroului fu deschisă cu o asemenea forţă încât se lovi de perete.

Bărbatul care umplea cadrul uşii o prinse cu mâna lui enormă.

Dacă Cecelia ar fi fost o femeie slabă de înger, poate că ar fi leşinat pe loc. Dar aşa în capul ei se învârteau şi respingerea, şi recunoaşterea. Mări ochii în încercarea de a cuprinde întreaga magnitudine a siluetei masculine din faţa ei.

Sângele i se retrase din extremităţi şi fu imediat recunoscătoare că paloarea ei se ascundea sub pudra de pe faţă.

Pentru că, chiar dacă nu-i vedea bine trăsăturile fără

ochelari, înălţimea fără seamăn, lăţimea umerilor şi coloritul special ale acestui scoţian anume nu puteau fi tăgăduite.

Îl cunoştea. Normal că-l cunoştea.

Lord Cassius Gerard Ramsay. Erau legaţi într-un mod deosebit, pentru că Alexandra, sora ei de cruce, se căsătorise recent cu fratele lui, ducele de Redmayne.

Şi cu toate astea, ştia aşa de puţine despre el. Era un bărbat de origine misterioasă, cu principii stricte şi, dacă îşi aducea ea bine aminte, fără acceptarea plăcerilor.

Vorbise cu el doar de două ori şi interacţiunea lor fusese – ei bine – destul de confuză.

În noaptea aceea la castelul Redmayne el o privise cu o încruntătură adâncă şi ochi flămânzi.

Cu toate astea, deseori stătea întinsă noaptea rememorând seara şi cei doi bărbaţi care o dominaseră. Unul, un conte italian chipeş precum un diavol, cu bucle negre pomădate şi trăsături feniciene aprinse de un interes masculin.

Şi celălalt, Lord Ramsay, un arhanghel cu păr auriu. Un războinic viteaz pentru toate lucrurile pe care el le considera juste, drepte şi bune. Un soi de paladin, care poate în trecut ar fi fost înnobilat de vreo domniţă norocoasă pentru că omorâse dragoni şi demoni.

Şi acum, se uita la ea din pragul uşii, cu ochii de culoarea lunii iarna în care strălucea mânia războinicului virtuos.

În acei ochi, ea era dragonul în loc să fie domniţa! şi el venise să se lupte cu ea.

În prezenţa lui temperatura se răci imediat, atmosfera din jurul lor deveni densă şi nefiresc de tăcută. Era genul de tăcere eterică înăbuşită pe care o experimentai când abia ningea. Nu absenţa disonanţei, ci un vid în centrul a tot.

Un loc rece şi singuratic.

Exact cum fiorul adus de el făcea notă discordantă cu lumina caldă a soarelui ce intra prin ferestre, la fel şi imaginea unui corp aşa de mare şi lipsit de fineţe ca al lui captiv într-un costum aşa de scump.

Nu, se înşelase înainte. Nu era un înger. Era construit ca un barbar. Unul care ar fi trebuit să fie îmbrăcat cu piei şi blănuri vikinge şi în armură în timp ce vărsa sângele zeilor păgâni pe câmpul de luptă. Într-adevăr, era ca şi cum legendarii zei ai războiului îl construiseră cu scopul distinct de a strivi, de a cuceri şi apoi de a domni. Nu ocupa spaţiul, îl umplea. Îl comanda. Deţinea pământul pe care stătea pentru că sigur nu exista vreun bărbat sau armată în viaţă care i l-ar putea smulge.

Înaintă, strângând în pumn documentele de parcă erau sabia Excalibur.

Uluită, Cecelia nu făcu nimic altceva decât să se holbeze în timp ce-i desluşea trăsăturile, devenind înspăimântător de clare pe măsură ce el se apropia.

Nu observă că el ar recunoaşte-o, văzu doar furie.

Căută să spună ceva, o introducere spirituală, caustică, pe care să o folosească pentru a sparge gheaţa. Dar aparent, şocul la vederea lui nu-i furase doar minţile, ci şi aerul.

El aruncă hârtiile în faţa ei şi Cecelia privi în jos şi descoperi un ordin judecătoresc semnat chiar de mâna lui.

— Ştiţi cine sunt? mârâi el pe o voce doar pentru ei doi.

Genny intră în cameră după el, urmată de câţiva poliţişti şi un detectiv într-un costum elegant.

— Toată lumea din imperiu ştie cine sunteţi.

Tonul vocii ei era şoptit, mai ridicat involuntar. La fel şi accentul ei franţuzesc.

Genny scoase un sunet gâtuit.

„Dumnezeule, ce fac?”

Pur şi simplu, se panicase. Nu putea să rişte ca el să-i recunoască vocea. Cine ştia ce fel de memorie avea?

— Este important să-mi ştiţi numele, zise imensul scoţian.

— Vă ştiu numele, răspunse ea.

El ridică dintr-o sprânceană aurie într-o provocare silenţioasă.

— Spuneţi-l atunci!

Ceva din ordinul lui atinse o coardă senzuală undeva adânc în corpul ei şi ea fu nevoită să se foiască pentru a o potoli.

— Lord Ramsay.

Bărbia lui se plecă într-o încuviinţare scurtă din cap.

— Şi care e numele dumneavoastră?

Cecelia se lăsă pe spate în scaun, pentru a oferi mai mult spaţiu plămânilor ei pentru că păreau să fie la o respiraţie distanţă de o cedare iminentă.

— Dar credeam că aţi auzit de mine, milord, pentru că vizitaţi des instituţia mea.

O recunoscuse? Putea oare această deghizare absurdă, exagerată să fie de ajuns pentru a păstra secretul identităţii ei intact, măcar pentru moment?

Când intră în încăpere cu mâinile la spate, el făcu o grimasă, explorând conţinutul cu o expresie pe care cineva ar avea-o dacă ar găsi mizerie sub pantofi.

— Este destul de puţin probabil ca un bărbat ca mine să fi avut ocazia să fie prezentat unei femei ca *dumneavoastră.*

Dacă ar fi ştiut.

Ea închise pleoapele într-un gest pe care spera ca el să-l interpreteze ca fiind un gest de timiditate şi nu retragerea care era cu adevărat.

— Toată lumea mă cunoaşte ca Lady Scarlet. Este o plăcere să vă cunosc, milord.

Întinse mâna pentru a-l întâmpina.

El pufni, buza ridicându-i-se dezgustată în timp ce-i privea mâna ca şi cum s-ar fi uitat la gunoiul putrezit.

— Vizita mea nu are nimic de-a face cu plăcerea, după cum puteţi bine vedea.

Făcu un gest către mica armată de poliţie.

— Păcat, de obicei nu se întâmplă aşa.

Cecelia descoperi că o parte din teama ei fusese înlocuită de indignare.

— Spuneţi-mi *numele* dumneavoastră.

Asta o ceru printre dinţi, deşi vocea lui nu urcă nici măcar cu o octavă. Efectul era înspăimântător.

— Cred că l-am spus deja.

— Numele dumneavoastră creştin.

— Nu sunt creştină. Ea ridică din umeri la privirea lui furioasă, tăcută şi obraznică. Am observat că deseori o biserică este o structură care îl limitează pe Dumnezeu la cei care pretind că vorbesc cu El sau în numele Lui. Am alte metode să-mi salvez sufletul. Ridică dramatic mâna şi o puse pe piept. De ce aţi vrea să fiţi familiarizat cu o persoană de aşa joasă speţă şi deplorabilă ca mine?

— Nu doresc nimic ce seamănă cu familiarizarea în ceea ce vă priveşte. Se aplecă, întinzându-şi ambele braţe enorme pe biroul dintre ei. Amenințând să o fascineze cu ochii aceia albaştri-argintii. Dar ar trebui să cunoaşteţi numele duşmanului, ca să ştiţi ce să blestemaţi când vă voi distruge.

Capitolul 3

Cecelia fu paralizată de o conştientizare tulburătoare cât se uită în ochii duşmanului ei.

Deveni conştientă de copilul ce se ascundea la picioarele ei. De carnetul aflat în mâinile ei inocente ce conţinea secrete posibil mortale. De aşteptările şi precauţia din atitudinea lui Genny. De privirile tuturor îndreptate spre ea, aşteptând să vadă ce va face. Ce va spune bărbatului brutal de mare şi puternic care se apleca peste biroul ei.

Nările lui fremătau şi o venă îi pulsa la tâmplă, dispărând apoi în părul lui des şi luminos.

Aproape că simţea fierbinţeala respiraţiei lui, ca aceea a unui dragon. Un dragon, observă ea, care la ultima masă mâncase ceva dulce şi apoi băuse cafea în loc de ceai.

Ciudat că amândoi preferau cafeaua dimineaţa. Ce altceva mai avea în comun cu adversarul ei? Era obligatoriu să fie adversari? Dacă dezvăluia cine era, îi explica situaţia ei, el s-ar înmuia?

Nu. Nu, expresia lui era dură precum diamantul şi intransigentă, ca şi reputaţia lui. Era Călăul Viciilor, duşmanul jurat al mătuşii ei. Şi doar pentru că fratele lui era un om bun nu însemna că şi el este.

După cum bine ştia, mulţi oameni foloseau mila pentru a-şi ascunde cruzimea. În acest caz, hotărî ea, dacă acest bărbat insista să-i fie adversar, va trebui să-l omoare.

Cu amabilitate.

Apelând la educaţia primită la pension, făcu tot ce putu să-şi înăbuşe panica prin politeţe. Lipi palmele deschise de birou şi se forţă să rămână nemişcată.

— Puteţi să-mi spuneţi Hortense Thistledown.

Scosese numele mamei ei din pură disperare, detestând că va deveni blasfemie pe limba acestui om.

Cum s-ar auzi numele *ei* în accentul ăla pronunţat al lui? *Cecelia.* Clătină din cap pentru a scăpa de gândul nedorit ce-i trecu prin minte.

— Pot să vă invit să luaţi loc, milord, cât mă uit peste documentele dumneavoastră? Făcu un gest către unul din cele trei scaune delicate aflate în faţa biroului ei, preocupându-se prea târziu pentru integritatea lor structurală faţă de corpul lui impresionant. Genny, vrei să-i aduci domniei sale şi însoţitorilor săi nişte ceai şi aperitive?

Genny arăta ca şi cum i-ar fi cerut să consume conţinutul unei oale de noapte.

Câţiva dintre poliţişti se luminară la menţionarea mâncării şi a ceaiului, dezumflându-se imediat când Ramsay ridică mâna pentru a o opri pe Genny.

— Nu fiţi absurdă! Asta nu-i o vizită socială, doamnă. Ochii îi licăriră în jurul încăperii, expresia lui sugerând că ar fi preferat să fie înconjurat de haznaua din Whitechapel decât de decorul cu gust al mătuşii ei. Sunt dispus să ating cât mai puţin posibil din acest loc. Cine ştie ce depravare s-a petrecut şi pe ce suprafeţe?

— E haideţi, ce fel de perversiuni ar putea fi făcute pe o mobilă aşa delicată?

Făcu un gest către divanul şi scaunele în stil Ludovic al XIV-lea, realmente uimită când câţiva dintre poliţişti îşi

înăbuşiră câteva chicoteli. Căldura furiei îi cuprinse ochii când privi de la mobila în chestiune la ea. Întrebarea ei îl mâniase. Mai citi şi altceva în fierbinţeală. O emoţie ascunsă sub furie, ceva controlat. Încătuşat.

Periculos.

— Nu este în interesul tău să-ţi baţi joc de mine, femeie.

— Nici n-aş îndrăzni, domnule, răspunse ea uluită. Dar jur că singurele blasfemii care se petrec în camera asta sunt legate de taxe şi hârţogărie.

Afişă un zâmbet care spera să fie fermecător, deşi în minte îi vibra necunoscutul – n-ar fi ştiut sigur care suprafeţe *nu fuseseră* atinse.

— Şi chiar dacă vizita dumneavoastră nu este una socială, adăugă ea, putem fi civilizaţi, nu-i aşa?

El miji ochii.

— Căutaţi peste tot!

Poliţiştii trecură repede la treabă prin încăpere. Scoaseră cărţile din rafturi, întorcându-le cu susul în jos pentru a frunzări paginile, scoaseră sertarele din dulapuri, uitându-se sub ele şi întoarseră mobila.

Ramsay stătea cu braţele la spate, complet nemişcat în mijlocul haosului, cu ochii numai la ea.

— Civilizaţi, zise el în bătaie de joc. Nimic din ceea ce vă priveşte nu aparţine lumii civilizate.

— Cu asta nu suntem de acord.

Era poate cea mai certăreaţă afirmaţie pe care o făcuse vreodată în viaţa ei, dar circumstanţele zilei îi întinseseră la maximum nervii.

Privirea lui era aşa de plină de duşmănie, încât Cecelia nu reuşea să se mai uite la el. Ce ciudat că un bărbat care poseda o expresie a feţei aşa de sălbatică o acuza pe *ea* că era necivilizată.

Ca să-şi mascheze laşitatea se întinse după mandat, îşi înghiţi un nod de emoţie şi începu să citească.

— Hortense Thistledown, îi repetă el pseudonimul, atrăgându-i astfel atenţia înainte să fi trecut de primul rând al mandatului. Sunteţi deci rudă cu Henrietta? Nu ştiam că

are familie. V-a ascuns prin Franţa, nu-i aşa?

Smythe, nu Thistledown, fusese numele familiei lor. Probabil că era o alta dintre faţadele Henriettei, precum perucile, măştile şi machiajul.

Cecelia nu era pregătită să răspundă la întrebare, aşa că nu o făcu. Cercetă documentul legal până când ajunse la acuzaţiile aduse.

Potrivit mandatului, poliţia îi percheziţiona proprietatea în căutarea unor dovezi în legătură cu dispariţia unei fete pe nume Katerina Milovic. O emigrantă rusoaică care fusese răpită de pe străzile din Lambeth cu o zi în urmă. Era a şasea într-o serie de fete dispărute. Toate în jur de 13 ani.

— Cum aţi ajuns să fiţi responsabilă de toate astea după moartea Henriettei? întrebă Ramsay. Nu v-am mai văzut pe aici înainte. Mereu am crezut că domnişoara Leveaux va prelua mantia lui Lady Scarlet după ce Henrietta…

Cecelia ridică un deget în timp ce parcurgea restul mandatului, ochii ei insistând asupra informaţiilor pertinente şi tulburătoare. Mandatul de percheziţie sugera că proprietara Şcolii domnişoarei Henrietta pentru tinere domnişoare cultivate era suspectată că răpea copii şi le vindea inocenţa clienţilor pentru sume incredibile, ceea ce o făcea suspectă de a fi complice la viol, răpire şi posibil crimă.

Lord Ramsay rămase tăcut doar cât să-şi revină din indignare.

— Sunteţi curajoasă, doamnă, să credeţi că-mi spuneţi mie să tac.

Mâinile Ceceliei tremurau acum mai mult de indignare decât de frică. Lovi în hârtie cu degetul întins folosit ca să-l oprească.

— De-a dreptul impertinent. Scrie aici că sunt suspectă că aş fi răpit fete şi le-aş fi vândut… Cuvântul îi stătea greu pe limbă, obscen şi niciodată rostit în companie mixtă, cu atât mai mult cu o fetiţă tremurând de frică în fustele ei. *Virginitatea.* Se aplecă pentru a şopti îngrozită:

Către cineva care apoi s-ar descotorosi de ele.

— Nu faceţi pe inocenta cu mine, se răsti el, fiind clar ce voia să sublinieze. Toţi bărbaţii cu titlu sau avere ştiu ce-i de vânzare în aşa-zisa asta de *şcoală.*

Ea îşi alese cu grijă cuvintele.

— Mă întreb, milord, *ce* motiv aveţi să bănuiţi că aceste fete au legătură cu mătuşa mea. Chiar dacă, de dragul discuţiei, recunosc că fac comerţ cu… plăcerea, este foarte deplasat să o acuzaţi pe Henrietta sau pe mine de ceva de amploarea asta fără dovezi substanţiale.

— Am un informator, declară el.

Genny sări în faţă, nemaiputând să se abţină.

— Pe dracu’ ai, porc mincinos! Noi ajutăm fetele care vin la noi, nu le…

Un poliţist o prinse pe Genny, prinzându-i braţele la spate într-un efort de a o trage spre uşă.

Cecelia ridică o mână, rozându-şi buza în timp ce era nedumerită. Tenta metalică neplăcută a rujului o determină să facă o grimasă nedorită.

— Dacă ar fi adevărat ceea ce spuneţi despre informator, nu ar fi fost martorul menţionat în mandat?

— Eu n-am spus martor, interveni el, cu braţele încrucişate peste pieptul impresionant într-un gest de defensivă.

— Deci aţi semnat un mandat pe baza unor zvonuri?

— Am semnat acel mandat pentru că acele fete nu sunt de găsit!

Lovi cu pumnul în birou, şi Cecelia o simţi pe Phoebe încremenind de şoc pe gamba ei.

Îl cercetă pe Ramsay, cu poziţia sa ameninţătoare, nările fremătând, buzele curbate pentru a-i scoate la iveală incisivii ascuţiţi.

„Nu un lup”, se gândi ea. „Un leu. Leul din Nemeea, poate, cu coama lui deasă şi aurie impenetrabilă la arme şi gheare mai ascuţite decât săbiile.”

Pentru a-l învinge ar fi nevoie de o muncă de-a lui Hercule, Cecelia era sigură de asta. Şi Dumnezeu să o ajute, dar ea se afla acum în gura leului.

Inspirând adânc, se îndreptă în scaun şi se sprijini nepăsătoare de catifeaua moale, sperând să împrăştie tensiunea cu liniştea ei.

— Voi fi onestă cu dumneavoastră, milord, nu am cunoscut-o bine pe Henrietta şi nu-i ştiu toate păcatele, dar vă pot promite asta, cât sunt proprietara şi… conducătoarea acestei instituţii, nu veţi avea niciodată motiv să mă bănuiţi că aş face ceva aşa de infam unei fete, cu atât mai puţin unei copile. Mai mult, voi folosi ce mijloace am la dispoziţie să vă ajut să o găsiţi pe Katerina Milovic şi orice altă fată care lipseşte.

Aruncă o privire spre Genny, a cărei reţinere părea să fie la capătul puterilor.

Cecelia detesta faptul că nu ştia. Că nu putea fi sigură că mătuşa ei, femeia care îi lăsase averea ei, ar putea să fie şi un monstru. Spera să nu fie adevărat. Spera ca bănuielile lui Lord Ramsay să fie greşite.

Ramsay se aplecă şi mai mult.

— Şi eu ar trebui să cred o femeie ca dumneavoastră, nu-i aşa?

— Cuvântul meu este tot ce am până când pot dovedi că puteţi avea încredere în mine.

— *Încredere* în dumneavoastră? o luă el peste picior, împingându-se în birou de parcă avea nevoie să se distanţeze de prezenţa ei odioasă. Cred că sunteţi un lup în blană de oaie, domnişoară Thistledown. Cineva care îi pradă pe cei mai slabi sub pretextul că-i ajută.

— Mai bine decât o oaie în blana lupului, răspunse ea. Voi, politicienii, behăind la nesfârşit şi mânaţi ca turma, mârâind de parcă aţi avea dinţi cu care să muşcaţi.

Vena de pe fruntea lui pulsă în timp ce pielea i se marmoră, luând o nuanţă de mov puternic.

— Cum îndrăzniţi să…

— Cum îndrăznesc *eu?* zise ea. Am mâncat brânză *emmental* cu mai puţine găuri decât aşa-zisa dovadă din acest mandat. Ridică documentul şi-l aruncă spre partea lui de birou. Mai mult, ar trebui să mă întreb ce caută un judecător de la înalta Curte a Maiestăţii Sale jos de la

distinsul său prezidiu, lovind uşi ca un tâlhar şi terorizând domnişoarele respectabile din şcoala mea în mijlocul după-amiezii. Mie asta îmi miroase a mişcare politică din partea unui bărbat care speră să devină următorul Lord Cancelar. Iar eu refuz să fiu carne de tun în aspiraţiile dumneavoastră.

El ocoli biroul, şi Cecelia se luptă cu un val de panică.

— În ciuda inexistenţei respectabilităţii angajaţilor dumneavoastră, arătă el cu degetul spre peretele ce separa reşedinţa de şcoală, o să vă fac aceeaşi promisiune pe care am făcut-o harpiei dumneavoastră predecesoare.

Se înălţa peste ea, şi Cecelia avu nevoie de toate resursele ei de reţinere pentru a nu sări şi a nu o lua la fugă. Rămase aşezată, uitându-se fix înainte, neridicând privirea de teamă că ar ceda vreunui soi de putere.

Şi pentru că peruca ar fi putut să-i cadă.

Următoarele lui cuvinte o străpunseră cu toată forţa unei lănci spartane:

— Când un copil dispare în acest oraş, o să dărâm uşile tuturor stabilimentelor precum ăsta până când găsesc vinovatul, începând cu al dumneavoastră.

Ramsay puse o mână pe biroul ei şi pe cealaltă pe spătarul scaunului ei. Se aplecă, aducându-şi buzele teribil de aproape de urechea ei.

— Şi când voi găsi vinovatul, voi spânzura pe oricine e vinovat de ţinere în captivitate. De degradare. Şi posibil de crimă.

Respiraţia lui era fierbinte pe urechea şi gâtul ei, făcând-o să simtă mici fiori de groază splendidă în jos pe coloană. Parfumul dulce amestecat cu apretul din haina lui, aroma proaspătă de cedru a pânzei cămăşii şi ceva mai întunecat, mai moscat, îi îmbătă simţurile şi îi zăpăci minţile până la următoarea lui propoziţie.

— *Nu* îmi pasă dacă funia este în jurul unui gât cu barbă sau al unuia care e… elegant şi alb ca un crin. Se întind toate la fel.

Cecelia se luptă cu impulsul de a-şi duce mâna la gât, temându-se că orice reacţie ar putea părea un semn de

vinovăţie.

El se îndreptă.

— Predaţi-ne registrele şi însemnările cu numele clienţilor dumneavoastră.

— Eu nu cunosc nimic despre asemenea registre, pretinse onest Cecelia înainte de a striga: Ce credeţi că faceţi?

El trase de sertarele de la biroul ei şi începu să cotrobăie prin ce se afla înăuntru.

— Am autoritatea să caut peste tot. Aşa că rămâneţi unde sunteţi şi puneţi mâinile pe birou.

Cecelia făcu asta, în timp ce broboane de sudoare îi alunecau printre sâni şi prin păr. Erau prea mulţi factori – căldura mantiei sufocante, soarele nemilos de vară, copilul de la picioarele ei, pe care primise sarcina să-l protejeze şi teama că el ar putea găsi ce căuta. Până la urmă nu o cunoştea cu adevărat pe Henrietta. Nu suficient cât să aibă încredere că femeia nu era vinovată de asemenea crime odioase.

Şi cu toate astea, voia să spere.

— Aici este un compartiment ascuns. Pipăi sub sertarul din stânga ei şi trăsăturile lui se încordară victorioase când găsi discurile. Care e combinaţia?

— Eneida, şopti ea.

El o privi fără să clipească, cu trăsăturile inexpresive, apoi întinse mâna spre discuri şi descoperi compartimentul secret care acum era gol.

Ea făcu un gest de uimire la privirea lui întrebătoare, gest ce nu fu deloc nevoită să-l falsifice. Cecelia era la un pas de un atac de panică în momentul în care Sir Ramsay îi trase scaunul pe spate pentru a deschide sertarul subţire din faţa ei.

Nu ştia ce o şoca mai mult – că putea să mişte scaunul în care se afla ea cu forţa unui singur braţ sau ideea ei trecătoare, absurdă de a-i simţi textura buclelor lui aurii cât el se apleca să analizeze conţinutul sertarului.

Când găsi doar o colecţie de instrumente de scris, papetărie şi o lupă, Cecelia îşi dezumflă plămânii de

uşurare.

— Nimic important aici, milord, raportă un poliţist. Nici în băile private. Doar dacă nu vreţi să confiscaţi un astfel de obiect.

Flutură o carte.

Cecelia miji privirea, dar fără ochelarii ei nu reuşi să desluşească titlul din partea cealaltă a încăperii.

— Adu-o aici!

Ramsay întinse mâna după carte, şi poliţistul i-o puse imediat la dispoziţie. Când o deschise, scoase un sunet de dezgust şi o scăpă ca şi cum s-ar fi ars cu ea.

Cecelia îşi suprimă chicotitul, blocându-l ferm în gât. Cartea ateriză deschisă la o imagine erotică. Un bărbat stătea în picioare cu o erecţie, iar o femeie era în genunchi în faţa lui, mădularul lui dispărând în gura ei deschisă de bunăvoie. Sub poză, o listă indecentă şi detaliată oferea instrucţiuni despre cum să faci sex astfel.

În ciuda a tot, Cecelia analiză indicaţiile cu mare interes.

— Ce înseamnă asta? urlă Ramsay la poliţist. Crezi că-i momentul pentru glume puerile?

— N… nu, milord! se bâlbâi poliţistul în timp ce câţiva dintre ai lui îşi ascundeau cum puteau propria veselie. Eu credeam… Eu doar… Ce caută asemenea cărţi aici dacă domnişoara Thistledown conduce aşa cum pretinde o şcoală?

Întrebarea păru să-l domolească pe Ramsay, deşi aruncă o privire bănuitoare la poliţistul palid înainte să se adreseze Ceceliei.

— Întrebarea lui este una pertinentă. Este locul unei asemenea mizerii într-o şcoală pentru tinere domnişoare *cultivate?*

Ea nu reuşea să-şi ferească privirea.

— Acest spaţiu nu este tehnic vorbind şcoala, domnule. Îndepărtă o notă subit răguşită din vocea ei. Acesta este biroul meu privat. Şi aceste cărţi sunt pentru… uzul meu personal.

Un amestec de foieli şi tuse îi dădu de înţeles că

şiretlicul ei avu efectul dorit.

— Acum. Închise cu grijă cartea, desfăcând palmele pe coperta complexă. Aţi terminat cu percheziţia voastră?

El o săgetă cu privirea.

— Nu, oamenii mei încă verifică fiecare colţ al afacerii dumneavoastră. Percheziţia ar putea dura toată ziua. Sau toată noaptea. După aceea vom pune gărzi la uşa dumneavoastră doar ca să ne asigurăm că Katerina Milovic nu apare. Aşa veţi pierde destui bani, nu-i aşa?

În acel moment venitul pierdut era cea mai mică dintre preocupările ei.

— Faceţi ceea ce trebuie, domnule, nu veţi găsi nicio virgină minoră aici.

— Pentru că aţi vândut-o deja, poate? o ademeni Ramsay. Sau este ţinută în altă parte?

Cecelia ridică bărbia trufaş.

— Nu voi răspunde la această idee ridicolă.

În mare parte pentru că nu ştia. Dar dacă descoperea dovezi că aşa ceva se petrecea, se va preda şi va înfrunta consecinţele datorate mătuşii ei. Era puţinul pe care îl putea face.

— Spuneţi-mi, domnişoară Thistledown… Plecă din spatele ei, părând să nu mai reziste în vecinătatea ei niciun moment în plus. Unde plecaţi?

— Plecam? repetă ea confuză.

Privirea lui coborî sub gâtul ei, crescând în intensitate până când ea se temu că el putea să vadă prin straturile ei de haine.

— Purtaţi o mantie. Ori plecaţi, ori ascundeţi ceva. Trebuie să vă percheziţionăm şi pe dumneavoastră?

Nota din vocea lui făcu să-i tresară inima.

— Mandatul dumneavoastră nu sugerează că puteţi să puneţi mâinile pe persoana mea. Nu se putea abţine să nu se uite la mâinile lui, acum strânse în pumni în lateralul lui. Păreau a fi nişte ciocane, pătrate, mari şi lipsite de eleganţă. Pielea de pe degete era brăzdată de vechi cicatrici. Dovezi ale unor violenţe din trecut poate? Şi… şi apoi, reuşi ea, nu este deloc cavaleresc să faceţi remarci cu

privire la îmbrăcămintea unei doamne.

El pufni.

— Nu sunteţi o doamnă.

— Fie, dar ce s-ar întâmpla cu mine, să zicem, dacă aş da buzna în tribunalul dumneavoastră şi v-aş cere să aflu ce ascundeţi sub robă şi sub peruca albă? Probabil că aş fi spânzurată sau biciuită public sau vreun lucru oribil de genul ăsta.

El tăie aerul, trasând o linie invizibilă între ei.

— Să nu îndrăzniţi să comparaţi vocaţia dumneavoastră cu a mea.

— Nici n-aş visa să compar vocaţiile noastre, domnule. A mea este mult mai onestă, mai veche şi istoric mai vitală pentru orice imperiu.

— Revoltător!

— De ce?

El se opri, în privirea lui de vitriol strecurându-se o sclipire victorioasă.

— Hortense, recunoşti că eşti o codoaşă?

— Dragul meu judecător, eu mă refeream evident la educaţia tinerelor domnişoare. Fiecare mare imperiu a înflorit mult mai bine când a început să-şi educe femeile. Strecură în zâmbetul ei victoria. Acum, am să vă rog să plecaţi ca să-mi pot continua munca. Şi vă cer ca data viitoare când vă decideţi să faceţi o vizită, să o faceţi în termeni mai amicali.

Făcu un gest către uşă de parcă încăperea nu părea să fi fost răvăşită de un taifun, lăsând în urmă numai dezordine.

El se întoarse, păşind peste leşurile mobilierului ei răsturnat şi se îndreptă ca o furtună spre uşă. O ţinu deschisă în timp ce poliţiştii ieşeau din încăpere, unii dintre ei cu expresii destul de ruşinate pe feţe. Alţii cu expresii de dezamăgire.

Speraseră să dea de bărbaţi ţopăind pe aici. Să obţină vreo dovadă împotriva ei acum că puternica şi precauta Henrietta nu mai era.

Din fericire, nu găsiseră.

Cecelia nu cedă impulsului de a sărbători această victorie. Astăzi nu-şi făcuse prieteni. Mai ales că-şi bătuse joc de poliţie şi de unul dintre cei mai puternici oameni din regat.

Ramsay se opri înainte de a pleca, cu bărbia atingându-i umărul.

— Data viitoare când vin înapoi, va fi cu cătuşe şi lanţuri.

Trânti uşa în urma lui suficient de tare cât să zgâlţâie toată casa.

— Al naibii să fie, se minună Genny cu ochii sclipind. Ai fost magnifică!

— Am fost?

O cuprinse tremuratul, ameninţând să-i dărâme peruca de pe cap.

— Dumnezeule, te-am crezut o tocilară, dar nu mi-am imaginat niciodată că aveai genul ăsta de ţinută şi obrăznicie în tine. Şi accentul? De unde a venit?

Cecelia doar ridică din umeri.

— Majordomul meu este francez.

Se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre fereastră pentru a-l privi pe Sir Ramsay mergând spre o trăsură impunătoare, sobră, urcând cu o graţie rareori observată la un bărbat de statura sa.

— Genny. Rosti numele femeii cu o seriozitate de netăgăduit. Genny, *te rog,* spune-mi că nu vor găsi nimic. Dacă eşti onestă, jur să am grijă de tine, să te iert de orice pedeapsă. Te voi plăti foarte bine, dar *trebuie* să ştiu dacă cineva a fost vreodată ţinut aici împotriva propriei voinţe. Trebuie să repar dacă Henrietta a comis asemenea crime abominabile…

— Taci, iubire! Genny fu lângă ea într-o secundă, luând mâinile Ceceliei în ale ei pentru a o întoarce cu faţa spre ea. Uită-te în ochii mei ca să ştii adevărul. Femeile care îşi practică meseria aici o fac pentru că aşa vor ele. Sunt în siguranţă şi avem grijă de ele, sunt protejate de pericolele străzii. Henrietta este faimoasă pentru domnişoarele ei tinere şi minunate, dar au avut – şi mereu

vor avea – vârsta legală şi cu consimţământul acordat. Nu trebuie să răpească fete de pe străzi, fac ele coadă ca să primească o cameră aici.

Cecelia cercetă trăsăturile sincere ale lui Genny în căutarea unei minciuni, dar văzu doar bunătatea şi afecţiunea netulburată a femeii. Salvatoarea ei. Prietena ei.

Când încuviinţă din cap, Genny îi strânse mâinile, ducându-le la gură pentru a-i săruta cu afecţiune degetele, ca o soră iubitoare.

Genny îi dădu drumul pentru a se întinde după perucă, luând-o de pe capul ei.

Cecelia oftă uşurată că scăpase de chestia grea de pe cap şi se dezbrăcă de mantie, în timp ce Genny turna apă dintr-un urcior într-un lighean şi umezea o cârpă.

Aplecându-se, Cecelia se uită sub birou unde micuţa Phoebe încă stătea ghemuită.

— Poţi să ieşi, draga mea, o linişti ea. Oamenii au plecat.

Fata se uită la ea din umbra de sub birou, cu trăsăturile un pic neclare, pentru că Genny nu-i returnase încă ochelarii Ceceliei. Phoebe trăgea de un şorţuleţ alb apretat, legat peste o rochie neagră sumbră de doliu.

— Dacă nu vă deranjează, domnişoară, aş prefera să rămân aici dedesubt, dar iată carnetul. Nu i-am lăsat să-l găsească, nu-i aşa?

— Aşa este, nu i-am lăsat. Cecelia luă carnetul de la ea, nedumerită în privinţa fetei. Asta nu era genul de loc pentru un copil, cu un tripou alături şi cu oamenii cruzi ai legii dărâmând uşi. Ce o fi fost în capul Henriettei? Nu te simţi singură acolo? Nu ai vrea să ieşi ca să fim prezentate formal?

Fata clătină din cap.

— Am prietenii mei dragi, Frances Bacon şi Fanny de Beaufort. Ridică două păpuşi din cârpe, una cu bucle aurii, cealaltă cu bucle roşii. Sunt o companie excelentă, dar vorbesc doar cu mine, aşa a zis domnişoara Henrietta. Mie s-ar putea să-mi placă să ies, dar ele nu sunt pregătite să vă cunoască.

Cecelia înţelegea.

— Ce norocoase sunteţi că v-aţi găsit una pe alta, zise ea, adoptând fără să vrea bucuria exagerată pe care mereu o dispreţuise când oamenii se adresau astfel copiilor.

Phoebe trase timidă cu ochiul spre ea.

— Aveţi pe cineva ca Frances şi Fanny?

— Da, chiar am, explică Cecelia cu căldura ce însoţea gândurile ei despre Haimanalele Roşii. Cele mai bune prietene ale mele sunt Francesca Cavendish, contesă de Mont Claire, şi Alexandra Atherton, ducesă de Redmayne. Ne-am cunoscut la şcoală şi am format un club pentru fete cu părul roşu numit Haimanalele Roşii. Şi ele sunt o companie excelentă şi deseori sunt precaute faţă de străini, la fel cum sunt Fanny şi Frances. Dar te vor îndrăgi imediat şi cred că tu le vei plăcea foarte mult.

Un junghi ascuţit de agonie străpunse simpatia pe care intrinsec o simţea pentru fată. Pentru a atenua plictiseala şi izolarea din copilăria ei, aceeaşi imaginaţie care invocase monştrii din coşmarurile ei fusese în stare să invoce şi prieteni din particulele de praf din pivniţa în care fusese încuiată sau din umbrele unei nopţi luminate de lună.

Îi adusese la viaţă precum un zeu, creând personaje complete şi pline de viaţă cu care să râdă, să viseze şi să dialogheze.

Chiar se dovediseră o companie excelentă. O protejaseră de fantomele pe care le auzea în vânt sau de demonii de care reverendul Teague o convinsese că o înconjurau la nesfârşit, aşteptând doar momentul oportun de slăbiciune pentru a-i trage sufletul în iad.

Sau mai rău, să-i posede corpul.

Ar fi putut să înnebunească fără prietenii aceştia imaginari. Ar fi putut ceda întunericului.

Cu toate astea, nimic nu se compara cu compania reală a oamenilor.

Phoebe o studie în tăcere o clipă şi apoi îşi băgă prietenii mai adânc în cotloanele biroului.

— Dacă vrei să le aduci pe Francesca şi Alexandra, le

pot ţine în siguranţă aici dedesubt.

Inima Ceceliei se topi într-o mare de tandreţe. Copila asta dulce credea că prietenele ei erau păpuşi.

Cecelia realiză cu o gravitate ameţitoare că acum ea era custodele fetei. Cel mai apropiat lucru de o mamă. Responsabilitatea atârna pe umerii ei mai grea decât întregul chin cu Ramsay.

Ea nu avusese niciodată părinţi adevăraţi de orice fel, cea mai apropiată relaţie paternală fiind cea cu Jean-Yves. Şi, dacă chiar analiza lucrurile, francezul nu avea nicio datorie faţă de ea dincolo de a fi un angajat apreciat. Chiar îl iubea ca pe un tată, dar îi semna şi cecurile şi-l trimitea cu comisioane. Era şi confidentul, şi sfătuitorul ei ocazional, dar niciodată nu demonstrase vreun soi de tendinţe autoritare.

În principal, el era doar de acord cu noile scheme pe care ea şi Haimanalele ei Roşii le mai puneau la cale cu o acceptare foarte galică şi oarecum uimită. Atât timp cât avea vinul, pipa şi ziarele sale, era un tip cu care te înţelegeai fără probleme. Afecţiunea lui era aspră, dar dispoziţia lui era mereu caldă şi deschisă. Se împrietenise cu ea când ea fusese un pic mai mare decât Phoebe, şi fără îndrumarea lui ar fi fost complet singură.

Dorindu-şi cu ardoare acea îndrumare acum, Cecelia mai încercă o dată să convingă fata prin linguşire să iasă afară.

— Mă tem că Francesca şi Alexandra nu ar încăpea acolo. Ele sunt ade… Se opri, dându-şi seama că păpuşile lui Phoebe erau la fel de reale pentru ea cum erau Alexandra şi Francesca. Simt mari, ca mine, şi au casele lor. În seara asta mă duc la o petrecere la vila ducelui să le văd, vrei să te îmbraci cu o rochie frumoasă şi să vii cu mine?

— Dar *el* se întoarce. Phoebe clătină din cap, făcându-se mică. Aduce lanţuri şi cătuşe, aşa a zis.

— Lord Ramsay nu se va întoarce astăzi, draga mea, o linişti ea.

— De unde ştii?

La asta se opri. Pentru că nu ştia.

În Cecelia se trezi un val neobişnuit de furie împotriva lui Lord Ramsay. Îşi dădu seama că avea un trecut cu Henrietta, dar în ceea ce-l privea pe el, nu fusese niciodată prezentat lui Hortense şi tot o trata de parcă era un gunoi pe care trebuia să-l arunce în Tamisa.

Şi când te gândeşti că cea mai bună prietenă a ei era măritată cu fratele lui vitreg. Lord Ramsay şi ducele de Redmayne erau la fel de diferiţi unul de celălalt precum numerele inverse pe o grilă. Ramsay fiind bineînţeles numărul negativ.

Mai puţin de atât.

Cu excepţia staturii, pentru că, după estimarea ei, Ramsay îl depăşea pe duce cu vreo trei kilograme şi era un pic mai înalt. Şi cu excepţia înfăţişării, dar doar pentru că Redmayne fusese desfigurat de un jaguar. *Nu* pentru că i se păreau ei atrăgătoare liniile destul de brutale ale feţei lui.

Bănuia că Ramsay avea avantajul şi la voce. În timp ce vocea lui Redmayne era netedă precum mătasea ce alunecă peste catifea, a lui Ramsay avea o profunzime sonoră impunătoare, aspră şi înfiorătoare. Cam ca pietrele şlefuite pentru a construi o catedrală. Aspre la atingere, dar consistente. Ordonate.

Răsunând a judecăţi deloc lipsite de importanţă.

Genny se aplecă pentru a-i înmâna Ceceliei cârpa udă şi arătă spre o uşă către camera învecinată, apoi îi zâmbi indulgent lui Phoebe.

Cecelia luă recunoscătoare cârpa.

— Atunci tu mai stai aici o vreme, Phoebe, şi ai grijă de prietenii tăi, zise ea. Revin să văd ce faci într-o clipă.

Phoebe încuviinţă din cap.

Ridicându-se, o însoţi pe Genny printr-un dormitor răscolit spre o baie unde se strâmbă când îşi văzu reflexia în oglinda aurită.

Nici ea n-ar fi ieşit de sub birou. Peruca îi stricase părul şi, fără ea şi fără mască, machiajul Ceceliei părea ridicol şi exagerat. Puse cârpa pe faţă şi îndepărtă machiajul, dezvăluind uşurată trăsăturile ei familiare.

— Trebuie să o scuzi pe Phoebe, iubito, este o micuţă

timidă, îi explică Genny. Henrietta a avut grijă de ea ca şi cum era a ei, a răsfăţat-o cum n-am mai văzut, dar rareori o lăsa să iasă din casa asta.

— Ştii cine-i tatăl lui Phoebe? întrebă Cecelia, scoţând acele din păr pentru a-l desface.

— Un alt secret pe care Henrietta l-a luat cu ea în mormânt. Poate este în carnetul ăla, zise ea arătând spre jurnalul codificat pe care Cecelia îl aşezase pe poliţă.

— Poate. Cecelia acceptă peria de la Genny şi îşi îmblânzi coama de păr cât putu, împletindu-l cu măiestrie şi înfigând acele pentru a-l prinde. Va trebui să fie suficient pentru moment. Crezi că el are ceva de-a face cu motivul pentru care Henrietta a fost omorâtă?

— Ramsay? Sau tatăl?

— Oricare, zise Cecelia pe o respiraţie nervoasă. Ambii?

— El ar putea, spuse Genny încruntându-se, frecându-şi fruntea şi cu tristeţe în ochi. Acest stabiliment este de mult un teren de distracţie pentru cei bogaţi şi puternici. Aici nu se fac doar tranzacţii carnale. Afaceri, comerţ, politică şi uneori una sau două acţiuni criminale se pun la cale în saloanele noastre comune şi în dormitoarele noastre. Niciuna din noi nu-i în siguranţă până când nu rezolvi misterul ăsta pe care ţi l-a lăsat Henrietta. Dacă nu ne dăm seama cine-i duşmanul nostru, nu-l vom vedea venind.

— Păi... Cecelia băgă ultimul ac în păr şi acceptă ochelarii de la Genny, recunoscătoare că vedea din nou bine. Cu siguranţă ştim unul dintre duşmanii noştri şi, data viitoare când va veni la noi, nu vom fi luate prin surprindere.

— Bineînţeles că nu vom fi, zise vehementă Genny.

— Vreau să găsesc fetele alea dispărute. Cecelia era îngrijorată. Trebuie să-i ajutăm.

— Oh, iubito! Genny o apucă ferm de braţ. Trebuie să uiţi de ea. Este ceva tragic, îngrozitor cu siguranţă, dar fetiţa aia s-a dus de mult. Fete ca ea dispar tot timpul, luate de bărbaţi cu dorinţe de neconceput. Dacă sunt găsite, de

obicei sunt cadavrele lor sau, mai rău, doar umbra a ce a mai rămas din ele după ce aceşti bărbaţi le fură sufletele. Nu avem ce să facem în afară de a ne proteja oamenii.

Lacrimi de neputinţă îi înţepară ochii Ceceliei.

— Nu se poate. Trebuie să fie ceva ce putem face.

Culese carnetul cu coduri şi-l băgă în buzunarul fustelor. Întâi va angaja mai mult personal pentru a pune casa şi afacerea pe roate, apoi o va convinge pe Phoebe să iasă de sub birou promiţându-i că o va duce în apartamentul ei din Chelsea unde oamenii cu lanţuri nu o vor găsi niciodată.

După ce fata va fi în grija lui Jean-Yves, Cecelia îşi va vedea de afacerea ei.

Pentru a avea succes în eforturile ei, va trebui să afle multe despre Cassius Gerard Ramsay, pentru că părea hotărât să-i pună piedici la orice pas.

Din fericire, era invitată la cină în casa cumnatei lui chiar în seara aceea.

Şi va fi ocazia perfectă să-i afle slăbiciunea.

Capitolul 4

Ramsay îşi blestemă corpul trădător până în iad şi înapoi când îşi sprijini capul de pernele trăsurii.

Blestemata aia de carte, cea în care erau imagini cu toate formele imaginabile de sex, îi trezise mădularul. *Nu* femeia căreia îi aparţinea cartea. Ea nu avea nimic de-a face cu asta. *Nu* o dorea pe Lady Scarlet.

Era bărbat. Un scoţian, culmea. Şi reproducerile cu actul sexual treziseră în corpul lui tentaţii ce pulsau, tentaţii în faţa cărora jurase să nu mai cedeze vreodată. Amintirile poziţiilor pe care el le prefera, dorinţă după depravările pe care nu le gustase încă şi după cele pe care şi le negase aşa de mult.

Hortense Thistledown dăduse nonşalant paginile aşa-zisului text, trecând cu mănuşile ei din mătase peste

imagini de parcă le descoperea pentru prima dată. Atitudinea ei fusese nepăsătoare, dar buzele ei roşii se deschiseseră de parcă imaginile cu fărădelegi o uluiau.

Sau poate avuseseră un efect similar asupra ei. Poate că simţise un val de dorinţă.

Îşi dorea să vadă ce ascundea sub mască, sub perucă şi sub zorzoane. Sub pudra albă pielea ei chiar era palidă? Ce culoare avea părul ei? Silueta ei era aşa de voluptuoasă cum şi-o imaginase el sub mantia roşie fără formă sau o aranjase şi o căptuşise pentru efect?

Chiar dacă Ramsay le detesta pe cele de teapa ei, ilustraţiile din carte îi suscitaseră gânduri neaşteptate. Îi invadaseră mintea, ameninţând să-i răpească principiile morale.

Oare noua Lady Scarlet accepta amanţi faimoşi şi bogaţi cum făcuse predecesoarea ei?

Degetele lui apucară perna tapiţată de pe bancheta trăsurii în timp ce respingea întrebarea ce i se strecura printre gânduri ca un şarpe în rai.

Nu ar trebui să-şi pună astfel de întrebări. Nu ar trebui să vrea. Să tânjească. Să dorească.

Trebuia să uite de buzele acelea. Nu trebuia să şi le imagineze în jurul mădularului lui lăsând dâre de ruj şi urme de umezeală mătăsoasă.

Respiraţia i se precipită în timp ce corpul îi deveni tot mai tare.

Nu, gura ei era prea expertă ca să-l tenteze. Servise prea mulţi alţi bărbaţi. O femeie cu profesia ei învăţa bine şi repede cât tânjea un bărbat după un asemenea act. De fapt, ştia subterfugii care să-i zăpăcească minţile unui bărbat.

Parfumul ei, de exemplu, nu era ceva franţuzesc floral sau vreun mosc scump, era doar vanilie dulce cu o tentă de ceva condimentat. Un parfum care dorea să trezească câteva instincte fizice în acelaşi timp.

Machiajul ei, culoarea roşie a păcatului, aplicat pentru a scoate în evidenţă gura aceea talentată.

O gură aşa de talentată la discurs cum era, fără dubii,

şi la plăcere. Cumva inteligenţa ei o făcuse mai atrăgătoare. Sub furia lui vibra un sentiment de bucurie, trezit de replicile dintre ei. Faptul că ea îl provocase îl făcuse să se simtă… treaz. Viu.

„E o viperă”, îşi reaminti el. O femeie care probabil că şi-a vândut sufletul diavolului, împreună cu inocenţa unor fete tinere.

Gândul fu suficient pentru a-i stinge dorinţa.

Nu-şi permitea să se lase ademenit. Cum făceau mulţi dintre bărbaţii cu care lucra.

Lorzi cu titluri şi judecători bogaţi, magistraţi şi politicieni erau deseori conduşi de mădular la fel de uşor ca de băierii pungilor lor.

Bătrâna şi vicleana Henrietta Thistledown ţinuse acei băieri în mână.

Îşi alesese bine succesoarea; asta o recunoştea. Hortense era o persoană de temut în felul ei.

Moartea Henriettei păruse momentul perfect pentru a lovi tripoul. Bătrâna fusese mereu aşa de diabolic de atentă. De fiecare dată când credea că o prinde, ea făcea ceva şi trăgea de sforile vreuneia din marionetele ei puternice şi iar scăpa din vizor. Era ca şi cum întreaga aristocraţie îi datora favoruri.

Pentru numele lui Dumnezeu, doborâse despoţi militari afgani şi piraţi berberi în Alger mai uşor decât pe Henrietta şi era nevoit să recunoască faptul că fusese oarecum uşurat când aflase despre moartea ei.

Capul şarpelui fusese tăiat, iar el sperase că din oraşul lui vor dispărea mai puţine fete.

Când aflase despre biata Katerina Milovic, *după* moartea Henriettei, ştiuse că trebuia să acţioneze. Pentru că altcineva fura fete de pe străzi. Cineva nou.

Dăduse năvală în tripou astăzi, într-o vineri după-amiază, când muncitorii bogaţi din emergenta clasă a negustorilor terminau mai devreme, pentru că era sfârşitul săptămânii şi erau în căutarea unei distracţii înainte de a se îndrepta spre casă şi familie.

Trebuie să fi ştiut că venea, pentru că nu găsise

niciun client.

Şi apoi fuseseră la demisol unde, destul de ciudat, chiar părea să fie o şcoală.

Un majordom serios pe nume Winston îl urmase pe Ramsay şi pe poliţiştii lui la etajul de jos, insistând să le lase pe ocupante în pace. Aceste femei nu semănau deloc cu fluturaşii sclipitori care se ocupau de zaruri şi mesele de joc. Multe dintre ele aveau ochii goi ai refugiaţilor, unele dintre ele nu vorbeau engleza.

Îşi dorise să le smulgă de acolo. Să le ducă undeva în siguranţă. Undeva unde bărbaţii să nu abuzeze de ele.

Multe dintre ele păruseră aşa de tinere. Dar nu avea bază legală să-şi exercite autoritatea, pentru că niciuna dintre ele nu fusese implicată în vreo activitate ilegală când sosise el.

Până şi documentele lor fuseseră în ordine. Dar pe cine credeau că păcălesc?

Când trăsura lui se opri, Ramsay zăbovi înăuntru. Îşi închise haina lungă peste piept şi şolduri, aşteptând ca erecţia să i se liniştească suficient cât să nu fie evidentă.

„De ce ea?” se întrebă. De ce acum? După şapte ani în care îşi ţinuse poftele în frâu, legate cu lanţuri de fier, corpul lui părea să se lupte cu ele? Pentru o diavoliţă fără suflet, culmea? Ea şi cealaltă. Cecelia Teague.

Trecuseră trei luni de când o văzuse ultima dată, şi gândul la ea încă îi mai revenea în minte.

Când era la prezidiu, îşi amintise de gura ei sugând încet degetul, trecând cu dinţii pentru a lua ultimele resturi de ciocolată. O dată, la o dezbatere în Camera Lorzilor, când bărbaţii îşi adresau insulte şi urlau unul la altul, tânjise după cineva cu inteligenţa ei blândă. Dacă bărbaţii ar putea studia maniera gentilă în care ea nu era de acord şi timbrul melodios al vocii ei.

Da, o invoca prea des în minte pe domnişoara Teague. Doamne, abia o ştia pe femeie. Şi clar nu era o însoţitoare demnă pentru un prim-judecător. Educată la universitate? Cu opinii şi independentă. Deşi era agreabilă, nu era deloc sfioasă. Şi nu avea niciun complex cu privire la

poftele ei. Ar putea la fel de bine să fie o alcoolică sau cine ştie ce alte vicii să aibă.

Formele ei angelice ar putea ascunde o perversă.

Mama lui cu siguranţă avusese un aer de inocenţă şi îşi trăise viaţa de aşa manieră că i-ar fi dat de furcă şi târfei din Babilon.

Sau poate lui Lady Scarlet.

La dracu', ar fi putut să fie prietene, Gwendolyn Atherton şi Henrietta Thistledown.

Şi mai fusese Matilda. Ultima femeie în care fusese tentat să aibă încredere. Ramsay îşi ciupi nasul în timp ce o durere de cap îşi făcea loc sub pleoapele lui. Ce dezastru fusese!

Cu toate astea… Cecelia nu avea nimic din răutatea sau viclenia care sclipise în ochii mamei lui. Nu avea nimic nici din manierele rafinate şi abilitatea pentru artificii etalate de Matilda.

Era uimitor de fermecătoare. Atât de netedă, moale şi plăcută.

Poate…

— Milord Ramsay?

Tresări şi se uită în stânga la valetul care aştepta neliniştit, ţinând deschisă portiera trăsurii.

— Am ajuns, milord. Şi Lordul Cancelar vă aşteaptă în biroul dumneavoastră.

— Da, zise el scurt, îndepărtând din minte toate gândurile referitoare la tulburătoarea domnişoară Teague în timp ce cobora din trăsură.

Ramsay urcă câte două trepte o dată, dornic să stabilească un plan de acţiune împotriva celei mai noi adversare a lor.

Lady Scarlet nu putea să fie o Hidră, scoţând câte două capete la fiecare cap tăiat. Până la urmă va fi învinsă, şi el trebuia să fie cel care o va face dacă voia să fie numit următorul cancelar.

Doamne, poate că Lordul Cancelar actual avusese dreptate să-i sugereze lui Ramsay că ar trebui să se gândească serios la însurătoare. O femeie respectabilă şi

îndatoritoare cu care să zămislească un copil şi să-şi consolideze şi mai mult respectabilitatea.

Stomacul i se răsuci la idee, respingând-o la fel de violent cum ar face-o cu o otravă.

Nu intenţiona să se însoare vreodată. Şi cu toate astea, nu reuşea să-şi ia altă amantă, nu după ce se întâmplase ultima dată.

Aşa că va face ce făcuse mereu. Va munci până la epuizare şi apoi, când acea muncă va fi terminată, îşi va pedepsi corpul cu exerciţii până când va fi prea obosit să mai stea în picioare.

În timp ce urca scările spre ultimul etaj, ceva îi spuse lui Ramsay că, şi după ce se va prăbuşi în patul lui după această zi obositoare, o pereche de buze roşii îi va bântui visele.

Capitolul 5

— Nu-mi vine să cred că l-ai invitat la cină!

Şoapta Ceceliei ar fi fost un urlet dacă gâtul i-ar fi fost mai puţin contractat de panică.

Tocmai le povestea Haimanalelor Roşii despre evenimentele cumplite ale zilei când majordomul anunţase sosirea lui Lord Ramsay. Le trase pe ambele tinere în salonul personal al Alexandrei din reşedinţa Redmayne din Belgravia, trântind uşa chiar când umerii lui laţi dădeau colţul.

Nici măcar tonurile blânde de salvie şi de pământ calmante din solariul sofisticat nu avură prea mare efect asupra ei în timp ce o ţinea strâns pe Alexandra. Degetele ei se curbaseră ca nişte gheare în mânecile bufante ale prietenei ei, şi amândouă erau zgâlţâite de tremuratul ei.

— Cecil, ce te-a apucat? Nu te-am văzut niciodată aşa!

Alexandra o privea cu o uimire îngrozită cu care s-ar fi uitat la cineva căruia tocmai începea să-i curgă sânge din

ochi.

Francesca stătea de pază la uşă, întredeschizând-o un pic pentru a-i spiona pe bărbaţii care se adunaseră în holul mare.

— Ai uitat de partea în care bruta ta de cumnat se străduieşte să o spânzure pe biata Cecil în piaţa publică? Cred că asta are ceva de-a face cu starea ei actuală de surescitare.

Alexandra încercă să desfacă cu blândeţe degetele Ceceliei de pe braţele ei.

— Păi... în apărarea mea, eu am trimis invitaţiile la cină cu câteva săptămâni în urmă.

— Ai fi putut să mă avertizezi că va fi aici!

Cecelia îi dădu drumul ducesei de Redmayne, punându-şi mâna pe propria frunte, apoi pe obraji, negăsind febra care simţea că începe să o chinuie.

— Până în urmă cu cinci minute, nu ştiam că trebuie, zise Alexandra. După cum ai spus, *este* cumnatul meu. Şi apoi, ar fi putut deveni bănuitor dacă retrăgeam invitaţia... nu crezi?

— Sunt prea tulburată ca să gândesc.

Cecelia îşi petrecu braţele în jurul mijlocului în timp ce se învârtea prin încăpere. Îşi dădea seama că era isterică, chiar absurdă, dar evenimentele zilei îi tulburaseră calmul aşa de mult, încât tânjea după siguranţa oferită de compania prietenelor ei. Părea să-şi fi folosit tot calmul alocat zilei şi se bizuise pe înţelepciunea şi încurajarea lor colectivă, aşteptându-se ca seara să fie folosită pentru a discuta despre problema ei destul de presantă şi, de a găsi o soluţie.

Acum i se părea că lupul era din nou la uşă şi dacă îi descoperea adevărata identitate, nu se ştia ce ar face.

— Ce fac Redmayne şi Ramsay acolo afară? o întrebă neliniştită Cecelia pe Francesca.

— Oh, ritualurile obişnuite masculine de întâmpinare, zise în zeflemea Francesca. Fustele roşii aproape i se prinseră în uşă când o închise în urma ei. Îşi strâng mâinile, se bat pe spate şi îşi compară standardele şi pedigriul

cailor.

Îşi scutură buclele arămii aranjate cu grijă într-o manieră folosită mai mult într-un grajd decât într-un salon.

— Ar trebui să ne alăturăm, cred, zise Alexandra.

Îndreptă cameea ce strălucea pe mătasea de culoarea piersicii de la gulerul înalt al rochiei şi care contrasta cu arămiul părului şi ochii de un ciocolatiu blând.

— Nu-l pot înfrunta, strigă Cecelia, cu genunchii tremurând. Se prăbuşi pe scaunul de catifea istovită, înconjurată de fuste albastre şi strălucitoare precum cerul. Dacă mă recunoaşte, ai putea să te apuci să-mi ţeşi laţul.

Alexandra puse o mână pe umărul ei.

— Poate că-i mai bine să-l vezi întâi aici, la reşedinţa Redmayne. Dacă te recunoaşte, ne ai pe toţi să te protejăm.

Se îndreptă spre dulap, luând o carafă de cristal, trei pahare şi o sticlă din cel mai tare whisky Ravencroft. După ce turnă, Alexandra se aşeză lângă Cecelia şi îi oferi un pahar.

— Nici măcar nu cred că Redmayne mă *poate* proteja de fratele lui mai mare, zise ea posomorâtă.

— Ar face-o dacă i-o cer eu. Alexandra îşi strâmbă buzele. Dar poate ar trebui să ne gândim cum altfel să te scăpăm din încurcătura asta.

— Hai să vedem, fu de acord Francesca, împingând bomboanele de ciocolată către Cecelia. Întâi gustă din astea, merg aşa de bine cu whisky şi te vor ajuta să gândeşti.

Cecelia luă una de pe farfurie şi înfipse dinţii în trufa decadentă, lăsând-o să i se topească în gură şi să lase un fericit gust dulce, catifelat pe limba ei.

— Te iubesc, oftă ea, încercând să nu se gândească la noaptea în care consumase aceleaşi trufe în faţa lui Ramsay.

— Şi eu te iubesc, draga mea.

— Mă refeream la ciocolată.

Pumnul înmănuşat al Francescăi o lovi în umăr, provocându-i un râs atât de necesar.

O cuprinse recunoştinţa în timp ce îşi observa prietenele. Cele mai aprige şi fantastice relaţii pe care le cultivase de-a lungul anilor. Ele erau familia ei şi chiar le iubea foarte mult.

Francesca devenise Frank, femeia care iubea să stea în aer liber, plină de viaţă şi curajoasă, cu o siluetă suplă, băieţească şi care ieşea în evidenţă prin trăsăturile obraznice, de elf, şi ochii de smarald.

Alexandra era Alexander sau Alex, idealista studioasă cu o înclinaţie spre a fi rebelă şi cu mai multe idei excelente decât pistruii pe care îi avea – şi care erau mulţi. Cu un păr roşcat bogat şi proporţii fizice perfecte, ea era frumuseţea din trioul lor de haimanale.

Cecelia sau Cecil, era trezorierul, confidenta şi mediatorul lor. Se pricepea la numere şi era fără speranţă la orice altceva.

Aceasta era compania în care se simţea cel mai în siguranţă.

Alexandra îi umplu paharul Ceceliei înainte ca ea să-şi dea seama că îl golise.

— Mi-ar plăcea tare mult să-ţi cunosc noua pupilă, Phoebe, nu-i aşa?

— Şi eu aş vrea să văd şcoala asta pentru tinere domnişoare cultivate, adăugă Francesca. Mă întreb ce ai de gând să faci cu ea?

— Asta-i întrebarea. Cecelia se uita fix în paharul ei de parcă răspunsurile ar fi fost întipărite pe cristalul cu whisky. O să am grijă de copilă, bineînţeles. Merită un cămin sigur şi stabilitate şi toată afecţiunea şi educaţia pe care eu i le pot oferi. Trebuie să aflu cine-i tatăl ei, chiar şi fie pentru a o proteja de el. Mai luă o înghiţitură. Afacerea însă… N-am idee ce să fac cu ea.

— Îmi închipui că ai putea să o vinzi pentru o sumă frumuşică, sugeră Alexandra.

— Aş putea, dar trebuie să ţin cont de asasinarea Henriettei. Ştiu că nu o cunoşteam, dar era ruda mea şi a făcut aşa de multe pentru mine, cerându-mi aşa de puţin în schimb. Mă simt responsabilă să mă asigur măcar că fac

dreptate şi să-i fie prins asasinul, în amintirea ei.

— Secretele ei te-ar putea omorî şi pe tine, Cecil, zise sinistru Francesca. Nu sunt sigură că merită, tu eşti?

Cecelia se gândi suficient cât să-şi dea seama că nu exista o concluzie simplă.

— Oare secretul are vreo legătură cu Phoebe? întrebă într-un final ducesa de Redmayne. Sau poate cu fetele alea răpite de care Lord Ramsay v-a acuzat pe Henrietta şi pe tine – ăăă – pe Lady Scarlet – că le achiziţionaţi?

— Ar putea fi ambele, oftă Cecelia. Sau una dintre ele. Ştiu că-i era teamă de o organizaţie numită Sfatul Purpuriu. Aţi auzit de ea?

Francesca încremeni, dar nu zise nimic. Cu interesul stârnit, Cecelia întrebă:

— Ştii ceva despre asta, Frank?

— Îmi amintesc ceva despre Sfatul Purpuriu… Francesca se opri, pe chipul ei citindu-se o mască întunecată de nelinişte. Poate că am auzit de ei în urmă cu mult timp.

— În urmă cu mult timp însemnând când a fost omorâtă familia ta? Alexandra se aşează lângă Francesca şi îşi propti bărbia în palmă, sprijinindu-şi cotul de genunchi. Era poziţia unei eleve, nu a unei ducese. Cu siguranţă fusese elevă mai mult decât ducesă. Frank, este posibil ca Sfatul Purpuriu să aibă ceva de-a face cu crima organizată din Londra, să aibă legătură cu morţile celor din casa Cavendish, casa ta, *şi* infama mătuşă a Ceceliei?

Francesca clătină din cap, dar Cecelia văzuse gestul de suficiente ori încât să ştie că nu era negare, ci tulburare.

— Este foarte posibil. Ceea ce înseamnă, Cecil, că ai putea să fii într-un pericol mai mare din partea lor decât ai fi din partea lui Lord Ramsay vreodată.

Cecelia dădu pe gât ce mai avea din băutură, încercând să-şi depăşească panica. Francesca era singură pe lume pentru că familia Cavendish, întreaga lor familie – inclusiv servitorii – fuseseră masacraţi când ea era o copilă. Îşi petrecuse viaţa de adult încercând să afle cine era responsabil şi să-i aducă în faţa justiţiei. Dacă Sfatul

Purpuriu avea legătură cu ambele tragedii, moştenirea acestei organizaţii ca duşman era inimaginabil de terifiant.

— Poate că-i mai bine ca Piers să vorbească cu fratele lui, sugeră Alexandra. Să-l convingă pe Ramsay că sunteţi amândoi de aceeaşi parte.

Cecelia clătină din cap, un fior rece alunecându-i pe şira spinării la amintirea interacţiunii dintre ei.

— Nu l-ai văzut astăzi, Alexander. Aproape că mi-a zis că i-ar face plăcere să-mi vadă gâtul în ştreang. Şi asta a fost înainte ca eu… să-i atrag ostilitatea.

— Tu? exclamă Alexandra.

— *Tu?* repetă Francesca. Aceeaşi Cecelia Teague care a redactat un tratat de pace singura dată când eu şi Alex ne-am certat la şcoală?

— Nu ştiu ce m-a apucat. Cecelia era şi ea uimită de propriile acţiuni. Era aşa de dispreţuitor şi condescendent. Chiar crud în făţărnicia lui, încât nu m-am putut abţine şi i-am răspuns. Deşi, bănuiesc că nu pot să dau vina pe bădărănia lui dacă bănuia că le fac rău copiilor.

Buzele Alexandrei se strâmbară într-o grimasă de regret.

— Acelea sunt trăsăturile lui Ramsay care nu îi plac mereu lui Redmayne. Ca fraţi au o relaţie complicată, deşi pare să se fi îmbunătăţit de când ne-am căsătorit noi. Soţul meu a menţionat că copilăria lui Lord Ramsay a fost şi mai… dificilă decât a lui. Îmi imaginez că a fost aşa pentru că şi-a petrecut anii de formare fără privilegii. De fapt, am dedus că Piers simte milă faţă de fratele lui, deşi nu l-am întrebat niciodată de ce. Îşi muşcă buza în timp ce gândea. Nu ştiu dacă Ramsay ar trebui să te descopere acum, Cecelia, până nu discut problema cu soţul meu. Nu ştiu cum ar reacţiona lordul prim-judecător. Este destul de fidel principiilor lui.

— Vrei să zici încăpăţânat şi inflexibil, susţinu Francesca.

— Şi asta.

— Nouă ne trebuie mai mult timp şi mai multe informaţii, declară Francesca. Eu zic ca mâine să mergem

la Şcoala domnişoarei Henrietta pentru tinere domnişoare cultivate şi să ne băgăm un pic nasul. Poate să interogăm noii tăi angajaţi.

— *Tu* doar vrei să vezi cum arată un tripou.

Alexandra o înghionti pe Francesca cu cotul în joacă.

— Nu o să neg asta, recunoscu Francesca cu o jumătate de surâs. Dar putem să folosim ocazia pentru a afla un pic mai mult despre ce s-a întâmplat cu Henrietta şi ce fel de relaţii periculoase avea. Eu cred că este foarte important să faci ce poţi pentru a descifra codicele imediat. Dacă există ceva despre Sfatul Purpuriu, acolo este cel mai probabil să se afle.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, fu de acord Cecelia, gândindu-se la carnetul tulburător pe care îl încuiase în seiful ei.

— O să te scuz eu la dineu, se oferi Alexandra. O să zicem că te-a doborât o migrenă şi a trebuit să te retragi şi apoi, mâine-dimineaţă, vom merge toate la şcoală să vedem ce putem afla.

— Ce idee grozavă! Cecelia bău ce mai avea din whisky, simţindu-se imediat mai bine acum că nu mai trebuia să înfrunte situaţia singură. Nu vă pot mulţumi de ajuns.

— Cum mai merge, nevastă?

Piers Gedrick Atherton, duce de Redmayne, intră pe uşa salonului, trăsăturile lui cu cicatrici fiind mai puţin tulburătoare datorită unei bărbi negre tăiate scurt şi zâmbetului tandru ce-i îmblânzea gura dură.

Alexandra zâmbi luminos spre soţul ei de parcă cele trei cicatrici urâte de pe partea stângă a feţei lui nu ar fi existat.

Cecelia credea că-i un miracol faptul că ducesa, care fusese torturată doar de simpla atingere a unui bărbat, era acum fericit căsătorită cu Teroarea din Torcliff. Un duce aşa de mare, de ameninţător şi de întunecat precum diavolul.

La fel de ciudat era faptul că o astfel de bestie precum Redmayne îşi trata soţia cu o nobleţe soră cu veneraţia.

— Iertaţi-ne intruziunea, dar râsetele voastre ne-au atras, se adresă Redmayne tuturor. Noi suntem nişte boşorogi demodaţi, care sunt prea serioşi şi tânjesc să ia parte la bucuria voastră.

Se duse înspre soţia lui, mişcându-se cu graţia felinelor prădătoare africane pentru care era aşa de faimos că le vâna înainte de întâlnirea cu un jaguar care îi schimbase viaţa şi-l făcuse să simtă un nou respect faţă de sălbăticie.

— Eşti opusul unui boşorog demodat, şi o ştii prea bine.

Alexandra îşi dădu ochii peste cap în faţa soţului ei. Era un bărbat în floarea vârstei, abia trecuse de 35 de ani. Puternic şi în formă şi mult prea sălbatic pentru un duce.

Când ajunse la braţul scaunului Alexandrei, Redmayne îşi lăsă în jos capul negru pentru a o săruta pe tâmplă. Buzele lui zăboviră acolo mai mult decât era cuviincios în companie mixtă, de parcă nu se putea abţine să nu savureze parfumul părului ei.

Cecelia îi privi cu o anumită melancolie tânjind şi răsucindu-se în ea până când înregistră cu panică unul dintre cuvintele lui Redmayne.

Noi.

O umbră înaltă în cadrul uşii îi atrase atenţia.

Lord Ramsay îşi urmase fratele şi acum bloca singura cale de scăpare a Ceceliei.

„La dracu’!”

Neputând să se uite la el, privirea panicată a Ceceliei se lovi de a Alexandrei, şi prietena ei se ridică nervoasă, clătinând mascat o dată din cap. Un avertisment, să nu facă sau să nu zică nimic care să atragă atenţia asupra ei.

Ramsay ieşi din umbra uşii când Francesca şi Cecelia se ridicară pentru a face reverenţe.

— Milady, se adresă el Francescăi. Domnişoară Teague.

Ochii de culoarea unui gheţar din Antarctica o găsiră pe Cecelia şi rămaseră asupra ei, blocându-i picioarele pe loc, în timp ce el se apleca din talie într-o plecăciune rigidă.

— Ce mai faceţi?

Când făcu o a doua reverenţă, ritmul inimii Ceceliei se dublă, iar corsetul păru să se fi micşorat cu câţiva centimetri, strângându-i imposibil de mult plămânii.

De asta leşinau femeile? Era posibil să fie aşa de frig încât să tremuri chiar dacă stăteai aşa de aproape de foc?

Îşi dădu seama că frigul venea nu din aer, ci de la Ramsay. Dintr-un loc gol din spatele ochilor lui reci.

Ochi care încă erau asupra ei.

O recunoscuse? O va condamna cu următoarele lui cuvinte?

Timpul părea să stea în loc în jurul Ceceliei în timp ce se uita şi ea la el, sau mai degrabă *în sus* la el. Evident că nu avea cum să fi trecut mai mult de o clipă efemeră. Dar acea clipă avu întregul impact şi efect al artificiilor din ziua Guy Fawkes.

Nu pentru că era chipeş. Nimic din trăsăturile brutale şi aprige ale feţei lui nu era menit să fie plăcut pentru ochi. Bărbia şi maxilarul lui erau mult prea drepte şi emanau o ameninţare neînduplecată. Fruntea lui înaltă, marcată de o încruntătură eternă, îi umbrea ochii imposibil de deschişi la culoare şi neiertători.

Nasul îi era mai mult de patrician, decât de barbar, observă ea. Un nas mare, cezarian de la înălţimea căruia să se uite de sus la restul oamenilor pe care îi considera inferiori lui.

Dar buzele lui…

Privirea Ceceliei se agăţă de ele cu o fascinaţie disperată. Un bărbat trebuia să fie dăltuit cu o asemenea ferocitate pentru a avea o gură aşa de senzuală fără a părea feminin.

Erau buze făcute pentru a păcătui, pentru perversităţi.

Nu fusese diavolul cândva un înger? Poate că se înşelase când îi dăduse acea poreclă lui Redmayne. Nu-i era greu să şi-l imagineze pe Ramsay ca Luceafărul. Fiul preferat cu părul şi pielea aurii.

Moştenitorul lui Dumnezeu.

Costumul de seară al lui Ramsay şi lavaliera albă erau impecabile. Scumpe. Părul lui, tuns la modă, strălucea precum metalul preţios în lumina candelabrelor.

Dar, ca de obicei, trăsăturile lui trădau că nu era un aristocrat.

Accentul lui scoţian nu era cel al unui aristocrat. Accentul lui îţi amintea mai degrabă de oameni sălbatici goi cu aceeaşi forţă brută păgână şi aceiaşi muşchi în plus care se ascundeau sub haina lui croită impecabil.

De fapt, Cecelia nu găsea nimic nobil la el. Nici fărâmele de gheaţă ce le avea în loc de pupile. Nici răceala adunată în expresia lui, nu, în atmosfera întregii lui persoane. Zâmbetul lui fără dinţi, politicos nu părea deloc autentic. Până şi modul în care stătea proiecta o aroganţă naturală. Ca şi cum învăţase repede şi bine că viaţa nu era nimic altceva decât o luptă pentru dominaţie şi se aştepta ca toată lumea din preajma lui să joace după reguli. Regulile lui. Pentru că el făcea legea şi o aplica cu mână de fier.

Cât de îngrozitor trebuia să fie să te afli sub prezidiul lui, în lanţuri, căutând în ochii lui de un argint lichid urme de milă.

Era evident că acest bărbat nu ştia semnificaţia cuvântului.

După cum spunea uneori Francesca… era în impas.

Cecelia coborî privirea la covoarele deschise la culoare, rugându-se pentru prima dată în ani. „Sfinte Dumnezeule sau… celălalt. Dacă oricare dintre voi ar putea deschide o gaură suficient de mare în podea cât să mă înghită complet, v-aş fi foarte recunoscătoare. În momentul ăsta nu-mi pasă unde mă duce. Prefer să ard în flăcările eterne decât să mai petrec un minut ţintuită sub privirea…”

Cotul ascuţit al Francescăi o întrerupse din rugăciune, aşa cum era aceasta, şi ea ridică privirea şi observă că toate privirile din încăpere, nu doar a lui Ramsay, erau îndreptate spre ea.

Aparent cineva i se adresase. Dar cine? Şi ce spusese?

— P… poftim? întrebă ea, împingându-şi ochelarii pe nas unde le era locul.

— Biata de tine, o căină Alexandra cu o privire cu subînţeles. Dacă durerea ta de cap este aşa de groaznică, poate că te-ai putea duce acasă ca să te odihneşti.

Încuviinţă rigid din cap.

— Mulţumesc. Aşa cred că voi face.

Fruntea lui Redmayne se încreţi cu o îngrijorare filială.

— Îl pun pe Cheever să cheme o trăsură, domnişoară Teague.

— Nu, mulţumesc, Excelenţă, voi lua o birjă înapoi…

— Veţi lua trăsura mea. Propunerea lui Ramsay era mai mult un ordin, decât o ofertă. Este jos, pe o stradă laterală, din spatele grădinii. Vă însoţesc până la valetul meu.

— Singură? Cecelia îl privi mai tăios decât intenţionase. Sunteţi sigur că se *cuvine?*

Cuvintele îi scăpară înainte să le poată retrage şi era prea jenată ca să se bucure de expresia lui de dezamăgire.

Dumnezeule, dar ea nu fusese niciodată genul de femeie care să spună asemenea lucruri. Mai ales când era imprudent. Ce o apucase?

— Este întuneric afară. Privirea lui se opri pe trăsăturile ei cu ceva ce ar fi putut să pară ofensă pe un chip mai puţin brutal. Accentul lui scoţian părea un tunet îndepărtat peste Hebride. Sunteţi mai în siguranţă însoţită.

— O voi duce eu acasă. Francesca înaintă. Putem cina în altă seară.

— Dar am făcut ce vă place, Lady Francesca, interveni Redmayne. Şi apoi, este o seară rară în care fratele meu îşi oferă compania, darămite să mai fie şi cavaler. Ducele se întoarse spre Cecelia cu un zâmbet derutant. O să regretaţi dacă vă scapă aşa un eveniment rar.

Cecelia simţi cum i se scurge sângele de pe faţă când li se întâlniră privirile. Membrele i se răciră, îi amorţiră, apoi o gâdilă o căldură, încăperea se roti un pic, aplecându-se ca şi cum se afla pe un vas, în loc de una din cele mai măreţe case din West End.

— Sunteţi palidă, domnişoară, şi un pic instabilă. Vocea lui Ramsay era blândă când el păşi în faţă. Cel mai mic lucru pe care îl pot face este să mă asigur că sunteţi condusă în siguranţă.

Condusă unde? La închisoare?

Ea întinse o mână, fie ca să se echilibreze, fie ca să-l oprească pe el din a se apropia mai mult, nu se hotărâse încă.

— Serios, eu…

El îi luă mâna, o cuprinse în a lui şi se apropie, băgând braţul ei sub al lui.

— Şi apoi, aş vrea să discut ceva în privat cu dumneavoastră, nu va dura mult.

Să discute ceva în privat cu Călăul Viciilor…

Putea să facă asta? Putea să-i evite cercetarea atentă suficient cât să treacă prin grădinile din spate fără a se expune? Pentru că dacă el s-ar uita prea de aproape, ar putea să vadă că *ea* era femeia din spatele măştii, al machiajului, al perucii, al accentului şi al mantiei?

Sigur deghizarea ei nu fusese aşa de nepătruns.

Cumva picioarele i se mişcau. Aruncă o privire disperată prietenelor ei chiar când Alexandra şi Redmayne purtau o conversaţie tăcută din priviri. Francesca părea gata să spună ceva când Cecelia clătină din cap.

Dacă îi ghicise deja identitatea, era prea târziu. Dacă nu o ghicise acum, era şi mai puţin probabil să o facă pe întuneric.

Dar să-l refuze ar fi fost bănuitor de nepoliticos.

Ramsay îi ţinu uşa deschisă, întinzând mâna într-un gest care îi spunea să treacă. Ea abia auzi urările îngrijorate de sănătate ale prietenelor ei, pentru că tot ce observă fu privirea lui ca un fier roşu pe spatele ei în timp ce o urmă în noapte.

Capitolul 6

Ramsay se aştepta la un asalt verbal cât o conducea pe agitata domnişoară Teague spre grădinile ducale ale reşedinţei Redmayne. Spre surprinderea lui, ea nu zise nimic.

Ea mergea alături de ea, cu braţul încordat în al lui, cu spatele drept ca un stâlp de acostare în timp ce se uita la flori cu o hotărâre nejustificată.

Era ca şi cum nu voia ca el să se uite la ea, ceea ce era al naibii de enervant, pentru că el tânjea să facă fix asta, să-i cerceteze fiecare centimetru sub lumina lunii.

Ar fi trebuit să se folosească de linişte pentru a se gândi la ceea ce făcuse invitând-o aici afară. Şi de ce naiba făcuse asta. În schimb, nu se putea abţine să nu aprecieze faptul că nu trebuia să depună prea mult efort să păşească în acelaşi timp cu ea. Era neobişnuit, aproape indecent de înaltă pentru o femeie.

Probabil că avea nişte picioare interminabile.

Îşi suprimă gândul, făcând tot ce putea pentru a aprecia florile de lobelia, nalbă şi gălbenele pe lângă care treceau.

Luminile Londrei scoteau în evidenţă nori leneşi, intermitenţi, lumina aurie a lămpilor cu gaz concurând cu lumina argintie a lunii pline. Seara neobişnuit de caldă convinsese florile să se dezvăluie luminii lunii.

În Scoţia o noapte ca asta, încărcată de un parfum ameţitor şi piperată cu speranţă încântătoare, ar fi aparţinut tărâmului zânelor.

Ramsay îşi spuse că nu-i era dor de casă, că dorul din el era pentru altceva. Pentru dreptate. Pentru mântuire.

Pentru linişte.

O linişte care plana asupra serii, ameninţând să se verse peste ei dacă permiteau asta.

Un vânt tăcut se juca cu una din buclele ei arămii, aruncând-o spre obrazul ei. În loc să o dea la o parte, domnişoara Teague îşi înălţă capul spre sărutul aerului, având pe chip o expresie de apreciere.

Căldura pielii trecea prin mănuşa ei, prin haina lui şi prin mâneca cămăşii pentru a-i cuprinde braţul. Lumea era

aşa de rece, şi acel frig devenise parte din el. Precum o iarnă eternă. Sau ca un podiş singuratic din Ţinuturile înalte ale Scoţiei în ianuarie. Cu excepţia locului unde îl atingea ea, căldura ei părea să zăbovească şi ameninţa să se întindă.

Parfumul ei, un amestec de vată de zahăr şi fructe de vară, amestecat cu cel al grădinii îi inundau simţul olfactiv cu o bogăţie de arome delicioase. Ritmul sacadat al paşilor lor pe pietre îl hipnotiza, diminuând o parte din tensiunea lui cu un soi de magie percutantă.

— Sunteţi destul de tăcut. Remarca ei blândă transmitea doar nesiguranţă, nu critică. Pentru un om care voia să discute în privat.

Ramsay descoperise că tăcerea putea să fie la fel de gălăgioasă precum un instrument din alamă. El învăţase să manevreze tăcerea precum un maestru. Tăcerea îi făcea pe oameni să se simtă inconfortabil, deseori determinându-i să dezvăluie prea mult despre ei pentru a umple golul.

Dar nu şi Cecelia Teague. Remarcase tăcerea, îndreptând astfel atenţia amândurora asupra armei alese de el. O armă pe care nu intenţionase să o folosească împotriva ei.

Doar că apropierea ei îi golea pur şi simplu mintea de greutatea responsabilităţilor lui şi a frustrărilor din timpul zilei. Şi ridicarea acestei poveri era destul de miraculoasă.

— Iertaţi-mă, începu el.

— Nu-i nimic, zise ea cu grijă, tot cu privirea la florile de pe partea ei. Nu-i nevoie să purtăm o conversaţie.

— Nu. Se opri, întorcându-se pentru a fi cu faţa spre ea, braţele lor despărţindu-se. Simţi imediat lipsa căldurii ei. Nu, domnişoară Teague, mă refer la comportamentul meu faţă de dumneavoastră şi de conte de acum câteva săptămâni. Eu de obicei nu sunt aşa de…

Căuta un cuvânt.

— Dominant? completă ea, gropiţa ei adâncindu-se când îi aruncă o privire jucăuşă, ca apoi să se uite în altă parte. Arogant, nepoliticos, băgăcios, autoritar…

— Da. Ridică mâna într-un gest că cedează. Da, la

alegere.

— Nu-i nimic grav.

Ridică dintr-un umăr şi reveni cu faţa spre alee, îndepărtându-se cu un pas graţios, fustele ei plutind de parcă picioarele ei n-ar fi atins deloc pământul.

El îşi potrivi cu uşurinţă pasul cu al ei, întrebându-se dacă ea chiar îl iertase.

Dacă acum era un moment potrivit să-i ofere din nou braţul lui. Dacă ea l-ar accepta.

Îşi prinse mâinile la spate pentru a se opri din a-i oferi braţul.

— În apărarea mea, am servit ca militar iniţial. Am învăţat să fiu războinic şi apoi comandant înainte de a fi avocat. Să fii dominant este în descrierea funcţiei, să ştiţi. Indiferent cât îmi cultiv disciplina, nu-mi este mereu uşor să temperez trăsături călite prin violenţă.

— Asta cred, zise ea cu o ironie pe care el nu o putu descifra. Spuneţi-mi, am nimerit în mijlocul unui război cu contele de care nu ştiam?

Doar pentru atenţia ei. Nu-l mai întâlnise pe acel bărbat înainte de acea zi.

— Uneori mă simt ca şi cum aş fi în război cu toată lumea. Mărturisirea neaşteptată fu întâmpinată de o pauză ezitantă din partea ei. Un derivat regretabil al profesiei mele, îmi imaginez. Eu mereu sunt în contradictoriu cu cineva. Armonia este un lux pe care rareori mi-l permit.

Ea privi peste umăr la el cu o privire mai mult curioasă decât plină de reproş.

— Îmi închipui că aţi găsi mai multă armonie dacă aţi practica un pic mai multă clemenţă.

Clemenţă, un cuvânt ciudat! Un cuvânt pe care era sigur că nu-l folosise vreodată în vreo propoziţie despre el însuşi. De altfel, cariera şi-o construise fiind nemilos. Viaţa. Deseori fusese singura lui armă. Când nu aveai nimic lângă numele tău decât voinţă şi hotărâre, aveai tendinţa să te bizui pe asta cu o frecvenţă uimitoare.

Cu toate astea, îl irita faptul că domnişoara Teague îl găsea aşa de neînduplecat. Poate pentru că el nu găsea nici

măcar o calitate neatrăgătoare la ea, dar ea evident îi considera neînduplecarea un defect.

— Bănuiam că intenţiile contelui faţă de dumneavoastră erau reprobabile şi recunosc că primul instinct a fost cel de soldat, nu de gentleman. Niciodată în viaţa lui nu se justificase Ramsay ca acum. Niciodată nu tânjise aşa de mult să fie înţeles. Această dorinţă îl neliniştea şi-l enerva, dar cu toate astea nu părea să se poată abţine din a recunoaşte. Eu sunt cunoscut mai mult pentru că nu am abilitatea şi farmecul deţinute cu atâta uşurinţă de bărbaţi precum contele Armediano şi fratele meu.

Asta duse la un alt zâmbet misterios de-al ei.

— O trăsătură de caracter neconvenabilă pentru un bărbat în poziţia dumneavoastră.

— Un defect de caracter, vreţi să spuneţi.

— Nu neapărat.

Îl privi ca şi cum era o problemă pe care până la urmă va trebui să o rezolve, nefiind nici de acord cu estimarea lui, nici grăbindu-se să-l asigure că se analizase prea sever. Fără liniştiri sau condamnări, Ramsay nu putea fi sigur asupra părerii ei despre el. Ca om care îşi câştigase averea prin a examina oamenii sub lupă, distrugându-le minciunile şi dându-le sentinţele, găsea misterul ei şi excitant, şi tulburător.

De ce-i păsa lui dacă ea îl stima?

Răspunsul era simplu. Pentru că o dorea. Pentru că… o plăcea.

— Vă simţiţi rău?

Paloarea ei ca de fantomă îl îngrijora, la fel şi degetele ei ce tremurau pe braţul lui. Ea clătină din cap.

— De ce mă întrebaţi?

— Durerea dumneavoastră de cap.

— Oh. Ea clipi de câteva ori, gura i se subţie de parcă uitase de existenţa durerii de cap. Am avut o zi grea, milord, fu singura ei explicaţie. Sunt sigură că-mi revin cu ceva odihnă.

Ea merse o vreme în tăcere, preluând arma aleasă de

el. Ceea ce ar fi fost singura explicaţie comprehensibilă pentru ceea ce zisese el.

— De ce nu sunteţi căsătorită, domnişoară Teague?

Ea clipi de câteva ori, iar gura ei se subţie şi mai mult.

— O femeie nu se poate mărita dacă nu-i cerută de nevastă.

— Nu aţi fost cerută niciodată?

— Dar dumneavoastră, milord? i-o întoarse ea repede. Îmi închipui că mai toate femeile din oraşul ăsta ar sări la şansa de a vă fi soţie.

— Mi-am petrecut mare parte din viaţă ferindu-mă de schijele căsătoriilor faimos de dezastruoase din familia mea, pentru a-mi dori să mă îmbarc în propria căsătorie.

Ea încuviinţă din cap, deşi afirmaţia lui păru să o tulbure.

— Dar nu credeţi că există cineva pentru toată lumea?

— Din contră, zise el ironic. Cred că nu există nimeni pentru nimeni. Căsătoria este la fel ca orice altceva similar. Un contract legal de proprietate.

Ea se opri sub o tufă de liliac, înlocuind cerul cu flori mov înflorite care îi complimentau rochia.

— Şi iubirea? întrebă ea.

— Ce-i cu ea?

— *Nu* credeţi în iubire?

— Bănuiesc că da, răspunse el, dar îi întrerupse suspinul de uşurare continuând: Cred că iubirea este o construcţie a oamenilor pentru a explica impulsurile lor biologice şi ataşamentele iraţionale unul faţă de celălalt. Este un cuvânt care poate explica un comportament altfel inexplicabil.

Ea îl privi cu tristeţe.

— Ataşamente iraţionale? Doar nu credeţi asta despre duce şi Alexandra? Este evident că sunt îndrăgostiţi.

— Sunt îndrăgostiţi nebuneşte, nu voi nega asta, dar legătura dintre ei este tânără. Viaţa nu a avut încă ocazia să-i smulgă unul de lângă celălalt.

Ea clătină lent din cap de parcă nu-l putea crede.

— Eu doar… nu înţeleg cum puteţi fi aşa de… aşa… de cinic.

Ramsay ridică din umeri.

— Ani de practică, bănuiesc.

Spre completa lui surprindere, ea râse. Şi chiar şi în întuneric, râsul ei părea o rază de soare pe pielea lui. Era suficient de tulburat de senzaţie pentru a nu lăsa să apară zâmbetul ce ameninţa în colţul buzelor lui.

— Am descoperit că-i mai bine să fii cinic decât naiv, afirmă el. Este mai sigur.

Privirea ei deveni prudentă.

— Insinuaţi că sunt naivă doar pentru că cred în iubire? Pentru că am văzut unele dintre cele mai urâte lucruri pe care umanitatea le are de oferit.

— Aşa deci?

Se îndoia profund că ea suferise mai mult de un şiret rupt la vreo gheată. Zâmbetul ei era mult prea autentic. Ochii ei sclipeau de curiozitate şi veselie, nebântuiţi şi neînfricaţi. Hainele ei erau scumpe şi mânca suficient de bine cât să-şi păstreze corpul cu forme savuroase. Îi cercetă privirea după tristeţe. După umbre. După suferinţa care te face rece. Sau dur.

Sau ambele în cazul lui.

Tot ce găsi fură safire sclipind în lumina lunii reflectată în sticlă şi în lanţul de argint.

Dintr-odată îl mâncau degetele să-i dea jos ochelarii. Să vadă dacă ochii ei erau cu adevărat de un albastru aşa adânc şi genele ei, un evantai de o nuanţă aşa tulburătoare.

— Am văzut cele mai urâte lucruri, repetă ea foarte convinsă. Şi nu m-aş considera deloc credulă. Sunt doar…

— Romantică?

— Optimistă, zise ea.

— Idealistă.

— Mai degrabă… plină de speranţă.

El mormăi.

— Speranţa. Moneda visătorilor.

Pe fruntea ei apăru o mică încruntătură.

— Şi ce-i în neregulă cu asta?

El se luptă să-şi păstreze masca impasibilă în timp ce un gol cunoscut, un sentiment rece se trezea în el.

— Majoritatea visurilor mor.

— Totul moare, replică ea ridicând din umeri cu nonşalanţă la acest lucru, petrecându-şi degetele printre florile de liliac. Dar visurile sunt pline de speranţă, şi fără speranţă, milord, aţi putea să ne spânzuraţi pe toţi, pentru că nu am mai avea motiv să fim umani.

Avu nevoie de mai mult timp decât i-ar fi plăcut pentru a înţelege semnificaţia cuvintelor ei şi nu avut timp să evalueze efectul acestora asupra lui. Aşa că schimbă subiectul.

— La ce speraţi? întrebă el. La un soţ?

— Doamne, nu!

De data asta râse suficient cât ca asta să fie un pic insultător.

— Dar credeţi în iubire? Cineva pentru toată lumea şi aşa mai departe?

— Am observat că iubirea şi căsătoria nu prea au mare legătură între ele, răspunse ea cu un râs distras. Şi nu cred că voi fi vreodată legată de un soţ, slavă lui Jupiter.

Când el nu răspunse, ea îl cercetă atent, de parcă încerca să-i citească răspunsurile în trăsături.

— Sunt curios să aflu motivul pentru care aţi întrebat de ce nu sunt căsătorită, milord, îl provocă ea. Ori este o curiozitate crudă, ori una cu semnificaţie.

El o admira, dar era şi iritat de afirmaţia ei directă pentru că… Era o curiozitate crudă şi una cu semnificaţie.

— Este o întrebare la care încă nu aţi răspuns, insistă el.

Ea încrucişă defensiv braţele peste piept, mărind distanţa dintre ei.

— Răspunsul meu s-ar putea să jignească.

— Promit să rămân neofensat, jură el, rezistând eroic să-şi păstreze privirea fără a aluneca sub bărbia ei.

Ea scoase un sunet de neîncredere din fundul gâtului, apoi cedă.

— Pentru o femeie cu mijloacele mele, căsătoria este inevitabil mai puţin avantajoasă din toate punctele de vedere decât o viaţă de fată bătrână.

— Cum aşa?

— Averea şi banii mei rămân ai mei. Dorinţa şi reputaţia mea, la fel. Eu nu fac parte din aristocraţie şi deci mă pot mişca mai liberă prin lume. Eu nu cer voie nimănui şi nu ţin cont de părerile, sentimentele nimănui sau... Ridică sprâncenele la el. *Deciziile* nimănui când îmi iau propriile decizii. Sunt liberă, milord, şi nu am întâlnit încă bărbatul pentru care să fiu înclinată să renunţ la această libertate.

— Libertate. Încuviinţarea satisfăcută din cap a lui Ramsay o uimi. Ce incredibil de ciudat, domnişoară Teague, că motivele noastre pentru a nu ne căsători sunt aşa de asemănătoare.

Ea clipi de câteva ori.

— Într-adevăr foarte ciudat. N-ar fi trebuit să cred că nu avem nimic în comun.

— Cred că, dacă privim adânc în noi, vom găsi frânturi din celălalt. Cred că văd o reflexie în ochii dumneavoastră. O parte din mine. Una care ar putea să fie mai bună decât adevărul.

Sfinte Doamne! Când devenise poet?

— Reflexia dumneavoastră ar fi doar în ochelarii mei, milord.

Ea îşi feri privirea, jucându-se nelinişitită cu mâna în păr.

Ce-l apucase? Ceva în conversaţia lor cocheta cu pericolul. Mai multe întrebări îi stăteau pe limbă. Una mai importantă decât cealaltă.

Ea îl analiză de parcă era compus din formule pe care intenţiona să le descifreze.

— Dacă ar trebui să ghicesc, atunci, este din cauza mamei dumneavoastră.

Ramsay încremeni.

— La ce naiba vă referiţi?

— Alexandra mi-a povestit ce s-a întâmplat cu

precedentul duce, tatăl lui Redmayne, cum s-a spânzurat de marea balustradă din castelul Redmayne când mama dumneavoastră l-a abandonat pentru un amant.

Cuvintele ei erau măsurate, îngrijite.

— Unul dintre mulţii ei amanţi, mormăi el, înainte de a strânge din dinţi şi de a închide scurt pleoapele.

Îi cercetă trăsăturile în căutarea milei. A judecăţii şi din nou găsi doar o curiozitate blândă. Era ceva în ea, în felul cum ea îl diseca. Cu blândeţe. Cu meticulozitate. Fără vreo nevoie aparentă de supremaţie sau seducţie. Fără nevoia de a folosi informaţia împotriva lui.

Îşi dădu seama că era lipsit de putere în faţa ei, cuvintele curgându-i de pe buzele cunoscute ca fiind ferecate. Dintr-un seif ce nu mai fusese deschis dinainte ca el să devină bărbat.

— Fosta Lady Redmayne ştia cum să aleagă bărbaţii slabi. Şi ştia cum să-i frângă. Sau, mai degrabă, ei permiteau să fie frânţi de către ea.

— Ah, murmură ea. A făcut ceva asemănător cu tatăl dumneavoastră adevărat?

Sentimentul rece înflori într-un gol îngheţat, cel ce se afla în el de aşa de mulţi ani.

Zeci de ani. Un gol deschis de timp aşa de mişeleşte încât nicio furie, nicio pasiune, nicio achiziţie nu-l putea încălzi.

— Tatăl meu a murit când eram un băiat de vreo nouă ani.

Nu conta cum. Nici de ce. Nu voia ca Cecelia Teague să vadă golul. Să găsească seiful. Să ştie ce păstra el acolo.

— Şi aşa aţi ajuns la tatăl lui Redmayne? întrebă ea.

— Da. El m-a trimis la Eaton când aveam 15 ani, împreună cu Piers, apoi la Oxford.

Ea îşi muşcă buza gânditoare.

— Spuneţi că a fost slab, dar mi se pare şi că a fost un om bun.

El făcu un gest de indiferenţă, închizându-şi inima la suferinţă.

— Bunătatea poate fi şi ea o formă de slăbiciune.

— Nu din câte ştiu eu.

— Atunci sunteţi norocoasă că nu aţi avut şi alte experienţe.

— Nu trebuie să fiţi buni uneori pentru a vă îndeplini vocaţia?

— Nu. Bunătatea… nu-i o virtute de care să sufăr.

— Să suferiţi? Măcar o dată în expresia ei se văzu dezamăgirea. Şi eu care credeam că trebuie să fii amabil pentru a fi bun.

— Trebuie să fii drept şi just.

Cum ajunseseră să discute despre asta? Voia să revină la replicile dinainte. Voia să înceteze să fortifice zidul pe care îl construise cu ani la rând în urmă în jurul inimii, al sufletului, al întregii sale persoane, pentru că ea cumva îl ciobea.

Nu ca un berbec de război, ci subtil. Precum timpul, apa şi pământul. Dacă nu era atent, îl va lăsa distrus, şi apoi ce va rămâne din el?

Va fi expus.

— Trăsura mea este dincolo de această poartă, zise el, punând mâna pe încuietoarea unei porţi de fier ce închidea grădina din spate pentru stradă.

— Staţi!

Mâna ei se opri pe braţul lui şi îi prinse picioarele de pământ precum un prizonier încătuşat. Îi simţi atingerea în fiecare parte a corpului lui.

— Aş vrea să vă mai văd, milord, zise ea foarte sinceră. Acum suntem practic familie. Nu credeţi că este foarte important să ne înţelegem?

— Nu suntem înrudiţi. Nu prin sânge.

Acest lucru i se păru semnificativ într-un mod particular.

— Nu, dar poate putem fi prieteni. Aş vrea să ştiu mai multe despre dumneavoastră, continuă ea. Şi aş vrea să mă cunoaşteţi mai bine. Să înţelegeţi anumite lucruri…

„De ce?” voia el să întrebe. „Cu ce scop?”

— Aveţi ceva de mărturisit, domnişoară Teague?

— S-ar putea.

Răspunsul său îl intriga şi-l exalta. Dacă ar fi fost să facă o mărturisire în acest moment, ar mărturisi dorinţa. Şi ea ar mărturisi acelaşi lucru?

Atmosfera dintre ei se schimbă din tentative de provocări şi descoperire nemiloasă la ceva mai blând şi mai cald.

Iat-o! Uitându-se în sus la el cu ochii ei mari şi deschişi spre chipul lui. Cu buzele relaxate, ameninţând să se deschidă.

Suficient de aproape să o atingă. Să o guste.

— Pe cât de mult detest să fiu de acord cu contele Armediano cu ceva, trebuie să recunosc că sunteţi o femeie extraordinară, zise el.

Genele ei fluturară peste obraji, unde el văzu bucuros că revenise îmbujorarea ei de piersică.

— Sunteţi amabil că spuneţi asta, milord.

Un muşchi se relaxă la ceafa lui, permiţându-i capului său să coboare spre al ei.

— Nu trebuie să-mi spuneţi aşa. Nu sunteţi la tribunal.

Ochi profunzi şi albaştri ca lacul Ness sub soare se ridicară spre el.

— Şi dacă *eram* la tribunal? M-aţi condamna?

— Niciodată.

— Niciodată este un cuvânt periculos.

Respiraţia ei mirosea dulce, precum ciocolata şi whisky-ul.

— La fel este şi mereu.

— Cum să-ţi spun atunci, dacă nu milord? Cassius?

— Ramsay va fi foarte bine.

Ea îşi feri privirea, dar nu înainte ca el să surprindă ceva. Timiditate? Sau un secret? Noaptea şoptea un avertisment, dar era prea târziu. Întunericul fără lună devenise pierzania lui, grădina, închisoarea. N-ar fi putut să scape nici dacă voia.

— Îmi place numele tău, şopti ea, legănându-se în faţă. Ramsay. Şi Cassius.

El îşi ura numele. Îl ura în fiecare zi.

— Mie îmi place al tău.

Ea clipi.

— Vrei să-l spui?

— Domnişoară Teague?

— Nu, poţi să… vreau să zic… poţi să-mi spui Cecelia?

— Cecelia.

Scoase silabele, zăbovind cu limba peste ele. Învăţându-le. Ea închise ochii, părând să savureze cuvântul cu aceeaşi vigoare ca şi pe trufe.

— Din nou?

Oasele lui erau cuprinse de o reţinere invizibilă, dar nu din fier rece şi tare, ci din catifea. Îl trăgea spre ea. Îi scotea numele ei din piept ca un poem şi apoi ca pe o rugăciune.

— Cecelia.

Buzele ei se deschiseră.

Şi el fu pierdut.

Pierdut în faţa tunetului inimii lui. În faţa chemării corpului ei, la fel de puternică şi inevitabilă precum influenţa lunii asupra mareei.

Respiraţiile lor se amestecară. Parfumul ei se împletea cu acela al liliacului, insuportabil de plăcut.

Buzele lui plutiră. Le întâlniră pe ale ei. Încremeni.

Pentru o secundă sau poate o eternitate, rămase aşa. Paralizat. Nu de frică. Nu chiar.

O foame se strecura prin el ca o bestie cu multe gheare. O bestie încuiată o vreme mai îndelungată decât infinitul. Sexualitatea de necontrolat, brută, care nu-şi avea locul într-o grădină aşa de ordonată şi aranjată, se trezea la viaţă şi ameninţa să-i distrugă autocontrolul.

De parcă simţise bestia, Cecelia scoase un sunet mic, intim.

Un sunet periculos de asemănător cu capitularea.

„Nu”, imploră el în tăcere. „Nu mă face să te doresc aşa de mult. Nu-mi da încă ceva cu care să lupt. Să strivesc. Să stăpânesc.”

Dar se stăpâni. Aşa cum o făcuse mereu. Cum o va face mereu.

Încuie dorinţa într-un cufăr de metal. Îl prinse în

lanţuri. Şi-l aruncă în vidul întunecat unde ar fi trebuit să se afle inima lui.

Ea nu se întinse după el, nici nu făcu ceva imoral sau pervers. Doar îi acceptă gura cu un suspin dulce, înclinându-şi capul pentru a primi mai mult de la el.

El ridică mâinile spre chipul ei, cu intenţia de a o ţine cu blândeţe ca să se poată extrage dintr-un sărut care nu ar fi trebuit să existe.

Degetele lui mari trasară linia maxilarului ei şi atinseră obrajii ei unde nu găsi niciun unghi, nicio linie dură. Cumva îi cuprindea chipul. Înclinându-l spre spate. Trăgând-o mai aproape în loc să o îndepărteze.

Urletul sângelui lui din urechi deveni un geamăt şi apoi un tors.

Îşi satisfăcu foamea lingând filonul buzelor ei de parcă încerca să ajungă la crema dintr-o prăjitură.

Ea se deschise pentru el cu un suspin. Niciodată nu găsise ceva aşa de dulce. Aşa de decadent.

Se aşteptase la ceva diferit din partea ei?

Sub sărutul ei era moale, dar nu pasivă. Buzele ei se topiră pe ale lui, chipul ei se înclină în palma lui, cedând în faţa forţei lui. Cedând în faţa experienţei.

Era inocentă. Săruta ca o femeie neobişnuită cu sărutatul. Micile ei mişcări erau mai degrabă instinctuale, decât exersate. Limba ei se aventura înainte, apoi se retrăgea. Respira precipitat şi tremurat.

Limba lui neliniştită se bucura de ea. O convingea. Atingea şi aluneca în gura ei într-un dans catifelat al dorinţei.

El închise ochii în timp ce se delecta cu buza ei inferioară, apoi cu cea superioară, înainte de a se afunda pentru a o gusta din nou. Îi exploră trăsăturile cu degetele, folosind atingerile ca de fluture ale unui om orb, memorându-i formele. Absorbindu-i detaliile. Gropiţa din bărbia ei, pielea suplă a pometţilor, cochilia distractivă a urechii ei şi urmele mătăsoase ale sprâncenelor ei înainte de a reveni şi de a-i cuprinde chipul.

Caldă. Era aşa de caldă. Gura ei, pielea ei, sufletul ei.

Dădea târcoale pe sub pielea lui, răspândindu-se de-a lungul nervilor, lansând o dorinţă intensă în vintrea lui.

„Este a ta pentru a fi luată”, mârâi dorinţa în el.

Ramsay îşi desprinse buzele de ale ei, dar mâinile nu-i putură da drumul. Nu încă.

Ea se uită la el, cu ochii mari, sclipind din spatele ochelarilor parţial aburiţi de la umezeala respiraţiilor lor împreunate.

— Doamne, eşti minunată, zise el pe o voce răguşită şi întunecată.

Una pe care nu o recunoscu ca fiind a lui.

— Şi tu la fel, răspunse ea visătoare, evocând un chicotit.

— Fetiţo, mai bine te-ai întoarce acasă.

Dacă nu o lăsa să plece, îi va ruina nu doar reputaţia, ci şi coafura, rochia, stăpânirea.

Inocenţa ei.

Sufletul lui.

Ea încuviinţă moale din cap, cu ochii aiuriţi. Beată, dar fără alcool. De dorinţă. Posibil de ceea ce inevitabil urma pentru amândoi. Privirea ei rămase pe buzele lui cu o consternare aproape uimită. De parcă voia să întrebe dacă gura lui îi furase abilitatea de a vorbi.

„Este a ta”, şopti bestia. „Cere ce vrei.”

„Nu.” Reticent îi dădu drumul, întorcându-se de la ea cât încă putea să deschidă poarta şi să-şi cheme vizitiul aflat mai jos pe stradă.

Promisese să nu mai aibă vreodată o femeie decât dacă era a lui.

Şi Cecelia Teague nu era oficial a lui.

Nu încă.

Capitolul 7

În toată dimineaţa următoare, Cecelia fu nevoită să-şi muşte limba ca să nu urle adevărul.

„L-am sărutat pe Ramsay.”

Ea ştia să ţină secrete, nu-i aşa? Ajutase la îngroparea cadavrului violatorului Alexandrei în spatele şcolii lor de lângă lacul Geneva. Era unul din puţinii oameni din lume care ştia că numele adevărat al Francescăi, contesă de Mont Claire, era Pippa Hargrave. Că era o impostoare care voia să se răzbune pe cei care îi omorâseră familia şi pe adevărata Francesca Cavendish.

Nu dezvăluise nimănui că reverendul Teague nu era tatăl ei. Că era o bastardă şi o escroacă. O nedorită. O neiubită.

O nerevendicată.

Ştia că greşise noaptea trecută rămânând singură cu Ramsay. Nu voia să afle părerile Haimanalelor despre asta, pentru că sigur vor fi păreri nefavorabile, ţinând cont că-l minţea pe acel bărbat.

Oh şi pentru că el voia să o distrugă complet.

Atunci de ce-i ardea limba şi voia să verse ameţitoarea indiscreţie de noaptea trecută?

În mare parte reuşise să se controleze. Dar în rarele momente în care prietenele ei erau tăcute, cum era acum, stând în foaierul unui tripou care recent devenise al ei, mărturisirea bolborosea în gâtul ei precum şampania scumpă. Ameninţând să dea pe dinafară, condamnând-o drept proastă de-a binelea.

„L-am sărutat pe Ramsay. Încă pot să-l simt pe buzele mele. Gustul lui pe limba mea. Îi simt asprimea degetelor bătătorite pe obrazul meu. L-am sărutat pe Ramsay şi nu voiam să mă mai opresc vreodată.”

— Oh, vai!

Exclamaţia şoptită a Alexandrei o paralizează.

Cecelia înghiţi în sec. De două ori, muşcându-şi buzele.

Vorbise cu voce tare?

Alexandra intră mai mult în casă, rotindu-se de parcă se străduia să capteze totul dintr-odată.

Winston, majordomul, luă din mâinile devenite acum moi de uimire mănuşile verzi şi umbreluţa Francescăi, mantia din dantelă crem a Alexandrei şi pălăria, bastonul şi

haina lui Jean-Yves.

Astfel încărcat, el făcu un gest către umbreluţa Ceceliei de culoarea lavandei şi mănuşile din dantelă asortate, dar ea nu vru să adauge la greutate, aşa că refuză.

— Mulţumesc, Winston.

Răspunsul lui fu băţos şi timid, dar respectuos.

— Măi, măi. Francesca îşi întinse gâtul elegant, holbându-se la frescele picante de pe tavanul boltit care l-ar fi făcut până şi pe Michelangelo să roşească. Ei bine, e ceva.

Cecelia îşi înclină propriul cap pe spate, mijind ochii prin lentile. Nu observase frescele scandaloase la vizita ei anterioară. Dar atunci petrecuse mare parte a timpului dorindu-şi să se holbeze la podeaua de marmură, nu la tavan.

Exclamând, puse mâna peste ochii mari albaştri ai lui Phoebe.

Jean-Yves abia se uită la reprezentările zbenguielilor şi nudurilor ce făceau sex de deasupra lui. Atenţia lui era atrasă de femeile de la Şcoala domnişoarei Henrietta pentru tinere domnişoare cultivate în timp ce acestea coborau pe marea scară precum nişte adevăraţi fluturi georgieni.

Cecelia schimbă o privire uluită cu Haimanalele ei.

Oare Jean-Yves frecventa asemenea locuri în timpul lui liber?

Era aşa de dichisit, aproape respectabil în costumul lui de după-amiază, în ciuda trăsăturilor aspre, bronzate ale unui om obişnuit cu munca grea din aer liber. Părul lui argintiu, acum prea subţire pentru prea multă pomadă, stătea în mici ciufuri fără pălăria sa. Şi-l netezi conştient în timp ce scalpul i se înroşea.

Haimanalele păreau gata să chicotească… sau să facă o glumă.

Tinerele domnişoare de pe scări erau îmbrăcate conform, dar şi diferit. Rochiile lor variau ca mărime şi culoare precum înseşi femeile.

O nimfă uşor neajutorată cu un păr negru drept şi lucios purta o rochie roz cu partea din faţă ridicată deasupra ciorapilor şi jartierele legate cu două funde ce permiteau o privire la coapsele ei netede şi bronzate. Ar fi putut să fie o prinţesă egipteană.

În spatele ei, o domnişoară de două ori mai mare decât Cecelia se mândrea cu o rochie dreaptă, lungă până la podea, de un verde-deschis cu un corsaj ce-i ridica sânii enormi aproape de bărbia dublă. Semilunile cafenii ale areolelor ei se ridicau deasupra dantelei scumpe, sfârcurile ei ameninţând să scape la fiecare tremurat al cărnii ei abundente. Îşi scutură mândră coama aurie şi afişă un zâmbet ce promitea generozitate fără margini.

Cecelia se holba la femeile care acum erau angajatele ei.

Una avea chiar bucle arămii ca ale ei şi… îşi aranjă ochelarii. Ăla era un măr al lui Adam?

— Domnişoară Cecelia, protestă Phoebe, micile ei degete trăgând de mâna ce-i acoperea ochii. Am văzut deja tavanul.

Cecelia se crispă. La ce mai fusese expusă aşa repede biata fată? Dumnezeule, ce fel de tutore era ea să o aducă înapoi aici? Ce fel de tutore fusese Henrietta?

Se gândi la fetele care fuseseră răpite. Fete un pic mai mari decât Phoebe.

Cu siguranţă Henrietta nu avea nimic de-a face cu asta. Sau da? Înaltul judecător cu siguranţă credea că da.

„L-am sărutat pe Ramsay.” Alungă cu violenţă gândul.

— *Bienvenue,* iubire!

Genny coborî de la etaj, plutind în jos pe scări după expoziţia carnală, trecând pe lângă fiecare caricatură neobrăzată de fantezie. Se grăbi să o îmbrăţişeze pe Cecelia şi să o ciupească de bărbie pe timida Phoebe. Apoi privirea ei întunecată poposi asupra lui Jean-Yves, făcându-l să se înroşească şi mai tare.

— Vai, bună, frumosule. Eu sunt Genevieve Leveaux, dar poţi să-mi spui Genny.

Jean-Yves se bâlbâi un moment, şi Cecelia îi veni în

ajutor făcând prezentările. Genny îi întâmpină cu un sărut încântat pe fiecare obraz.

— Faimoasele Haimanale Roşii. Henrietta obişnuia să-mi citească scrisorile tale despre ele două. Făcu o reverenţă în faţa fiecărei femei, înainte de a face un gest către scara mare. Daţi-mi voie să vi le prezint pe doamnele din spatele meselor de joc. N-o să găsiţi dealeri mai pricepuţi în toată Londra.

Câteva chicoteli răsunară în holul mare de marmură.

— Abia aştept să vă cunosc pe toate. Cecelia oftă şi o mângâie pe Phoebe pe păr şi i se adresă lui Genny: Am venit să iau câteva din lucrurile lui Phoebe, şi să… mă familiarizez cu locul. Te deranjează dacă o ducem pe Phoebe în reşedinţă şi apoi dăm o tură?

Genny râse îndelung şi tare.

— De ce mă întrebi pe mine, draga mea? Locul îţi aparţine.

Cumva nu-l *simţea* ca al ei. Ar fi putut să-i aparţină lui Genny la câte ştia şi cunoştea despre loc. Despre istoria locului.

Dar adevărul era că aparţinea unei fantome. Aparţinea Henriettei.

— *Mademoiselle,* zise Jean-Yves aproape de urechea Ceceliei. Daţi-mi voie să o duc pe Phoebe în casă ca să-şi ia lucrurile. Apoi puteţi inspecta noua… proprietate fără griji.

— Nu vrei să stai? Genny îi făcu cu ochiul, afişând un zâmbet sclipitor şi dinţii albi. Un bărbat aşa chipeş şi elegant ca tine ar putea face ceva bani aici… şi totodată şi nişte prietene.

— Un om simplu ca mine poate aprecia atâta frumuseţe doar o perioadă, *madame,* altfel îmi face rău la sănătate. Se aplecă peste mâna lui Genny, apoi o luă pe Phoebe de mână. Haide, *ma petite bonbon*[2]*.* Putem să alegem lucrurile preferate pentru noua ta cameră.

— Îmi place deja noua mea cameră, îi zise Phoebe. Şi îmi place tare mult că am voie în grădină.

Cecelia era necăjită de izolarea precedentă a lui

2 *Bombonica mea,* în limba franceză, în original

Phoebe şi încuviinţă din cap către Winston pentru a le arăta reşedinţa adiacentă şi îi privi în tăcere cum plecau. Ea depăşise de mult alintul pe care i-l dăduse Jean-Yves în după-amiaza în care se cunoscuseră. Cecelia fusese o fată durdulie, cu ochelari, înecându-şi tristeţea în bomboane. Ce frumos că o altă micuţă pierdută se putea bucura de alint, de dulciuri şi de toată îndrumarea masculină care venea la pachet.

Între eforturile ei şi ale lui Jean-Yves, poate că Phoebe nu va simţi aşa de tare lipsa părinţilor. Ideea o înveselea considerabil.

— Dar dumneavoastră, ducesă, contesă? se oferi Genny. Vă pot tenta cu un joc de noroc?

— Mulţumesc, poate după ce facem turul. Alexandra îşi aşează sub pălăria cu boruri largi o buclă rătăcită de culoarea lemnului de tec lustruit.

Francesca le ignoră, studiind locul şi angajatele cu o privire evaluatoare directă, dar indiferentă.

Un bărbat impresionant cu o mustaţă mare cobora clătinându-se pe scări, cerându-şi scuze şirului de doamne. Chipul îi era roşu, ochii negri şi aproape strălucea cu un zâmbet amorezat către toate în timp ce-şi accepta pălăria şi haina de la un valet şi ieşea vesel şi fluierând.

— Acela era…?

Alexandra se holbă după el în timp ce trăsura se îndepărta pe aleea circulară.

— N-avea cum să fie… zise uimită Francesca.

Cecelia îşi luă ochelarii de pe nas pentru a-i şterge pe mânecă, punându-i la loc pentru a căuta blazonul regal pe trăsură.

Genny puse un deget sub bărbia Ceceliei, închizându-i gura.

— Nu este *primul* în linia la tron sau ceva de genul… şi la ce viaţă duce, mama lui îi va supravieţui.

Când niciuna dintre fetele din grupul Haimanalelor Roşii nu părea să-şi revină după ce văzuseră pe cineva din familia regală, Genny zise:

— Avem câteva dormitoare sus, în caz că unii oaspeţi

nu doresc să se ducă acasă sub influenţa alcoolului.

Îşi petrecu braţul prin al Ceceliei şi o trase dincolo de scări, unde o domnişoară pe care o recunoscu ca fiind Lilly cobora, legându-şi corsajul cu panglici roz.

Ceceliei i se păru dificil să întâmpine privirea sinceră, zâmbitoare a fetei, pentru că ultima dată când se întâlnise cu ea călărise un conte. Şi era sigură că fata încântătoare tocmai fusese la dispoziţia prinţului la etaj.

O urmă pe Genny şi ameţită, şi uluită dincolo de balustrada complicată şi spre o scară ce ducea la nivelul inferior, la fel de bine mobilat ca şi cel de la etajul de sus.

Înainte să iasă de pe etajul principal, zări o siluetă masculină suplă, strecurându-se spre uşă, mai mult umbră decât om.

Contele Armediano îşi puse pălăria peste părul negru lucios şi băgă mâinile într-o haină închisă la culoare. Privi în urmă spre alai, şi Cecelia aproape că se împiedică pe scări în graba ei de a nu fi văzută.

— Ăla era contele de la petrecerea ta de luna trecută? şopti Francesca din spatele ei. Nefiind adepta subtilităţii, se ridică pe vârfuri pentru a-l privi cum pleacă. Unde l-ai găsit, Alexander? Are ceva aşa de deranjant şi totuşi familiar. De parcă l-aş urî dinainte, dar nu-mi amintesc de ce.

— A făcut afaceri cu Redmayne, răspunse gânditoare ducesa. Se pare că exercită o influenţă uriaşă şi aici, şi la nivel internaţional. Mărturisesc că abia ascultam când ducele mi-a povestit despre el pentru că cercetam printr-un cufăr nişte eşantioane trimise din Siria atunci.

— Redmayne ar trebui să ştie că nu trebuie să te distragă făcând conversaţie, o tachină Francesca.

— Redmayne ştie *exact ce* să facă pentru a mă distrage, zise Alexandra, făcând şiret cu ochiul. Cecil, tu ai petrecut ceva timp discutând cu contele la serată, cum era?

— Fermecător, răspunse ea.

„Şi un pic înspăimântător”, dar nu spuse şi asta. Ceva în el personifica întunericul – nu – o răutate care o intrigase, dar o pusese şi în gardă.

— Realmente fermecător? o provocă Alexandra. Sau

doar în comparaţie cu *celălalt* partener de discuţie? Enigmaticul meu cumnat.

Cecelia chicoti nervoasă, nerăspunzând la întrebare.

— Apropo de el, Genny, aş zice că personalul suplimentar de la curăţenie a făcut o treabă grozavă. Nici n-ai zice că chiar ieri în întregul loc mişuna poliţia.

Cu *el.*

Îi simţea prezenţa aici. O sabie deasupra capului ei. O ameninţare în urechea ei. O greutate lichidă jos în pântecul ei.

O încleştare palpitantă, tulburătoare între coapsele ei.

„L-am sărutat pe Ramsay.”

— Poliţia a făcut mai puţin rău decât m-am temut eu, zise Genny oftând uşurată. Mai multă dezordine decât altceva. Acum hai să vă fac turul!

Zona de sub scări din Şcoala domnişoarei Henrietta pentru tinere domnişoare cultivate fu o revelaţie.

Pentru că chiar era o şcoală pentru tinere domnişoare cultivate. Şi needucate. Mame mai în vârstă. Emigrante. Şi oameni care altfel ar fi fost văzuţi la azilul de săraci.

Cecelia abia o observă pe entuziasmata Lilly care se alăturase grupului lor în turul în care Genny le conducea pe ea şi pe prietenele ei, trecând pe lângă clase pline ochi de femei şi da, chiar şi fetiţe. Descria fiecare clasă cu aplomb şi mândrie.

Aranjamentul ingenios o uimea şi o copleşea pe Cecelia. Unele femei coseau costume elaborate, probabil pentru fetele de sus, învăţând să devină croitorese şi modiste. Altele se aflau în bucătărie cu bucătăreasa, pregătind mâncăruri bogate pentru eleve, angajate şi clienţi în timp ce învăţau cum să fie în serviciul unei mari case.

Se ţineau lecţii despre comportament, conversaţie, educaţie civică, caligrafie şi matematică de bază.

Genny o conduse pe lângă încăperile cu femei străine care învăţau limba engleză şi, dincolo de acestea, erau femei care lucrau la o imitaţie de centrală telefonică ce semăna cu cele pentru noul serviciu de telefonie pe care

guvernul începea să le instaleze în oraş.

Aici Cecelia se opri, sperând să-şi recapete suflul în timp ce absorbea totul. O şcoală… cât de genial! Cât de…

— Te întrebi, zise Francesca pe un ton tăios care îi întrerupse gândurile Ceceliei şi privind-o cu ochii mijiţi bănuitori pe Genny. Cum îşi permit aceste femei, mai ales fetele tinere, taxa şcolară.

— Nu ele plătesc taxa de şcolarizare, *noi o* plătim, se grăbi să răspundă Lilly. Bărbaţii nu au voie sub scări. Niciodată. Până şi instructorii sunt numai femei.

Privi la şirul de femei care trăgeau fişe mari de pe panouri şi le reconectau. Unele munceau cu siguranţă şi altele se poticneau, priveau nesigure şi se fâstâceau sub privirile vizitatorilor.

Pentru a le linişti, Cecelia continuă să înainteze pe hol, îndepărtându-se de clase şi îndreptându-se spre o uşă mare boltită din spatele casei.

— Cât de extraordinar, se minună ea.

Lacrimi ciudate şi nedorite ameninţau să i se scurgă pe obraji când îşi dădu seama de greutatea pe care noua ei poziţie o punea asupra ei. Se întoarse spre Lilly.

— Plătiţi educaţia lor… ţinând companie bărbaţilor bogaţi? Ce părere ai despre un asemenea aranjament?

— Este alegerea noastră, şi noi decidem asta.

Răspunsul lui Lilly era foarte hotărât. Cecelia se opri, cercetând ochii căprui machiaţi ai fetei, în căutarea fricii sau a minciunii.

— De ce? şopti Alexandra.

— De ce să dai banii câştigaţi din greu unor oameni de care nu-ţi pasă? insistă şi Francesca. Eşti sigură că Henrietta nu te-a forţat?

Ochii lui Lilly se întunecară, iar peruca îi tremura de indignare când se îndepărtă de atingerea ducesei.

— Eu am cea mai onestă profesie din lume, Excelenţă, răspunse ea cu un calm demn, deşi era evident că fusese ofensată. Prefer să mă îmbrac în haine frumoase decât să le cos. Prefer să jumulesc de bani bărbaţi bogaţi decât să le servesc mâncarea sau să le curăţ oala de noapte. Îmi place

ce fac. În majoritatea zilelor ador ce fac. Arătaţi-mi câţi oameni sunt aşa de norocoşi.

— Serios? întrebă Cecelia, un pic încurajată de declaraţia înflăcărată. Multe dintre celelalte angajate simt la fel?

Lilly o bătu uşor pe braţ.

— Aici, la domnişoara Henrietta, suntem răsfăţate cu haine cusute de mână şi croite doar pentru noi. Putem dormi până târziu şi să jucăm toată noaptea. Ni se dau mese pe care orice bogătaş ar fi mândru să le mănânce. Avem zile libere prin rotaţie şi asistenţă medicală când avem nevoie. Este mult mai bine decât pe străzi sau în fabrici. Tot ce ni se cere este să ne ţinem gurile închise, dar urechile şi ochii deschişi şi dăm jumătate din câştigurile noastre pentru funcţionarea şcolii.

— Măi să fie… zise neîncrezătoare Francesca. Să fiu a naibii!

Genny păşi înainte, netezindu-şi corsajul de culoarea lavandei care îi scotea în evidenţă nuanţele de roz ale pieii ei ca de fildeş.

— Multe din fetele de aici sunt fiicele, mamele, surorile sau alte rude ale femeilor care lucrează sau au lucrat sus. Clienţii deseori le fac cadouri fetelor bijuterii, bani şi cadouri pe care au voie să le păstreze sau să le trimită familiilor lor.

— Dar… ce s-a întâmplat ieri, Lilly? Este de aşteptat să… serveşti clientela?

Umerii cafenii ai fetei se scuturară de râs când ea o privi pe Genny.

— Aceea a fost afacerea mea, doamnă. Unele femei găsesc un amant pe termen lung şi puţine din ele soţi.

— Soţi? exclamă uimită Alexandra.

Lilly scoase un hohot, singura scăpare din comportamentul educat până în acest moment, ce dădea de înţeles că trăise într-o cu totul altă parte a Londrei cândva.

— Fac pariu că primesc mai multe cereri în căsătorie lunar decât cele mai căutate debutante. Dar îmi plac prea

mulţi bărbaţi în pat ca să mă leg de unul singur.

Cecelia descoperi că simţea o emoţie ciudată. Iniţial crezuse că era uşurare. Apoi mândrie. Şi apoi… bucurie. Moştenirea ei nu era pur şi simplu un cuib de vicii, era un întreg demers filantropic. Cât de genial! Nu găsea alt cuvânt. Genial.

Poate extraordinar.

Şi înfricoşător. Că un bărbat putea să-i ia toate astea. Un bărbat cu o hotărâre dârză şi un curaj fără limite. Un bărbat într-o căutare neîncetată a justiţiei. Chinuit de o aversiune aproape patologică faţă de ce considera el păcat.

Şi, de asemenea, o limbă nedescris de păcătoasă.

„L-am sărutat pe Ramsay.”

— Vreţi să vedeţi şi sus acum? se oferi Genny, făcând un gest către uşile boltite de la capătul coridorului.

— Condu-ne, murmură Cecelia, apropiindu-se de Alexandra şi Francesca în timp ce o urmau pe Genny afară în grădina pătrată din centrul clădirii, protejată pe toate părţile de casă.

Răcoarea din grădină îi mângâie chipul, zidurile înalte ale casei creând umbră chiar şi vara. Iarba verde bogată şi florile colorate îi amintiră Ceceliei de o altă grădină.

Privirea Ceceliei căzu pe tufişurile unde îi spionase prima dată pe Lilly şi Lord Crawford. Se holba la loc, obsedată de o imagine care se suprapunea peste amintire. Un bărbat cu păr blond şi gheaţă în ochi. Şi femeia – femeia avea forme şi trăsături familiare.

Cele pe care le vedea în fiecare dimineaţă în oglindă.

Un act sexual care nu avusese niciodată loc. Şi nici nu va avea. Pentru că Sir Cassius Gerard Ramsay nu era genul de bărbat care să piardă timpul pe afară.

Nu era genul care să piardă timpul deloc.

Doar că…

— L-am sărutat pe Ramsay!

În grădină se lăsă tăcerea. Nu doar tăcere. Ci încremenire. Totul încremeni.

Până când toate cele trei femei se întoarseră în tandem cu gura căscată spre ea.

— Spune-mi că glumeşti, ceru Genny avansând.

— Glumesc, zise ascultătoare Cecelia. Nu l-am sărutat pe Ramsay.

— Slavă Cerului! răsuflă Alexandra.

— El m-a sărutat pe mine.

*

Genny le goni pe toate pe scări şi în reşedinţa privată, unde le trase în vechea cameră a Henriettei, închise uşa şi se sprijini de ea.

— Povesteşte-ne totul! Unde te-a sărutat?

— Doar pe buze, pe cuvânt.

Obrajii Ceceliei se încălziră când privi în jurul camerei.

Doar când Alexandra puse o mână pe antebraţul ei îşi dădu seama că le încrucişase într-un gest defensiv.

— Cred că domnişoara Leveaux întreba unde geografic. S-a întâmplat azi-noapte în grădină?

Cecelia încuviinţă din cap precum un copil gata să fie mustrat.

— *Ştiam* eu că trebuia să te salvăm şi să nu te lăsăm să ieşi cu el.

Francesca se plimba prin cameră. Până şi foşnetul rochiei ei de culoarea smaraldului reuşea să pară furios.

Cecelia clătină din cap.

— Chiar nu era nev…

— A fost crud cu tine? întrebă Alexandra.

— De ce nu ne-ai spus? insistă Francesca.

— Păi, eu…

— Ţi s-a părut că bănuieşte că eşti Lady Scarlet? Francesca veni de partea cealaltă a Ceceliei, creând o protecţie familiară pe care cele trei o făceau de fiecare dată când una din ele era în pericol. A făcut-o ca să-ţi ruineze reputaţia? Să te seducă poate ca să laşi garda jos?

— Nu asta a părut că…

— Îl omorâm înainte, jură Francesca. *Ştii* că o s-o facem.

Alexandra se scărpina la tâmplă.

— Nu are sens ca Ramsay să se folosească de o cruzime fizică aşa de deplorabilă. Redmayne insistă că fratele lui trăieşte ca un călugăr de aproape zece ani. Nici măcar nu are o amantă.

— Şi cei puternici vor cădea. Murmurul silenţios al lui Genny tăie încăperea precum un paloş, făcându-le pe toate să tacă. Asta, râse ea, cu ochii scăpărând de o victorie răutăcioasă spre Cecelia. Asta-i prea grozav. *Prea* delicios. Nici eu n-aş fi putut să planific asta mai bine, draga mea.

— Ce urmăreşti?

Francesca îşi îndreptă o încruntătură indignată către Genny, de parcă nu aprecia o intrusă în ceea ce ar fi trebuit să fie o discuţie doar între ele, Haimanalele.

— Nu vedeţi? Genny ocoli mobila roşie a budoarului venind spre ele, jucându-se cu degetul în bucla ce-i atingea clavicula. Lordul prim-judecător vrea să o distrugă pe Hortense Thistledown, Lady Scarlet. *Dar...* O apucă pe Cecelia de umeri şi o întoarse cu faţa spre prietenele ei... Doreşte să o curteze pe domnişoara Cecelia Teague, fata bătrână timidă şi ochelaristă şi fiica unui simplu reverend de ţară.

Cecelia se zbătu în timp ce prietenele ei se holbau uimite la ea.

Genny continuă:

— Cassius Ramsay al vostru este un scoţian neobişnuit de mare, cu apetitul scoţienilor îngropat adânc sub represiunea britanică. Cecelia nici c-ar putea fi mai potrivită pentru el. Un corp moale clădit pentru păcat, dar suficient de robust pentru a rezista la un sex dur scoţian.

Îi dădu o palmă peste fund Ceceliei.

— Genny! exclamă Cecelia şi sări în faţă, apăsându-şi mâinile peste chip şi apoi peste fund. Te rog să nu-mi vorbeşti aşa.

— Atunci spune-mi că mă înşel, o provocă femeia.

Voia să-i spună asta... dar apoi îşi aminti de foamea aceea latentă pe care o simţise sub sărutul lui. Necesitatea ce era aşa de aproape de pericol.

Alexandra, singura măritată dintre Haimanalele Roşii,

o cercetă pe Cecelia cu ochi noi, ochii unei femei obişnuite cu dorinţa unui bărbat care avea acelaşi sânge cu Ramsay. Fie, pe jumătate englez, deşi strămoşii pe linie paternă ai lui Redmayne ajungeau până la nobilimea vikingă de dinainte de William Cuceritorul. O singură privire şi îţi era imposibil să nu vezi că fusese progenitura unor bandiţi şi sălbatici însetaţi de sânge. Magnus Redmayne înmânase regelui normand coroana şi primise în schimb jumătate din Devon. Deşi Redmayne şi Ramsay erau diferiţi la culoarea părului şi înfăţişare, era imposibil să le tăgăduieşti constituţia sălbatică şi originea neîmblânzita.

— Cecil, o îndemnă ducesa. Este posibil să existe ceva adevărat în spusele domnişoarei Leveaux?

Cecelia se întinse spre frunzuliţele delicate sculptate pe stâlpul patului din lemn închis la culoare, urmărindu-le cu atenţie în timp ce răspundea fără să se uite în ochii nimănui.

— Nu cred că înaltul judecător m-a recunoscut ca Hortense Thistledown.

— *Te* doreşte? insistă Francesca, strâmbându-se neîncrezătoare.

— Este ceva aşa de greu de crezut? răspunse Cecelia mai irascibilă decât intenţionase. Că cineva ca el mă poate dori?

— *Nu,* se grăbi să spună Francesca, întinzându-se spre mâinile ei. Dumnezeule, nu, Cecelia. Nu asta am vrut să zic. Genny are dreptate, ai atracţia ilicită a celei mai voluptuoase curtezane şi respectabilitatea unui şoarece de biserică. Nu că nu am crede că *cineva* te-ar vrea, doar că-i dificil de înţeles că cineva precum Ramsay ar face un lucru aşa de crud şi calculat, cum ar fi să te sărute în grădini, după ce se dă drept model de respectabilitate. Ca să nu mai pomenesc că te-a ameninţat.

— El… n-a părut crud. Nici n-a fost impertinent sau nerespectuos.

Cecelia nu voia să-l apere, dar nici nu voia să fie condamnat pentru ceva la care şi ea fusese de acord.

Ba chiar participase cu entuziasm.

— De fapt, a fost... ei bine, nu săruta ca un bărbat care a trăit ca un călugăr timp de zece ani. Ori are o memorie excelentă. Sărutul lui a fost...

Ezită. Cald, umed şi imperativ. Lăsase să se întrevadă bestia adormită, ceva violent, vulcanic şi eminamente masculin. Dar şi blând, respectuos şi destul de minunat. Ce cuvânt cuprindea toate astea şi în acelaşi timp păstra intactă intimitatea ei?

— Doar nu vrei să credem că ţi-a *plăcut,* nu? Genny se trase înapoi. Este duşmanul tău, Cecelia, sau ai uitat? Te-ar spânzura de cel mai apropiat stâlp dacă ar putea.

— *Nu* am uitat, insistă Cecelia. Doar că am avut o legătură într-un mod destul de pozitiv. Este... diferit de cum îl estimase iniţial. Mai bun, poate. Mai amabil. A zis că noi doi avem suflete asemănătoare. A fost ca şi cum putea să vadă părţi din el însuşi în mine.

— Pot să ghicesc care părţi, mormăi Genny.

Alexandra îşi suprimă râsul cu mâna ei delicată, dar îşi reveni repede.

— Ce crezi că urmăreşte, Cecelia? întrebă ea. Ţi-a vorbit despre intenţii? Curtat? Să te mai vadă?

Cecelia clătină din cap, simţindu-se ciudat de îndurerată.

— Părea îngrijorat de reputaţia mea. Am vorbit destul de mult despre căsătorie, dar mai mult la modul ipotetic, nu într-o manieră care să te facă să crezi că vrea să-şi declare intenţiile. Chiar dimpotrivă. De altfel, ne-am exprimat rezervele faţă de instituţie ca întreg. Deşi a părut receptiv la ideea de a ne mai vedea.

— Măi să fie, ca să vezi! exclamă Genny, bătând din palme, îl avem fix unde vrem!

— Da?

— Eşti într-o poziţie foarte propice.

— Sunt?

Genny bătu din palme încântată.

— Oh, dacă Henrietta ar fi fost în viaţă! Ar fi teribil de încântată. Ai ceva ce Henrietta nici n-ar fi visat să aibă şi acum poţi să te foloseşti de dorinţa Călăului Viciilor faţă de

tine pentru a-l distruge.

Cecelia îşi muşcă interiorul buzei. Pentru cineva aşa de priceput la formule şi numere, se simţea teribil de pierdută în labirintul umbrelor, al sexului şi al înşelăciunii.

— Nu mă simt confortabil cu distrugerea cuiva, mai ales a unui om care doar încearcă să-şi facă meseria.

— Ai uitat că te-a ameninţat că te va spânzura pentru ceva de care nici măcar nu eşti vinovată? zise Francesca, intervenind surprinzător de partea lui Genny.

— Bineînţeles că nu, dar sigur există o altă cale.

— Eşti dispusă să apelezi la violenţă? întrebă Genny.

— Nu, răspunse ferm Cecelia.

— Da, veni în acelaşi timp răspunsul vehement al Francescăi.

— Doar dacă-i strict necesar, interveni şi Alexandra.

Genny i se adresă Ceceliei, de parcă nefericita decizie trebuia luată de ea.

— Dacă nu-i putem arunca corpul în Tamisa, atunci trebuie să ne gândim la alte opţiuni.

Cecelia avu senzaţia că femeia glumea doar pe jumătate.

— Cum rămâne cu a-mi dovedi nevinovăţia în privinţa dispariţiei fetelor? Asta nu ar funcţiona?

— Poate, până la urmă. Genny făcu un gest de desconsiderare şi îşi verifică imaginea în oglinda de pe perete. Dar punerea ta sub acuzaţie este iminentă, Cecelia. Nu avem timp să-ţi faci propria anchetă. Ţi-o spun. Trebuie să găseşti acea parte din Ramsay pe care el nu ar arăta-o nimănui. Acel secret care l-ar distruge. I-l vânturi în faţă, apoi îl ascunzi bine. Dacă-l ţii în şah, eşti în siguranţă.

— Cum a fost Henrietta? Cecelia strânse pumnii între fuste, strângându-şi frustrarea. Nu exact asta a omorât-o?

Genny oftă, lăsându-se într-un scaun cu spătar înalt.

— Ştiu că Henrietta ţi-a lăsat scrisoarea aia, iubire, dar adevărul este că a fost găsită în patul ei şi eu am fost cea care a găsit-o. Arăta aşa de liniştită… Oftă tulburată şi-l lipi degetele de frunte, masând ceea ce părea un început de migrenă. În ultimii ani a fost un pic cam paranoică, şi

încep să mă întreb dacă moartea ei nu a fost exact ce a părut să fie. O femeie care a cedat în faţa vârstei şi a timpului, nimic mai mult.

— Ce vrei să spui?

Cecelia era surprinsă de schimbarea de atitudine a lui Genny. Abia cu o zi înainte discutaseră despre posibilitatea crimei. Că poate Ramsay sau cineva de teapa lui avusese ceva de-a face cu moartea scandaloasei ei predecesoare.

— Spun că problema ta imediată este Ramsay. Este un bărbat puternic din toate punctele de vedere, fizic, financiar şi legal. Dar *tu* eşti femeie. Şi puterea unei femei se află în sexul şi în secretele ei. Şi aici la Şcoala domnişoarei Henrietta pentru tinere domnişoare cultivate adunăm secrete ca şi cum ar fi bijuterii.

Cecelia pufăi din obraji, simţindu-se foarte copleşită.

— Eu nici măcar n-aş şti cum să-i descopăr secretele. Abia ieri am interacţionat, şi nu sunt sigură că m-am purtat de aşa natură încât să inspir încrederea cuiva în ceea ce priveşte dibăcia mea în această privinţă.

Dar el fusese deschis cu ea. Bine, poate *deschis* era cuvântul nepotrivit. Comunicativ, dacă nu chiar îi făcuse confidenţe. Avuseseră o conversaţie mai intimă decât şi-ar fi imaginat ea că ar putea avea vreodată.

— Din fericire, ai o grămadă de femei care îşi câştigă existenţa manipulând bărbaţii. Genny zâmbi parşiv. Fiecare bărbat este un puzzle de nevoi, păpuşică, găseşti piesa ce lipseşte şi o pui la loc, iar el va face tot ce vrei tu. Îţi va spune orice îl întrebi. Va fi la dispoziţia ta.

Primul impuls al Ceceliei fu să râdă, dar în modul acela jalnic care oprea tristeţea ameninţătoare şi lacrimile ce o însoţeau. Nu-şi putea închipui nici măcar că ar dori puterea la care făcea Genny aluzie, darămite să o mai şi exercite.

Bărbaţii din viaţa ei o făcuseră să se simtă neajutorată, inutilă sau un amestec ciudat din amândouă. Reverendul Teague, colegii de la universitate, profesorii, bancherii şi avocaţii. Fie erau condescendenţi cu ea, fie o ignorau de-a dreptul. Majoritatea bărbaţilor o făcuseră să

se simtă mai mult defectă decât atrăgătoare. Mai mult proastă decât formidabilă. Mereu era ori prea mult, ori nu de ajuns.

Prea plinuţă, prea înaltă, prea educată, prea timidă sau prea independentă. Sau nu suficient de pioasă, nobilă sau tânără.

Singura ei putere fusese în averea ei şi până şi aceea venea cu limitările ei sociale, mai ales acum, din cauza originii aşa-zişilor bani şi a secretelor primite odată cu ei. Secrete pe care nu le ceruse niciodată. Secrete pe care poate va fi forţată să le folosească ca armă într-o luptă de supravieţuire.

— Ramsay face parte din familia ta extinsă, Alex, pledă ea. Te poţi gândi la ceva ce poate ajuta? Vreo metodă prin care să-l facem să lase asta, pe *mine,* în pace fără să ia măsuri aşa de drastice?

Nasul pistruiat al Alexandrei se încreţi.

— Mărturisesc că Ramsay a fost mereu un secret şi pentru mine, şi pentru Redmayne. Un mister destul de morocănos şi îndărătnic.

— Henrietta ne-a pus să-i cercetăm un pic trecutul, zise Genny. Nu că ne-ar fi de vreun ajutor acum.

Cecelia încercă să-şi imagineze cum fuseseră culese informaţiile şi se strădui să-şi reprime un chicotit.

— De ce nu?

— Este îngrozitor de *plictisitor.* Genny se prăbuşi şi îşi dădu ochii peste cap. Se trezeşte la răsărit, se duce la muncă în spatele prezidiului ăla distins al lui. Distruge vieţile oamenilor. La sfârşitul zilei se duce acasă sau la clubul lui de unde deseori pleacă cu faţa roşie şi transpirată. Apoi mănâncă singur şi se retrage la o oră dezgustător de devreme. Scoase un sunet de antipatie. Mi-ar fi milă de el dacă nu l-aş urî.

— Atunci ce te face aşa de sigură că Ramsay are secrete? se agită Cecelia. Ar putea să fie aşa de cinstit şi statornic cum pretinde.

— *Ştiu* că are, zise Genny. Trebuie doar să găsim dovezile.

— *Cum* ştii?

Frumoşii ochi ai lui Genny se întunecară precum un cărbune, trăsăturile ei fiind afectate de dezgust şi repulsie, scoţând într-un final la iveală pe piele cei 40 de ani ai ei. Pentru că bărbaţii ca el au *mereu* secrete. Înainte să fie avocat sau judecător, este scoţian şi soldat. Are sânge pe mâini şi urme de ruşine pe suflet, aş pune pariu cu propria viaţă. Se aplecă în faţă, trăsăturile fiindu-i dure şi hotărâte. Trebuie doar să ajungi mai aproape ca să afli care îi sunt secretele.

Ramsay avea sânge pe mâini? Aşa pătrate, dure şi nemilos de puternice cum erau, nu-ţi era greu să-ţi închipui.

Cu toate astea fuseseră incredibil de blânde când îi mângâiaseră bărbia, îi cuprinseseră faţa, îi atinseseră buzele.

Se putea oare ca evlavia lui să fie, de fapt, căinţă? Poate că o dată făcuse ceva aşa de greşit încât acum şi dedica viaţa reparării.

Sau cultiva o personalitate care să-i ascundă păcatele pe care încă le comitea la adăpostul întunericului.

Era ea suficient de curajoasă să afle adevărul? Poate, dar nu prin mijloace necurate.

Deschise gura să spună asta, când un fior de electricitate vibră prin aer. Fiecare firicel de păr de pe corpul Ceceliei se ridică în timp ce o linişte ciudată o cuprinse. Apoi, un huruit curios o făcu să-şi piardă echilibrul, o lumină albă o orbi şi ceva puternic precum o lovitură cu picioarele din spate ale unui cal o aruncă spre celelalte fete cu un zgomot ca de tunet ce părea apocaliptic.

Se prinseră una de alta, căzând la pământ în timp ce becurile de sticlă din aplicele de pe pereţi se sparseră, emiţând scântei electrice albastre. Candelabrul se bălăngăni violent în lanţul de deasupra lor şi, pentru o secundă îngrozitoare, Cecelia fu sigură că va cădea, fragmentându-se peste ele.

La fel de subit cum începuse, cutremurul trecu.

Un sunet delicat se porni în întuneric timp de trei

secunde, apoi zgomotele pătrunseră golul înăbuşit.

Ţipete. Paşi alergând. Urlete şi haos.

Cecelia îşi dădu alarmată seama că nu fusese un cutremur.

Ci o explozie.

— Toată lumea-i bine? întrebă Francesca.

Pălise şi purtarea ei imperturbabilă fusese afectată, când le apucă de mâini aproape dureros. În aer plutea un miros înţepător, ca de mangal şi de fum, dar mai amar.

Cecelia se analiză repede, verificând să vadă dacă îi funcţionează toate membrele. Şi ele îi tremurau, dar altfel nu aveau nimic.

— Cred că da. Alexandra se chinui să se ridice în picioare, scuturându-şi fustele de o parte din praful căzut din tavan. Cecil?

— Nu sunt rănită. Ea şi Francesca se ajutară să se ridice şi se întoarseră spre Genny, care se ascunsese în spatele scaunului. Genny?

Vocea i se păru foarte gălăgioasă în urechile care refuzau să se desfunde. Degetele lui Genny se strânseră pe spătarul scaunului, pe care aceasta îl folosi pentru a se ridica în picioare. Ochii îi erau rotunzi ca nişte farfurioare. În păr avea tencuială, ceea ce o făcea să pară un înger într-o furtună de zăpadă.

— Ce… tocmai…?

— Am fost în destule situri arheologice ca să recunosc detunătura unei bombe, zise nesigură Alexandra. Privirea ei de chihlimbar era fixată asupra Ceceliei, deşi se adresase tuturor. Ce o afectă pe Cecelia mai mult decât ar fi putut să o afecteze vreodată cuvintele ei erau teama şi lacrimile din ochii ei. Pregătiţi-vă pentru ce vom găsi când ieşim afară, doamnelor.

Membrele Ceceliei tremurau de energie când se repezi spre uşă.

— Jean-Yves, ţipă ea disperată. Phoebe!

Capitolul 8

Cecelia nu cedă în faţa lacrimilor în timp ce alerga printre fuioarele de praf de ipsos ce străluceau în lumina soarelui. Femei disperate ieşeau pe hol, creând o cursă de obstacole de oameni isterici.

Îi delegă lui Genny scoaterea lor în siguranţă şi o luă la goană spre etajul principal, rămânând fermă în hotărârea ei, cu Francesca şi Alexandra flancând-o. Ghetele lor scoteau zgomote delicate scrâşnind în timp ce se grăbeau peste fragmentele din marele candelabru şi fisurile din pardoseala de marmură în timp *ce* auzeau ţipetele de sub scări.

Se luptară cu valul de eleve panicate, murdare, unele cu răni uşoare, care alergau în sus pe scări şi dirijară mulţimea spre uşa de la intrare, rugându-se să nu fie iminentă vreo altă explozie.

Cecelia fu cuprinsă de un ciudat sentiment de calm când observă daunele din şcoală, protejând-o astfel de sunetele sfâşietoare de teamă, durere şi suferinţă. Fumul şi praful o înecau, dar nici nu simţea, nici nu vedea căldura vreunui foc persistent.

Asta nu însemna că nu mocnea pe undeva.

Cu cât înaintau mai mult, cu atât devenea mai evident că daunele se concentrau în aripa de vest a casei, deasupra căreia apăruse un crater în structură, acolo unde fusese biroul casei cândva.

Cecelia tânjea să fugă sus şi să-şi croiască drum prin molozul a ceea ce fusese casa mătuşii ei. Să urle şi să urle şi să urle până când toată teama şi agonia conjurau cele mai inocente persoane pe care le ştia. *Avea nevoie* ca Jean-Yves şi Phoebe să fie în viaţă, dar nu putea să treacă pur şi simplu peste ceilalţi oameni răniţi ca să-i găsească.

Nu-i permitea conştiinţa.

Într-un moment ca acesta, nu putea să mulţumească suficient stelelor că banda ei de Haimanale gândeau ca una într-o criză.

Că nu era prima dată când înfruntau moartea sau

tragedia.

Alexandra era doctor în arheologie, nu în medicină, dar zece ani de muncă pe teren îi oferiseră multe ocazii să înveţe destul de mult despre medicina de urgenţă. Îşi dădu mănuşile jos şi îşi suflecă mânecile înaintea oricăreia dintre ei, verificând o femeie mai în vârstă prăbuşită de hol. Trăsăturile blânde, ca de căprioară, deveniră sumbre când descoperi că nu respira şi nu avea puls. Închise ochii bătrânei şi trecu în încăperea cu centrala telefonică, unde panourile cât zidurile se prăbuşiseră, blocând câteva femei în încăpere şi căzând pe piciorul unei fete care urla.

Francesca, care era puternică şi musculoasă pe cât părea de firavă, le dirija deja pe cele care rămăseseră sub scări pentru a ajuta la ridicarea panourilor cu forţa lateralului mai degrabă decât cea a spinărilor.

Cecelia se alătură efortului, opintindu-se cu toată forţa şi înălţimea ei, dar panoul refuza să se mişte mai mult de câţiva centimetri, ceea ce făcu biata fată blocată să geamă de durere.

— Renunţaţi, ordonă Francesca. Va trebui să folosim o strategie diferită ca să o mişcăm.

Îşi bălăngăni braţele ca şi cum nu mai puteau duce nimic.

— Nu! strigă Cecelia peste suspinele tânguitoare ale fetei rănite şi rugăminţile femeilor blocate în cameră, implorând să fie lăsate să iasă. Nu, nu pot fi blocate acolo. Ridicaţi! Ridicaţi toate! Ridicaţi!

Alexandra aproape se prăbuşi după un efort herculean, cu faţa roşie şi umerii tremurând.

— Este prea greu, Cecil, avem nevoie de o pârghie.

— Nu pot fi lăsate acolo, gâfâi Cecelia, întorcându-se pentru ca întreaga greutate să apese pe spatele ei. Nu ştii cum este! Nu pot fi… închise sub pământ! Ajutaţi-mă!

Transpiraţia şi lacrimile îi ardeau ochii, înceţoşându-i vederea aproape la fel de mult ca aburii de la efort şi praful de pe ochelari. Ceva în spatele ei se răsuci şi pocni, dar se lăsă condusă de agonie în timp ce împingea şi se încorda cu o disperare vecină isteriei.

Blocat sub pământ. Exista ceva mai rău? Teama că s-ar putea să nu mai vezi vreodată soarele. Că te afli în încăperea în care îţi vor fi uitate oasele.

Ştia cum era. Groaza şi disperarea.

Trebuia să le scoată de la subsol.

„Ajută-mă! Ajută-le! Te rog. Te rog… Te rog!” Cecelia nu ştia dacă se ruga sau urla sau ambele, dar o rază de lumină îi apăru la periferia vederii şi un vârtej bleumarin şi auriu se repezi înainte şi ocupă locul lângă ea.

Cecelia nu înregistră cuvintele încordate, mormăite, dar femeile din spatele panourilor se retraseră, iar Alexandra şi Francesca li se alăturară din nou la efort. Reuşi doar să distingă nişte coapse masculine de mărimea bolovanilor de la Stonehenge încordându-se sub nişte pantaloni albaştri fini în timp ce preluau greutatea de lângă ea şi ridica. Greutatea dispăru de pe umerii ei cu câteva secunde înainte ca o prăbuşire puternică să zguduie subsolul.

Cassius Gerard Ramsay luă fata rănită de pe jos de parcă nu cântărea mai mult decât un sac de grâu.

Panourile se aflau unde le dăduse el în lateral, permiţând femeilor blocate în cameră să iasă una câte una dirijate de Francesca spre hol, unde cele care puteau o luară la goană spre scări.

Ramsay ieşi din moloz şi vru să o ia spre ieşire, oprindu-se doar pentru a se uita în ochii Ceceliei pentru o clipă fără suflare. Îi studie repede corpul din cap până în picioare, ceea ce o făcu să încremenească şi să tremure, apoi reveni cu privirea în ochii ei.

Foc şi gheaţă. Furie şi… durere. Uşurare? Supărare?

Nu avu ocazia să interpreteze înainte ca el să plece cu toată graba pe care o putea tolera povara lui rănită.

Una din celelalte femei, o mamă de vârstă mijlocie cu oasele unei păsări, se sprijini greoi de perete, rămânând în urma celor care plecau.

Cecelia făcu ceea ce făcuse mereu într-o criză, şterse totul din minte şi se ocupă de misiunea actuală. Se duse la femeie, îi petrecu braţul slab pe după gâtul ei şi pe

jumătate o cără, pe jumătate o trase în sus pe scări şi până pe iarbă.

Ar fi putut să treacă zece minute, o oră sau poate o eternitate înainte să fi triat carnagiul din casă pentru a se asigura că toată lumea ieşise.

Cecelia îşi şterse praful şi transpiraţia de pe frunte cu dosul palmei, gâfâind de la efort, în timp ce se întorcea, după ce lăsase jos pe terasa din faţă o fată ameţită şi îmbrăcată parţial de la etajul de sus. Fata cu trabucuri, Melisandre, căzuse în propriul dulap, spărgându-şi capul într-un colţ când avusese loc explozia. Dar se părea că era confuză şi din cauza şocului, şi pentru că era o trăsătură generală de personalitate, nu fiindcă se rănise la cap.

Deşi nu aveai cum să fii sigur vreodată.

Cecelia crezu că-l auzi pe Ramsay spunându-i numele pe iarbă, dar ochelarii îi erau prea murdari de praf şi cenuşă şi posibil sânge pentru a vedea prea mult în după-amiaza însorită.

În ciuda faptului că sentimentul de panică se amplifica, nu putea să lase pe nimeni în urmă. Aşa că de fiecare dată când punea pe cineva în siguranţă în curte, se întorcea în casă cu un sentiment crescând de groază.

Trebuia să-i găsească pe Jean-Yves şi pe Phoebe. De fiecare dată când căuta, cineva se întindea spre ea, avea nevoie de ea, îi distrăgea atenţia de la scop.

Consecinţele nu erau aşa de cumplite cum se temuse iniţial. Cu toate astea, era mai urât decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Patru morţi. Patru biete suflete pierdute. Din cauza *ei,* din cauza unor duşmani pe care nici nu ştia că-i are şi nu făcuse nimic pentru a-i căpăta.

Bătrâna pe care Alexandra o găsise, apoi o instructoare franţuzoaică pe nume Veronique, eleva ei, Jane, şi un tânăr valet care se aflase în locuinţă.

Găsiseră doar bucăţi din el.

Încă nouă erau destul de răniţi ca să aibă nevoie de ambulanţe, care fuseseră văzute peste tot, chiar şi acum, gonind pe alee într-un tunet de copite şi voci masculine,

împreună cu poliţia şi pompierii.

În afară de asta, mici tăieturi, zgârieturi şi arsuri care păreau să fie mai puţin cauză de plângere, cât mai mult provocaseră devastare emoţională pentru că trecuseră prin aşa un calvar.

Cecelia nu acordă atenţie armatelor de oameni şi mulţimii ce se aduna dincolo de porţi şi o luă la goană prin hol, către partea din spate a parterului, împleticindu-se spre uşa secretă care despărţea locuinţa goală de afacere.

O siluetă cunoscută ieşi şchiopătând din holul plin de praf, prinzând lent formă prin mizeria de pe ochelarii ei.

— Winston! ţipă ea, alergând spre el şi lăsându-l să se sprijine greoi pe ea.

Era plin de praf, mizerie şi funingine, iar peruca lui era de negăsit. El îi dusese familia în locuinţă. Şi dacă *el* supravieţuise, atunci… poate exista speranţă.

— Winston, eşti bine? Unde sunt Jean-Yves şi Phoebe?

— Micuţa a vrut să sape în grădină după o comoară, doamnă! ţipă majordomul de parcă explozia îl lăsase fără auz. Nu cred că au intrat încă!

Cecelia strigă frenetic după ajutor, predându-l pe bietul majordom primei persoane fără chip care putea să-l preia, apoi îşi ridică fustele şi o luă la fugă pe un hol lateral spre curte.

Inima îi sări din piept când o găsi pe Phoebe aplecată peste un Jean-Yves întins în grădină, zguduindu-i umărul moale.

Cecelia scoase un sunet brut de negare, neputând nici măcar să articuleze un cuvânt simplu ca „nu”, în timp ce înaintă grăbită şi se prăbuşi lângă el într-un morman de fuste murdare.

— Nu se trezeşte. Phoebe aproape se urcă în poala ei. M-a aruncat peste tufiş când a căzut peretele şi acum nu se trezeşte! A murit?

Micul ei corp tremura în acelaşi timp cu al Ceceliei, în timp ce ea se chinuia să vorbească printre sughiţurile isterice.

— Nu poate fi mort. Abia am pierdut-o pe Henrietta!

Înghiţi şi îşi pierdu complet abilitatea de a vorbi.

Cecelia ţinu chipul îndurerat al lui Phoebe lipit de ea, strângând-o aproape şi liniştind-o pentru ca fetiţa să nu vadă lacrimile ce-i curgeau pe propriii obraji. Tot ce voia să facă era să se prăbuşească peste el şi să se dizolve într-un haos de suspine îngrozite care ameninţau să o copleşească de când începuse ziua.

Dar pur şi simplu nu putea. Nu acum. Nu încă. O dată avea Jean-Yves nevoie de ea, şi ea ar muri înainte să-l dezamăgească.

Umărul şi partea superioară a toracelui lui erau acoperite cu moloz şi un firicel de sânge îi curgea dintr-o ureche. Era terifiant de nemişcat. Corpul lui, construit vânjos şi puternic din anii de muncă, părea mic faţă de grămada de moloz, piatră şi un strat de var alb.

Dar pieptul lui se ridica şi cobora cu respiraţii regulate.

Bucuroasă, Cecelia o desprinse pe micuţa Phoebe de pieptul ei pentru a se uita în ochii ei înlăcrimaţi.

— Puiule, uite, respiră. Este în viaţă.

— Este? se smiorcăi Phoebe.

— Da, puiule. Dar cineva trebuie să se ducă după un medic de pe ambulanţă pentru Jean-Yves de pe peluza din faţă. Crezi că poţi să faci asta cât încerc să ridic pietrele de pe umărul lui?

Phoebe sări în picioare.

— Să nu-l laşi să moară până nu mă întorc!

Nodul din gâtul Ceceliei o împiedică să-i răspundă când Phoebe o luă la fugă în micuţii ei pantofi negri şi cu şorţuleţul murdar.

Pentru că ea şi moartea nu păreau să aibă o relaţie prea bună. Moartea îi luase atâtea. Nu era o promisiune pe care o putea face în numele lui.

— Jean-Yves, şopti ea printre lacrimile ce-i cădeau, întinzându-se peste el, dând la o parte cu blândeţe cărămizile de pe braţul şi umărul lui.

Vorbea în timp ce muncea, încercând să-şi diminueze disperarea din voce, având grijă să nu pornească o cădere

a şi mai multor pietre şi moloz care i-ar fi putut strivi pe amândoi.

— N-ar trebui să fiu surprinsă dacă ai obosit să-ţi dai silinţa să ai grijă de noi, Haimanalele. Zece ani ne-ai şters lacrimile, ai suferit de pe urma distracţiilor noastre absurde şi ne-ai îndurat planurile… Promit să nu-ţi mai provocăm alte necazuri… Tu doar… nu… I se blocă gâtul. Nu putea să o spună. Nu sunt pregătită să fiu fără tine.

Vocea i se tăie şi netezi o şuviţă de păr argintiu de pe capul lui.

— Ştiu că dulcea ta soţie şi minunata ta fiică probabil că te cheamă de dincolo şi n-o să te învinuiesc dacă te duci la ele. Se clătină şi tremură sub o piatră deosebit de grea, apoi îşi şterse lacrimile cu mâneca. Poate că te-am reţinut prea mult, se agită ea. Mai mult decât meritam. Dar… Phoebe are nevoie de o figură paternă, şi eu nu pot găsi pe altcineva mai potrivit…

— Nu trebuie să plângi, *mon bijou.* Vocea răguşită, sugrumată a lui Jean-Yves o invadă precum un miracol. Nu-mi pot ridica mâna să-ţi şterg lacrimile.

Uşurarea o aduse în genunchi pe Cecelia şi îi ridică mâna nerănită în locul lui, ţinând-o pe obrazul ei umed.

— Nu voi plânge! promise ea, chiar când hohotele creşteau. Nu voi plânge.

— Haimana ridicolă, zise el, cuprins de o grimasă când tuşi slab. Nu-mi pot deschide ochi. Lumina este prea puternică, şi eu sunt prea obosit.

— Să nu adormi, îl certă ea, temându-se că, dacă va adormi, nu se va mai trezi deloc. Cât îşi dorea să diminueze lumina soarelui sau să cheme griul etern înapoi peste cerul Londrei doar ca să-l aline. Phoebe va dori să se asigure că eşti bine. Promite-mi că nu vei adormi până nu se întoarce ea.

Fetiţa sosi trăgând în urma ei un medic de pe ambulanţă solid ca un mic remorcher blond. Un alt medic era urmat de Francesca şi Alexandra, ambele palide, murdare şi îngrijorate.

Îndepărtară restul de moloz, îi înfăşurară capul rănit şi

îi prinseră braţul la piept în mijlocul unor cuvinte injurioase din partea lui Jean-Yves.

— Nu vă îngrijoraţi, *mon rogues,* mormăi el când îl urcară în sfârşit pe o targă. Nu sunteţi încă pregătite să fiţi lăsate în lumea neştiutoare fără a fi supravegheate.

— Vin cu tine la spital, zise Cecelia prinzându-i mâna.

— Nu-i nevoie. Am avut destule vânătăi sau coaste rupte la vremea mea ca să-mi dau seama cum se simt, zise el. O să mă bandajeze, o să-mi aranjeze umărul şi o să mă trimită acasă cu cea mai minunată morfină.

— Venim noi la spital, bătrâne, declară Francesca, încăpăţânarea ei neascunzând mai deloc afecţiunea profundă ce-i înmuia privirea. Eşti prea rănit să te lupţi cu noi pe asta.

— Nici măcar o turmă de rinoceri pe fugă nu ne-ar opri, interveni Alexandra, netezindu-şi părul cu o nobleţe precaută.

— Voi trei nu plecaţi nicăieri, mârâi o voce deloc binevenită.

Gura Ceceliei se uscă în momentul în care ridică privirea şi-l văzu pe Ramsay intrând ca o furtună în grădini, precum un general în marş. Trăsăturile lui afişau o mască furioasă de mânie, iar ea fu nevoită să se lupte cu acel instinct primar care îi spunea să fugă din faţa unui atac aşa de masculin şi mercenar.

Era o minune că naţiunile nu cădeau în faţa lui, având o înfăţişare aşa de aprigă. Că râurile nu-şi schimbau cursul la cuvântul lui şi că munţii nu se mişcau pentru a face loc marşului lui.

Genny avusese dreptate: era uşor să uiţi cât de uimitor de mare era până când nu aveai în faţă mai bine de nouăzeci de kilograme de muşchi scoţieni şi furie glacială, atacând ca un taur de aur. Cu capul în jos. Cu nările fremătând. Neatins de haosul şi distrugerea din jurul lui.

Intangibil.

Cecelia era surprinsă că îi displăcea ideea ca el să-şi plimbe dezgustul şi neprihănirea lui pe proprietatea ei.

Într-adevăr. Că-i plăcea sau nu, era a *ei.* Ea o deţinea.

Şi acum va fi obligată să o *recunoască.*

Nu vor exista secrete obţinute prin seducere de la Călăul Viciilor. Nu acum când era pe cale să afle exact cine era ea.

Îşi simţi limba ca şmirghelul când Ramsay îşi plantă cizmele la câţiva paşi de ele, lăsând cu privirea o dâră de foc albastru pe corpul murdar al Ceceliei.

— Mai întâi, este vreuna dintre voi rănită? mârâi el.

— În afară de francezul de pe targă şi încă nouă băgaţi în ambulanţe? răspunse Francesca încrucişându-şi braţele.

— Răniţii de pe iarbă sunt consultaţi. Întrebarea mea este adresată vouă, *doamnelor.*

Cuvântul îi ieşi cu un sarcasm ascuţit în timp ce el adopta aceeaşi postură.

Cecelia observă că haina i se întindea peste umeri, tensionată la cusături. Părea că se putea încorda o singură dată şi haina, deşi foarte bine făcută, va ceda.

Ce lucru ciudat să observe asta într-un astfel de moment!

Duse mâna la frunte. Poate că era lovită.

— Nu suntem rănite, mulţumim, Ramsay, răspunse Alexandra întrebării cumnatului ei când deveni evident că nimeni altcineva nu avea de gând să o facă.

— Fratele meu ştie că eşti aici, Excelenţă?

Ultimele cuvinte i se strecurară printre dinţi ca un şuierat.

— Normal că ştie, răspunse Alexandra. Motiv pentru care bănuiesc că va da buzna în orice moment, ca un sălbatic, ciufulit şi îngrozit în privinţa mea. Bravada Alexandrei începu să pălească, ochii ei căprui şi strălucitori fiind îngrijoraţi. Aş vrea să se grăbească.

Cecelia o cuprinse pe Alexandra de talie cu celălalt braţ pentru a-i oferi ce alinare putea până când sosea soţul ei.

Cum ar fi să aibă pe cineva care să ţină la ea şi să-şi facă griji pentru ea aşa cum îşi făcea Redmayne pentru soţia lui? Pe de-a-ntregul. Ducele şi-ar fi aruncat propriul

corp asupra ducesei lui într-o astfel de explozie. Ar fi dus-o în siguranţă şi având ambele picioare rupte. Ar fi rămas fără sânge înainte să permită ca ea să fie rănită.

Cecelia nu voia să-şi plângă de milă, dar cu Jean-Yves aşa de rău rănit şi o nouă acuzaţie de care să se păzească, se simţea mai grea decât fusese vreodată, şi fizic, şi în orice alt fel. Apăsată de secrete necunoscute şi duşmani neidentificaţi, sângele a patru inocenţi, inocenţa fetelor răpite şi siguranţa tuturor celor care acum erau în grija ei şi angajaţii ei.

Ramsay clipi la Alexandra, pe liniile dure ale încruntăturii ce-i mărgineau gura văzându-se neîncrederea.

— Vrei să cred că Redmayne ţi-a permis să vii într-un asemenea loc?

Făcu un gest către moloz.

— Nu Redmayne îmi *permite* ceva. Sunt propria stăpână şi nu cer nimănui permisiunea. Alexandra se uită la Cecelia. Şi făceam un tur al şcolii să văd dacă o pot adăuga eforturilor mele filantropice. După cum se vede, categoric o voi face. Mai ales acum.

Cecelia şi-ar fi exprimat recunoştinţa eternă faţă de Alexandra dacă nu ar fi fost întreruptă de vacarmul exploziv al unei grinzi imense ce ardea, care îşi alesese fix acest moment să se rostogolească de pe muntele de moloz spre ele.

Într-un mod care îi amintea foarte mult de un taur ce atacă, Ramsay plonjă înainte cu braţele deschise şi le luă pe toate cele trei femei, împingându-le înapoi în timp ce grinda ateriză într-un adevărat vulcan de scântei, praf, cenuşă fix pe locul pe care se aflaseră ei.

Fusese ca şi cum un zid de cărămizi le mutase din loc.

El se retrase în clipa în care ele se aflau în siguranţă, lăsând-o pe Cecelia să se simtă ciudat de văduvită. Pentru ea era de neînchipuit să ai aşa de multă forţă fizică.

Dar să fii susţinută de ea. Protejată şi sprijinită.

Să te bizui şi să fii salvată de ea.

Cât de extraordinar!

Pe ochelari avea cenuşă şi praf, blocându-i complet

vederea. Praful i se depusese pe chip şi pe dinţi într-un strat cu gust de cretă. O criză de tuse o copleşi şi se aplecă în faţă cu mâna peste gură pentru a-şi recupera suflarea.

Nimeni nu zise nimic, dar primi în mână o batistă.

Cecelia şterse praful şi cenuşa de pe buze, nas şi bărbie ca să poată respira.

Mirosea a el. A pânză curată, săpun proaspăt şi… a cărţi.

Se opri pentru a inspira adânc parfumul în plămânii ei asediaţi înainte de a-şi da jos ochelarii pentru a-i şterge cu partea curată din pânza moale.

Cercetă neliniştită grădinile, observând că Frank şi Alexander îşi recăpătau echilibrul şi suflul în spatele ei, dar altfel nu erau rănite.

Phoebe stătea în siguranţă la ceva distanţă, lipită de peretele îndepărtat, cu trăsăturile imposibil de distins. Jean-Yves fusese luat în siguranţă din zonă de către medici înainte să cadă buşteanul.

Nu era nimic grav. Cecelia deschise gura pentru a-i mulţumi lui Ramsay, dar el vorbi înaintea ei:

— Fir-ar al dracu'! *Tu* eşti.

Era dificil să-ţi dai seama din vocea lui dacă era mai mult furios sau sceptic.

Cecelia îl privi, negăsind nimic altceva în afară de formele necioplite alte trăsăturilor lui şi mărimea uluitoare a orice altceva. Apoi ridică ochelarii pentru a se putea focaliza pe lume – şi pe bărbat.

Zărindu-şi reflexia într-o fereastră care rămăsese intactă, văzu ceea ce văzuse Ramsay. Cenuşa de pe chipul ei avea cam aceeaşi formă ca masca de bal mascat. Acoperită aşa, fără ochelari şi cu părul plin de praf, cenuşă şi moloz, semăna fără echivoc cu femeia pe care el o cunoscuse abia ieri în locuinţa distrusă.

Femeia pe care o detesta.

Lady Scarlet.

— Eu sunt, mărturisi ea cu un oftat melancolic.

Îl sărutase pe Ramsay…

Şi nici că-l va mai săruta, judecând după antipatia cu

care o privea acum.

Părul lui se ciufulise un pic şi gulerul înalt al costumului lui apretat era acum murdar de funingine, lavaliera îi lipsea. Dar ochii lui. În ochii lui scânteiau furtuni argintii, iar albastrul dispăruse aproape în totalitate.

Dacă furtuna nu ar fi fost pe cale să se dezlănţuie asupra ei, şi-ar fi luat tot timpul posibil să o admire şi să o absoarbă.

Frumuseţea ferocităţii ei, pentru că mereu îi plăcuseră furtunile.

„Onorată instanţă”, se gândi ea mucalit. Explozia îi zburase probabil minţile.

El făcu un pas ameninţător în faţă, umerii lui părând să crească odată cu furia lui. Cecelia observă ruşinată că se retrăsese în siguranţa oferită de prietenele ei.

El nu ţipă. Îşi coborî însă vocea cu câteva octave imposibile. Dar ceva din profunzimea şi precizia cu care pronunţa ordinul îi oferea mai multă prestanţă decât un urlet.

— Să-mi spună cineva ce *dracu’ se* întâmplă aici şi cine dracu’ eşti *tu* în realitate.

Arătă cu un deget ce condamna spre Cecelia, şi ea îşi ridică mâinile de parcă degetul respectiv era ţeava unui pistol.

— V-aş explica fericită, milord. Se chinui să-şi păstreze vocea calmă. Deşi… v-aş cere să fiţi atent cu limbajul în faţa…

— Casa asta toată este murdară, iar limbajul meu nu va face niciun pic de diferenţă, madam, mârâi el, măsurând-o cu o privire atât de tăioasă şi de dispreţuitoare încât părea să fi avut gheare.

Dezgustul lui, deşi aşteptat, tot durea. Nu, ardea. Aprinzând un foc de indignare în pieptul ei.

— Ba să mă scuzaţi, domnule, zise ea cât putu de controlat. Este clar că aveţi o vendeta personală aici. Cu toate astea, sunteţi în prezenţa unei contese şi a unei ducese şi, ca atare, sunteţi îndatorat ca gentleman să le arătaţi, superiorilor dumneavoastră, respectul datorat

poziţiei lor.

— Superior? pufni el în batjocură. Nu credeţi că cineva vă poate fi superior prin născare, cum nici eu nu cred, indiferent de ce companie aveţi. Îndreptă bărbia spre doamnele nobile. Dar, vendetă sau nu, eu mă aflu aici pentru că o explozie a pus în pericol oraşul meu şi am de gând să aflu cum şi de ce.

„Oraşul meu”, se gândi încăpăţânată Cecelia. De parcă Londra era proprietatea lui. Câtă aroganţă! Câtă infatuare abjectă! Dacă avea curajul să-şi pună mintea la contribuţie în confruntare, i-ar spune exact ce crede despre el. Dar se părea că curajul începuse să o părăsească.

— Ce se petrece aici, răspunse Francesca din spatele ei, este că cineva a încercat să o asasineze pe Cecelia noastră în propria casă. Acum ce aveţi de gând să faceţi în legătură cu asta?

Ramsay o ignoră pe Francesca cum un stejar ar ignora un ţânţar.

— Care prezentare a noastră a fost o minciună?

În întrebarea lui exista o notă severă, şi Cecelia se întrebă dacă el se gândea la seara lor vrăjită.

La sărutul lor.

Pentru că ea sigur se gândea.

— Nu v-am minţit, zise Cecelia.

— Mi-aţi spus că vă cheamă Hortense Thistledown, o acuză el.

— Am spus că puteţi să mi vă *adresaţi* cu Hortense Thistledown, îl corectă ea. Luaţi-l ca pe un nume de afaceri. Un *nome de plume*[3], dacă vreţi.

— Şi accentul franţuzesc.

— Recunosc că aia a fost o mică… improvizaţie din partea mea, se scuză ea.

— Spuneţi-i exact ce a fost. O minciună.

Deşi vocea lui era egală, Cecelia simţi că ajunsese pe marginea unei prăpăstii foarte adânci. Margine care ar putea avea şi un laţ de spânzurătoare ataşat.

Dacă voia adevărul, hotărî Cecelia, atunci îi va spune

3 Pseudonim, în limba franceză, în original

adevărul.

— Ieri-dimineaţă am aflat că am o mătuşă pe nume Henrietta Thistledown în aceeaşi frază în care mi s-a zis şi că ea a murit şi că mi-a lăsat moştenire afacerea ei. Mi-aţi întrerupt grosolan evaluarea iniţială a locului, ameninţând că-mi dărâmaţi uşa, şi eu am fost obligată să-mi apăr moştenirea cu ce mijloace am crezut eu potrivite.

El începuse să clatine din cap la mijlocul afirmaţiei ei.

— O să pretind pentru o clipă că nu aţi bătut câmpii şi o să vă întreb de ce aţi simţit nevoia să vă apăraţi de poliţie dacă nu încălcaţi legea?

— Pentru că Henrietta mi-a spus într-o scrisoare că duşmanii ei deveniseră duşmanii mei şi că acei duşmani nu sunt doar cei care încalcă legea, ci şi cei care o fac. Dacă o cunoşteaţi, atunci trebuie să ştiţi ce clientelă a avut, jumătate din clientela aia stă în Camera Lorzilor şi pe băncile din tribunal, chiar sub dumneavoastră.

Cecelia îi măsură reacţia, călcând cu grijă. Cât să dezvăluie? Cât să aibă încredere în Cassius Ramsay? Inspiră adânc…

Fie ce-o fi…

— Mi-a spus că avea în posesie secrete care ar putea să o omoare. Asta m-a pus pe mine şi şcoala în pericol. Şi… uite ce s-a întâmplat!

Făcu un gest cuprinzător cu mâna pentru a arăta dezastrul. El miji ochii până ajunseră nişte bucăţi de gheaţă.

— Vreţi să vă cred că Henrietta v-a lăsat una dintre cele mai mari averi obţinute murdar din regat şi nu v-aţi cunoscut niciodată?

La asta se concentra el?

— Este posibil să ne fi întâlnit, îl corectă Cecelia. Genny mi-a zis că-şi aminteşte că m-a întâlnit când eram foarte mică…

— Eu trebuie să cred că dumneavoastră, fata unui reverend de ţară văduv, aveaţi de gând să preluaţi mantia lui Lady Scarlet fără experienţă, cunoştinţe sau capacitate pentru o asemenea afacere?

Condescendenţa înlocuia bănuiala în timp ce vorbea.

— Am făcut destule cursuri de economie la universitate, sunt destul de încrezătoare în abilităţile mele de a conduce o afacere de succes…

— Că aţi fost ieri în biroul unui avocat, aţi aflat de moartea unui infam membru al familiei şi v-aţi gândit aşa, de ce să nu contribui la depravarea unui oraş şi aşa putrezit şi decrepit?

— Eu nu asta…

— Credeţi că-s aşa de naiv să cred că aţi nimerit *ieri* în profesia asta?

Avansa în timp ce vorbea, până când ajunse nas în nas cu Cecelia. Pentru prima dată era recunoscătoare că era atât de înaltă şi grea, aşa că se folosi de fiecare centimetru al ei.

Şi tot se înălţa peste ea.

Cum reuşea cineva aşa ceva? se întrebă ea. Să transforme statul în picioare în ceva intimidant. Niciodată nu-şi dorise aşa intens ca în acest moment să ştie cum să facă asta.

Dar ea îşi trase umerii spre spate şi ridică bărbia, dorindu-şi ca orice tip de conflict să nu-i facă stomacul să se învârtă şi să nu o treacă transpiraţii reci.

— Nu trebuie să credeţi un cuvânt din ce spun, milord, bănuiesc că singura sarcină pe care o aveţi ar fi să aflaţi cine a făcut asta stabilimentului meu şi de ce.

La asta privirea lui deveni platâ. Din ea se scurgea toată electricitatea, ca şi cum îl dezamăgise cumva.

— Aveţi dreptate, desigur. Spuneţi-mi, domnişoară Teague – sau domnişoară Thistledown? -, v-a lăsat mătuşa vreo indicaţie despre natura acestor secrete care pretindea că erau aşa periculoase?

— Păi, nu exact. Cecelia înghiţi, încercând să nu se lase intimidată de tendoanele de pe gâtul lui şi de vena ce-i pulsa la tâmplă. Nu… în prea multe cuvinte.

— Vorbiţi clar, i-o tăie el. V-a dezvăluit ori ba acele secrete?

— Ba – ăăă – nu. Categoric nu mi le-a dezvăluit… încă.

El o privi foarte bănuitor, şi Cecelia ştia că era obtuză când încerca să evite o minciună, dar nici nu voia să dezvăluie ceva ce ar putea să o pună în şi mai mare pericol. Nu era aşa de proastă încât să dezvăluie existenţa codicelui înainte să-l descifreze.

— Îmi spuneţi că nu ştiţi cine ar vrea să facă aşa ceva? întrebă el.

— Habar n-am.

— Un motiv, poate? insistă el. Un rival, un client nesatisfăcut, datorii neplătite, un angajat nemulţumit etc.

Cecelia clătină din cap.

— Ar putea fi oricine, până la urmă. N-am reuşit să găsesc registrele contabile.

Alexandra se aplecă, trecu cu degetul prin stratul alb ce acoperea molozul. Ridică degetul la nas, îl mirosi şi apoi atinse substanţa cu vârful limbii, după care scuipă delicat.

— Măcar ştim agentul folosit în explozie, zise ea.

— Praf de puşcă, declară tărăgănat Ramsay.

— Exact. Alexandra se uită la el de parcă o surprinsese. De unde ştii?

— Am fost soldat, îţi aminteşti? Aş recunoaşte mirosul ăsta oriunde. Îşi privi atent cumnata. *Tu* de unde ştii?

— Praful de puşcă rafinat este deseori folosit în excavaţii, răspunse Alexandra. Lasă în urma sa acest reziduu alb şi gust de abur şi sulf, cu un iz de ceva precum urina din salpetru. Îşi frecă degetul mare şi arătătorul unul de celălalt, testând substanţa. Mă întreb însă, a fost o explozie destul de mică, la cum merg lucrurile astea. Izolată doar în partea asta de casă. Plus că mai este un gust aici pe care nu-l pot chiar descifra. Amar…

Francesca împunse molozul cu vârful ghetei.

— Ar fi putut să fie un alt agent în afară de praful de puşcă implicat aici? Poate nitroglicerina?

— Nitroglicerina e prea instabilă pentru o distrugere aşa de calculată.

Cecelia ieşi de sub răcoarea provocată de statura impresionantă a lui Ramsay pentru a se lăsa pe vine lângă pietrele căzute care creau o rampă înşelătoare de moloz

până sus la ruinele de la etajul locuinţei. Îşi aminti ceva ce învăţase la un curs de chimie şi alchimie la care participase la Cambridge cu scurt timp în urmă, curs ţinut de un doctor Alfred Nobel.

— Francezii au fabricat recent o substanţă care e mai stabilă decât nitroglicerina.

Cecelia se întinse pentru a o copia pe Alexandra, luând praful pe deget şi testându-l cu vârful limbii, după care îl scuipă.

— Exact cum bănuiam, declară ea. Cel mai probabil este un trinitrofenol pe care l-au numit acid picric. Datorită progreselor făcute de doctorul Nobel în materie de explozibili, acum poţi încorpora acidul picric într-o bombă cu o rază de explozie destul de predictibilă. Ridică privirea, stomacul i se întoarse cu groază. A vorbit şi despre un dispozitiv de sincronizare folosit în atacurile asupra căilor ferate de către Armata Republicană Irlandeză acum vreo doi ani.

— Deci vinovatul ar fi putut pleca cu mult înainte ca mecanismul să fie detonat? se lamentă Francesca. Idiot diabolic, oricine ar fi!

Lovi într-o piatră.

De parcă ieşise dintr-o transă, Ramsay scoase un sunet jos prin care exprima o înjurătură, se gândi ea, şi asta le atrase atenţia.

— Compuşi explozibili. Acid picric. De unde naiba veniţi voi trei?

— Şcoala din Chardonne pentru fete, lângă lacul Geneva, răspunse simplu Francesca.

— Şi apoi Sorbona, interveni şi Alexandra. Împreună cu câteva cursuri suplimentare pe la diverse universităţi continentale şi americane.

El clipi o dată. De două ori. Privindu-le de parcă le băgase la microscop.

— Credeam că sunteţi matematiciană. Ce legătură are asta cu cunoştinţele vaste despre explozibili?

O privi pe Cecelia cu o nouă îndoială şi nu era nevoie să citeşti gândurile ca să-ţi dai seama că se întreba dacă

era răspunzătoare de distrugerea propriei case.

Cecelia vru să deschidă gura, dar Alexandra i-o luă înainte:

— Haide, Ramsay, doar nu crezi că a avut vreo legătură cu asta.

— Şi de ce nu?

Alexandra pufni.

— Deşi a studiat în principal matematica, a fost desigur educată şi în aplicarea acestora, ceea ce înseamnă că are cunoştinţe rudimentare despre fizică şi chimie. *De* altfel, am şi participat la multe cursuri împreună.

— Da, interveni şi Francesca în apărarea ei. Şi în ce-o priveşte pe Cecelia, încă insistă să participe la prelegeri plictisitoare tot timpul. Ce ar avea de câştigat dacă şi-ar arunca în aer casa?

Cecelia o măsură cu privirea pe Frank chiar când gura lui Ramsay se strânse într-o linie subţire.

— Există moduri mai curate de a scăpa de probe. Un muşchi i se zbătea în maxilar. Prietenele dumneavoastră sunt foarte protectoare, domnişoară Teague. Ca şi cum ar şti că sunteţi vinovată de ceva.

Cecelia se îndreptă, susţinându-i privirea.

— Mereu a fost aşa, milord, ne protejăm una pe alta.

— Cecelia este de obicei timidă şi sensibilă, îi explică Alexandra. Şi tocmai a trecut prin ceva inimaginabil de traumatizant. Poate putem termina altă dată, Ramsay.

El scoase un mârâit ciudat, care i se păru Ceceliei că ar putea fi râsul pe care l-ar fi scos un leu. Şi dacă cineva ar putea să râdă fără să zâmbească.

— Timidă? Sensibilă? Acum ştiu că mă luaţi drept prost, dar nu unul chiar aşa de uşor de păcălit. Îşi trecu degetele prin coama deasă de păr. Chimie şi fizică. Bunica mea Ramsay v-ar fi ars pe rug pe toate trei ca vrăjitoare.

Până în acest moment, Phoebe stătuse tăcută şi nemişcată, prezenţa ei fiind uitată. Veni spre Ramsay până când ajunse sub el, cu micii ei pumni plantaţi în şoldurile inexistente.

— Oricine are ochi poate să vadă că *nu*-i vrăjitoare,

declară fetiţa, impasibilă în faţa gigantului auriu, dându-şi capul mult pe spate pentru a se uita la el.

Cecelia privi, uimită că ceva aproape miraculos se petrecu.

Chipul lui Ramsay, de care până atunci fusese sigură că era sculptat din aceeaşi rocă şi gheaţă ca şi inima lui, se înmuie treptat până când ochii lui deveniră farmec lichid şi gura lui nu mai avea grimasa eternă.

Cu o astfel de expresie părea aproape… chipeş.

Aproape.

— De unde ai venit, fetiţo?

— Nu ştiu. Fetiţa cu ochi limpezi stătea precum proverbialul David în faţa lui Goliat al lui Ramsay. Dar nu poţi să crezi în vrăjitoare şi ştiu că nu le mai poţi arde.

— Bineînţeles că nu va fi nimeni ars, zise el, pe un ton de scuză. Nu că aş vrea să te contrazic, fetiţo, dar eu ştiu sigur că acest trio de doamne roşcate are o înclinaţie pentru necazuri. Mai multe explozii, incendii, împuşcături, răpiri şi întâmplări nefaste care o dată l-au trimis chiar şi pe fratele meu într-un somn vrăjit de o zi întreagă şi o noapte.

Se lăsă pe vine, tot fără să ajungă la acelaşi nivel cu fetiţa, dar întinzând pânza murdară a hainelor peste picioare, braţe şi umeri în cele mai tulburătoare moduri.

— Nu ţi se par faptele unor vrăjitoare? întrebă el cu blândeţe.

Phoebe privi peste umăr la Cecelia, cu o expresie nesigură.

Cecelia ştia că trebuia să arate ca o furie, dar nu reuşi să facă nimic altceva decât să asculte cum se desfăşoară conversaţia.

— Este prea drăguţă ca să fie vrăjitoare, se hotărî Phoebe cu o încruntătură adorabilă a frunţii. Şi apoi, nasul ei nu are niciun neg, şi nici degetele nu-i sunt noduroase.

Reveni cu privirea la Ramsay, pentru a vedea dacă fusese destul de convingătoare. Scoţianul în chestiune se holba la Cecelia.

— Oh, fetiţo, bănuiesc că ai dreptate.

Cecelia se chinui să nu se foiască sub privirea lui

intensă. O privire care purta întrebări grele şi acuzaţii şi mai grele. Se întrebă şi dacă el îşi dăduse seama că fusese de acord că ea era drăguţă…

— Cum te cheamă, fetiţo?

Tunetul din vocea lui când vorbi cu fetiţa ameninţa să desfacă ceva adânc în stomacul Ceceliei.

— Eu sunt Phoebe.

Făcu o reverenţă.

— Este o plăcere să te cunosc, domnişoară Phoebe. Îi strânse mâna scurt şi în colţul gurii lui Ramsay se întrevăzu umbra unui zâmbet. Eu sunt…

— Ştiu cine eşti. Eşti Călăul Viciilor. Ultima dată când ai fost aici urlai. Eu eram ascunsă sub birou ca să nu mă iei.

Toţi muşchii din trăsăturile şi corpul lui Ramsay se tensionară din nou, el redevenind statuia obişnuită de piatră.

— Ce caută o micuţă ca tine într-un asemenea loc? întrebă el cu o furie abia stăpânită. O s-o găsesc dacă cercetez rapoartele cu persoane dispărute?

— Nu sunt dispărută, sunt aici. Întinse mâinile şi le flutură de parcă el era orb. Sunt Phoebe Thistledown.

— Este a mea, se grăbi Cecelia, luând mâna fetiţei şi trăgând-o în siguranţa fustelor ei.

Ramsay se încruntă din nou, expresia îi deveni mai profundă, mai sumbră când se uită la Cecelia, apoi la fată. Cecelia ştia că pierduse toată stima în ochii lui. Trecuse de un punct unde nu mai era cale de întoarcere.

Erau din nou duşmani.

— Nu… vă seamănă, zise el într-un final.

— Îmi închipui că seamănă cu tatăl ei.

— Vă închipuiţi. Buzele i se curbară într-o expresie tăcută de dezgust. Sunt aşa de mulţi bărbaţi aliniaţi pe linia ei paternă?

— N-am spus asta. Cecelia ridică bărbia. Şi am să vă rog să nu vorbiţi aşa în faţa unui copil. A auzit şi aşa destule cuvinte murdare.

Un pic din culoarea puternică din obrajii lui se mai duse şi avu eleganţa să pară ruşinat în timp ce el şi fetiţa

se uitau unul la celălalt cu o bănuială posacă similară.

— Iartă-mă, domnişoară Phoebe, murmură el, şocând-o pe Cecelia dincolo de înţelegere.

Phoebe încuviinţă din cap că-l iartă şi apoi întrebă:

— Tu eşti un judecător?

— Da. Şi bănuiesc că sunteţi toate libere să plecaţi, să vă spălaţi şi să fiţi luate în grijă, dar nu veţi pleca din Londra până nu-i gata ancheta. Privirea lui se ciocni de a Ceceliei, coborând temperatura cu cel puţin zece grade. Cu excepţia dumneavoastră. Mai am întrebări.

Phoebe păşi în faţa ei.

— Dacă eşti un om al legii, nu poţi răni pe nimeni, îi aminti ea. Şi o s-o laşi să vină acasă cu mine, pentru că n-a făcut nimic greşit.

În acel moment în mintea Ceceliei nu exista niciun dubiu că Ramsay putea răni mulţi oameni. Ba chiar că o făcuse.

— Acasă? Nu stai aici, fetiţo?

Clipi către fată, cu vocea mai puţin dură ca înainte.

— Nu, acum locuim pe Cranford Street cu Jean-Yves. Am un pat din lemn deschis la culoare, un cuib de turturică la fereastra mea şi o bucătăreasă care-mi face tarte cu cireşe în plus la micul dejun.

Ramsay îşi scutură partea de sus a pantalonilor.

— Dacă mama ta n-a făcut nimic greşit, n-are de ce să se teamă de mine, fetiţo.

— Nu este…

— Ce zici dacă eu o duc pe micuţa Phoebe la spital, interveni Francesca, luând mânuţa ei din a Ceceliei. *A fost* aproape de explozie şi tot cred că ar trebui examinată, alături de Jean-Yves. Ne întâlnim acolo, Cecil, când termini aici şi te vom însoţi acasă.

— Vei fi însoţită de domnul Derringer? întrebă Cecelia.

Cineva o atacase direct şi dăduse clar de înţeles că nu avea scrupule privind victimele colaterale.

— Nu, dar l-am angajat pe domnul Colt, rânji Francesca. Nu te agita, draga mea, suntem protejate.

Se bătu peste buzunarul unde îşi ţinea mereu pistolul.

— Mulţumesc, Frank.

Cecelia îi mulţumise din toată inima. Francesca o luă pe biata Phoebe. Vocea dulce şi piţigăiată a lui Phoebe răsuna în holul de marmură gol şi sumbru.

— De ce-ţi spune Frank? Este nume de bărbat.

— E un secret, zise indulgentă Francesca. Dacă te porţi frumos la doctor, s-ar putea să-ţi spun povestea Haimanalelor Roşii.

— Îmi plac poveştile, declară Phoebe.

— Ştiam eu că-ţi plac.

— Şi eu mereu mă pot frumos.

Râsul Francescăi era autentic şi zdravăn.

— Nimeni nu se poartă mereu frumos şi nu poţi fi inclusă în Haimanalele Roşii dacă-i aşa.

— Atunci… Phoebe păru să se gândească timp de o secundă tăcută. Trebuie să nu mă port frumos?

— În mod regulat.

— Mă poţi învăţa cum?

— Oh, drăguţa de tine, credeam că n-o să mă întrebi niciodată. Mătuşa Frank va fi cel mai entuziast instructor al tău.

— Atunci ar trebui să nu mă port frumos nici la doctor?

— Sigur că nu.

— Când ar trebui?

— Asta-i o întrebare excelentă… Oh, vai, stai lângă perete cu mine!

— De ce? întrebă Phoebe.

— Pentru că nu vrei să fii călcată în picioare de un duce.

La sunetul unor paşi grei alergând, Alexandra o strânse mai puternic pe Cecelia.

— Unde e? se auzi accentul de Devonshire prin pereţii holului, brut, neliniştit şi feroce în aceeaşi măsură.

— În grădinile din curte, o auziră pe Francesca răspunzând. N-a păţit nimic, apropo.

Când ieşi pe uşă, Redmayne era tot o mişcare animalică şi diabolică. Îşi văzu soţia stând la baza resturilor

exploziei.

— Cu plăcere, strigă amuzată Francesca din hol, dar n-o băgă nimeni în seamă.

Alexandra dădu drumul mâinii Ceceliei cu un mic ţipăt.

Sticla de la mulţimea de ferestre sparte însoţi paşii disperaţi ai ducelui şi ducesei traversând grădina distrusă în grabă unul spre celălalt. Corpurile li se ciocniră cu o forţă care ar fi dat pe spate un bărbat mai mic.

Dar Redmayne îşi strânse soţia la piept, curbându-şi umerii puternici peste ea, iar ea intră în haina lui şi îi cuprinse spatele cu braţele.

O mână mare îi cuprinse ceafa şi cealaltă urca şi cobora pe spatele ei în timp ce el îşi lipea obrazul cu cicatrice pe creştetul ei. În ciuda faptul că o atingea cu blândeţe, o serie de înjurături ce ar fi făcut şi un pirat să se înroşească răsunară prin aer.

— Nu te mai scap din vedere niciodată, mă auzi?

Alexandra se îngropă adânc la pieptul lui.

— Sunt bine. N-am nicio zgârietură. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— N-am de ce… O smulse de lângă el, cercetând-o. Este a doua explozie din care scapi fără vreo rană în tot atâţia ani. Să mă ferească Dumnezeu, dar *nu* va mai exista o a treia.

— Mă bucur că ai venit.

Alexandra se sprijini cu toată greutatea pe soţul ei şi el se aplecă imediat pentru a o lua în braţe, în timp ce-i trimitea fratelui lui un mesaj nerostit doar prin ochii de aceeaşi nuanţă de albastru de iarnă.

Ramsay încuviinţă din cap.

— Te duc acasă, murmură el către soţia lui.

— Dar. Alexandra se uită neliniştită peste umărul soţului ei, masca ei de funingine fiind lăsată acum în mare parte pe faţa cămăşii ducelui. Cecil…

— Ramsay este cu ea.

Redmayne nici nu se opri.

— De asta mă tem. Să ştii că vrea să o spânzure.

— Da, dar nu astăzi, răspunse ducele, de parcă era ultima grijă din mintea lui. Ne ocupăm de asta după ce te duc acasă, te speli şi eşti examinată atent.

Tonul lui nu era nici provocator, nici acuzator, nici măcar deschis sexual. Doar incontestabil.

Inevitabil.

Cecelia şi Alexandra ridicară amândouă neajutorate din umeri una la alta, în timp ce Redmayne îşi lua soţia, dar nu înainte ca Cecelia să zărească o licărire de uşurare în ochii prietenei ei dragi.

Se uită câteva momente la uşa goală prin care toată lumea dispăruse, apoi se îndreptă spre ea. Îndepărtându-se de Ramsay. Profitând de moment să-şi permită câteva respiraţii şi să se uite la rarul cer albastru strălucitor de deasupra Londrei.

Pregătindu-se de furtună.

— Lady Scarlet, zise Ramsay de parcă nu-i venea să creadă. De parcă numele avea gustul mizeriei de-a lungul malurilor Tamisei. Lordul Cancelar mi-a zis mereu că cel mai mare truc al Satanei este să convingă oamenii că nu există… Niciodată n-am ştiut la ce s-a referit până acum.

— Crezi că sunt Satana?

Se întoarse şocată cu faţa spre el.

— Nu. Maxilarul lui era o linie de granit, dar vena de la tâmplă încă pulsa sub o şuviţă de păr care se eliberase din pomadă pentru a atârna peste fruntea lui ursuză. Eşti un pic mai mult decât un drac. Trecu cu degetele prin păr, ducând şuviţa la loc. Cum de n-am văzut înainte? Eşti făcută pentru nimic altceva decât desfrâu şi înşelăciune. Nu-mi vine să cred că mi-am permis să fiu tentat de una ca tine.

— Nu a fost în intenţia mea să te tentez…

— Pe dracu’.

O privi precaut, ca pe ace, dar şi un pic distrus. De parcă mai era o parte în el care voia să o creadă.

— Serios. Mi-am dorit pace între noi. Poate mai mult. Făcu un pas timid spre el. Tot ce am spus aseară era adevărat. Tot ce s-a petrecut între noi… a fost adevărat.

Umbra vulnerabilităţii dispăru, fiind înlocuită de un dezgust aşa de împietrit încât ea se întrebă dacă şi-l imaginase.

— Nu-i nimic real la tine. Eşti la fel ca orice femeie, vă folosiţi de farmecele voastre ca de nişte bunuri pentru a obţine la schimb ce vreţi. Săruturile sunt monedă de schimb şi ce se află între picioare este o armă. Să nu crezi că mă mai prosteşti o dată.

Îi era greu să pretindă că nu o rănea cruzimea lui. Ai fi zis că după atâţia ani îşi perfecţionase un soi de mască de nonşalanţă. Că prin copilăria petrecută cu reverendul Teague ar fi învăţat să-şi ascundă emoţiile. Că batjocura şi hărţuirea de care suferise la universitate ar fi călit-o la durere.

Încercase de aşa de multe ori să fie dură. Să respingă şi să se apere de barbaria bărbaţilor şi de condamnarea celorlalte femei, prin ziduri ca Alexandra sau ţepi precum Francesca.

Dar, spre frustrarea ei eternă, rămăsese un loc moale pe care să aterizeze insultele.

Mereu dureau. Sau ardeau. O răneau şi o umileau. Dacă cineva nu o făcea să se simtă prea mare, prea neîndemânatică şi prea demnă de dispreţ, atunci o făcea să se simtă foarte, foarte lipsită de importanţă.

Cum se făcea că bărbaţii puteau mereu răni femeile şi scăpau mereu nepedepsiţi?

Cum se făcea că un bărbat putea să stea în mijlocul haosului care devenise viaţa ei şi să o atace cu ghearele lui de gheaţă de parcă avea dreptul?

Era justiţie? Acest bărbat arogant, mişel, gigant chiar se considera întruchiparea cuvântului justiţie?

În capul pieptului ei se formă ceva. Ceva întunecat şi greu. Sumbru şi gol. I-ar fi zis frică, dar nu era aşa de rece. Furie, dar nu era aşa fierbinte. Suferinţă, dar nu era aşa slabă. Poate că amestecul acestor trei lucruri.

Fierbând ca o furtună în ea.

El scoase un sunet plin de ostilitate.

— Săruţi mai degrabă ca o virgină, decât ca o târfă,

asta o recunosc.

— Iar tu săruţi ca un bărbat care ştie diferenţa, îi răspunse ea. Un bărbat care ar transforma virgina în târfă şi apoi ar da vina pe ea pentru asta.

— Niciodată. În ochii lui scăpărară fulgere. Nu presupune că mă cunoşti. Nu sunt precum bărbaţii slabi care se furişează ca nişte umbre pe această uşă ca să plătească pentru fantezii goale şi rătăciri drăguţe. Crezi că nu ştiam deja că Henrietta deţinea secrete mortale? Că cineva o voia moartă? Am avut tot mai multe dovezi ale unor ticăloşii ale acelor nobili care m-au adus până la această uşă. Veni mai aproape. Conturându-se imposibil de mare. Ştii mai multe decât laşi de înţeles, femeie. Te aştepţi să te cred că chiar nu ştii cine ar fi putut să facă asta? Că nu ştii cine te-ar vrea moartă?

— În afară de tine?

El ridică mâna frustrat şi ea abia rezistă să nu tresară, dându-şi apoi seama că era doar un gest.

— Nu mă pune la încercare.

— Sau ce? îl provocă ea, aruncându-i batista murdară la picioare. De unde să ştiu eu că n-ai avut nicio legătură cu asta? Cu siguranţă deteşti acest loc. Ai apărut aici aproape imediat după explozie. Şi nu-mi spune că erai doar prin preajmă.

— De fapt, chiar eram. Expresia lui deveni mai sumbră, de la ursuză la răuvoitoare. Era bântuit de o furie prea întunecată pentru a fi rostită. Una dintre fetele dispărute a fost găsită într-o grădină a unei proprietăţi aproape de aici. Katerina Milovic, şi îţi spun un lucru, cadavrele luate din acest loc te-ar bântui mai puţin decât ce a rămas din ea.

Cecelia duse mâna la gură într-o încercare vagă de a împiedica scăparea unui hohot de plâns.

Bietul copil!

De când aflase despre ele cu o zi înainte se gândise des la ele, temându-se că fuseseră ţinute sub pământ undeva. Singure. Înspăimântate. Inocente în ciuda a ce li se făcea.

— Grădină? şopti ea. Ce... în a cui grădină a fost găsită?

— Edward Luther, conte de Kenway. El îi privi expresia cu ochi alerţi, fără îndoială pentru a-i surprinde reacţia. Îţi spune ceva numele? Este unul dintre clienţii voştri?

Cecelia clătină din cap, mai mult de groază, decât ca să nege.

— Îţi mai spun o dată, nu ştiu. Pentru mine este la fel de misterios unde sunt registrele cu clienţi ale Henriettei ca şi pentru tine. Tot ce ştiu este că Genny a făcut unele noi pentru astăzi. Nu-i mai mult de o pagină, dar este a ta dacă o vrei.

— Nu ţi se pare ciudat că Katerina a fost găsită aşa de aproape de stabilimentul tău?

— Nu ştiu. Începea să pară un papagal. Unul disperat. Dar eu nu am avut nimic de-a face cu asta.

— Cum vrei să te cred? întrebă el. Averea Henriettei a fost construită pe mai mult decât veniturile din acest loc. Eu tot cred că făcea rost de fetiţe pentru bărbaţii bogaţi şi nu sunt convins că tu nu ai nimic de-a face cu asta. Mai ales că ai dovedit că ai aşa o aptitudine pentru spectacol.

— Eu niciodată...

— Nu vreau să aud. Se întoarse spre moloz şi se uită intens la el. O să verific fiecare piatră, fiecare pasaj. Voi continua să dezmembrez această casă până când voi găsi ce legătură are cu acele fete dispărute.

— Îţi spun că nu-i nimic de găsit! Ajunsese la limita acuzaţiilor nefondate şi nu le mai putea suporta. Îmi pare rău de fetele dispărute, mai mult decât crezi tu. Îmi doresc să pot ajuta să le găsim. Dar, fără vreo legătură, eu am o grămadă de femei şi fete care sunt şi ele în pericol, mă înţelegi? Astăzi *au murit* oameni şi mai mulţi au fost răniţi. Nu doar femeile care lucrează la cazinou, dar şi croitorese, şi orfane, şi centraliste, şi văduve. Fiecare femeie din casa asta are dreptul să fie protejată şi are dreptul la justiţie. Fiecare femeie, în ciuda prejudecăţilor tale personale ipocrite despre asta.

El făcu un gest nepăsător.

— Mai bine ipocrit decât mincinos.

— Nu sunt acelaşi lucru?

El se uită urât la ea, trăgând în jurul lui superioritatea lui sfidătoare precum o mantie.

— Principiile nu sunt prejudecăţi, madam, şi deşi nu sunt perfect, mă străduiesc să fiu. Reprezint ceva. Se bătu o dată în piept cu pumnul. Lupt de partea justiţiei. Sunt un bărbat cu integritate şi cu un scop, cu un imperiu de apărat. Tu ce eşti mai mult decât gardianul unei închisori aurite pentru nişte scursuri şi nefericite? Doamne, doar existenţa ta mă jigneşte.

„De ajuns!" Cecelia îşi pierdu cumpătul.

— Ce sunt? De data asta avansă ea spre el. Ce sunt? Sunt o femeie inteligentă şi cu compasiune. Cu principii şi milă, în ciuda a ce crezi tu. Vrei să vezi ceva cu adevărat jignitor? Du-te înapoi în măreaţa ta casă, lordule prim-judecător, puneţi roba şi peruca şi uită-te bine, bine de tot în oglindă. Asta dacă eşti în stare să o faci de unde ţi-ai cocoţat permanent fundul.

Pielea lui aurie fusese roşie de la emoţie şi acum avea o nuanţă de violet. Cecelia era recunoscătoare că nu mai stătea lângă el, pentru că ar fi fost flambată în flacăra de furie şi răutate care emana în valuri din el.

Spre meritul lui, nu zise nimic. Nu făcu nimic altceva decât să fiarbă.

Cecelia deschise uşa mai larg, prea înfuriată ca să-i mai fie frică.

— În cazul în care eşti confuz, asta era o invitaţie să pleci.

El păşi cu mişcările reţinute ale unui bărbat care duce cu el un dispozitiv ce ar putea fi detonat în orice moment. Calm şi lent, până când ajunse lângă ea şi se opri sub arcada porţii grădinii.

Se aplecă spre ea şi mirosul lui pătrunse în simţurile ei, având un efect ameţitor.

— Ascultă-mă bine, femeie! Vocea lui era şi tăioasă, şi calmă, precum ceara fierbinte ce picura peste cioburile de sticlă. Tu şi cele de teapa ta sunteţi un cancer al acestei

ţări şi eu sunt chirurgul care se pregăteşte să-l taie. Eşti aşa deşteaptă? Atunci eşti suficient de deşteaptă să-ţi fie teamă de mine. Să fii atentă când vin. Pentru că m-am săturat de vicii şi violenţă. Numai dacă te gândeşti să faci o greşeală, să ştii că de acum înainte eu îţi voi sufla în ceafă şi din umbre. În clipa în care găsesc şi numai o *umbră* de vinovăţie în ce te priveşte, te încui şi arunc cheia.

Cecelia stătea sub atacul lui, cu pumnii strânşi pe zăvorul porţii, înroşindu-se de furie, teamă şi… fascinaţie.

El se aplecă şi mai aproape, respiraţia lui ajungând fierbinte pe urechea ei.

— Vei descoperi, domnişoară Teague, că sunt un om fără milă.

Şi cu asta plecă, luând cu el aerul de gheaţă.

— Ştiam asta deja, şopti Cecelia, tremurând în timp ce-i asculta paşii măsuraţi pierzându-se şi restul haosului din acest loc înghiţind-o. N-ai de ce să te mândreşti cu asta.

Capitolul 9

De pe Ramsay picura transpiraţia. Şi sângele. Şi tot nu se potolise susurul animalic insaţiabil din venele lui.

Se luptase cu oricine din clubul lui care îndrăznise să o facă, făcând cele mai ridicole concesii pentru a momi un om să se lupte cu el. Permisese unor competitori cu aproape douăzeci de ani mai tineri ca el să-l lovească cu pumnii goi peste faţă în timp ce el încă purta mănuşi. Le dăduse bastoane şi beţe în timp ce el se luptase cu mâna goală. Ce-i păsa lui? Tribunalul era în vacanţă timp de câteva săptămâni şi el nu avea niciun motiv să-i pese de cum arăta.

Tânjea să lovească ceva. Pe cineva. Tânjea să simtă cum carnea cedează sub pumnii lui. Avea nevoie să-i bage cineva minţile în cap. Să invoce concentrarea extremă care însoţea durerea.

Dar repede nu mai rămase nimeni cu care să se bată.

Până când cineva îl chemase pe fratele lui.

Ar trebui să-i mulţumească cui avusese ideea asta. Sau să-l scoată pe o alee să-l împuşte.

Juriul încă delibera.

Redmayne era cât se poate de egal fizic cu el cât putea să fie cineva în acest oraş. Ramsay era mai greu decât fratele său cu vreo cinci kilograme, dar ducele îşi construise statura impresionantă căţărându-se pe cei mai înalţi munţi din lume, înotând în cele mai lungi râuri şi croindu-şi drum prin medii ce nu erau adecvate pentru a fi locuite de oameni.

Kilogram cu kilogram Redmayne era cel mai puternic bărbat pe care îl cunoştea, în afară de el, şi la acea forţă se adăuga agilitatea unui jaguar.

Aşa că Ramsay hotărî că nu se va simţi vinovat că-l va trânti la pământ.

Aruncă un croşeu de dreapta care ar fi putut să rupă un dinte – sau un maxilar –, dar Redmayne se feri, lovind şi el cu un upercut către plexul solar care îi tăie respiraţia.

Ramsay îl pocni pe fratele său direct în ochi, lăsându-l fără lumina victoriei, cu un croşeu de stânga fulgerător de iute.

Redmayne scuipă un pic de sânge pe podea, sub ei, şi-o coti spre stânga lui, ştergându-şi buza cu dosul degetelor. Muşchii i se încordau şi îşi reveneau în timp ce ţopăia de pe un picior pe celălalt.

Dacă se gândea bine, ar trebui să facă asta mai des.

— Căsătoria te-a înmuiat, frate, îl provocă Ramsay, fluturând braţele în faţa lui pentru a le menţine libere, simţindu-se puternic, dur şi masculin.

— Iar pe tine vârsta te încetineşte.

Redmayne atacă. Prima lovitură ricoşă în bărbia lui Ramsay şi a doua rată, în timp ce acesta se dădea la o parte din calea sa şi dansa în lateralul ducelui, dându-i o lovitură dureroasă în coaste.

— Aşa spuneai?

Redmayne tuşi un pic, dar îşi reveni admirabil.

— Cu cine te lupţi, Case? Cu o anumită roşcată? Sau

eşti pur şi simplu în război cu tine însuţi?

— Nu-mi spune aşa în public.

Ramsay plonjă, dând o lovitură devastatoare în corp şi plătind pentru ea încasând o lovitură în maxilar care făcu să-i sune urechile.

— Care public?

Redmayne făcu un gest în timp ce se îndepărta, deschizând braţele o clipă pentru a cuprinde încăperea goală.

Era târziu şi clubul s-ar fi închis cel mai probabil dacă el şi Redmayne nu ar mai fi zăbovit. Cei în vârstă se duseseră acasă la culcare şi tinerii filfizoni, să ia cina şi să treacă mai departe în urmărirea viciilor şi deliciilor nocturne.

Vor trebui să-şi găsească să meargă în altă parte de acum în loc să se ducă la Henrietta.

— N-am niciun chef să discut despre Lady Scarlet, mârâi Ramsay.

— Eu nu i-am menţionat niciodată numele, zise Redmayne, cu o expresie înfumurată în colţurile gurii.

Expresia scotea în evidenţă cicatricea de pe buza superioară, abia ascunsă de barba lui tunsă scurt.

— Nu mă lua de sus!

Ramsay se dezlănţui. Rată. Se regrupă.

— Nu te iau de sus, te condamn.

În ochii lui Redmayne sclipi acelaşi albastru de iarnă pe care Ramsay îl vedea în fiecare zi în oglindă. Cel care îi amintea de mama lipsită de inimă pe care amândoi o avuseseră.

— Ce motiv posibil ar putea să aibă o hahaleră hedonistă ca tine să mă condamne?

Ramsay era aşa de uimit de ideea absurdă, încât braţele i se lăsaseră şi încasă o lovitură bine plasată în gură.

Îşi tăie buza cu dinţii şi gustul metalic al sângelui îl deranjă. Îl scuipă pe podea în timp ce Redmayne îi dădea o altă lovitură usturătoare, de data asta prin cuvinte.

— Cecelia Teague a fost victima astăzi şi tu ai tratat-o

ca pe răufăcătoare.

Asta era. Motivul pentru care se pedepsise în acest hal. Adevărul pe care voia să-l scoată cu pumni din el până când putea să-l bandajeze cu o mânie justificată.

Îl bântuia. Nu, îl poseda precum un demon care refuza să fie exorcizat. Urmele lacrimilor ce trecuseră prin mizeria de pe faţa ei îi apăreau în minte de fiecare dată când închidea ochii. Cuvintele ei îi erau încâlcite în cap, provocând tornade de îndoieli ce ameninţau să rupă tot ceea ce credea el că-i adevărat.

De ce?

Pentru că o dorea? O dorea cum nu dorise nimic niciodată. Ca un orb care doreşte culoarea sau ca un flămând care tânjeşte după mâncare.

Ea era o flacără ce dansa la distanţă peste tundra rece în care el se născuse, tentându-l să se apropie. Chemându-l să se scalde în căldura ei.

Doar că el ştia că, dacă ceda, flăcările s-ar putea dovedi a fi focul iadului, consumând tot ce era bun în viaţa ce şi-o construise din nimic.

Nu. Era un bărbat concentrat şi cu o obligaţie, cu o voinţă absolută şi o disciplină intransigentă.

Sau fusese până când simţise o adiere din parfumul ei ameţitor. Până când ochii ei de un albastru strălucitor îl despicaseră şi corpul ei îl chemase să-şi umple mâinile cu un farmec ce-i topise controlul.

Nu-şi permitea asta. Nu acum. Nu când corpuri de fete erau făcute bucăţi şi lăsate precum îngrăşământul în drumul care ducea direct spre uşa ei.

Nu când explodau bombe în mijlocul oraşului lui.

— Ştii la fel de bine ca mine că un răufăcător poate să facă pe victima. Îşi ocoli fratele, căutând o slăbiciune în garda lui. O minte diabolică poate fi mai periculoasă decât o brigadă ce avansează. De asta Ministerul de Interne are spioni.

— Nu-i mama noastră, îi reaminti tărăgănat Redmayne.

— Ar putea să fie de o mie de ori mai rău.

— Nu cred asta. Alexandra spune că Cecelia Teague este mai puţin periculoasă decât un pisoi.

— Cu siguranţă are gheare, mormăi Ramsay, dând câţiva pumni de încercare care se loviră de antebraţele ridicate în gardă ale fratelui său. Gândeşte-te la ce ar fi putut păţi iubita ta soţie astăzi, îi reaminti el.

Chipul măsliniu al lui Redmayne se întunecă.

— Doar la asta m-am gândit.

— Vina pentru asta o poartă domnişoara Teague.

— Nu chiar, contră Redmayne. Vina este a cui a detonat explozia. Ai vreun suspect, apropo?

— Doar jumătate din elita Londrei, zise Ramsay. Nu sunt sigur că ea n-a avut nimic de-a face cu asta.

Redmayne privi pe după pumni şi îi coborî cu grijă, sugerând silenţios o pauză, făcând un gest către o carafă cu apă.

— Chiar eşti aşa de orbit de ura ta faţă de ea încât să o bănuieşti că şi-ar sabota propria sursă de venit şi i-ar pune în aşa pericol pe cei la care ţine?

— Mă insulţi când presupui că bănuiala mea porneşte din ură şi nu din logică.

— Logica n-are nimic de-a face cu dorinţa.

— Du-te naibii!

Ramsay îi întoarse spatele fratelui său, smulgând o cârpă de unde atârna şi ştergându-şi fruntea. Chiar era aşa de transparent? Dorinţa lui pentru Lady Scarlet era aşa de uşor de anticipat?

— Nu vreau să te insult, frate, dar aceste femei remarcabile nu sunt uşor de ignorat. Redmayne puse două pahare pe bufet şi le umplu cu apa din carafă cu acelaşi calm în care răspunse. Sunt foarte loiale una celeilalte şi au o legătură din trecut pe care nu mulţi pot pretinde că o au. Poate că tu, ca soldat, ai putea probabil să o înţelegi într-o zi.

Ramsay se întoarse pentru a studia trăsăturile misterioase ale fratelui său. Cuvintele ducelui ascundeau mai mult decât dezvăluiau, şi gândul îl făcu să fie violent. Toată lumea ascundea ceva de el?

— Ce insinuezi? insistă el. Vorbeşte deschis.

— Doar că nu cred că o femeie care a făcut pentru soţia mea ce a făcut Cecelia Teague ar risca viaţa Alexandrei, aducând-o în vecinătatea unui dispozitiv explozibil.

Redmayne ridică din umeri în timp ce Ramsay miji ochii.

— La ce te referi? Ce a făcut pentru soţia ta?

Redmayne îi aruncă o privire misterioasă peste marginea paharului său.

— Asta nu-i ceva ce pot să-ţi spun eu.

Ramsay fu nevoit să încerce din răsputeri să nu sfărâme paharul delicat în pumn.

— Şi mai multe secrete. Mai multe umbre. Doamne, femeia asta este numai mistere. Este de mirare că nu am încredere în ea?

Redmayne îl examină cu atenţie înainte de a lua o decizie.

— Te-ai gândit vreodată că nu ai încredere în femei din cauza mamei noastre…

— *Mama noastră* a distrus doar doi soţi slabi şi câţiva amanţi, mârâi Ramsay, simţind cum se trezeşte ura neagră profundă doar că era menţionată. Cecelia Teague – nu –, Lady Scarlet s-ar putea să aibă puterea să pună în genunchi un întreg imperiu doar prin scandal. De asta, dragă frate, nu am încredere în ea.

Chiar şi cu această ieşire temperamentală neobişnuită, Redmayne îşi păstră calmul.

— Poate că asta-i vina celor care provoacă scandalurile şi nu a celor care le cataloghează.

Ramsay făcu o grimasă de dezgust.

— Vorbeşti exact ca ea.

— Şi este aşa de rău? Are un suflet bun, Case. N-a cerut nimic din toate astea.

— *A minţit,* Piers, explodă Ramsay, dorindu-şi ca aceste ieşiri să înceteze. Să le poată controla cum controla restul. A avut toate ocaziile să-mi spună cine era. Are un motiv pentru care nu a făcut-o şi acel motiv nu poate fi unul

bun.

Sprâncenele închise la culoare ale fratelui său se ridicară cu un scepticism deliberat şi Ramsay luă o gură de apă ca să scape.

— Când ar fi trebuit să profite de ocazie? Înainte sau după ce ai sărutat-o?

Ramsay se înecă cu apa.

— Femeile discută între ele, îi explică ducele. Mai ales unele care sunt aşa prietene apropiate.

— Atunci ar trebui să fii mereu îngrozit.

Rânjetul satisfăcut al lui Redmayne îl făcu să-şi dorească să se afle încă în ring ca să i-l şteargă cu pumnul.

— Din contră, ştiu că soţia mea este mai mult decât satisfăcută.

O lovitură bună… şi l-ar trimite la podea pe Redmayne.

— Burghez nenorocit, mormăi el tărăgănat.

— Spune-mi cum vrei. Redmayne îl împunse într-o vânătaie ce i se forma sub coaste, cum făcea când fuseseră băieţi şi se încăierau. Dar nu eu sunt cel care a sărutat aceeaşi femeie pe care încerc să o pun sub acuzare. Îmi închipui că asta nu va da bine în tribunal.

Când Ramsay nu răspunse, el insistă:

— Iart-o, Case! Mi-aş pune viaţa pariu că n-a făcut nimic rău.

Ramsay tot nu reuşea să spună ceva. În ciuda a tot, îşi respecta fratele prea mult să-l acuze că era orbit de afecţiunea pentru soţia lui. Unul dintre ei trebuia să rămână raţional. Unul dintre ei trebuia să rămână cu ochii deschişi, pentru că, dacă Cecelia era o infractoare, întreaga ei gaşcă de Haimanale putea fi implicată.

Cecelia avusese însă dreptate cu un lucru: era de datoria lui să protejeze cetăţenii Londrei şi nu numai. Chiar şi cei care nu aveau aprobarea lui.

Era dreptul lor să trăiască fără teama de represalii sau că sunt în pericol. Doar dacă nu comiteau infracţiuni.

Redmayne interpretă tăcerea lui ca pe acceptare.

— Nu fi nici dur cu tine. Nu ştiai cine este când ai

dorit-o.

Dorit-o. Trecut.

Dacă ar şti.

Ramsay trânti paharul mai tare decât era nevoie, dorindu-şi să poată lovi mai multe lucruri. Să-l poată întârâta pe Redmayne să-l bată până îi ştergea amintirea buzelor ei, gustul ei din minte.

— Nu sunt furios pentru că am sărutat-o, mărturisi el. Nu-s furios nici măcar că este cine este.

— Atunci ce…

Ramsay mătură toată masa, trimiţând paharul pe podea unde se sparse.

— În noaptea aia am plecat de la tine de acasă cu cuvântul soţie pe buze, pentru numele lui Dumnezeu! urlă el. Câteva minute în grădină cu ea şi eram gata să-mi dau… Nu putea să spună inima. Nu putea să dea ce nu avea. Numele. Chiar şi după ce ea-mi spusese de ce nu-l vrea. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Am întâlnit-o în acea dimineaţă şi apoi i-am permis să mă seducă chiar în noaptea aia şi niciodată n-am făcut legătura dintre cele două femei. Ce fel de imbecil idiot face aşa ceva?

— Doamne! Redmayne trecu cu mâna peste părul negru şi aşa ciufulit. Lucrurile stau mai rău decât credeam.

— Am uitat de mine pentru o clipă. Vocea lui Ramsay era aşa de joasă încât abia şi-o putea auzi între umerii căzuţi de ruşine. Am uitat ce sunt oamenii. Am vrut să cred…

Lăsă propoziţia să moară pentru că-l făcea să se simtă slab.

Redmayne se întinse spre umărul lui, dar Ramsay se scuturã, neştiind ce să facă cu un gest de afecţiune.

— Las-o baltă! Ideea este că orice om care crede cuvintele unei femei aşa de şireată este un prost.

Redmayne se trezi vorbind cu convingerea poziţiei sale:

— Atunci trebuie să afli adevărul, de dragul tuturor.

Ramsay se îndreptă spre ieşire, cu pielea întinsă peste încheieturile pumnilor încordaţi.

— Asta este exact ce am de gând să fac, frate.

*

În cele două zile care trecuseră de la explozia de la Henrietta, fusese cât se poate de precaută în a-şi ascunde identitatea. Pentru angajaţii ei, muncitorii pe care îi angajase să cureţe zona dezastrului şi pentru elevele din şcoală ea era Hortense Thistledown, nepoata Henriettei.

Doar câţiva oameni o cunoşteau pe Cecelia Teague.

Sosea şi pleca printr-o intrare dintr-un tunel secret şi îşi petrecuse majoritatea timpului în spital cu Jean-Yves. De acolo o lua pe Phoebe de la Frank, din Mayfair, sau de la Alexandra din Belgravia şi niciodată nu se întorcea pe acelaşi drum acasă.

Redmayne, dragul de el, o însoţise de două ori într-o birjă în loc să ia trăsura lui ducală şi fiind atent dacă nu erau urmăriţi. O asigurase că niciodată nu fuseseră urmăriţi.

„Voi fi respiraţia fierbinte din ceafa ta şi frigul din umbre.”

Ameninţarea reverberă prin Cecelia în timp ce se grăbea prin întuneric. Sunetul pantofilor ei pe pavaj răspundea singurătăţii din ea. Felinarele de pe stradă păreau să lumineze prea puţin şi palid, chiar şi în partea ei elegantă de oraş.

Strânse mâna lui Phoebe şi aduse fetiţa mai aproape de fustele ei, prefăcându-se cum putea mai bine că nu-i era frică.

Când trecuseră pe la spiţer în jurul orei de ceai să ia un tonic contra durerii pe bază de opiacee pentru Jean-Yves, omul fusese furios că livrarea lui de materiale întârzia. Le implorase să revină seara, şi Ceceliei îi păruse rău că va pierde încasările pe o zi întreagă. Cumpărase până şi un digestiv de care nu avea nevoie doar ca să-şi aline vinovăţia şi portofelul lui cu promisiunea de a reveni mai târziu.

I se păruse ridicol să ia o birjă pentru doar cinci străzi

între casa ei îngrijită din Chelsea până la strada cu piaţa. Dar acum, în timp ce un val de ceaţă de vară venea dinspre Tamisa şi uda pavajul cu o licărire stranie, firele fine de păr de pe corpul ei erau ridicate cu o sensibilitate electrizantă.

Obiceiul ei era să-l trimită pe Jean-Yves după o trăsură dacă nu era vreuna rătăcită prin apropiere. Dar în cele două zile de la accident nu avusese timp să angajeze un alt om bun la toate. Şi apoi, se temuse că, dacă făcea asta, îi va răni sentimentele lui Jean-Yves.

Spre deosebire de Alex şi Frank, ea nu avusese înainte suficienţi bani ca să-şi permită valeţi, şi călătorea prea mult ca aceştia să-i fie necesari.

Cum bucătăreasa-servitoare era plecată din oraş pentru a-şi vizita sora bolnavă, iar Jean-Yves transpira stoic din cauza durerii fără medicamentul lui, Cecelia nu avusese de ales şi o luase pe Phoebe cu ea pentru acest comision.

Trecu în grabă de o alee deosebit de întunecată dintre două clădiri plăcute, uitându-se în întunericul care mustea de răutate.

Dacă Ramsay se afla acolo în umbre, n-ar fi trebuit să se simtă mai în siguranţă că el o urmărea? Cu siguranţă nu încălca nicio lege. Atunci de ce simţea pe şira spinării degetele fricii?

Pentru că ultima dată când vorbiseră chiar îi fusese teamă de el. Acel chip dur ar fi intimidat pe oricine, combinat cu ameninţările crude de pe buzele lui, era de-a dreptul înspăimântător.

Cecelia iuţi pasul, căpătând nişte proteste din partea lui Phoebe care era nevoită să alerge ca să ţină pasul cu picioarele ei lungi. Fetiţa ar fi preferat să acorde atenţie bomboanei pe care spiţerul i-o oferise decât să parcurgă pavajul întunecat.

— Îmi pare rău, draga mea, murmură Cecelia, potrivindu-şi pasul pentru a face fata să se simtă mai confortabil.

Ceva în aer, în ceaţă şoptea către instinctele pe care nu le perfecţionase niciodată. O intuiţie primară, poate instinctul matern neexploatat, îi spunea să-şi ia fetiţa pe

sus şi să o ia la goană.

Dar era ridicolă, cu siguranţă.

În asemenea momente îţi doreai un bărbat. Cineva pe care să te bazezi că are grijă de siguranţa ta. Nişte umeri puternici şi mâini grele, brăzdate de cicatrici, cu o înclinaţie masculină de a-şi proteja familia.

Încercă să nu cedeze în faţa fanteziei cu un bărbat cu părul blond, des şi aranjat sau cu un maxilar neobişnuit de pătrăţos. Nici să-şi imagineze buzele lui pline ori ochii argintii. Normal că nu făcu asta, pentru că era imposibil să aibă în viaţa ei un asemenea bărbat.

Fiindcă el o detesta.

Un zgomot ciudat din partea cealaltă a străzii o sperie. O conservă sau o sticlă rostogolindu-se peste pavaj. Ceva, *cineva* trebuie să o fi lovit.

Pe Cecelia o ardeau plămânii. Băgă mâna în buzunar, strângând cuţitul pe care i-l dăduse Frank. Şi contesa de Mont Claire şi ducesa de Redmayne purtau pistoale în săculeţ de la o vârstă fragedă, dar Cecelia era prea sceptică faţă de drăcie ca să aibă unul asupra ei. Ştia cum să tragă cu unul, pentru că fetele o învăţaseră, dar o neliniştea teribil să aibă unul asupra ei tot timpul.

Ea era prea neîndemânatică pentru aşa ceva. Sigur s-ar fi împuşcat în picior sau, mai rău, şi vederea ei slabă nu o ajuta să ţintească bine.

Deşi într-o noapte ca asta se răzgândise din toată inima asupra acestei idei.

Dacă ar fi fost singură, ar fi trebuit să alerge cele două străzi până acasă, dar cu Phoebe lângă ea nu putea să meargă foarte repede.

Deschise gura să sugereze să o ia în braţe pe fetiţă, când un alt sunet se auzi prin ceaţă dinspre nişte scări ce duceau spre intrarea unui şir de case din urma ei.

Acesta era metalic. Precum clinchetul unei chei într-un zăvor greu sau poate piedica unui pistol? Ar trebui să-l mai audă o dată ca să fie sigură.

Paşi care veneau în urma ei. Paşi grei.

Cineva înalt venea după ele, făcând un pas cât doi de-

ai ei sau patru de-ai bietei Phoebe. De data asta, când Cecelia mări pasul, fata nu mai protestă, de parcă simţise şi ea acelaşi pericol în întuneric.

Paşii din spatele lor nu se grăbiră, şi Cecelia respiră un pic mai uşurată în timp ce se îndepărta.

Până când se lovi de un piept masculin solid precum un zid.

Inspiră repede o dată şi îşi dădu seama că sigur nu era Ramsay. Acest bărbat puţea a haine nespălate, fum de ţigară, gin şi a colonie iute, aproape caustic.

Cecelia exclamă şi se dădu înapoi, ridicând privirea la rânjetul cariat şi *acoperit de* o mustaţă neîngrijită.

— Mă scuzaţi, domnule, zise ea, dând-o pe Phoebe în spatele ei şi păşind în lateral pentru a-l ocoli.

El îi copie mişcarea, blocându-i evadarea.

— Ai putea să implori. Poziţia şi tonul lui rămaseră agreabile, făcându-i cuvintele să fie şi mai înfiorătoare. Respiraţia lui duhnea a canal, iar pe trăsăturile urâte i se întinse un zâmbet satisfăcut.

În ochii întunecaţi şi mult prea mici pentru un om aşa mare sclipea răutatea. Da, o să implori cu siguranţă. Dar nu va fi nicio iertare.

Cuprinsă de panică, Cecelia scoase cuţitul din buzunar, fluturându-l spre bandit.

— Dă-te la o parte, ordonă ea, pe o voce pe care şi-o dori mai puternică. Sau voi ţipa după poliţie.

— Noi am planificat ca să nu te audă. Zâmbetul deveni un rânjet rânced. Dar sigur vor găsi ce mai rămâne din tine.

Noi. Nu era singur.

Cecelia făcu singurul lucru ce-i dădu prin minte. O împinse pe Phoebe pe după om.

— Fugi! strigă ea. Nu te uita în urmă!

Ultimul lucru pe care îl văzu înainte să fie atacată de bărbat fură picioruşele lui Phoebe.

Îi ridică trupul, o târî pe aleea întunecată şi o trânti pe nişte cărămizi suficient de puternic încât să-i scoată aerul din plămâni.

— Ai să plăteşti pentru ce ai făcut, vacă grasă, jură el înainte să arate cu capul spre direcţia în care fugise Phoebe.

O altă matahală se apropie. Bărbatul cu pistolul. Cel ai cărui paşi îi auzise în urma ei.

Neliniştea Ceceliei cedă în faţa instinctului anterior. Nu-i putea permite să pună mâna pe Phoebe. Va muri înainte.

Sau va omorî.

Cecelia lovi orbeşte cu cuţitul, luptându-se să tragă aer în plămânii care refuzau să o asculte. Reuşi să taie uşor cu lama pieptul bărbatului înainte ca el să-i prindă încheietura şi să o apese puternic pe un loc dureros.

Degetele i se înmuiară împotriva voinţei şi cuţitul căzu inutil pe jos, luând cu el speranţele ei de a supravieţui.

— Pentru asta o să te tai lent.

Supărarea fu înlocuită de furie, intensă şi absolută. Pe ea şi pe atacatorii ei. Dacă Phoebe păţea ceva era vina ei. Ea luase fata din siguranţa casei lor.

Adunându-şi forţele, se agită şi se luptă ca un animal sălbatic. Zgârie şi sfârtecă şi se împinse în atacatorul ei mare, făcându-l să-şi piardă echilibrul.

Poate că era o vacă grasă, dar greutatea ei îi oferea forţa pe care multe femei delicate nu o posedau.

Nasturi de haină se împrăştiară. Ochelarii îi fură smulşi de pe urechi şi pălăria îi fu smulsă dureros de pe cap, luând şi nişte păr cu ea. Sunetul provocat de părul smuls de pe scalp fu zgomotos şi îngrozitor.

Inspiră în sfârşit suficient aer pentru un ţipăt patetic. O putea auzi cineva? Vor veni să o ajute?

Un pumn ieşi din întuneric, lovind-o suficient de puternic încât să-i dea capul pe spate şi să-l lovească de cărămizi.

Al doilea bărbat? O luase pe Phoebe? Sau era un al treilea atacator?

Se prăbuşi la pământ. Obrazul îi pulsa. În faţa ochilor vedea negru şi fulgere ciudate de lumină electrică.

Vederea periferică i se diminuă şi privirea i se

concentră asupra unui fulger argintiu.

Cuţitul.

Încercă disperată să-l apuce, dar o cizmă îi călcă pe degete, suficient de tare încât să-i dea lacrimile, dar nu să-i rupă oasele.

Nu încă.

Bărbatul care o lovise, mai slab decât al doilea, se aplecă pentru a lua cuţitul. Dinţii lui erau albi, nasul suficient de lung încât să iasă de sub umbra pălăriei. Dar nu reuşi să-i distingă trăsăturile. Nu în semiîntuneric şi fără ochelari.

— Voi, târfelor, aţi fost avertizate ce se va întâmpla dacă una dintre fete fuge.

Vocea lui era tânără şi tăioasă, deşi părea că nasul îi era blocat de o răceală.

— Ce?

Cecelia se trase lângă cărămizi, încercând să se micşoreze pe ea însăşi. Încercând din răsputeri să înţeleagă ce spunea. Acesta nu era bărbatul care alergase după Phoebe. Era prea slab.

Reuşise fata să scape? „Doamne, te rog să scape!”

— Acum ne mai trebuie una. Micuţa ta va fi taman bună.

— Nu! Strigătul Ceceliei se auzi ca un suspin. Nu, ia-mă pe *mine.* Nu te atinge de Phoebe. Este doar… Se luptă să respire, să rămână conştientă. E doar un copil.

— Da. Matahala o apucă de păr, trăgându-i capul pe spate şi expunându-i gâtul. Păi tocmai asta-i ideea.

— Unde-i registrul? Bărbatul slab lipi cuţitul de gâtul ei, lama rece intrând în pielea subţire. Dă-l Sfatului Purpuriu şi s-ar putea să te lăsăm să trăieşti.

Ştia că minţeau. Nu aveau de gând să o lase în viaţă.

Un sunet brut, gâtuit ajunse la ei din stradă. Un foc de armă ricoşă în piatră.

Ambii bărbaţi se uitară unul la celălalt.

— Sper că n-a împuşcat fata, zise cel slab.

Cecelia scoase un ţipăt dezolat, inima ei topindu-se în piept. „Nu! Nu Phoebe!”

O umbră se mişcă, plonjă, şi Cecelia fu eliberată. Clipi un pic prosteşte când cuţitul îi căzu în poală.

Bruta se lovi de zidul din cărămidă opus Ceceliei şi fu ţintuit acolo de o siluetă mai mare, mai înaltă.

Cecelia miji ochii, chinuindu-se să vadă.

Bărbatul slab era întins pe pavaj, deşi cum ajunsese acolo era un mister pentru ea.

Sunetul făcut de carnea care întâlnea altă carne îi atrase din nou atenţia la cele două umbre de lângă zid. Una era mare, cealaltă, enormă.

Ramsay.

Era singurul bărbat pe care îl cunoştea construit aşa. Singurul care se putea mişca uluitor de silenţios.

Singurul bărbat care mârâia cu accent scoţian.

Numele care i le dăduse Genny aveau acum mai mult sens. Era diavolul, implacabil şi inevitabil, aducând cu el toate pedepsele pe care întunericul le putea concepe.

În mâna stângă avea un pistol, dar imobilizase bruta mizerabilă cu uşurinţă, băgându-i arma sub bărbie. Ignoră lovitura pe care bărbatul reuşi să i-o dea în tâmplă.

Ramsay îl lovi cu pumnul în faţă pe bandit de câteva ori cu o precizie hotărâtă şi o abilitate inegalabilă. Micile sunete de crăpare ar fi putut să fie oase ce se rupeau sau dinţi cariaţi ce cădeau pe pavaj.

Cecelia descoperi că nu-i păsa.

Bărbatul slab se ridică în picioare, şi Cecelia crezu o clipă că şi-ar putea salva compatriotul când se aruncă în încăierare.

Ea ridică cuţitul, deschise gura să-l avertizeze pe Ramsay, dar nu fu nevoie.

Cu un urlet puternic, el apucă ţeasta matahalei şi o răsuci într-o parte. Coloana bărbatului scoase un sunet pe care Cecelia nu-l va uita niciodată.

Ramsay ridică pistolul şi-l execută pe bărbatul slab cu un foc expert direct în frunte, înainte ca banditul cu gâtul rupt să cadă în praf de parcă nu mai avea un os în el.

Cecelia îşi puse mâinile peste urechi, trăgându-şi bărbia în jos, în timp ce sunetul asurzitor al câtorva

împuşcături răsună pe aleea îngustă.

Chiar şi când ultimul ecou muri, ea nu se mişcă. Abia îndrăznea să respire. Clinchetul făcut de pistolul gol corespundea cu ritmul dureros al inimii ei.

Ramsay nu se oprise din a apăsa pe trăgaci.

Indiferent de ce o aştepta în întuneric, aceasta putea să fie de neconceput. Tragedia prea mare de suportat, eşecul suficient cât să o strivească. Nu va mai putea niciodată trăi cu ea însăşi dacă…

— Cecelia?

Un sunet pur de bucurie îi ieşi din piept când îşi auzi numele strigat pe o voce micuţă şi plângăcioasă.

— Phoebe!

Se ridică în picioare şi se avântă spre mica umbră care era luminată din spate la intrarea pe alee.

Luând fata în braţe, Cecelia lipi capul lui Phoebe pe gâtul ei în timp ce micuţele ei mâini şi picioare îi cuprinseră mijlocul şi se agăţară de ea precum un ciulin. Lacrimile copilului alunecau pe gâtul ei, în guler şi ale ei alunecau pe buclele mătăsoase de culoarea mierii ale lui Phoebe.

— Eşti rănită? Întrebarea îi ieşi din gât cu o groază răguşită. Ţi-a făcut rău?

Phoebe clătină din cap, retrăgându-se pentru a se uita peste umăr.

— Bărbatul care mă urmărea m-a prins de braţ, dar *el* m-a salvat.

Cecelia se întoarse în mijlocul străzii şi-l găsi pe Ramsay stând la intrarea pe alee, la doar trei paşi distanţă. Umerii lui grei şi pieptul se mişcau din cauza respiraţiei dificile. Nările îi fremătau şi ochii îi scăpărau când se uită la ea.

„Nu un lup”, se gândi ea din nou. „Un leu.”

Stătea mândru, fără remuşcări deasupra celor omorâţi. Pe trăsăturile lui mari era întipărită ferocitatea despre care ea crezuse că civilizaţia o eliminase din domnii moderni. De asta imperiul lor adoptase restricţii aşa de rigide. Pentru că forţa prevalase cândva asupra manierelor. Bărbaţii care erau în stare să stârnească cea mai multă

teamă erau cei care mânuiau puterea.

Şi omul mereu dorise să-şi despartă regatul de cel al animalelor.

Dar îşi dădu seama că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Nu cu adevărat. Nu în asemenea momente când ameninţările pentru viaţa cuiva îndepărtau straturile de politeţe, amabilitate şi intelect superior.

Lăsând expus doar animalul brut. Vulnerabil.

Nu conta în câte clădiri înalte din oţel se aflau economia şi imperiul sau în câte straturi de haine din materiale elegante se afla corpul. Oamenii erau în esenţă prădători. Mereu se vor vâna unul pe celălalt.

Şi dacă lucrurile stăteau aşa, o femeie se putea socoti norocoasă dacă putea să se bazeze pe protecţia regelui animalelor. Ar putea chiar să nu se ruşineze când cade pradă posesiunii electrizante a privirii lui fixe.

În Cecelia se adună ceva ce nu trăise niciodată şi nu putea să identifice.

Era o emoţie? Sau o senzaţie? Sau doar o reacţie strict primitivă şi fizică? Nu avusese timp să analizeze.

În şirul de case începeau să apară lumini la ferestre, vărsând lumină peste ceaţă. Unii curajoşi se uitau afară în noapte, deşi niciunul dintre oamenii respectabili nu îndrăzni să se aventureze unde se auziseră focurile de armă.

Ramsay se scutură din vraja în care fusese aruncat de recenta violenţă şi ajunse lângă ea din trei paşi.

— Dă-mi fata, ordonă el.

— Nu.

Cuvântul îi ieşi înainte să aibă timp să se gândească. Se luptă cu impulsul de a-şi înfige dinţii în el.

Se părea că în noaptea asta ambii erau nişte creaturi instinctuale.

Mâna lui îi cuprinse braţul, şi Cecelia se uită uimită la el, pentru că mâna ei nu era slabă.

Strânsoarea era surprinzător de blândă, convingătoare, chiar dacă expresia îi redeveni familiar de împietrită.

— Tremuri suficient de mult încât să o scapi.

Aşa era?

Cecelia observă dintr-odată o slăbiciune ciudată în braţ. Genunchii păreau să-i fi dispărut, ameninţând să i se îndoaie picioarele sub ea.

— Dă-o încoace, Cecelia!

Numele ei pe tonul lui jos, profund vibră în ea, îndepărtând tremurai fricii precum un balsam calmant.

Cecelia slăbi strânsoarea asupra lui Phoebe, lăsând fata să decidă.

Spre uimirea ei, fata se îndepărtă de ea şi îşi întoarse trunchiul pentru a întinde braţele ei mici spre Ramsay. Bărbatul cândva o speriase, dar Phoebe era un copil chibzuit şi recunoştea forţa şi siguranţa când îi erau oferite.

În braţele solidului scoţian părea şi mai mică. Picioarele ei nu-i puteau cuprinde coastele, braţele ei nu-i puteau cuprinde lăţimea umerilor. Dar fata îşi petrecu cotul în jurul gâtului lui şi îşi sprijini obrazul de umărul lui, întinzând mâna liberă spre Cecelia.

Încercând să-şi calmeze degetele tremurânde, ea şi le petrecu printre ale lui Phoebe şi îi permise lui Ramsay să le conducă acasă.

Ocoliră cel de-al treilea cadavru întins pe pavaj, care sângera de la rana făcută de armă în piept.

Ramsay ţinu chipul lui Phoebe întors, asigurându-se că nu vedea masacrul din noapte.

— Cum… cum rămâne cu poliţia?

Cecelia se apropie mai mult de el când trecură de ultima alee şi ajunseră la casa ei.

Cum putea el să fie aşa de calm şi atent în acelaşi timp? Tocmai omorâse trei oameni.

— O să mă ocup de poliţie când veţi fi în siguranţă înăuntru, zise el. Momentan nu vă scap din ochi.

Ceea ce cândva fusese o ameninţare, acum devenise alinarea supremă.

Cecelia urcă scările după Lord Ramsay, însă picioarele îi tremurau. O furtună de gânduri şi frici se învârtea în interiorul ei şi o epuiza.

Acest bărbat care o ura va intra în casa ei. Bărbatul

care o sărutase.

Care omorâse pentru ea.

Pentru cineva aşa de obişnuit cu calculul probabilităţilor, Cecelia nici măcar nu putea să anticipeze care va fi rezultatul acestei interacţiuni.

Capitolul 10

Ramsay se trezea deseori cu o zvâcnitură violentă înainte ca răsăritul să atingă panglica neagră a Tamisei.

De data asta însă trezirea alunecă spre el treptat şi languros. Se simţea confuz, ameţit, dar nu voia încă să cedeze trezirii.

Un miros savuros îl ademeni şi mai mult să se trezească. Pâine, dar mai dulce. Şi cafea. Mâna i se odihnea pe piept şi o pătură moale aluneca înainte şi înapoi peste degetele lui rănite cu fiecare respiraţie măsurată.

Un sunet de zgâriat pe lemn penetră prin letargie. Repetitiv, dar nu enervant.

Întredeschise un ochi un pic, nefiind încă gata să se trezească complet.

Un felinar din sticlă pâlpâia nu foarte departe. Când îl aprinsese? De obicei dormea în întuneric absolut. Cu draperiile trase şi…

Căscă şi se scărpină prin haina costumului.

Gol. Mereu dormea gol.

Bine, în noaptea trecută omorâse trei oameni.

Închise pleoapele cu un oftat greu. Uciderea sau sexul aveau mereu acelaşi efect asupra lui. O oboseală greoaie. Precum o pătură care voia să-i sufoce gândurile. Să-i ascundă faptele şi să-l lase într-un întuneric primitor.

Trebuie să fi ajuns acasă şi să se fi prăbuşit în pat complet îmbrăcat.

Doar că… când?

Rememoră faptele în spatele ochilor închişi într-o varietate distorsionată de imagini.

Plătise un detectiv privat care era deseori folosit în biroul lor pentru a supraveghea casa domnişoarei Teague, dar sosise în timpul nopţii şi descoperise că omul îşi abandonase postul.

Pe când se pusese să supravegheze lumina primitoare ce ieşea de la fereastra ei, o altercaţie îi atrăsese atenţia. Domnişoara Teague îşi trimisese fetiţa alergând pe pavaj şi la un moment dat fata fusese trasă pe o alee de un nenorocit vânjos.

Ramsay nu se gândise înainte să acţioneze. Picioarele lui lungi parcurseseră o stradă întreagă până când bărbatul care o urmărise pe Phoebe o prinsese din urmă. Se luptase cu nenorocit, îl împuşcase cu propria armă şi o luase pe alee la timp ca să o vadă pe Cecelia căzând sub lovitura dură.

După aceea totul fusese foarte clar. Lent şi perfect cuprins în ochii minţii.

O furie neagră şi rece îl cuprinsese, strecurându-i crima în sânge. Desfiinţase bruta cu mâinile goale, apoi golise întregul pistol în tovarăşul lui slăbănog.

Niciodată nu luase vieţi cu bună-ştiinţă aşa ca acum.

Le însoţise pe Cecelia şi Phoebe în casa ei îngrijită şi surprinzător de modestă şi intrase după ea.

Ea se întorsese în holul plin de eşarfe, umbrele şi îmbrăcăminte de exterior în toate culorile şi se uitase la el un moment prelung şi intens.

Ramsay încă nu putea să spună de ce o făcuse, dar mutase fata mai sus pe umărul lui şi îi întinsese braţul Ceceliei Teague.

Ea ezitase numai un moment, apoi se prăbuşise pe el. Nu vorbise, nu uriaşe, nu se pusese pe plâns. Nimeni nu rostise un cuvânt sau nu scosese vreun sunet pe o perioadă inexplicabil de lungă.

Cele două fete doar se agăţaseră de el şi tremurau. Gratitudinea lor era caldă, nerostită şi absolută.

Ramsay lăsă somnoros să-i alunece palma spre locul de pe pieptul lui unde se odihnise obrazul Ceceliei Teague. Simţea ca şi cum ea îl marcase, căldura ei ajungând prin

carne, muşchi şi os până în centrul lui viu. Întinzându-se de-a lungul venelor. Trezind în el emoţii pe care nu le-ar putea identifica nici cu un dicţionar şi o sută de ani de studiu.

Furia fierbinte albă cu care omorâse acei bandiţi fusese îndepărtată de o tandreţe protectoare ce se adunase. Pentru o clipă uitase totul despre obligaţii şi onoare, despre trecutul ei sau datoria lui.

Odată ce Cecelia Teague şi fata erau în siguranţă în braţele lui, nimic altceva nu mai conta timp de un moment preţios tăcut.

Cercetând holul, observase o uşă întredeschisă către ceva care cândva servise probabil drept salon confortabil, dacă nu ar fi fost patul lung în care se afla un bărbat scund.

Ramsay întâlni privirea bătrânului, recunoscând în el pe domnul care fusese luat din ruinele casei Henriettei. Bărbatul lângă care stătuse domnişoara Teague până când fusese externat din spital în acea dimineaţă.

Jean-Yves Renault. Un soi de majordom, o figură paternă, foarte iubit de toate cele trei aşa-zise Haimanale Roşii, dar loial în special domnişoarei Teague.

Între cei doi bărbaţi avu loc un dialog ciudat, în timp ce Ramsay stătu acolo, cuprinzând în îmbrăţişarea lui protectoare, deşi total nepotrivită, cele două domnişoare. Bărbatul privise cu o îngrijorare extremă, apoi cu un mare interes şi, într-un final, în mod miraculos, ridurile şi expresia lui se regrupaseră în cea mai simplă versiune de amuzament, după care momentul se întrerupse.

— *Mon bijou?* Ce s-a întâmplat? hârâise el în franceză.

Cecelia înlemnise şi ieşise din îmbrăţişarea lui cu o mişcare graţioasă şi cu o privire care fu şi împăciuitoare, şi recunoscătoare.

Ramsay avu forţa să-i dea drumul.

Mon bijou? Descoperi că nu-i plăcea deloc alintul. Sau de faptul că un alt bărbat avea un alint pentru ea. Asta îl tulbura un pic.

După aceea noaptea trecuse repede. Îşi aminti cum o lăsase pe Phoebe în grija ei şi ascultase cum Cecelia îi explicase domnului Renault evenimentele, apoi plecase să

se ocupe de poliţie şi să identifice morţii.

Se întorsese imediat la reşedinţa Teague pentru dezvălui lucrurile multiple care trebuiau discutate. Crezuse că-i va găsi pe cei trei civili agitaţi, ştergându-şi lacrimile şi punând o mie de întrebări una după alta.

În schimb, fusese primit de Cecelia, care se schimbase într-o rochie mai comodă. Îi explicase într-o manieră oarecum grăbită că nu avea angajaţi suficienţi, că abia îi dăduse domnului Renault laudanum pentru răni şi-l întinsese şi acum tocmai o îmbăia pe Phoebe.

Părul ei plin de viaţă era ciufulit şi cârlionţat de la umezeală şi faţa strălucea roz, cu un strat de abur de la baia fierbinte.

Ramsay observase semnul roşu ce începea să se umfle sub obrazul ei, şi un val de furie îl lovise, încremenindu-l suficient cât să se lase dus în biroul ei, unde ea îi arătase spre o carafă de whisky, mormăind ceva despre faptul că o va culca pe Phoebe şi dispărând repede.

Observase că avea o casă frumos decorată, dar nu şi bine izolată. Putea să audă aproape tot ce se petrecea în camerele de deasupra. Stropii de la baie. Întrebările multiple pe o voce dulce şi piţigăiată ale unui copil răvăşit. Tonul jos, răguşit al răspunsurilor Ceceliei, care aveau menirea de a linişti şi calma.

Rămăsese în mijlocul încăperii pentru o perioadă ce ar fi putut să fie o eternitate, holbându-se la tavan. Sunetele străine şi minunate ale unei cămin treziseră în mijlocul lui o durere ciudată. Frecase rana goală în timp ce asculta cum ar fi putut să fie o copilărie. Cum ar fi trebuit să fie. Cuvinte liniştitoare, asigurări, încurajări, băi calde şi atingeri blânde, aceste lucruri existau doar pentru alţii.

În copilărie se îmbăiase într-un lac rece. Niciodată nu ştiuse dacă acţiunile lui fuseseră corecte sau greşite până când nu culegea consecinţele într-un fel sau altul. Dacă ar fi avut pe cineva care să-l liniştească? Să-l aline? Să-l ghideze şi să-l dirijeze?

Într-un final Ramsay se îndreptase spre whisky-ul de pe bufet, căutând un refugiu faţă de gândurile lui

neobişnuit de sentimentale. De obicei nu bea, dar revelaţiile nopţii trebuiau atenuate. Va bea doar un pahar până va termina ea.

Pentru că a se gândi la implicaţiile a ceea ce găsise afară fusese prea tulburător, îşi făcuse de lucru inspectând biroul ei.

Un birou clar feminin dacă cineva auzise vreodată de aşa ceva. Din experienţa lui, femeile aveau saloane şi solarii în care să… facă indiferent ce făceau femeile.

Cecelia Teague avea cărţi.

Se lăsase într-un scaun cu spătar înalt în faţa şemineului din cărămidă şi lăsase whisky-ul să-i ardă gâtul în timp ce aluneca spre stomac unde aprindea un mic foc.

Cântecul de leagăn al Ceceliei plutea prin noapte până în casă, şi respiraţia lui deveni mai profundă şi încetini, devenind somnoroasă, pe măsură ce muşchii lui se destindeau.

Ce viaţă diferită avea ea faţă de cum se aşteptase el! Biroul ei era plin cu nimicuri, suvenire luate la întâmplare din călătorii şi amintiri. Îl aranjase întunecat, cu covoare exotice şi lemn deschis la culoare. Biroul de sub fereastră dădea spre o stradă care era doar un pic mai mult de un pătrăţel din Chelsea şi de care puteai să nici nu-ţi dai seama că făcea parte dintr-o capitală plină de viaţă.

Nu bârlogul pe care l-ai atribui lui Lady Scarlet sau moştenitoarei ei. Femeia pe care până în noaptea asta el o bănuise de cele mai murdare fapte.

Îi fusese confirmată nevinovăţia legată de dispariţia fetelor, şi el trebuia să rămână să o informeze cum. Până când îşi putea plănui următoarea mişcare, pentru că acum destinele lor se împleteau.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea Ramsay erau rafturile ei pline de cărţi.

Ea începuse un alt cântec de leagăn la cererea lui Phoebe, şi astfel el se pusese pe aşteptat. Examinând titlurile colecţiei ei literare la lumina felinarului solitar, se temuse să nu conţină titluri la fel de inflamatorii precum cărţile pornografice din casa Henriettei. Găsi în schimb

titluri precum *Matricele astronomiei sferice.* Plus alte texte despre algebra binară, abateri standard, criptografia clasică şi coduri folosite în lumea antică şi…

„Stai aşa! Felinarul singuratic?”

Dumnezeule mare!

Ramsay deschise ochii şi găsi lucrul de care se temuse cel mai mult.

Matricele astronomiei sferice.

De pe buzele lui Ramsay se vărsă un şir întreg de înjurături când panica alungă ultimele vestigii ale somnolenţei din el.

Adormise în biroul lui Lady Scarlet, alinat de cântecul ei de leagăn precum un copil de şapte ani.

Pentru Dumnezeu, niciodată nu făcuse ceva aşa de ridicol. Putea doar să spere că nu dormise prea mult. Că ea nu-i observase gafa.

Mâna lui Ramsay se mişcă. Pătura se agăţă din nou de încheieturile lui aspre. Închise ochii strâns, cuprins de… ruşine? Umilinţă? Ceva foarte asemănător.

Cecelia Teague intrase peste el adormit în scaunul lui cu un pahar de whisky lângă cot precum un ticălos inutil uriaş şi – dulce cum era de presupus că este – îl lăsase să se odihnească.

Dar nu înainte să-l învelească şi cu o nenorocită de pătură.

Această imagine făcu să i se taie respiraţia în gât. Cecelia aplecată peste el, învelindu-l cu pătura moale peste corpul slăbit. Îl atinsese? Cât de aproape fusese corpul ei, suficient de aproape să o tragă în poala lui?

Oh, dacă l-ar fi trezit. Dacă ar fi făcut vreun fel de zgomot, să trântească vreo carte sau două şi să-i scutească pe amândoi de situaţia foarte jenantă.

Cu acest gând tulburător se ridică şi dădu pătura jos de pe piept, trecându-şi mâna prin păr pentru a-şi aranja şuviţele.

Abia când sunetul ritmic încetă îşi dădu seama ce era.

Un creion.

— Te-ai trezit.

Inima lui Ramsay i se zbătu în piept. Întoarse ţeapăn capul pe umeri, nedorindu-şi să vadă ce era sigur că se afla la biroul din spatele lui.

Sau mai degrabă, pe *cine.*

Vocea aceea răguşită. Oscilaţia joasă printre care se întrepătrundeau tonuri aşa de senzuale, încât cu greu se armoniza cu dulceaţa liniştitoare a vocii melodioase.

Pe toţi sfinţii, dar vocea ei avea un efect incredibil asupra lui. Îi întărea sexul şi îi înmuia inima. Îi slăbea voinţa şi zidurile şi se strecura prin crăpăturile fortificaţiilor lui.

Dacă sunetul vocii ei era periculos, imaginea Ceceliei era pierzania lui.

Lumina felinarului îi oferea o aură angelică deseori reprezentată în picturile cu sfinţi catolici. Ar fi putut să fie o muză prerafaelită.

Ochii ei erau aşa de mari şi plini de lumină, chiar şi fără ochelari. Obrajii îi erau rotunzi, de culoarea fildeşului şi a piersicii. Bărbia avea o gropiţă. Şi părul – buclele acelea superbe – scăpa dintr-o coadă împletită lejer şi în grabă peste umăr, fiind mai lung decât era la modă.

Părea mai mult un heruvim, cu excepţia halatului ei dintr-o mătase albastră care îi transforma toate formele generoase într-un păcat întunecat. Dantela de la cămaşa ei de noapte cu guler înalt ascundea orice urmă de carne, dar ştia că era o cămaşă de noapte de vară, subţire şi fină.

Dacă ar fi tras de cordon ar fi văzut prin ea în lumina felinarului.

Gura lui Ramsay se uscă.

Cecelia scoase în acelaşi timp un sunet nervos din gât, după care făcu un gest către bufet cu instrumentul de scris.

— Acolo sunt cafea şi biscuiţi. Croasanţi, dacă preferi. Bucătăreasa mea lipseşte, aşa că, dacă vrei ceva mai consistent, pot să-ţi recomand o cafenea în apropiere cu un mic dejun excele…

— Nu-i nevoie.

Ridică mâna, blestemând toţi zeii iubirii la care se putea gândi. Avea aproape 40 de ani, pentru Dumnezeu.

Putea măcar o dată să nu aibă o erecţie nedorită în prezenţa acestei femei? Se foi inconfortabil în scaun, recunoscător că ea nu-i putea vedea poala din unghiul ei de la birou.

Nu că s-ar fi uitat. Revenise la carnetul peste care stătuse aplecată, luând notiţe rapid pe o foaie de hârtie.

Abia atunci observă Ramsay urmele oboselii pe trăsăturile ei încordate, chiar în imens de flatanta lumină aurie. Era mai mult palidă decât de culoarea piersicii. Gura ei plină era strânsă într-o linie, pe pielea delicată de sub ochi avea cearcăne. Ochii îi erau concentraţi şi un pic aprinşi.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti, o certă el blând.

Ea nu ridică privirea.

— Îmi cer scuze că te-am lăsat să aştepţi aşa de mult, mi-a fost dificil să o culc pe Phoebe.

Un junghi ascuţit şi puternic îl fulgeră cu gândul la fetiţă. Braţele ei micuţe şi privirea ei mare cu ochii ei căprui.

— Înţeleg perfect, zise el. Cum se simte?

— În viaţă, mulţumită ţie. Cecelia privi spre uşa închisă a biroului ei, de parcă putea să vadă prin pereţi ce făcea copilul. Rezistentă, continuă ea, cu o sprânceană ridicată de parcă asta o surprindea. Pare aşa de delicată, dar observ că eu şi ea suntem mai asemănătoare decât mi-am dat seama. Cu cât are mai multe informaţii, cu atât îi este mai uşor să înţeleagă. Acestea fiind spuse, nu ştiu exact ce sau câtă informaţie se cuvine să primească un copil de şapte ani.

— Este o fetiţă norocoasă, murmură Ramsay fără să vrea.

— Norocoasă cum? oftă ea, apăsându-şi degetele pe ochii obosiţi, în mai puţin de o săptămână a fost martoră la o explozie fatală şi la împuşcături. Este o minune că nu-i total traumatizată.

Era o minune că amândouă nu erau. Majoritatea femeilor aflate în situaţia Ceceliei s-ar fi manifestat prin nişte crize de isterie până acum. Ramsay voia să creadă că

nodul din piept era respect, dar acolo mai era adunat şi altceva. Îngrijorare, admiraţie, precauţie, protecţie, posesiune?

— E norocoasă că eşti o mamă bună pentru ea, zise el jalnic.

Privirea ei se îndreptă spre el şi apoi se mută repede. Genele ei arămii coborâră peste obraji în timp ce se prefăcea că studiază lucrarea de pe birou.

— Asta rămâne de văzut, murmură ea.

O încântase. Ramsay se bucură să-i vadă culoarea revenind.

— N-ai dormit, observă el.

Ea clătină din cap, bătând cu creionul în birou.

— Nu voi dormi. Nu pot. Nu până când nu-mi dau seama ce a făcut Henrietta. Nu până când cei pe care îi iubesc nu sunt în siguranţă.

Vinovăţia alunecă în jos pe spatele lui Ramsay. Fusese aşa de orbit de duşmănie, de ceea ce el considerase a fi minciuni, încât îi scăpase adevărul. Un adevăr care pe ea ar fi putut să o coste viaţa.

Deschise gura să-i dezvăluie ceea ce ştia când ea puse creionul între paginile cărţii şi se ridică, obligându-l să facă acelaşi lucru. Îşi închise haina la nasturi, sperând ca ea să nu coboare privirea.

— S-ar putea ca mai devreme să fi fost necuvenit de brutal, recunoscu el.

Ea clătină din cap.

— Eu aş zice că ai fost curajos. Mă tem că brutalitatea a fost ceva necesar împotriva acelor oameni.

— Nu. Se luptă cu o pornire foarte infantilă de a se foi. Nu, mă refer la tine. La lucrurile pe care le-am zis ultima dată când ne-am întâlnit…

— Oh! Clipi privindu-l, de parcă o uimise de-a dreptul. Bănuiesc că, dacă n-ai fi fost aşa de vigilent faţă de mine, noaptea asta ar fi fost ultima pentru mine. Ea veni mai aproape. Acel bărbat care… care ar fi… A demonstrat că aveai dreptate, nu-i aşa? Henrietta trebuie să fi fost implicată în ceva de neimaginat pentru a aduna asemenea

duşmani. Închise ochii pentru o secundă. Dacă este să fiu onestă, te-am iertat în clipa în care te-am văzut pe alee. Dar, desigur că scuzele tale sunt formal acceptate.

— Eu… nu mi-am cerut scuze.

Sau îşi ceruse?

Un zâmbet moale îi înălţă colţurile buzelor.

— Pari să încerci, sau mă înşel?

— Da. Nu. Ramsay se întoarse, uimit că nu avea loc să avanseze sau să se retragă. Doamne, vreau să zic, *încerc* să-mi cer scuze, doar că eu… niciodată…

Se opri. Cum făceai lucrurile astea?

— Vrei să cred că n-ai făcut niciodată nimic pentru care să fii iertat? Vocea din spatele lui nu era batjocoritoare neapărat, dar zăpăceala lui părea să trezească o notă blândă de amuzament. N-ai greşit niciodată?

Greşise, dar nu erau greşeli pe care să le recunoască aşa deschis.

— N-am zis asta, interveni el, întorcându-se cu faţa spre ea. Încerc să evit oamenii, cu excepţia momentelor când muncesc ca Lord prim-judecător şi atunci, nu contează dacă jignesc. Mai mult, nu-mi permit luxul să greşesc, darămite să-mi mai cer şi scuze.

Ea îl analiză cu o precizie cinică pentru o clipă, apoi declară:

— Trebuie să fii foarte singur.

El tresări de parcă fusese lovit.

— Trebuie?

— Nu eşti?

Nu credea că era.

Singurătatea era abandon. Să fii singur însemna să fii uitat. Însemna să nu auzi vocea unui alt om luni bune. Ani. Să fii singur însemna să nu existe nimeni căruia să-i pese dacă erai viu sau mort.

Mai fusese singur înainte. Acum cum era?

Era unul dintre cei câţiva bărbaţi care deţinuseră poziţia lui în lume. Avea să fie trecut în cărţile de istorie şi legile scrise de el vor guverna întreaga Mare Britanie. Petrecea zile întregi în compania celor mai importanţi şi

puternici oameni. Cum putea un astfel de om să fie singur?

Cum putea să se simtă aşa de gol şi pustiu?

— Ai fost soldat, se aventură Cecelia, salvându-l de la a-i răspunde la întrebarea precedentă. Din întâmplare, ai lucrat cumva cu coduri?

El clătină din cap.

— Armata pentru mine a reprezentat mai mult marşuri obositoare pe teren neiertător, întrerupte de episoade de vărsări frenetice de sânge.

— Ce îngrozitor, murmură ea.

Îşi dorea să poată fi de acord. Mare parte din acea perioadă fusese groaznică. Dar, când fusese tânăr, fusese aşa de furios, aşa de foc şi pară, încât savurase violenţa animalică. Înregimentarea. Faptul că aparţinea undeva. De ceva mai mare decât el. Numele lui era afişat pe o listă cu un rang care îi spunea locul său şi importanţa sa. Îi oferea obiective, aspiraţii. Medalii şi onoare.

— Armata. Ea ridică un deget cu un nerostit *aha. Acolo* trebuie să fi văzut ce-i mai rău din oameni.

— Clar nu, răspunse el. Oamenii sunt mereu mai mult decât pregătiţi să-şi arate ce-i mai rău în firea lor. Mi se pare că doar caută scuze. Pentru o funie cu care să se spânzure.

— Nu tu. Ridică privirea la el cu ceva asemănător înţelegerii. Şi nu eu, în ciuda a ceea ce ai putea să crezi.

De data asta, Ramsay fu cel care îşi feri privirea.

— Mă tem, domnişoară Teague, că ai văzut partea cea mai rea din mine.

Ea îi oferi o amânare de la observaţia ei ascuţită, aplecându-se pentru a ridica de pe birou un jurnal legat în piele scumpă.

Ramsay înaintă cu grijă, conştient de cât de mică devenise încăperea acum că amândoi erau în picioare. Cât de aproape era ea. Cât de uşor ea ar fi descheiată. Dezbrăcată.

Desfăcută.

Acum nu se simţea singur. Îi era foame. Era nervos. Simţea o nevoie. Era excitat. Hainele păreau să-l zgârie şi

să-l încorseteze. Obosise să vorbească. Obosise de la întrebările ei care dezvăluiau prea mult din el pentru ea.

Era aşa de al naibii de obosit.

Dacă ar exista un loc moale în care să se piardă.

Mâna lui se întinse spre ea prin proprie voinţă. Dintr-odată ea părea răspunsul la orice.

În acelaşi timp ea era un semn de întrebare uriaş.

— Mătuşa Henrietta mi-a lăsat asta la moartea ei. Cecelia îi puse în mâna care se întinsese spre ea carnetul deschis, întrerupând…

Dumnezeu ştia ce fusese pe punctul să facă.

— Este un soi de codex, continuă ea, fără să-şi dea seama de starea lui. Cu duşmanii ei, cu faptele ei abjecte şi cred că secretele ei se află aici, dar momentan nu am fost în stare să le dau de cap, deşi am găsit cartea asta despre descifrarea codurilor cunoscute. Se pare că mi-a lăsat indicii cumva, doar că am nevoie de timp să-mi dau seama care sunt.

Ramsay făcu tot posibilul să se adune. Să pună stop valului de dorinţă şi să-şi concentreze gândurile împrăştiate pe misiunea actuală.

Dumnezeule, dar ce-l întorcea pe dos. Parfumul ei. Forma ei. Vocea ei. Era o delicatesă, nu, un festin pentru simţurile lui şi simţurile care momentan nu erau ocupate cu ea urlau să fie.

Dacă ar putea să o atingă.

Să o guste.

Frunzări neatent prin carnet. Simbolurile şi formulele de acolo ar fi putut la fel de bine să fi fost scrise cu hieroglife.

— Crezi că… poţi descifra asta?

Dacă da, era un geniu. Ea încuviinţă din cap.

— Sunt mai hotărâtă ca niciodată să înţeleg ce punea Henrietta la cale. Doar că am nevoie de timp.

Degetele lui încremeniră pe pagini în timp ce se pregătea să-i dezvăluie ce descoperise.

— S-ar putea să nu avem timp, zise el plin de regret. Duşmanii tăi ştiu la fel de bine ca mine că tu eşti Cecelia

Teague şi nu Hortense Thistledown. Ştiu unde locuieşti acum.

Ea îşi ronţăia buza, cu o mână în şold în timp ce se gândea la asta.

— Da, şi cine poate şti cine sunt *ei?*

Ramsay făcu o grimasă. Dorindu-şi tare mult să nu fie nevoit să-i spună *ce* urma.

— Acei bărbaţi pe care i-am omorât astăzi... *eu* îi cunoşteam. I-am angajat în trecut.

Ea se micşoră, agăţându-se de halat şi cămaşă.

— Angajat? Doar nu ca să...

— Cel pe care l-am împuşcat pe stradă l-am angajat să te supravegheze pe timpul zilei cât eu eram ocupat în altă parte. Am crezut că-i de încredere. Era deseori angajat de alţi oameni ai legii, inclusiv de superiorul meu Lordul Cancelar.

— Nu.

Cecelia îşi acoperi gura cu mâna.

— Da, confirmă el în timp ce pe fruntea ei apăru o expresie de groază şi neîncredere. Am auzit ce ţi-au spus acei oameni, continuă el. Aveau de gând să-ţi ia fetiţa, să o înlocuiască pe cea pe care o pierduseră. Cred că se refereau la Katerina Milovic. Flutură carnetul. Au cerut acest carnet şi, dacă aici este ceva ce-i incriminează atât pe mătuşa ta, cât şi pe Lordul Cancelar, trebuie să aflu ca să-l strivesc.

Cecelia păru că-şi revine şi veni spre el întinzând mâna spre jurnal.

— Va trebui să te gândeşti foarte bine la asta, milord. Ce se află în acest carnet s-ar putea să ajungă la vârful piramidei. Chiar deasupra capului lui Redmayne, mă înţelegi? Am văzut un membru al *familiei regale* plecând din stabilimentul Henriettei chiar înainte de explozie. Şi, de asemenea, pe contele Armediano.

— Armediano? mârâi el. Şobolanul ăla nenorocit ar putea cu siguranţă să aibă ceva de-a face cu asta.

Se gândi sumbru la degetele lui Armediano pe carnea albă şi moale a braţului ei.

— Aceste revelaţii ar putea fi periculoase pentru amândoi. Îi prinse mâna liberă între palmele ei, implorându-l să o asculte. Dacă bomba aceea a fost conectată la un cronometru, oricine din lumea asta ar fi putut să o planteze. Înregistrările Henriettei au fost distruse toate, cu excepţia acestui carnet, şi eu nu mă aflam la Henrietta în acea dimineaţă ca să văd cine a mai fost în vizită.

— De ce nu?

Ea îşi feri privirea vinovată.

— N-am dormit în noaptea precedentă.

— Simt că nu eşti mare amatoare de somn.

Degetul lui mare alunecă peste degetele ei.

— De obicei sunt, îl contrazise ea. Asta a fost vina ta în ambele ocazii.

Vina lui? Se gândi la asta. Dimineaţa cu bomba fusese chiar după dineul de la Redmayne.

În ochii ei sclipi o amintire carnală şi îi coloră obrajii palizi cu o nuanţă mai închisă, vinovată. Dintr-odată el îşi dădu seama exact de ce ea nu dormise. Pentru că stătuse trează gândindu-se la sărutul lor.

La fel ca el.

— Ramsay.

Numele lui pe buzele ei îi opri inima şi îi încordă muşchii. Deveni o statuie, fiecare moleculă de marmură din el aşteptând dalta următoarelor ei cuvinte.

— Am nevoie să crezi că nu sunt nicio infractoare, nicio târfă. Am nevoie să crezi că sunt implicată în acest mister catastrofal împotriva voinţei mele şi a principiilor mele şi că sunt la fel de decisă ca şi tine să fac ceea ce este corect. Chiar dacă poate nu suntem de acord cu ce înseamnă asta. Am nevoie de un aliat, nu de un duşman. Am destui din ăştia şi îţi *promit* că nu am făcut nimic să-i merit.

Onestitatea intensă ce se reflecta de pe chipul ei în formă de inimă ameninţa să topească centrul din oţel rece din el într-o forjă feminină.

Se luptă cu valul incandescent de căldură ce creştea. Nu-şi permitea s-o lase să-l modeleze şi să-l contureze după

cum voia ea.

Nu putea – nu va lăsa – să fie unul dintre bărbaţii care fără îndoială căzdeau în genunchi în faţa ei, aşteptând să fie uns drept cavalerul ei în armură strălucitoare.

— Spune-mi că mă crezi, pledă ea, cu ochii blânzi, adunând pe gene mici giuvaiere de umezeală. Că mă crezi că sunt nevinovată.

Aducându-şi aminte de el însuşi, Ramsay îşi retrase mâna din ale ei. Credea că nu ea făcuse rost de fetele dispărute. Dar dincolo de asta, credea că ea îl putea prosti cu uşurinţă. Pe el sau pe un duşman. Unul dintre dependenţii aceia cu ochi goi care bântuiau vizuinile cu opium unde îşi cerşeau porţia. Credea că erau implicaţi în aceeaşi conspiraţie periculoasă şi că avea nevoie de informaţiile din carnetul Henriettei la fel de mult ca ea.

— Cred că trebuie să te duc undeva în siguranţă, zise el într-un final, dându-i înapoi carnetul. Te voi duce undeva unde este puţin probabil ca ei să te găsească. Îţi voi oferi timpul de care ai nevoie. Acum îmbracă-te şi împachetează.

Toată speranţa de pe trăsăturile ei dispăru.

— Dar angajaţii mei. Şcoala. Trebuie să fac aranjamente…

— Le vom face înainte să plecăm din oraş.

Corpul ei îmbrăcat în mătase îi bloca drumul spre uşă, aşa că dădu înapoi şi ocoli prin jurul scaunului pe care dormise pentru a evita orice contact fizic periculos.

Avea să ajungă la clanţă înainte ca ea să-l oprească cu simpla greutate a mâinii ei pe încheietura lui. Ceva în atingerea ei îl încătuşa, amintindu-i că nu toate cătuşele erau din fier.

Unele puteau fi din catifea.

— Cum rămâne cu Jean-Yves şi Phoebe? se agită ea.

— Îi luăm şi pe ei, desigur.

Prinse clanţa cu palma.

— Îi luăm? Îi luăm unde?

Ramsay nu mai putea să suporte. Nici parfumul ei, nici forma corpului ei în afurisitul ăla de halat. Avea de făcut aranjamente şi de construit fortificaţii dacă voia ca

asta să funcţioneze.

Îi dădu mâna la o parte şi deschise uşa, reuşind să se strecoare pe lângă ea fără ca trupurile lor să se atingă.

— În Scoţia, aruncă el peste umărul ce se retrăgea. Unde altundeva?

Capitolul 11

Cecelia tresări când foiala ei produse un protest sonor de la taburetul ce-l ocupa lângă patul în care Jean-Yves sforăia uşor.

Spre uşurarea ei, el rămase adormit.

Bietul om fusese sumbru, dar îndurase întreaga călătorie cu trenul de la Londra la Dalkeith, un minunat orăşel din Midlothian, la sud de Edinburgh. Drumul accidentat cu trăsura prin lande până la cabană fusese însă o cu totul altă poveste şi fusese nevoită să-i dubleze doza de opium pentru a face întregul calvar tolerabil pentru toată lumea implicată.

Când Cecelia îl întrebase pe Ramsay despre destinaţia lor, el îi dăduse un răspuns deranjant de sec.

— Vă duc la Elphinstone Croft.

— Ce este Elphinstone Croft? întrebase ea.

— Un loc unde nimeni nu se va gândi să vă caute.

O notă ciudată din vocea lui o făcuse să simtă ceva mohorât în interior, şi Cecelia nu mai insistase.

Elphinstone Croft îi amintea de un paradis pierdut. Sau poate doar de unul neglijat. Căsuţa albă era ascunsă într-un pâlc de copaci mult prea mic pentru a pretinde titlul de pădure, de-a lungul râului Esk. Gardul vechi şi pereţii erau năpădiţi de iederă, o grămadă de trandafiri cu spini, muri şi flori de câmp, de parcă gradina încerca să devoreze clădirea din mijlocul ei şi terminase cam jumătate din masă.

Ramsay fu nevoit să smulgă viţele şi alte plante de la intrare şi să-şi folosească greutatea considerabilă asupra

uşii din stejar înainte ca aceasta să cedeze.

Când ea îl privi întrebătoare, el îi explică:

— N-am mai venit în vizită de câţiva ani.

Jean-Yves se lăsă recunoscător în primul pat găsit de Ramsay. Apoi se decise că Cecelia putea să stea de veghe la micul birou de lângă patul lui Jean-Yves şi să lucreze la coduri pentru restul zilei cât era lumină.

Ramsay se oferi să o ţină ocupată pe Phoebe cu el cât descărcau mâncarea şi proviziile din trăsura pe care o închiriaseră la Dalkeith. Apoi se vor apuca să aerisească câteva camere şi să dezvelească mobilierul spartan.

Vocea groasă a lui Ramsay era în contrast cu exuberanţa piţigăiată a lui Phoebe şi deveni un zgomot distant plăcut.

Cecelia se bucura că fata nu părea să fie deranjată de umezeala abandonată a unei simple ferme. Phoebe primise ideea expediţiei cum ar fi primit Francesca o aventură sau Alexandra vreun sit arheologic local mai puţin decât luxos. Avea păpuşile cu ea, Frances Bacon şi Fanny de Beaufort, şi nici că ar fi putut să fie mai fericită că scăpa dintre zidurile casei de unde rareori avusese permisiunea să iasă şi să se aventureze dincolo de micul colţ al oraşului care fusese întreaga lume pentru ea până acum.

Oricât era Cecelia de fermecată de atracţia de poveste a căsuţei, trebuia să recunoască faptul că nu era ce-şi imaginase când Ramsay îi informase că destinaţia lor era casa lui din copilărie în zona de câmpie a Scoţiei.

Simţea o oarecare ruşine pentru că crezuse că fratele mai mare al unui duce puternic avea origini mai înalte ca ea. N-ar fi putut să fie mai diferit. Chiar şi umila casă parohială a reverendului Teague se lăuda cu două dormitoare, pe lângă pivniţă, şi ei se bucuraseră de patronajul unor enoriaşi bogaţi care îi hrăniseră şi îmbrăcaseră.

Din câte îşi dădea ea seama, ea şi Jean-Yves ocupau momentan singurul dormitor de la Elphinstone Croft. Deasupra se afla o mică mansardă pe care Phoebe o pretinsese imediat.

Cecelia îşi înşirase volumele de coduri şi referinţe sub fereastra deschisă şi căzuse repede pradă curiozităţii ei, atrasă în lumea criptologiei greceşti şi etrusce.

În scurt timp, creionul îi căzu dintre degetele ce dintr-odată îi înţepeniseră din cauza frigului puternic. Duse mâna îngheţată pe ceafa ce o durea, masându-şi muşchii încordaţi şi clipind în jurul dormitorului.

Când se lăsase noaptea? Ramsay lăsase lumânarea aia pe biroul ei?

Oh vai, iar o făcuse. Alexandra o tachina mereu în legătură cu predilecţia ei la universitate. „Hipnotizată de matematică”, zicea ea.

Întreaga lume dispărea, înceta să existe ore întregi până când ea putea rezolva o problemă deosebit de grea.

Doar că… de data asta nu rezolvase nimic. Singurul ei progres notabil era lista alarmant de lungă de coduri şi cifruri de care ştia că *nu erau* aplicabile codexului ei.

Cecelia inspiră obosită… şi descoperi un altfel de miracol.

Sau, mai degrabă, o aromă miraculoasă. Amestecul distinct de usturoi, ceapă şi carne suculent gătită, subliniat de… Mai mirosi o dată. Ăla era cimbru?

Stomacul ei scoase un sunet grosolan şi destul de insistent, ceea ce o determină să se aventureze afară din dormitorul de mărimea unei debarale. Se întoarse pentru a închide uşa în urma ei cât putea de încet, deşi probabil că ar fi fost nevoie de o întreagă simfonie cântată de cimpoaie dezacordate ca să-l trezească pe Jean-Yves acum.

Când intră în camera principală fu nevoită să-şi dea jos ochelarii, să-i şteargă cu batista şi să-i pună la loc pe nas pentru a înregistra transformarea substanţială prin care trecuse căsuţa.

Când sosise ea fusese un cimitir de mobilier acoperit cu cearşafuri şi ferestre murdare. După folosirea materialelor după care Ramsay trimisese dinainte în oraş, micile ferestre erau acum curate. Masa negeluită din lemn, de care se temuse anterior că va străpunge cu câteva aşchii pe oricine s-ar fi apropiat, era acum acoperită de o

pânză curată albastră.

În colţ se afla un balansoar, de parcă fusese pedepsit, şi o canapea veche, dar solidă se afla în faţa unui şemineu modest. Unelte şi diverse obiecte erau aranjate cu grijă lângă uşă, în vreme ce câteva erau împrăştiate în colţul care părea să funcţioneze ca bucătărie dotată cu o pompă de apă care era alimentată probabil dintr-un puţ vechi.

Cecelia fu complet vrăjită de întreaga încăpere. Ai fi putut să crezi că pitici din poveste locuiseră cândva aici. Sau poate vrăjitoare.

Un ceaun chiar fierbea deasupra focului din vatra de piatră, deşi nu-şi putea imagina o fiertură care să miroasă mai bine.

Un scoţian mare şi ursuz aplecat deasupra vetrei cioplea dintr-un băţ lung subţire cu un cuţit destul de mare să rivalizeze cu cel kukri pe care Alexandra îl adusese din India subcontinentală.

Ceceliei i se tăie respiraţia şi picioarele îi încremeniră pe podea. Lumina focului îi poleia părul cu toate nuanţele elegante posibile de metale. Arămiul şi bronzul se mişcau precum nisipul sub soarele deşertului pe şuviţele mai scurte din apropierea gâtului lui şi deasupra urechilor. O şuviţă aurie cădea peste fruntea încruntată de concentrare şi chiar fire argintii îi presărau părul des de la tâmple.

Cu coatele sprijinite pe genunchii înalţi lângă vatra joasă, Ramsay părea că stă pe vine mai degrabă decât aşezat, în timp ce lucra atent. Poziţia i se păru Ceceliei şi indecentă, şi curioasă.

Rămăsese doar într-o cămaşă şi o pereche de pantaloni cafenii ce se întindeau peste coapsele încordate de la susţinerea greutăţii şi desfăcute pentru a-şi putea ţine ce lucra între ele. Mânecile fuseseră suflecate până la coate, dezvăluind muşchii antebraţelor acoperite cu un păr auriu.

Cecelia privea cum mâinile lui mari făceau mişcări abile şi iuţi pentru a da formă băţului şi a-l descoji.

Maxilarul lui, care de obicei era pătrăţos şi încăpăţânat, era acum relaxat pentru că atenţia îi era

suficient de absorbită de munca sa cât să-i înmoaie buzele. Era uşor să uiţi că acea gură dură putea să fie plină, pentru că deseori o avea încordată şi încruntată.

Singura dată când îi mai văzuse buzele aşa fusese în noaptea în care el o sărutase. Noaptea aceea părea aşa de îndepărtată şi cu toate astea ea şi-o amintea detaliată ca şi cum ar fi fost ieri. Pentru că se gândea la sărutul lor de fiecare dată când se întindea ca să se culce.

El se gândea?

Lângă el, se afla o grămadă de lemne de foc care părea să aibă vreo zece ani şi aştepta să fie jertfită.

Dintr-odată putu simţi legătura. Trase de gulerul înalt al rochiei ei gri-închis de călătorie când simţi că-i arde pielea.

— Unde e Phoebe? întrebă ea în loc să salute.

Ochii lui argintii avizi îi găsiră pe ai ei, şi ea îi zâmbi cu un zâmbet ce spera să fie nonşalant.

Ramsay arătă cu bărbia spre scara ce ducea spre trapa închisă a mansardei, aflată deasupra uşii de la intrare.

— S-a prăbuşit în pat cu ore în urmă.

— Oh.

Cecelia îşi urmă apetitul, înaintând în cameră. Duse mâinile la spate în timp ce privea în jur, lăsându-şi privirea să coboare pe orice mai puţin pe bărbatul care momentan făcea ravagii cu simţurile ei.

— Ai găsit ceva în carte? întrebă el.

— Nu. Descoperi că propria gură era încruntată de nemulţumire, în ritmul ăsta mi-ar putea lua zile. O săptămână. Poate şi mai mult. Dar cred că mă apropii.

Lista de coduri care *nu erau* bune creştea cu siguranţă cu fiecare moment şi se hotărâse să considere în mod optimist că făcea progrese prin procesul de eliminare.

El se ridică, abandonând băţul, dar nu şi cuţitul, şi luă de pe raft un castron cioplit dur.

— Ia-ţi cât timp ai nevoie, zise el fără să se uite la ea în timp ce lua cu polonicul din tocana frumos mirositoare ce fierbea pe foc şi punea în castron. Voi avea grijă de tine

până atunci.

„Voi avea grijă de tine.” Cecelia încercă să se gândească la ultima dată când cineva îi spusese asta.

— Eşti foarte bun. Foarte generos.

— Ştim amândoi că nu-i adevărat. Ramsay duse castronul la masă şi arătă spre scaunul şubred cu cuţitul. Stai jos! Mănâncă!

Ea se aşeză şi ridică lingura, băgând-o în tocana ţărănească cu o mişcare delicată, în timp ce Ramsay se retrase de partea cealaltă a canapelei pentru a-şi ocupa locul lângă vatră.

— Ar fi mai mult, dar fata ta a mâncat porţia ei, mare parte din a lui Jean-Yves şi jumătate din a mea. Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Este aşa de mică, nu ştiu unde a băgat toată mâncarea aia.

Cecelia zâmbi cu un ataşament crescând.

— Bănuiesc că avem acelaşi apetit sănătos.

Chicoti morocănos şi luă o pană dintr-un coş de lângă el în care se aflau multe.

— Obişnuiam să mănânc aşa la vârsta ei şi am rămas slăbănog până când… Lăsă fraza să moară, apoi păru că vrea să spună ceva înainte să se răzgândească. Până când am crescut.

Duse cuţitul la pană şi începu să o modeleze cu mişcări delicate.

Pe Cecelia o rodea conştientizarea unei stânjeneli ciudate şi politicoase care se născuse între ei din seara precedentă. El evitase contactul aproape total cu ea în tren, oferindu-i în schimb lui Phoebe cea mai răbdătoare şi excelentă companie, în vreme ce Cecelia avea grijă de Jean-Yves.

La început ea îşi făcuse griji că noua veneraţie pentru eroul uriaş scoţian al lui Phoebe îl va enerva. Dar el îi tolerase întrebările interminabile cu răbdare şi cu o bună dispoziţie despre care Cecelia nu ştiuse că Ramsay le poseda.

Aproape că-şi dorise ca el să fie un căpcăun. Chiar nu avea nevoie de mai multe motive pentru care să-l dorească

– ăăă – să-l placă acum. Nu cât totul era aşa haotic. Aşa de îngrozitor.

Pentru că în preajma lui descoperea că era mai puţin independentă decât fusese vreodată.

Hotărî că un bărbat aşa de mare şi de puternic avea un anumit magnetism. Asta trebuie să fi fost întreaga ei problemă. Că el radia un soi de atmosferă gravitaţională sau atracţie magnetică cu care o atrăgea fără să vrea pe orbita lui. Impulsul de a pune pe umerii lui poverile ei devenise copleşitor. Dacă nu era atentă va ajunge să se bazeze pe el. Va ceda impulsului de a juca rolul domniţei pentru cavalerul în armură strălucitoare.

„Voi avea grijă de tine.”

În general, era treaba ei să aibă grijă, o vocaţie căreia i se devotase din toată inima. Desigur, Haimanalele Roşii şi Jean-Yves îi erau dedicaţi trup şi suflet. Nu-şi dorise niciodată iubire.

Dar exista o diferenţă între a-i păsa cuiva de tine şi cineva să aibă grijă de tine. Nici măcar nu se gândise la diferenţă până atunci.

Pierdută în asemenea gânduri, sufla peste tocana aromată, aşteptând să se răcească.

— Tu ai gătit asta singur? se minună ea.

Ramsay ridică un umăr fără să o privească.

— Unde ai învăţat să găteşti? îl întrebă.

— Aici.

Împărţi pana în două pe mijloc cu o mişcare abilă şi apoi ridică băţul.

Pentru că epuizase subiectul de conversaţie, ea încercă să ia o îmbucătură.

Carnea roşie, gustoasă şi aşa de bine gătită că aproape nu fu nevoită să o mestece, se topise într-o fiertură gustoasă cu un amestec perfect de legume şi orz.

Cecelia închise ochii pentru a oferi suspinului ei de apreciere dramatismul adecvat.

Când îi redeschise, Ramsay încremenise la jumătatea mişcării, cu degetele albe pe mânerul cuţitului, holbându-se la ea, fără să clipească.

— Cine te-a învăţat să găteşti merită toate laudele. Mai luă o lingură cu poftă din tocana delicioasă. Complimentele mele bucătarului!

El mormăi un sunet care ar fi putut să fie ori o apreciere, ori indiferenţă, apoi reveni la munca lui.

Cecelia îl studie în timp ce mânca cu câtă poftă îi permiteau manierele. Niciodată nu păruse aşa de preocupat. Niciodată nu stătuse tăcut atât de mult, cel puţin nu în prezenţa ei.

Bine, era prima dată când erau singuri, iar el nici nu o săruta, nici nu o blestema.

Din cine ştie ce motiv, ea îşi dorea cu ardoare ca el să fi făcut unul din cele două lucruri. Orice în afară de această tăcere mohorâtă, distantă.

Cecelia nu părea să-şi poată lua ochii de la ceea ce făcea el. Muşchii şi tendoanele antebraţelor lui se flexau şi se mişcau cu mişcările lui elaborate. Mişcările erau rapide şi sigure, de parcă mai făcuse asta de mii şi mii de ori.

La o îmbucătură deosebit de delicioasă, Cecelia îşi dădu seama că el făcea săgeţi. Fabrica săgeţi. Ce hobby ciudat! Ciudat şi… frumos într-un fel oarecum masculin.

Cecelia îşi dăduse seama că deseori se întreba ce făcea Ramsay în timpul lui liber, fiind un bărbat fără vicii.

Acum ştia.

Captivată, îşi dorea să ştie mai mult. Să înveţe totul. Aici îşi clădise corpul care îl avea, hoinărind pe meleagurile scoţiene? O adusese aici doar ca să o ignore? După el ei erau încă în dezacord?

Se gândi la toate astea până când termină mâncarea din castron. După ce i se potoli foamea, nu mai putea tolera tăcerea lui – indiferenţa lui.

— Ai o casă minunată aici, se aventură ea.

El pufni ceva similar cu râsul, dacă nu ar fi conţinut atâta dispreţ.

— Nu trebuie să fii amabilă, vorbi el spre săgeată.

Răspunsul lui o deranjă.

— Nu sunt amabilă. Îmi place liniştea simplă şi prefer casele primitoare în loc de cele grandioase. Descopăr că-s

dornică să explorez ţinutul.

Asta îl făcu să ridice privirea repede.

— Să nu te duci în pădure sau să nu te aventurezi în lande fără mine. Sunt în mare parte smârcuri întrerupte de bucăţi de mlaştină şi nu vreau să te pierzi. Sau mai rău.

— Nu o voi face, promise ea.

Nu-i spuse că terenul nu i se păruse deosebit de mlăştinos. Nici nu menţionă că observase mai multă agricultură şi terenuri de păşuni decât smârcuri.

Bănuia că era mai bine dacă rămânea în casă. Uşura teribil de mult munca lui de a o ţine în siguranţă şi ascunsă. Dar, dacă era blocată aici cu atitudinea lui prezentă, ar putea să înnebunească.

Poate că ar putea măcar să o ducă pe Phoebe pe afară şi să-i permită să se scalde lângă micul dig ce-l văzuse pe râu.

Oare Ramsay înotase în lac când era băiat? se întrebă ea. Cum fusese copilăria lui? Cu siguranţă nu fără griji şi fericită, pentru că ar fi fost altfel de om.

El se ridică iute, trezind-o din reveria ei.

— Ai terminat? întrebă el, arătând spre castronul ei gol.

— Oh. Da.

Ea vru să se ridice, dar el îi luă castronul din faţă şi-l duse la găleata de sub pompa de apă.

— A fost minunat, mulţumesc. Lasă-mă să te ajut să speli, se oferi ea. Măcar atât pot face.

— Nu. El abandonă vasele murdare şi se îndreptă spre cuferele şi cutiile cu provizii aranjate frumos lângă uşă. Nu până după desert.

Ea ridică imediat privirea.

— Desert, ai zis?

Cecelia făcu tot posibilul să nu admire priveliştea spatelui încordat al lui Ramsay aplecat pentru a cotrobăi printr-una din cutiile mai mici. Scoase o cutiuţă plată legată cu o panglică şi o sticlă de o mărime inconfundabilă.

Cecelia îşi muşcă buza inferioară, aproape murmurând de nerăbdare.

„N-a făcut aşa ceva.”

Cutia ateriză în faţa ei fără prea multe ceremonii.

— Cred că ai spus cândva că nu ai putea rezista fără trufe şi vin.

Zâmbetul de pe faţa ei părea să se fi întins în tot corpul. Dacă ar fi fost un prepelicar ar fi dat din coadă până i-ar fi căzut.

Expresia lui Ramsay se blocă pentru o clipă, devenind precaut de goală.

Cecelia făcu un efort să nu facă vreun gest nepotrivit în exprimarea profundei ei gratitudini, pentru că impulsul să sară în sus şi să-l sărute era aproape copleşitor.

— Şi eu care credeam că tu condamni afinitatea mea pentru asemenea răsfăţ.

El se uită lung la ea, dar ea îl ignoră cât desfăcu cutia.

— N-aş vrea ca exilul tău aici să fie complet demn de dispreţ, zise el ca o explicaţie superficială.

— Ciocolata şi vinul ar putea transforma iadul în rai, declară Cecelia înainte să bage dinţii în desertul negru şi delicios şi să-şi suspine aprobarea, lipindu-l de cerul gurii cu limba. *Trebuie* să încerci una sau poate cinci. Sunt delicioase.

Dopul fu scos din sticlă cu un sunet mai zgomotos decât de obicei, iar ea tresări uşor.

Ruşinată, ridică degetele la buze când râse de propria sperietură, în caz că dinţii îi erau pătaţi de ciocolată.

În loc să-i răspundă la zâmbet, el se încruntă, strângând bine gâtul sticlei.

— Tocmai mi-am dat seama că nu am pahare de vin, nici măcar halbe de bere. Arătă spre rafturile sărăcăcioase şi goale, acum că folosiseră cele câteva castroane şi singura farfurie la cină. Va trebui să bei din sticlă.

— Ce scandalos din partea mea! Cum voi suporta vreodată?

Luă vinul întins de el şi inhală recolta. Mure dulci şi coacăze.

Poate un pic cam tânăr şi nu aerat, dar ce-i păsa?

— În seara asta vom bea ca nişte oameni obişnuiţi

cum am fost născuţi să fim, zise ea, adoptând înadins un accent îngrozitor.

Îl salută pe Ramsay şi apoi duse sticla la gură şi dădu capul pe spate.

Lichidul fin curse în gura ei, tare la început, apoi devenind dulce, amestecându-se cu ciocolata până când un final sec de catifea o făcu să mai vrea. Astupă gura sticlei cu limba pentru a se bucura de aroma primelor înghiţituri înainte de a lăsa al doilea val al minunatului buchet.

Cu apetitul deschis, desprinse gura. Sticla scoase un sunet sonor şi ea îşi lipi degetele de colţul buzei, unde un mic firicel de vin aluneca vampireşte spre bărbie.

Nefiind sigură ce să facă după, îi întinse sticla lui Ramsay.

El nu făcu nicio mişcare pentru a o lua. De fapt, stătea în faţa ei, cu privirea fixată pe locul unde picătura de vin dispăruse în spatele degetelor ei. Trăsăturile lui erau încremenite într-o expresie ce ei i se păru a fi foame.

— Vrei să guşti? întrebă ea, nefiind sigură dacă se referea la sticlă.

— Mă tentezi, femeie.

Mârâitul lui avea o notă acuzatoare.

Îl tenta? Putea încă să facă asta? Un fior o străbătu la acest gând. De ce tentaţia trebuia să fie mereu ceva negativ? Eva îl tentase prima pe Adam şi femeile plătiseră mereu pentru asta. Dar, după textele canonice, dacă ea nu l-ar fi tentat pe Adam cu fructul oprit, umanitatea nu ar fi existat. Şi deci, oare mama Eva îi făcuse lui Adam, şi deci umanităţii, un favor?

— A trebuit să mănânc singură, îl îndemnă ea. Trebuie să beau tot singură?

Pe fruntea lui apărură două riduri distincte de consternare.

— Ţi-am spus deja că…

— Ştiu, ştiu. *Tu nu te răsfeţi.* Ea îl imită îngrozitor, dar fu mulţumită să vadă că fruntea i se netezi când consternarea se transformă în amuzament. Dar, te întreb eu, cine este aici să te judece? Pentru cine trebuie să fii

perfect acum?

Se întoarse pe scaunul ei, făcând un spectacol în a verifica încăperea goală după intruşi, apoi ridică provocator dintr-o sprânceană.

— Cu siguranţă *eu,* Lady Scarlet, regina fărădelegilor şi aşa mai departe, sunt mult sub înălţimea voastră, aşa că vreo câteva înghiţituri de vin nu te vor coborî la statutul meu inferior demn de dispreţ. Rânji şi bălăngăni sticla dintr-o parte în alta în faţa nasului lui. Haide! A fost o zi lungă.

Intenţia ei fusese să-l dezarmeze. Dar tachinarea ei păru să facă mai mult de atât. Nu părea dezarmat, ci înfrânt.

Luă sticla şi se prăbuşi pe scaunul din faţa ei, oftând din greu.

— S-ar putea să nu crezi asta, dar n-am fost mereu aşa de plictisitor.

Puse gura pe aceeaşi margine a sticlei şi luă o înghiţitură lungă şi adâncă.

Neputând să formuleze un răspuns, Cecelia descoperi că era captivată de coama şi tendoanele gâtului lui în timp ce înghiţea. Cum reuşea cineva ca o forţă aşa de impresionantă să o aplice apoi muşchilor gâtului?

Buzele lui zăboviră pe margine mai mult decât ar fi trebuit, de parcă nu terminase savuratul aromei pe care o găsise acolo.

Cecelia fu mai chibzuită cu următoarele guri de vin. Păreau îmbogăţite cu o aromă mai bogată, mai completă.

Gusta vinul? Sau bărbatul care tocmai gustase vinul?

Puse sticla pe masa dintre ei, gândindu-se la lucruri la care nu ar fi trebuit. Vrând ce nu se putea. Dorind să-şi aparţină unul altuia, întrebându-se cum ar fi stat lucrurile dacă l-ar fi întâlnit pe Lord Ramsay înainte ca ea să ştie cărei familii îi aparţinea.

— Te-am tratat nedrept, mormăi el.

Cecelia încercă să înghită. Nu reuşi. Şi încercă din nou. Se holbă la sticla gălbuie dintre ei, ca să nu se concentreze la cât era el de mare şi la cum respira.

Afirmaţia lui părea mai mult decât întâmplătoare

ţinând cont de direcţia gândurilor ei. Memorabilă poate. Nu era pregătită să-i întâmpine privirea. Nu era pregătită ca el să vadă plăcerea sinceră pe care cuvintele lui i-o provocaseră.

— Este o altă non-scuză de a ta?

Îşi dorise să pară degajată, dar nu-i ieşi deloc.

— Nu, răspunse el cu o gravitate inconfundabilă. Sunt scuze cu toată sinceritatea. Îmi pare rău, Cecelia.

Firişoarele de păr de pe corpul ei vibrară când îşi auzi numele, şi următoarele respiraţii fură încordate şi precipitate.

El se lăsă pe spate în scaunul lui, privind-o cu o intensitate solemnă.

— Înainte de toate astea am avut motive să o urăsc pe mătuşa ta, mărturisi el. Motive personale, la fel de puternice ca orice obiecţii morale.

Asta o surprinse suficient încât să mai ia trei înghiţituri, după care puse sticla la loc pe masă.

— Şi eu aş putea să am motive să o urăsc, dacă a avut vreo legătură cu ce i s-a întâmplat bietei Katerina Milovic şi acelor fete dispărute. Cecelia îşi muşcă buza ca să nu tremure de emoţii. Spune-mi, ce ţi-a făcut Henrietta?

Chiar voia să afle?

Ramsay se aplecă în faţă şi îşi sprijini antebraţele pe masă. Cecelia îl asculta cu grijă, încercând să nu se lase distrasă de un bărbat aşa de dezbrăcat.

Până la urmă erau doar antebraţele lui. Ce naiba era în neregulă cu ea? De ce nu putea să se oprească din a se holba.

— Cu ani în urmă cred că Henrietta şi-a dat seama de ambiţiile mele. Râvnea la secretele mele, la sufletul meu, pentru colecţia ei. Şi cum nu le-a găsit uşor, a trimis o profesionistă, una din angajatele ei, pentru a le afla seducându-mă.

Maxilarul lui se încordă într-o criză de ranchiună.

— A funcţionat? întrebă nerăbdătoare Cecelia.

El se foi şi înclină capul destul de repede cât să-i trosnească gâtul.

— M-am… folosit de femeia pe care a trimis-o la mine.

— Ce ai făcut?

Întrebarea îi scăpă înainte să o poată lua înapoi. Detesta senzaţia din stomac care însoţea întrebarea. Un junghi – nu, durere. Disconfort fizic real la gândul cu el şi una din fetele Henriettei. Era furioasă pe ipocrizia lui?

Sau geloasă?

— N-am ştiut că Matilda era angajată de ea, nu de la început, îi explică el, interpretând greşit disconfortul ei. Am curtat-o luni întregi. Am cerut-o de soţie.

Dacă credea că asta îndrepta lucrurile, se înşela amarnic.

— A acceptat?

Cecelia spera să nu-şi dezvăluie consternarea prin expresie.

— Da. Trase repede aer în piept, clătinând din cap. Dar întreaga afacere a durat puţin. O dată când am venit acasă am găsit-o căutând prin lucrurile mele şi documentele personale. Am confruntat-o şi mi-a mărturisit adevăratul ei scop. Mi-a cerut iertare.

— Te iubea? întrebă Cecelia.

El pufni şi luă o gură.

— Ea aşa pretindea.

— Tu… ai iubit-o?

Îşi dorea să nu vrea să audă răspunsul cu aşa o disperare. Să nu se teamă aşa de mult de el.

— O doream. Ochii lui se uitară într-ai ei. Dar pot să spun sincer că nu am iubit niciodată pe nimeni.

Dar o ceruse de soţie, vru ea să-l contrazică. Îşi aminti ce spusese el în grădinile lui Redmayne despre iubire. Deci, de ce *această* femeie, Matilda? Ce îl făcuse să o dorească suficient cât să facă aşa *ceva? Ce* fel de frumuseţe avusese? Ce-l determinase pe Cassius Gerard Ramsay să simtă atâta dorinţă pentru a dori să o ia de nevastă?

Şi… de ce-l exploatase astfel Henrietta?

Cecelia oftă dezgustată, deranjându-şi buclele, îngropându-şi apoi chipul în mâini şi ştergându-şi ochii obosiţi pe sub ochelari.

— Încep să mă întreb dacă am rude de care pot să fiu mândră.

Toate rudele ei erau târfe, şantajişti şi zeloţi? Sau mai rău?

— E un lucru pe care îl avem în comun, murmură el. Şi eu, şi fratele meu avem o moştenire pătată.

Ea se uită la el printre degete, curiozitatea învingând consternarea.

— Ai spus că mama ta i-a distrus pe tatăl tău şi pe al lui Redmayne şi…

Se opri, de parcă îşi alegea calea cu grijă pe o alee presărată cu spini emoţionali, nefiind sigură în ce direcţie o lua calea.

— Şi câţiva alţi bărbaţi.

Tonul lui era amar.

— Eşti şi tu unul dintre acei bărbaţi?

— Ţi se pare că-s distrus?

Întinse mâinile în lateral ca ea să-l inspecteze. Desigur, era clar impresionant, tot numai muşchi grei întăriţi pe oase de scoţian şi cu voinţă de fier.

Dar inima lui?

— N-aş vrea să dau de ceea ce ar putea distruge un om ca tine, recunoscu ea cu respiraţia tăiată.

— Lucrurile pe care le zici… Clătină din cap din nou, scrâşnind din dinţi pe nişte cuvinte puternice ce păreau să se adune în spatele buzelor lui. Într-un final continuă: Cred că oamenii permit să fie distruşi, şi eu refuz să le ofer satisfacţia asta celor care încearcă. Dacă sunt dărâmat, mă ridic. Mereu. Mă ridic. Şi lupt. Excelez. Câştig. Nu există altă opţiune.

— Cât de… scoţian din partea ta! În ea se aprinse o înţelegere interesată. O apreciere ce-l compătimea. Forţa ta este lăudabilă, chiar extraordinară, dar este imposibil să fii… Se opri pentru o clipă, mutând privirea, căutând cuvinte. Neafectat de trecutul tău. Este insuportabil să vezi pe cineva înfrânt şi să nu suferi şi tu propriile răni.

— Ce ştii tu despre asta? se încruntă el.

— Destule, şopti ea.

Fu rândul lui să o studieze.

— Câţi bărbaţi ai distrus, Cecelia Teague?

— Niciunul, răspunse ea cu sinceritate.

— Mi-e foarte greu să cred asta, zise el arătând spre mansardă. Cum rămâne cu tatăl lui Phoebe?

Cecelia îşi muşcă buza. Aproape că uitase că el crezuse că Phoebe era fata ei. Ar trebui să-i spună adevărul? Ce ar realiza? Mai bine să o creadă o târfă şi o mamă, decât o virgină stângace care era teribil de pierdută şi foarte singură.

— Ah. El scoase un sunet amar. Uitasem. Nu-ţi aminteşti cine e.

— De ce te deranjează aşa de mult? întrebă ea.

Buzele lui se strânseră într-o linie subţire, maxilarul lui zvâcnind de o emoţie puternică înainte ca el să scrâşnească:

— Nu pot să spun.

Cecelia îşi mută din nou privirea din ochii lui, prefăcându-se că cercetează împrejurimile lor pitoreşti.

— Mi-e greu să mi-o imaginez pe precedenta ducesă de Redmayne ca stăpână a acestei case. Cum l-a cunoscut pe duce?

— S-au întâlnit la o gală a prinţului de Wales organizată la Edinburgh când eu aveam vreo patru ani. Fusese angajată ca servitoare pentru eveniment şi era pornită să-şi găsească un amant. A fost un miracol că a devenit ducesă.

— Unde era tatăl tău? se întrebă Cecelia cu voce tare.

— Lucra pe vase comerciale şi la vremea aceea a fost pe mare tot timpul cât i-a trebuit ei să-l seducă pe duce şi să-l convingă să-i plătească divorţul. Aşa că, vezi tu, când oamenii se uită la mine, nu văd fiul unei ducese. Găsesc rezultatul nedorit al unei ariviste diabolice şi al unui nimeni scoţian.

Ea îl studie o clipă şi nu găsi nimic. Era foarte calm, închis şi stăpânit. Recitase povestea de parcă aparţinuse altcuiva.

— Sunt sigură că tatăl tău nu era un nimeni, îl

contrazise ea. Doar pentru că nu era cineva extraordinar în ochii aristocraţiei. A trăit în casa asta. A iubit aici, chiar dacă iubirea aceea a fost una tragică.

Pe masca dură de pe trăsăturile lui brutale se împrăştie un dezgust vechi, făcându-l să devină de piatră, dar totuşi sfărâmicios. De parcă cineva ar trebui să folosească dalta pe pielea lui ca el să se mişte din nou.

— Ducele i-a plătit tatălui meu 3000 de lire pentru mama. Şi el i-a luat, imediat. N-a fost nimic mai mult decât o târfă scumpă până în ziua în care a murit. Iar el a fost un beţivan lacom fără urmă de integritate.

— 3000 de lire, exclamă Cecelia.

Sfinte Dumnezeule, era o sumă exorbitantă.

Dacă trăsăturile lui Ramsay erau din piatră, atunci ochii lui erau acum îngheţaţi.

— I-a luat doar câţiva ani să-i mănânce, să-i bea, să-i dea la curve şi să-i joace. Redmayne sau Alexandra ţi-au povestit vreodată cum a murit tatăl meu?

Expresia lui indica faptul că povestea era sfâşietoare, dar Cecelia nu se putu abţine să nu întrebe. Ramsay începuse să descrie portretul originilor lui, şi ea avea nevoie disperată ca el să termine.

— Cum?

— A fost găsit într-un şanţ cu faţa în jos unde se înecase în propria vomă, ca să nu mai menţionez restul de mizerii care plutesc spre canalizare.

Neputând să se gândească la cât de nedemn fusese asta, să proceseze tristeţea pe care o simţea pentru Ramsay, Cecelia se ridică pentru a se plimba un pic prin încăpere, luând cu ea o bomboană de ciocolată.

— Tu şi tatăl tău aţi locuit aici singuri, până ai făcut tu nouă ani?

— Da.

O amintire dintr-o conversaţie precedentă cu el o nedumerea.

— Dar ai menţionat că nu ai fost cu Redmayne la şcoală până ai împlinit 15 ani?

— Da.

— Deci… Unde te aflai între 9 şi 15 ani?

— Aici.

— Aici? Se opri din mers ca să se uite la el. Aici cu cine?

El nu-i răspunse. Nu ridică privirea de la propriile mâini întinse pe faţa de masă precum nişte relicve pline de cicatrici dintr-un alt timp.

Cecelia mereu simţise că acele mâini aparţineau unui om diferit. Unul cu o viaţă mult mai dificilă.

Privi în jur, absorbind sărăcia locului. Singurul pat, singura canapea. Singurul set de farfurii.

Arcul şi săgeţile lui.

„Un loc unde nimeni nu te va căuta.”

Tatăl lui murise şi nimeni nu avusese grijă de el. Se crescuse singur pe această proprietate de la 9 la 15 ani. Singur.

Ducesa îşi lăsase primul născut să putrezească aici ani la rând.

— Dumnezeule, şopti Cecelia, cu o durere goală în piept. Ai fost singur, uitat. Şi ai supravieţuit singur. Ce extraordinar!

— Nu fi impresionată. El lovi aerul din faţa lui, îndepărtând veneraţia ei. Fântâna este bună, râul este plin de peşte şi o turmă de căprioare trăieşte în apropiere.

Cecelia clătină din cap, privind la ce o înconjura ca pentru prima dată. Pentru ea căsuţa era un refugiu. Pentru el fusese un loc al exilului.

— Nu mi-am dat niciodată seama cât de dificil trebuie să-ţi fi fost să ne aduci aici. Ce amintiri îngrozitoare trebuie să fie pentru tine!

El pufni, cercetând bârnele de parcă s-ar fi putut prăbuşi oricând.

— Nu-i mare lucru, mă întorc aici din când în când.

— Ca să scapi de oraş? ghici ea.

Ochii lui ţâşniră spre ea, aprinşi de un foc plin de viaţă.

— Să-mi amintesc cât de departe am ajuns. Să-mi amintesc ce am fost cândva.

Cecelia încuviinţă din cap, invidiindu-l pentru curajul lui. Ea n-ar fi putut niciodată să se întoarcă la reverendul Teague. Nici măcar în oraşul din care venise.

— Este dificil să nu te agăţi de amintiri, murmură ea. Bănuiesc că amintirile noastre ne definesc într-un fel.

El clătină din cap cu destulă vehemenţă cât să expulzeze un demon.

— Eu sunt dovada că nu-i aşa.

Ea fu surprinsă.

— Eşti dovada că da. Acest loc înseamnă ceva pentru tine. Aici se află fantoma unei vieţi diferite. A unui trecut singuratic şi a unui viitor posibil.

— Nu exista niciun viitor pentru mine aici.

— Nu ştiu. Încercă să-şi imagineze un cuplu de ţărani aici, tineri şi fericiţi. Ai fi putut să ai părinţi care să se iubească. Care să fi împărţit casa asta, viaţa asta, în sărăcie, dar fericiţi. Ăsta ar fi putut să fie pământul pe care să-l munceşti şi o moştenire simplă de care ai fi fost mândru. Dar tu ai fost abandonat aici. Şi asta este evident că a avut un efect asupra ta. Aş îndrăzni să spun că a influenţat toate relaţiile pe care le-ai avut.

El scoase un sunet dezgustat din gât şi bău, apoi agită gâtul sticlei spre ea ca pe un ciocănel.

— Nu te uita la mine ca şi cum aş fi un copil singur demn de milă. Sunt aşa de departe de asta. De *el.* M-am ridicat din nimic, am ajuns la o situaţie unde nu-mi doresc nimic şi pentru asta sunt mândru. Sunt bogat, educat, respectat şi temut. Sunt puternic în toate modurile posibile…

— Da, dar eşti fericit?

Se uită pieziş la ea.

— Ce legătură are asta cu orice?

Ea clătină din cap, pentru prima dată fiindu-i realmente milă de el.

— Are legătură cu totul.

— Bărbatul nu are menirea să-şi facă doar lui pe plac, zise el destul de pios. Ştii de ce Matilda nu a putut găsi schelete, secrete?

Cecelia clătină din cap.

— Pentru că nu am niciunul. N-am făcut nimic de care să-mi fie ruşine, în afară de a-mi permite să sper acea singură dată că ea îmi va oferi o viaţă cinstită, mulţumită. Maxilarul lui deveni mai dur şi puse vinul jos, îndepărtându-l de el de parcă era la fel de ofensator precum amintirea femeii care trădase singura lui oportunitate de încredere. Ea a dovedit singurul lucru pe care l-am ştiut mereu. Că femeile sunt născute cu o armă între picioare şi sunt dispuse să o folosească, lăsând în urmă la fel de multe victime colaterale precum o explozie.

Cecelia clătină din cap, înţelegându-i furia, dar şi supărată că era atât de mizerabil de greşită.

— Te-ai gândit vreodată că cererea ta în căsătorie era posibil să nu fie ce-şi dorea ea de la viaţă? Tu ai dorit compania ei, iubirea ei, corpul ei şi fidelitatea ei, dar te-ai gândit vreodată că o căsătorie cu lordul prim-judecător sau un Lord Cancelar ar putea să fi fost prea mult pentru ea?

Cuvintele ei îi tăiară vântul din pânze.

— N-a trebuit să o întreb, a fost foarte clară. Mi-a zis că preferă să sugă o mie de mădulare decât să fie legată de un măgar rigid, încrezut ca mine. Asta voiai să auzi?

— Nu. Pentru că ăsta a fost un lucru groaznic să zică. Ridică bărbia, adoptând o poziţie de doamnă dezamăgită. Şi la fel şi din partea ta ce ai spus despre femei şi… arme.

El păru şi încăpăţânat, şi ruşinat, dar nu renunţă la ideea lui.

— Tu nu consideri că bărbaţii îşi folosesc sexul ca pe o armă? insistă ea. De cele mai multe ori una violentă? Bărbaţii au toate drepturile când vine vorba de putere, bani şi forţă. Cu ce au mai rămas femeile? Responsabilitatea de a fi iepe de prăsilă, să facă alţi bărbaţi sau să le facă viaţa confortabilă? Dacă trebuie să existe un război între sexe, ce arme ne-aţi lăsat? Ce suntem noi pentru voi dacă nu obiecte? O colecţie de orificii drăguţe pentru plăcerile voastre?

Ochii de gheaţă scăpărau la ea. Nu cu critică, ci cu uimire, admiraţie şi – îndrăznea ea să spere – respect. După

o clipă cu respiraţia tăiată, el se aplecă în faţă, uitându-se în ochii ei fără să clipească.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Un pas mai aproape de scuze. Două într-o singură noapte, minunile nu se mai opreau? Nu simt asta… faţă de tine.

Cecelia încercă să găsească un alt moment când mai fusese aşa de mulţumită de un compliment şi nu găsi. Ce prostie! Că mărturisirea lui Lord Ramsay că în sfârşit nu o considera o târfă mincinoasă însemna mai mult decât metri de poezii de la alţi bărbaţi.

Dumnezeule, dar intrase în belea!

El se ridică aşa de brusc, încât fu nevoit să prindă scaunul ca să nu cadă pe spate.

— E târziu, o tăie el. Ar trebui să mă culc.

Cecelia încuviinţă din cap, nedorindu-şi să mai scormonească şi alte răni. Nu când ale ei erau încă nevindecate. Aşa de aproape de a fi redeschise. Inima ei tânjea după el. Sângera după băiatul singuratic care petrecuse ani întregi în tăcere, chinuindu-se să supravieţuiască. După bărbatul care întărise acel copil pierdut în spatele unor ghimpi de gheaţă, închizându-l într-un corp de aşa o forţă încât nu putea fi niciodată învins de vicii sau josnicie.

Înţelegea nebunia care însoţea singurătatea forţată şi ea o trăise doar câteva zile maximum.

Ce efect ar avea câţiva ani asupra unui om?

Îşi înghiţi mila şi umilinţa şi un val de afecţiune disperată care ameninţa să-i scape într-o criză de lacrimi.

— Bănuiesc… tuşi pentru a îndepărta un nod de emoţie din gât. O să dorm cu Phoebe în mansardă.

Se duse la cufărul ei, aflat în faţa lăzilor cu provizii lângă uşă, cu intenţia de a-şi găsi hainele de noapte.

— În mansardă abia este loc pentru o pisică să se cuibărească, zise el. Nu. Vei dormi aici jos, pe canapea. Am aranjat-o pentru tine cu aşternuturi curate şi restul.

Ea clipi spre mobila veche, dar cu tapiţerie umflată. Ar putea fi confortabil.

— Dar unde vei…?

— Nu-ţi face griji cu asta!

Se duse la uşă, părând să târâie greutatea trecutului cu el, deşi închisese orice expresie în spatele genelor de bronz.

— Normal că-mi fac griji. Ea îşi găsi halatul şi căută mai adânc în cufărul ei după cămaşa de noapte. Nu poţi să dormi pur şi simplu pe un pat de rugi de zmeură.

El pufni.

— Am o magazie de vânătoare în spate.

Ea se îndreptă, strângând la piept mătasea.

— Dar… eşti lordul prim-judecător al înaltei Curţii a Angliei. Un bărbat ca tine nu doarme pur şi simplu într-o magazie lângă râu.

El îi aruncă o privire calmă.

— Nu te-am crezut niciodată o snoabă, domnişoară Teague.

— Păi eu… eu doar…

Înghiţi. Cum putea să-l facă să stea?

— Tu doar… ce?

Stătea aproape de uşă, aproape de ea, mare precum un titan şi rece precum un lac nordic, privind în jos cu o lumină ciudată în ochi.

— M-aş simţi teribil de vinovată dacă pentru ospitalitatea ta, noi te-am da afară din propria casă. Doar nu o să dormi la vârsta ta pe pământul rece. Imaginează-ţi durerile!

Lumina din spatele privirii lui se mai atenuă şi mâna lui atinse clanţa.

— Nu-ţi face griji pentru mine! Nu sunt aşa de boşorog şi venerabil, încă mai pot să dorm pe pământ.

Disperată, Cecelia se aruncă în faţa uşii.

— Dar… dar… nu te-ai simţi mai confortabil dacă ai avea un pat de vreun fel lângă foc?

El clătină încăpăţânat din cap.

— E vară, este mult prea cald pentru asta.

— Cald? Suntem în Scoţia.

Maxilarul lui se încleştă şi când vorbi o făcu printre dinţi:

— Ştiu asta, fetiţo. Dar noaptea mi se face cald.

Cecelia înghiţi în sec. Cu putere. Nu-i era deloc cald. Era rece şi taciturn. Aşa de stăpânit. Era aşa pentru că sub faţada lui posacă curgea un soi de căldură vulcanică precum lava, căutând doar un loc prin care să fie eliberată?

Lipsită de orice răspuns, stătea între uşă şi corpul lui, implorându-l în tăcere să rămână.

El dădu drumul clanţei şi făcu un pas în spate, punând distanţă între ei.

— Doamne, femeie, nu poţi să ai o asemenea aversiune pentru sălbăticie.

— Nu-i vorba de asta. Ezită. Întregul ei trunchi tremura de la bătăile inimii ei ce se loveau de coaste. Dacă… dacă Jean-Yves are nevoie de ajutor noaptea?

El privi peste umăr la uşa dormitorului.

— I-ai dat suficient din afurisita aia de tinctură încât să adormi un cal. Aş fi surprins dacă se trezeşte mai repede de o săptămână. Şi dacă o face, eşti suficient de puternică să-l ajuţi cu ce are nevoie.

— Suficient de puternică…

În gâtul Ceceliei se adună iarăşi emoţia, de data asta valul era însoţit de o furie ciudată.

— Da, n-ar trebui să stau cu tine, zise el excesiv de hotărât, de parcă încerca să se convingă pe el însuşi. N-ai nevoie de mine.

Cecelia habar nu avea de unde venise emoţia, dar era suficient de puternică să o mature. O parte din ea îşi dădea seama că provenea din ceva complet iraţional, şi cu toate astea nu părea să o poată suprima deloc.

— De unde ştii că n-am nevoie de tine? Într-o criză de nervi uluitoare, trânti halatul înapoi în cuier. Pentru că nu am un corp delicat şi feminin, nu am voie să fiu fragilă? Ridică bărbia şi-l săgetă cu privirea cu toată revolta pe care o putea aduna. Pentru că sunt inteligentă, prin urmare nu am nevoie de ajutor? Pentru că sunt capabilă, n-am nevoie de protecţie, asta e?

Ramsay clipi la ea, cu capul înclinat într-un gest de confuzie tipic câinilor.

— Eu n-am zis niciodată…

Cecelia duse mâna la frunte, simţindu-se febrilă şi ciudat. Fără aer şi un pic ameţită.

— Toată lumea crede mereu că eu ştiu ce-i de făcut. Dar nu ştiu! Nu ştiu ce e de făcut. Respiră sacadat în plămânii ce păreau că refuză să se umfle. Sunt aşa de pierdută. De obosită. Detesta să recunoască asta. Se detesta pentru slăbiciune. Detesta că el o vedea slabă. Absolut totul e un dezastru.

Sângele i se repezi în urechi, şi vederea i se înceţoşă. Genunchii nu păreau capabili să-i mai suporte greutatea şi ea întinse braţele orbeşte, temându-se că va cădea. El o prinse chiar înainte să cadă, susţinându-i greutatea.

— Nu pleca, insistă ea, venind spre el. Îngropându-se în braţele lui şi în îmbrăţişarea lui. Nu mă lăsa singură. Dacă vine cineva după noi noaptea? Făcu tot posibilul să păstreze vocea joasă, să se asigure că Phoebe nu aude isteria ce clocotea în ea. Dacă nu mă auzi ţipând la timp?

Mâna lui ajunse pe ceafa ei şi îi strânse capul la piept.

— Oh, fetiţo! Nu ştiam că eşti aşa de speriată.

Şopti asta de parcă această descoperire îl făcea umil, apoi o trase mai aproape de corpul lui. Aplecându-se peste ea, în jurul ei, lăsă să se dezlănţuie furtuna lacrimilor ei asupra lui, în timp ce el o proteja.

Ochelarii ei dispărură cumva, şi el îi puse deoparte, apoi reveni cu palma în sus şi în jos pe spatele ei într-un dans lent, în timp ce ea cedă suferinţei. Plânse după mama ei. După Henrietta. După sufletele pierdute în explozie. După micuţa Katerina Milovic şi orice fată care lipsea, era victimă, îi era teamă sau nu era iubită.

Plânse pentru Ramsay. Pentru băiatul care supravieţuise singur în această casă, care fusese tratat urât. Uitat. Abandonat.

Plânse pentru că oamenii erau aşa de răi. Pentru că se vânau unii pe alţii în feluri pe care nici nu putea să şi le imagineze şi acest lucru o făcea să se simtă neajutorată şi să-i fie teamă. Voia să vindece întreaga lume şi cu toate astea nu putea nici măcar să-şi protejeze familia de

duşmanii fără chip.

— Respiră, murmură Ramsay. Sunt cu tine. Eşti în siguranţă.

— Ştiu că sunt, suspină ea printre sughiţurile umilitoare. Pentru că tu eşti aici. Pentru că ne-ai salvat pe mine şi pe Phoebe, chiar dacă mă urai. Cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru asta? Nu te pot răsplăti pentru că ne-ai adus într-un loc care-ţi provoacă suferinţă, obligându-te să dormi pe jos! Este inimaginabil. Inadmisibil.

El oftă prelung, un oftat plin de aşa de multe lucruri rămase nerostite. Auzi cum îi plecă oftatul din plămâni cu urechea ce-i era lipită de muşchiul cald al pieptului lui.

— Nu voiam să dorm, ca să ştii. Voiam să stau de veghe, mormăi el. Deşi, după toate prin câte te-am făcut să treci, poate că merit pământul.

— Dar nu vezi? Ea se retrase, dorind să-l vadă. Dorind ca el să fie martor şi să audă profunda ei gratitudine. Nici măcar nu-mi pasă că ai fost crud. De fiecare dată când am avut nevoie de tine, tu ai fost acolo, ridicând la propriu greutatea de pe umerii mei. Nici nu ştii ce înseamnă asta pentru mine.

Gheţarii care cândva fuseseră irisurile lui se topiră în bălţi adânci albastre înainte ca el să-i ascundă sub gene, întorcându-şi chipul.

— Abia te-ai uitat la mine toată ziua.

Ea întinse mâna să-i cuprindă obrazul, trăgând cu blândeţe de maxilarul lui încăpăţânat.

— Cecelia. El rezistă apăsării ei, mirişte a bărbii lui de seară era ţepoasă pe carnea moale a palmei ei. Nu mă obliga. Nu acum.

— Încă te dezgust? îl provocă ea. Pentru că eu nu-mi dau seama. Uneori te uiţi la mine ca în noaptea aia în care m-ai sărutat. De parcă sunt extraordinară sau poate demnă. Şi uneori… Văd furtuni în ochii tăi. Ură. Mânie şi…

— Nu. Dumnezeule, femeie, nu poţi să crezi asta. Ridică o mână pentru a o face să tacă, dar degetele care îi mângâiară vânătaia de pe obraz erau infinit de tandre. Nu mă pot uita la tine fără a-mi dori să-l aduc la viaţă pe

bărbatul care ţi-a făcut asta, doar ca să am plăcerea de a-l omorî din nou. Mai lent de data asta. Asta-i mânia care o citeşti în mine. O vânătaie pe pielea ta este ca o rană deschisă în sufletul meu şi nu înţeleg de ce.

Cecelia fu aşa de uimită de înflăcărarea cuvintelor lui în contrast cu veneraţia atingerii lui încât nu fu în stare să-i răspundă. Stătea sub privirea lui, cu formele corpului ei lipite încă de el şi se bucura de senzaţia pe care i-o provoca atingerea lui.

Mâna ei era încă pe maxilarul lui, în timp ce degetele lui urcară pe obrazul ei spre tâmplă şi apoi le băgă în părul ei. Fără să vrea, ea se sprijini în palma lui căutându-i atingerea precum o pisică flămândă după afecţiune.

— Doamne, respiră el, întorcând capul pentru a-şi lipi buzele de pielea ei fină şi moale de pe interiorul încheieturii ei. Ce-mi faci?

Capitolul 12

Cecelia habar nu avea ce făcea, dar corpul ei cu siguranţă părea să ştie. Răspundea aşa intuitiv apropierii lui. Înflorea şi durea unde el o atingea.

Ramsay exercita o presiune blândă pe capul ei, trăgând-o mai aproape. Capul lui coborî treptat spre ea, privind-o intens.

La început sărutul fu ca o fantomă ce bântuia spaţiul dintre ei. Un spectru a ceea ce ar fi putut să înflorească înainte ca tot haosul să le facă bucăţi lumile.

Ochii ei erau fixaţi pe buzele lui, găsind o aluzie la divin unde cândva fusese maliţiozitate. O licărire spre etern. Un ecou al eternităţii.

Poate că el va învăţa cum să ierte.

Bătăile inimii ei se poticneau, lovindu-se una de cealaltă şi ricoşând din coastele ei. Nervii încă vociferau. În vene îi pulsa anxietatea cu fiecare bătaie mai profundă de inimă. Închise ochii şi îşi ţinu respiraţia, neputând să

privească.

Dacă el se trezea înainte să o sărute?

N-ar fi trebuit să-şi facă griji.

Buzele lui Ramsay erau fierbinţi şi uscate, pline şi total senzuale când le apăsă peste ale ei. Timid şi respectuos, îi atingea uşor şi cu dorinţă gura, îndepărtând teama şi înlocuind-o cu o emoţie la fel de puternică.

O emoţie ce nu putea fi ignorată.

Îi atinse marginile buzelor cu limba într-o mângâiere caldă în timp ce mâna lui o acoperea pe a ei peste maxilarul lui. Degetele lor se întrepătrunseră cu o mişcare care o făcu să i se cutremure întregul corp de parcă o lovise un val de furtună pe mare. Val după val căzând, fără semn că s-ar opri.

În sfârşit, ea dădu drumul respiraţiei pe care o ţinea. El o inspiră, ducând-o adânc în el.

Asta era tentaţia? Ăsta era păcatul seducător despre care o avertizase reverendul Teague, această durere inevitabilă, inexorabilă? Această pornire care era mai adâncă decât ar fi putut să fie vreodată logica sau raţiunea. Care provenea dintr-un loc din ea aşa de instinctual, aşa de primitiv, încât nici limbajul nu exista. Un loc care înţelegea ce era nerostit.

Vibraţia geamătului lui pe buzele ei cerea să fie primită.

Primire pe care ea i-o acordă cu un suspin tremurător.

Aparent, era un limbaj pe care îl vorbea prea bine. Pentru că la primul semn de supunere din partea ei, se trezi lipită de uşă, ţinută prizonieră de un munte de muşchi.

Îi prinse ambele mâini deasupra capului. Limba lui se strecură înăuntru, obţinând nu doar un gust, ci cucerind teritoriu cu alunecări fierbinţi, mătăsoase. Avea gust de vin şi de păcat, o aromă incredibil de ameţitoare, care ameninţa să o lase fără ultima brumă de raţiune pe care o mai avea.

Cecelia încercă să-şi mişte mâinile de unde i le prinsese el. Voia să-l împingă. Să-l tragă mai aproape. Să-şi petreacă degetele în mătasea de la ceafa lui.

Şi să tragă cu unghiile de ea.

Voia ca el s-o consume aşa cum o făcuse deseori din priviri. Cu gura. Cu dinţii. Cu limba.

Voia să-şi piardă controlul cu ea. Să plonjeze în acel loc unde realitatea se destrăma. Unde nu era nevoie de conversaţie şi nu era locul analizei asupra moralităţii. Unde puteau comunica doar prin gemete şi suspine, şi ţipete, şi strigăte.

Ramsay nu-i permise să se mişte. Păstră controlul asupra sărutului, înnebunind-o în timp ce lingea lacrimile care se aşezaseră în colţurile gurii ei, înainte să pătrundă în adâncurile ei. Lăsând în urmă gustul sării şi al tristeţii şi înlocuindu-le cu seducţie şi păcat.

Un gust pe care ea nu mai voia să-l piardă niciodată.

Corpul lui veni peste al ei. Mare, tare şi mortal de puternic. Spatele lui se rula ca un val ce-i curgea pe coloană, terminând cu o unduire a şoldurilor, împungând cu dovada dorinţei lui spre abdomenul ei.

Lung şi fierbinte, sexul lui o marca prin straturile de haine.

Un val cald se eliberă din miezul ei şi muşchii ei intimi se umflară şi se flexară, strângându-se aproape dureros în jurul golului.

Corpul ei se ondula şi arcuia sinuos, nestăpânit, bucurându-se de cum îl simţea cu sfârcurile sensibile, chiar dacă prin haine. Ea se transformă într-un puls prelung de nevoie, tânjind după atingerea lui peste tot. Tânjind să-i exploreze neinhibată munţii masculini ai topografiei lui.

Blocarea mâinilor ei era o frustrare delicioasă în timp ce el îi devora buzele, învineţindu-le cu forţa dorinţei negate de aşa mult timp. A pasiunii nestinse.

Dintr-odată se simţi precum ceaunul încălzit deasupra focului. Fierbând ca o poţiune senzuală şi aromată.

Neajutorată în faţa abilităţii lui, impulsurile pe care se chinuise să se le ţină adormite se treziră fierbând la suprafaţă. O explozie de senzualitate intrinsecă feminină izbucni, scăldându-se în senzaţia că un mascul aşa feroce îi asedia simţurile. Cucerindu-i corpul. Se simţea cum îşi

imagina că se simţeau oamenii în antichitate, când locuiau în colibe şi se îmbrăcau în blănuri şi piei. Când regulile civilizaţiei nu se aplicau, şi cel mai puternic dintre războinici îşi lua fecioara aleasă prin dreptul celui mai puternic.

Ramsay era un astfel de bărbat. Ea înţelegea asta pe măsură ce se supunea cerinţelor delicioase ale gurii lui.

În sufletul lui era un scoţian. Barbar şi tribal. Curajos, independent şi nemilos.

Sângele lui era mai aproape de animal decât al celorlalţi. Strămoşii lui se luptaseră cu romanii, vikingii şi o multitudine de invadatori. Acea sălbăticie trăia în el, şi el o încătuşase. Se luptase cu ea. O înfometase şi o sufocase sub bune maniere şi determinare.

Cu toate astea, rezistase în spatele gratiilor de fier ale voinţei lui precum un leu flămând.

Dumnezeule, cât tânjea să o elibereze ea. Să se ofere ca următoarea masă.

Condusă de o nevoie puternică şi foarte primitivă, Cecelia îşi împleti limba cu a lui. Întâmpinându-i pasiunea cu propria ei cerinţă. Desfăcu picioarele peste genunchiul lui, apropiind şoldurile lor. Se frecă de sexul lui, permiţându-i să simtă vibraţiile plăcerii ce se ondulau în corpul ei.

Suspină victorioasă când şoldurile lui se frecară de ea.

Ramsay se dezlipi de ea. Respiraţia lui dură şi precipitată, ajunse pe obrazul ei în rafale ce miroseau a vin.

— Spune-mi să mă opresc, gâfâi el.

Cecelia se uită mută la el, cu pieptul gâfâind lângă al lui. Ştia ce-i cerea. Avea nevoie de pragmatismul ei cât el se lupta cu propria poftă trupească. Voia ca ea să-i spună că erau încă duşmani. Că amândoi vor regreta. Îi cerea să-i amintească faptul că această pasiune dintre ei era cumva greşită.

Dar ea nu-i putea spune nimic din toate astea, pentru că raţiunea ei fusese înlocuită de fire. De dorinţă. Era conştientă mai mult decât oricând că nu existau garanţii pentru mâine şi că zilele de ieri nu contau aşa de mult cum oamenii păreau să creadă.

— Cecelia.

Numele ei pe buzele lui era şi o invocare, şi o binecuvântare. Acest moment dintre ei era fie un început, fie un final. Orice ar fi, se aflau pe marginea unei prăpăstii imense, în căutarea unui pod pe care să-l traverseze.

Nu reuşea să spună nimic. Vorbiseră şi vorbiseră, şi asta nu-i adusese nicăieri. Sosise momentul să-şi lase corpurile să comunice, să aline suferinţa aceea unică a singurătăţii născute în copilărie şi ruşinea de o viaţă de a fi un copil nedorit.

Acela era terenul comun pentru amândoi. Locul unde sufletele lor se puteau întâlni şi uni.

Ea ridică privirea spre frumuseţea lui sălbatică, brutală, dorindu-şi să-i spună multe lucruri, dar incapabilă să se pună în poziţia de a fi vulnerabilă în faţa respingerii lui.

„Oferă-mi plăcere”, vru ea să spună. „Simte-te bine cu mine. Umple acest gol şi duşmănia dintre noi cu ceva ce amândoi ne dorim. Împrumută-mi forţa ta şi eu îţi voi da moliciunea mea.”

Cea mai vulgară cerinţă îi sări pe limbă. Îşi prinse buza inferioară între dinţi şi muşcă puternic, nereuşind să rostească ce voia.

„Trage-mi-o!”

Un suspin de nevoie îi scăpă şi doar de asta fu nevoie pentru a doborî şi ultima lui apărare. Trăsăturile îi fură acoperite de o mască întunecată, periculoasă şi nereţinută. Cecelia gemu când un junghi de teamă delicioasă o străbătu înainte ca el să-i ia gura. Degetele lui intrară în părul ei, toată blândeţea fiind înlocuită cu o poftă animalică.

Sărutul lor deveni o luptă, fiecare dintre ei atacându-l pe celălalt, împingându-se mai aproape, cerând căldură şi frecare.

El o devoră cu plonjări puternice ale limbii lui alunecoase, de catifea, coborând cu mâinile pe toracele ei spre fese pentru a i le frământa. Cu o mişcare rapidă, o ridică de unde se înălţase în vârfurile degetelor de la

picioare pentru a ajunge la gura lui, şi coapsele ei îi cuprinseră talia.

O ţintui de uşă cu şoldurile, erecţia lui fiind prinsă pe sexul ei, pulsând cu o nevoie insistentă prin multiplele straturi ale fustei ei şi ale pantalonilor lui.

Iar Cecelia la rândul ei se lansă asupra cămăşii lui, smulgându-i nasturii din cusăturile lor până când putu să o dea jos de pe umerii lui laţi, mângâind cu mâini apreciative muşchii ce se unduiau ai braţelor lui frumoase şi lungi.

Era construit ca un zeu din Olimp, carnea lui fiind netedă precum marmura, turnată peste munţi de fier. Sângele curgea prin venele groase de sub pielea lui, încălzind tot pământul şi lutul din care era creat, dând viaţă şi forţă fiecărui impuls.

Mâinile ei lacome dansau peste el, profitând de poziţia lor. Îşi trecu degetele prin părul auriu bogat şi moale de pe pieptul lui, găsind sfârcurile plate şi masculine care se întăreau sub atingerea ei.

El scoase un zgomot care nu era complet uman şi o lăsă să alunece jos de pe corpul lui până când ajunse să stea în picioare şi el îi adună iarăşi mâinile într-ale lui.

„Nu”, se gândi ea, trăgându-şi mâinile din strânsoarea lui. „Nu, asta nu o controlezi.”

Îl voia aşa cum era acum. Liber şi sălbatic, neinhibat şi nepăsător. Voia ca omul să cedeze în faţa animalului de dedesubt. Dacă aproape toate interacţiunile lor fuseseră o bătălie, aceasta va fi diferită într-un mod foarte inconfundabil.

Asta era bătălia pe care ea o va câştiga.

Avea să-l aducă pe lordul prim-judecător în genunchi prin ceea ce putea să facă ea în propriii genunchi. Intenţia îi provocă anticipare şi nelinişte. Văzuse actul şi citise despre el în volumul din biblioteca Henriettei. Cartea care căzuse deschisă în ziua în care se întâlniseră ca duşmani.

Era plăcerea supremă a unui bărbat. Întrebarea care rămânea, cine deţinea controlul, cel care oferea plăcerea sau cel care o primea?

Va trebui să afle în aplicarea practică.

Cecelia se lăsă în jos până când nu mai era pe vârfurile degetelor şi apoi îşi îndoi genunchii încet, îndepărtându-şi buzele de gura lui, peste maxilarul lui bărbos şi coborând pe coloana groasă a gâtului lui. Fu atentă să lase o dâră subţire de umezeală, ca intenţia ei să fie clară.

Se opri din sărut la claviculele lui şi atinse cu obrazul păturica moale de păr de pe pieptul lui.

Respiraţia urca şi cobora în pieptul lui masiv de parcă tocmai alergase o leghe. El nu zise nimic. Nu făcu nicio mişcare pentru a o încuraja sau opri.

Mâna lui aspră îi mângâie părul cu o fascinaţie absentă.

Ramsay îi amintea şi de prădător, şi de pradă. Un iepure încremenit în prezenţa vulpii, prea uluit de nesiguranţă ca să o zbughească. Un leu stând la pândă în tufişuri, cu umerii tensionaţi şi pregătit să atace.

Cecelia continuă cu extraordinara ei descoperire a corpului lui în timp ce se lăsa în genunchi. În drumul ei în jos îi număra coastele, trecând cu degetele ei curioase peste valurile striate ale abdomenului lui.

Ramsay îi prinse mâna, ochii ardeau în jos spre ea cu un foc albastru. Flăcările albastre ardeau cel mai puternic, cel mai cald.

— Protecţia mea nu vine cu un preţ, şuieră el.

Pielea de pe trăsăturile lui era întinsă, încordată peste oasele lui dure.

Cecelia se aşeză în norul mare făcut de fustele ei în jurul genunchilor şi ridică privirea la el cu toată hotărârea anticipativă pe care o simţea.

— Vreau asta. Te vreau pe tine.

Degetele ei căzură pe prohabul pantalonilor lui, tremurând, dar sigure. O cuprinse o nelinişte ameţitoare în timp ce-i desfăcea fiecare nasture, mângâind umflătura lungă ascunsă dedesubt.

Băgă mâna înăuntru, iar degetele ei reci nu reuşiră să cuprindă complet circumferinţa lui fierbinte.

Ramsay gemu. Mâna lui lovi uşa şi se sprijini greu pe

ea, de parcă era singurul lucru care îl mai ţinea în picioare.

Cecelia nu-l băgă în seamă, fermecată de acea parte din el. Scoţând membrul umflat din deschizătura pantalonilor, cântări greutatea şi lungimea lui în palmă. Era gros. Mare. Pielea fină a mădularului – mai închisă la culoare decât restul – pulsa cu vene şi tăria de dedesubt era uimitoare. De neclintit şi inflexibilă, precum osul sau oţelul.

Ea scoase un zgomot răguşit din gât când îi lăsă gura apă şi lui i se tăie complet respiraţia. Mâna lui liberă intră din nou în părul ei şi de data asta degetele lui se strânseră în pumn trăgând de şuviţe până aproape de durere şi forţând-o să ridice privirea la el.

Cămaşa îi era desfăcută, prinsă la coate, dezvăluind paloarea ca de piatră netedă a pielii lui de scoţian.

Ea privi în sus, peste muşchii stomacului şi munţii pieptului lui spre safirele sclipitoare ce scânteiau în jos spre ea din ochii în care nu mai era frigul iernii. Pielea lui era roşie de la excitare. Pleoapele pe jumătate închise.

El îşi arătă dinţii într-o demonstraţie de dominaţie, deşi mâna lui îi îndemna cu blândeţe gura spre lungimea mădularului.

Credea că încă deţine controlul.

Ce adorabil!

Cecelia cuprinse timid capul mădularului cu buzele umezite de sărutările lui.

Şoldurile lui se smuciră înainte, având un efect hipnotizant asupra crestelor dure ale muşchilor şi tendoanelor de pe mădularul lui.

În ea se adună un triumf foarte feminin provocat de natura ilicită a actului pe care îl făcea acum asupra aşa-zisului Călău al Viciilor.

Avea gust de sare şi de păcat.

Nu se simţea ruşinată, dar un junghi ezitant o încântă şi o făcu să închidă pleoapele. Nu mai putea să privească. Nu putea să-i vadă ochii sau risca să leşine de la ameţeala vertiginoasă dată de putere şi dorinţă.

Coapsele ei pulsau de la prezenţa sângelui, pentru că

era sigură că nu mai ajungea deloc la extremităţi.

Nu, nu putea privi. Avea doar nevoie să simtă şi să guste. Să trăiască acest dans al dorinţei şi al îndopării ca o lacomă cu sexul lui.

Degetele lui se îndoiră în părul ei, ghidând-o mai înainte, împingând capul mădularului dincolo de dinţii ei, căutându-i limba.

„Da”, se gândi ea. „Arată-mi ce vrei. Spune-mi ce să fac.”

Îl exploră cu limba. Urmărind un instinct ritmic, mâna ei îi mângâie lungimea care nu trecea de buzele ei, alunecând în sus şi în jos într-o imitaţie umedă a actului sexual. Experimentă presiunea şi viteza, lăsându-se ghidată de respiraţia lui precipitată şi de mâna lui aflată pe ceafa ei.

Îşi puse cealaltă mână pe coapsa lui. Picioarele lui lungi, groase şi pline de forţă o ademeniseră mereu şi adora cum le simţea încordându-se şi întinzându-se sub palma ei.

Intruziunea lui în gura ei făcea să saliveze fără încetare în timp ce se înfrupta din carnea lui tare. Sunete lichide senzuale răsunau în noapte în timp ce ea se ocupa de el. Se luptau amândoi să nu facă zgomot, conştienţi că ceilalţi dormeau în diferite părţi ale casei.

Lui îi scăpă un geamăt sălbatic.

Răspunsul ei suspinat de apreciere vibră pe mădularul lui, făcându-l să se opună şi să se umfle în gura ei.

Gemând, el îşi roti şoldul spre spate, căutând să se retragă. Dar Cecelia nu-l lăsă. Şi ea putea să fie implacabilă şi hotărâtă să ducă treaba până la capăt.

Se folosi de forţa maxilarului, sugându-l, primindu-l cât putea de adânc în gâtul ei.

— Nu, scrâşni el. Nu poţi.

„Ba da”, se gândi ea. „Pot. Al meu eşti. Asta-i a mea.” Vor avea această intimitate perversă mereu, indiferent de rezultatul coşmarului pe care îl trăiau în prezent. Măcar îl va poseda cu gura ei. Şi el era bărbatul ale cărui buze nu le va uita niciodată.

Din el ieşi un sunet între mârâit şi suspin în timp ce se umfla între buzele ei, devenind imposibil de mare şi eliberând un lichid alunecos, cald.

Cecelia deschise într-un final ochii, savurând priveliştea cu el blocat în propria piele şi forţă. Neajutorat şi vulnerabil în gura ei. Arcuindu-se sub o plăcere care semăna cu durerea.

Asta era bestia. Acest lucru necenzurat, natural.

Bestia asta era a ei. Bestia asta voia să o facă a lui.

Indiferent de ce ar putea avea de zis omul despre asta.

*

Ramsay era pierdut. Pierdut în gura ei generoasă. În ceaţa plăcerii pe care ea i-o oferise cu generozitate.

Umanitatea lui se retrase în spatele acestei creaturi carnale pe care ea o tentase să iasă din trecutul lui şi toată civilizaţia era blocată în spatele muşchilor ce trepidau şi a venelor ce pulsau de o încântare explozivă.

Niciodată nu simţise o asemenea fericire. Niciodată nu-i fusese aşa de foame încât să-i fie teamă că va avea nevoie de o viaţă întreagă pentru a se sătura.

Orgasmul care îl zdruncinase până la oase se diminuă până la urmă suficient cât să-i returneze reflexele. Crezuse că fusese golit. Extenuat de înălţimile fără asemănare pe care fusese în adâncurile gurii ei.

Cu toate astea, corpul lui îşi reveni splendid, pofta animalică încă prezentă sub carnea lui, o foame proprie zgâriindu-l prin interior.

Nu era singura care avea nevoie să guste. Mai erau atâtea de făcut. De descoperit. Şi noaptea era abia la început.

Un geamăt de încântare mârâi în el când se aplecă să o ridice în picioare. Ea exclamă uimită.

— Ce…?

Gura lui o captură avidă pe a ei, tăind orice protest de-al ei. Plonjând cu limba în gura ei, esenţa lui se

amestecă cu aroma unică ce avea gust de ambrozie.

Normal că avea gust de ambrozie. Până la urmă ea era o zeiţă.

O ridică de pe sol fără să întrerupă contactul buzelor lor şi îi desfăcu din nou picioarele pentru a le aduce în jurul şoldurilor lui. Greutatea ei delicioasă era o încântare. Fundul în mâinile lui, coapsele moi şi puternice în jurul lui.

Traversă încăperea din câţiva paşi lungi şi o lăsă pe scaunul balansoar. Îi trase fesele generoase aproape de marginea scaunului cu o mişcare rapidă, îi trecu genunchii peste braţele scaunului, blocându-i deschişi cu lăţimea trunchiului lui.

Toate astea le făcu în timp ce pe ea o distrăgea învârtindu-şi limba în gura ei.

Dintr-odată nu mai conta câţi bărbaţi o plătiseră pentru plăcere. Nu-i păsa.

Simţise cum fusese posedat de ea. O simţise cu fiecare instinct ascuţit în acest loc rece, sălbatic şi inospitalier.

Iar el era pe cale să o posede şi el.

Îl învăţase repede, cu masca descoperirii ca prin vis pe chip. Îl făcuse să se simtă ca şi cum era singurul bărbat pe care îl dorea. Pe care îl cunoscuse vreodată.

Era pe cale să o răsplătească la fel.

Nu întrerupse deloc sărutul când îi ridică fustele peste genunchi şi îi rupse lenjeria în bucăţi.

Ea scoase un sunet de uimire şi el o prinse de încheietură, blând, dar ferm, înlocuind gura lui cu degetele ei.

— Vei simţi impulsul să strigi, fetiţo, îi jură el la ureche. Aşa că muşcă-ţi degetele dacă trebuie.

Răspunsul ei fu o fremătare delicată a nărilor şi respiraţia cutremurată în timp ce el se îndepărtă pentru a se uita la ea.

Focul pocni peste un buştean deosebit de uscat, trimiţând o grămadă de scântei în aer în spatele lui. Lumina cădea pe locul unde ea stătea deschisă pentru el. Vulnerabilă. Expusă.

Atât de comestibilă.

Pofta trupească ameninţa să-l doboare. Dacă n-ar fi fost deja în genunchi, doar simpla forţă a poftei l-ar fi tras acolo.

Sexul ei sclipea gata umed. Petalele ei erau roz şi drăguţe, iar mica protuberanţă aflată la deschizătura lor pulsa vizibil. Un smoc de păr moale de un roşu-închis proteja intrarea secretă, chemându-i degetele.

O parte din el tânjea să o vadă în întregime, dar va fi timp pentru asta. Timp să o dezbrace cum desfăcuse ea trufele. Cu plăcere. Cu încântare. Cu nerăbdare şi anticipare.

Dar acum. Acum trebuia să se înfrupte. Să guste carnea ei. Să se desfete din dorinţa ei şi să bea din inundaţia de plăcere pe care era pe cale s-o provoace în adâncimile ei intime şi calde, înainte să o posede total.

Dumnezeule, dar era făcută pentru păcat. Durdulie şi perfectă, cu coapsele lungi, groase, albe, cuprinse de jartiere verzi, ce realizau suportul perfect pentru umerii lui.

El ridică privirea spre chipul ei frumos, în formă de inimă, şi indiferent ce citi ea în ochii lui o făcu să tremure. O undă de timiditate în brăzdă fruntea. Ochii îi erau mari şi luceau de o umezeală ameninţătoare, iar mâna ei era albă unde o pusese peste gură.

Se întinse spre el, dar el nu avea nevoie de încurajări.

O sărută. Acolo. Răsfăţându-i miezul feminin. Niciodată vreo femeie nu-i sedusese toate simţurile olfactive.

Îi scăpă un chicotit jos, vibrând pe sexul ei în timp ce el se aranja între coapsele ei. Abia începea.

Dumnezeule, ce moale era! Şi alunecoasă.

Îşi întinse mâinile pe pielea ei moale de pe interiorul coapselor, urcând cu mângâierile unde se întâlneau coapsele. Se jucă în cârlionţii ei intimi pentru o clipă, apoi îi desfăcu mai mult sexul. Oferindu-şi acces diabolic de nerestricţionat.

Ea inspiră repede şi un tremur o copleşi, pustiindu-i muşchii puternici ai picioarelor.

Într-o zi îl va călări cu picioarele alea lungi. Îi va călări gura. Mădularul.

Iar el abia aştepta asta.

Ciupind şi lingând culmile şi marginile pliurilor ei, simţea o satisfacţie masculină la fiecare respiraţie tăiată de-a ei şi la uimirea din suspinele pe care nu le putea lăsa să-i scape din gât.

Încercui mica perlă cu o limbă perversă, lăsând-o neatinsă. Coborând cu atenţia, pătrunse în umezeală.

Ea respira acum precipitat, cu respiraţii mici. Muşchii picioarelor ei erau flexaţi şi tremurau, coapsele se unduiau şi se arcuiau spre gura lui, cerând orbeşte.

Cu toate astea, el nu cedă.

Ea se încordă şi se foi până când Ramsay fu nevoit să folosească forţa ca să o ţină pe loc. Micile sunete din spatele mâinii ei se transformară în mici rugăminţi patetice.

El ar fi vrut să dureze mai mult, să se înfrupte până se sătura, dar se părea că nu era imun la rugăminţile ei dulci, răguşite.

Până la urmă trecu cu limba peste mugurul ei, aplicând cea mai uşoară plăcere.

Ea se risipi sub gura lui, înăbuşindu-şi un strigăt răguşit în timp ce se chinuia să-şi strângă picioarele, dar era împiedicată de braţele solide de scaun. Ramsay o ţinu pe loc, oferindu-i plăcere fără oprire.

Vederea lui deveni neclară şi se înceţoşă când ea avu orgasm în valuri lungi, unduitoare. Sexul ei se unduia pe faţa lui, şoldurile i se cambrau, inundându-i gura cu umezeala alunecoasă după care tânjea. Rămase alături de ea, desfăcându-i coapsele mai mult cu mâinile, ţintuind-o pe loc. Vărsând plăcere de pe buze şi limbă, neintenţionând să se oprească până când a nu mai putea.

Trebuia să fie sigur că o lansa în acelaşi loc în care îl trimisese ea cu doar câteva momente mai devreme. Acel loc unde timpul şi spaţiul încetau să existe. Unde numele erau uitate şi consecinţele trimise la naiba.

Nu va uita niciodată imaginea cu ea aşa. Deschisă şi zvârcolindu-se. Cu lacrimile alunecându-i în buclele ciufulite

în timp ce se agita sub gura lui înfometată. Îşi muşcă palma şi lui i se păru asta aşa de decadent şi senzual încât se umflă, fiind aproape gata să termine.

Partea animalică pe care ea o trezise în el voia să o muşte de coapsă. Să o marcheze ca fiind a lui. Dar ea întinse mâna între ei, băgând degetele în părul lui. Smuci şi trase, desfăcându-i gura de sexul ei cu un sunet puternic şi umed.

— Nu mai pot… gâfâi ea.

— Ştiu, fetiţo, mormăi el pervers, dând târcoale corpului ei întins, permiţându-i să-l tragă spre ea.

— Am nevoie de tine aproape. Mărturisirea păru aşa de mică. Aşa de tinerească şi vulnerabilă când ea îl prinse, îngropându-şi chipul în gâtul lui. Asta… asta a fost aşa de…

Respiraţia ei se lovi de pieptul lui în mici gâfâieli în timp ce-l adulmeca, ridicându-şi genunchi de pe braţele scaunului şi cuprinzându-i talia cu ei. Îşi şterse gura cu dosul palmei, apoi îşi îngropă chipul în buclele ei.

— Eşti cea mai delicioasă femeie, spuse el. Voi tânji mereu după gustul tău.

— Serios?

Păru şi mulţumită, şi uimită. Dacă o voce ar fi putut roşi, a ei tocmai făcuse asta. Nu-i spusese nimeni asta vreodată?

Sexul lui, deja tare şi fierbinte, alunecă peste carnea ei netedă căutând adăpost în căldura ei primitoare. Simţi impulsurile mici ale muşchilor ei feminini de după orgasm. Când vru să intre în ea, ea îşi înălţă capul şi se uită la el, cu o privire ce-l cerceta şi era nesigură.

— Ramsay?

El se opri, uitându-se în ochii ei albaştri şi misterioşi precum Marea Adriatică.

— Da?

— O să mă urăşti după?

Se ura doar pe el pentru că o făcuse să se teamă de asta.

Dându-i o buclă rebelă după ureche, fu inundat de o tandreţe aşa de profundă încât linişti bestia ce devenise.

— Nu te-am urât niciodată, Cecelia, mărturisi el. Nici măcar când credeam că o meritai.

Liniştită, ea închise ochii şi îi căută gura pentru un sărut, pe care el i-l oferi. Corpul ei se undui pe al lui, şoldurile ei arcuindu-se în sus într-o invitaţie dornică.

El îi găsi deschiderea fără să se folosească de mână pentru a se ghida şi îşi umezi capul mădularului în umezeala abundentă înainte de a intra.

Sau… de a încerca să intre.

Muşchii ei erau aşa de strânşi, încât el nu putu înainta mai mult de un centimetru. Aranjând-o în scaun, mai încercă o dată să intre.

De data asta ţipătul ei de durere îl opri înainte ca muşchii ei neînduplecaţi să aibă şansa de a o face.

Lui Ramsay îi tresări inima. Apoi se opri. Venele îi îngheţară.

„La dracu'!"

Se retrase pentru a se uita la trăsăturile ei, care erau marcate de un disconfort tânguitor.

Se desprinse de ea, se lăsă pe călcâie şi privi în jos.

Sânge.

Scoase propriul sunet de suferinţă, întâlnind privirea ei lucind cu ochii lui uimiţi.

— Eşti… eşti…

Nu reuşea să rostească cuvântul. Se ridică şi se întoarse cu spatele la ea, trăgându-şi pantalonii înapoi pe el şi băgând şi cămaşa în ei.

O *virgină.* În mintea lui urla cuvântul pe care el nu reuşea să-l rostească.

Când se întoarse spre ea, ea îşi strânsese picioarele şi îşi îndreptase fustele, având mâinile adunate frumos în poală de parcă faţa lui nu fusese acolo doar cu câteva secunde în urmă.

— Dar… Arătă spre zidurile înalte ale mansardei. Dar Phoebe…

— Este pupila mea, explică ea, tot netulburată. Deşi am toate intenţiile să o cresc ca pe propria fiică. Măcar atâta merită.

— Dar tu tocmai… Panica părea să-i fi răpit capacitatea de a termina propoziţiile, aşa că doar arătă cu degetul spre uşa în faţa căreia el îşi băgase mădularul în gura ei primitoare. Eu tocmai te-am…

Oh, sfinte Dumnezeule, se îndrepta direct spre iad.

— Nu, nu ai făcut-o. Ea se ridică, întinzând spre el mâini împăciuitoare. Eu am vrut să… să fac ce am făcut. Să-ţi ofer plăcere. Aveam nevoie să-ţi arăt că…

— Dacă zici recunoştinţă, mă împuşc.

Trecu cu degetele prin păr, trăgând frustrat.

— De ce?

Simţea că se îneacă. În vinovăţie, pentru că alinierea realităţii făcea să-i fugă pământul de sub picioare şi să devină instabil în jurul propriei axe.

— Nu poţi să-mi spui că n-ai mai făcut niciodată asta.

Ea privi spre uşă, îmbujorarea din obrajii ei accentuându-se cu plăcere în cea mai senzuală, atrăgătoare manieră.

— Bine, nu o să-ţi spun asta… fu ea de acord agreabil. Adică, *n-am* făcut nimic înainte de ce tocmai am făcut, dar nu trebuie să discutăm despre asta cum.

— Doamne, Dumnezeule, zise el tăios, plimbându-se printr-o cameră care începea să devină tot mai mică cu fiecare moment care trecea, pentru că gura lui vărsa toate înjurăturile din lume. Cum ai ştiut ce să faci?

— Am citit în cartea aceea pe care poliţistul tău a găsit-o în biroul Henriettei. Ea se mişcă pentru a-i bloca drumul. De ce eşti furios?

— Tocmai ţi-am furat virginitatea.

Din moment ce nu putea urla asta din cauza copilului care dormea în mansarda de deasupra, sau a dragului majordom bătrân rănit din patul lui, îşi păstră vocea la minimum şi compensă prin gesturi largi, exagerate.

Ea ridică mâinile, apăsându-le pe pieptul lui agitat.

— Nu, nu mi-ai furat. Eu ţi-am dat-o… Adică, cred că ţi-am dat-o, oricum. Nu sunt complet sigură că am scăpat de ea. Îl bătu peste piept într-o manieră care ar fi fost condescendentă dacă ar fi venit din partea oricui altcuiva

din lume. Dacă te face să te simţi mai bine, nici un alt bărbat nu s-a arătat aşa de interesat de virginitatea mea şi nu pot să zic că mi-a adus ceva bun. Aşa că, te rog, nu te simţi vinovat pentru mine. Sunt destul de mare să scap de ea, nu-i aşa?

Îi zâmbi cu o tentativă de zâmbet adorabil.

Oare lumea înnebunise complet?

El înnebunise?

Toţi bărbaţii care *nu* încercaseră să-i intre sub fuste în ultimii zece ani înnebuniseră? Sigur trebuie să fi existat cineva la universitate care să fi fost atras de curbele ei moi şi de gropiţele ei încântătoare.

Nu că ar trebui să se gândească la asta acum.

Sau vreodată. *Niciodată.*

Era un ipocrit nenorocit.

— Nu arăţi prea bine, se agită ea. Ar trebui să… vrei să stai jos?

— Trebuie să plec.

Ramsay se retrase spre uşă, luându-şi haina din cuier.

— Dar…

Se întoarse spre ea, cu buzele formând un rânjet.

— În noaptea asta vei fi în siguranţă. Ai cuvântul meu. Dar ascultă-mă bine, vei rămâne în casa asta şi nu vei încerca să mă urmăreşti, m-ai înţeles?

Expresia ei se întunecă, bărbia ei se avântă înainte într-o mişcare de încăpăţânare pentru moment, apoi se dezumflă cu un oftat greoi.

El îşi dorea ca măcar să aibă plăcerea de a trânti uşa casei, dar nu reuşi. Aşa că o închise în urma lui cu un clinchet foarte sonor şi ameninţător.

Ea nu-l urmă.

Dar gustul ei rămase în gura lui şi plăcerea pe care ea i-o oferise umbla prin venele lui.

Virginitatea ei îi păta sângele. Sufletul.

Şi suferinţa ei tăcută era implacabilă, devenind umbra lui în întuneric.

Capitolul 13

Ceceliei îi pulsau tâmplele în sincron cu toporul lui Ramsay care spărgea lemne afară sub fereastra ei.

Se trezise devreme pentru că se foise pe toate părţile în primele ore ale dimineţii. Totul o durea. Şoldurile, spatele, capul…

Sexul.

Neliniştită şi emotivă, se hotărâse să lucreze la coduri, decisă să-şi distragă atenţia de la finalul dezastruos al nopţii precedente. Şi de la amintirile arzătoare ceea ce precedase finalul.

În orele dintre răsărit şi acum, nu ajunsese nicăieri.

Jean-Yves şi Phoebe se treziseră amândoi şi aveau nevoie să se ocupe cineva de ei, şi Cecelia îşi dădu seama că era dornică de a fi distrasă.

Spre meritul lui, Ramsay se ocupase de nevoile lui Jean-Yves şi chiar scosese şi încălzise apa în care corpul bolnavului să fie îmbăiat cum trebuie. După aceea, lordul prim-judecător pregătise micul dejun cu pâine consistentă, fructe şi brânză, la care nu participă alături de cei trei invitaţi ai săi.

Ramsay abia îi aruncă o privire Ceceliei întreaga dimineaţă şi, ca să-şi controleze emoţiile usturătoare, ea interacţionă cu ceilalţi cu o bună dispoziţie forţată.

Phoebe era mulţumită şi vorbăreaţă, dornică să zburde prin curte şi să culeagă flori de câmp pentru păpuşile ei.

Jean-Yves, care o ştia şi avusese grijă de Cecelia de aşa de mult timp, nu era aşa de uşor de păcălit. Extenuat după baie, mâncat şi îmbrăcat, o lăsă să-l ajute să se aşeze înapoi în pat şi să-l învelească.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el alert. Cred că inima ta sângerează. Este din cauza scoţianului uriaş şi morocănos?

Nasul lui se încreţi cu dispreţ în timp ce se uita spre fereastra deschisă. La naiba cu firea lui atentă!

— Nu-ţi face griji. Cecelia netezi păturile de pe el şi luă tinctura de opiu de pe birou. Inima mea este mai mult plină de vânătăi, decât sângerează.

El miji ochii sub o reţea de riduri fine.

— Trebuie să fac loc pentru cadavrul lui în grădină?

Cecelia îi zâmbi cu afecţiune. Existase vreodată un om aşa de drag?

— Nu. Nu cred că a făcut ceva greşit.

— Spune-mi ce-a făcut şi îţi voi spune eu dacă-i greşit, zise Jean-Yves cât de aprig putea să o facă cineva în starea lui.

Cecelia se luptă cu îmbujorarea ce urca de sub gulerul ei şi clătină din cap. Jean-Yves făcu o grimasă.

— De fapt, nu cred că vreau să ştiu.

Ea îi zâmbi timid doar din buze şi îi întinse laudanum cu apă să-l ia. Jean-Yves refuză medicamentul.

— Durerea e suportabilă în dimineaţa asta, zise el. Nu vreau să devin dependent de uitare. Ridică dintr-o sprânceană deasă şi se încruntă. Şi apoi, cred că scoţianul ăsta îţi va frânge inima cât dorm eu, nu-i aşa?

— Nu, zise morocănoasă Cecelia, prăbuşindu-se în scaunul de la birou. Este raţional. Ca orice fel de viaţă împreună să funcţioneze, eu ar trebui să fiu altcineva decât sunt.

Gura lui se strâmbă.

— La ce te referi?

— El este lordul prim-judecător. Eu sunt o bastardă şi proprietara unui tripou celebru.

Oftă şi îşi lăsă bărbia în palmă, sprijinindu-şi cotul pe birou.

— Ramsay nu mi-ar accepta inima dacă i-aş oferi-o, aşa că nu poate să mi-o frângă. Nu cred că valorează ceva pentru el.

Gândul îi sfâşie emoţiile crude, înţepându-i ochii cu lacrimi nedorite. De când el plecase, ea fusese o rană deschisă şi îşi detesta propriile slăbiciuni.

— Atunci este un prost, un idiot şi un dobitoc fără seamăn.

Tirada iuţi respiraţia lui Jean-Yves şi el se prinse de coaste.

Cecelia se aplecă înainte, cu mâinile deasupra lui, negăsind un loc unde să le aşeze.

— Nu-ţi face griji pentru inima mea, te rog! Momentan suntem în siguranţă, şi Lord Ramsay este un om de cuvânt. Va avea grijă de noi.

— Eu mereu îmi fac griji pentru inima ta, *bonbon,* este cea mai moale inimă din toată lumea. Jean-Yves se lăsă pe spate, închizând ochii şi respirând lent. Eu doar nu înţeleg, murmură el ca pentru sine. Un bărbat nu ţine o femeie cum te-a ţinut el pe tine decât dacă ţine la ea. Credeam că poate în sfârşit ai găsit pe cineva care să încerce să fie demn de tine.

Cecelia clătină din cap, neputând rosti bănuiala că s-ar putea ca ea să nu fie niciodată demnă în ochii lui.

— El crede că nu-i frânt, murmură ea, îndreptându-şi faţa spre fereastră. Dar eu ştiu că nu-i aşa. Şi va trebui să o recunoască el însuşi înainte să poată fi reparat.

— Mă bucur că eşti suficient de inteligentă să vezi asta, o lăudă Jean-Yves. Atâtea femei încearcă să repare un bărbat frânt, şi el ajunge să le distrugă pe ele în schimb.

Cecelia îşi lăsă capul în ambele mâini pentru o clipă, încercând să oprească lacrimile, în loc să cedeze. Avea de lucrat, avea o familie de care să aibă grijă. Nu avea timp să se ocupe de o inimă frântă – nu, rănită.

— Dumnezeule, sunt aşa un copil. De ce plâng aşa de des?

— Pentru că simţi aşa de mult şi se varsă cu uşurinţă.

— Eu doar… O lacrimă fierbinte alunecă pe obrazul ei, şi ea o şterse. Doar îmi doresc să nu fiu aşa de dificil de iubit.

— Iubirea ta este o comoară, Cecelia, zise Jean-Yves. Nu-l cunosc bine pe Lord Ramsay ăsta, dar nu cred că pune sub semnul întrebării cât de demnă eşti *tu* pentru *el,* ci ştie că el nu este demn de tine.

Ea se îndoia foarte mult că lucrurile erau aşa, dar nu voia să-i ofere lui Jean-Yves muniţie împotriva bărbatului de

care depindea supravieţuirea lor în acel moment.

— De ce iubirea trebuie să aibă de-a face cu vrednicia? se lamentă ea. De ce oamenii nu se pot accepta pe ei înşişi şi pe celălalt ca fiinţele minunate cu defecte care sunt? Dacă cineva se străduieşte, nu ar trebui să fie asta suficient?

El îi zâmbi cu dragoste.

— Tu mereu eşti de ajuns, *mon bijou.* Doar aminteşte-ţi asta.

Cecelia îi luă mâna şi o sărută, apoi reveni la munca ei.

Sau măcar încercă.

Cu o zi înainte, apele râului Esk puteau fi auzite prin fereastra deschisă, şerpuind departe de structura principală. Dar astăzi Cecelia nu se putea concentra decât asupra sunetelor neîncetate făcute de toporul lui Ramsay care tăia lemne.

Agitată şi distrasă, lăsase vântul răcoros de vară să-i frunzărească paginile cărţii şi să-i ridice şuviţele de păr care îi gâdilau obrajii. Îşi dorea ca scoţianul posac să înceteze să-i domine gândurile. Să nu fie şi el o problemă de rezolvat.

Erau în căutarea posibilului ei asasin. În căutare de dovezi în legătură cu Sfatul Purpuriu. De ce nu se putea concentra la asta în loc de la aşa-zisul ei iubit?

„Nu poţi avea un iubit dacă eşti moartă, aşa că trebuie să te concentrezi”, se certă singură.

Depuse cel mai curajos efort, foindu-se pe scaun cât îi luă lui Jean-Yves să adoarmă la loc. Până la urmă, sforăiturile lui ajunseră să coincidă cu sunetele lemnului spart cât să o înnebunească. Numerele şi simbolurile, punctele şi liniuţele se uniră în aiureli şi aproape că i se încrucişară ochii.

Oftând din greu, se ridică de la birou şi ieşi din dormitor. Niciodată nu lăsase lucrurile neclarificate. Trebuia să clarifice ce se petrecuse între ei înainte de a putea munci.

Deschizând uşa, clipi la soare şi se lăsă cuprinsă de

sunetele verii.

Phoebe flutură mâna spre ea de lângă gard, unde construise ceva asemănător cu un hamac din pânză din nalbele înflorite pentru Frances Bacon şi Fanny de Beaufort. O plasă de fluturi stătea nefolosită alături.

Ramsay făcuse asta pentru ea?

Cecelia flutură şi ea mâna, afişând un zâmbet pentru fată, apoi se întoarse spre poteca năpădită ce ducea spre spatele casei.

O agăţară crengi şi tufişuri şi fu nevoită să scoată un ciulin din dantela spartă a manşetei ei. Ce potrivit pentru drumul care ducea spre Ramsay. Ca să ajungă la el, trebuia să treacă peste mărăcinii prea mari şi viţele spinoase ce-i protejau inima nefolosită.

Când îl văzu, întinse mâna să se sprijine de peretele casei.

Gol până la talie, Ramsay ridica un topor deasupra capului precum tăietorul de lemne personal al lui Odin. Soarele dimineţii sclipea de pe lama ascuţită a toporului când el o coborî cu o mişcare brutală, tăind printr-un butuc gros de lemn de parcă ar fi fost făcut din hârtie.

Cecelia pândea din umbrele de pe partea de vest a casei precum un voyeur, făcând tot posibilul să se adune.

Pielea lui ca de marmură sclipea de la stratul subţire de transpiraţie în timp ce înfigea toporul în butucul pe care îl folosea drept buturugă. Aruncă ambele jumătăţi de lemn pe un munte crescând lângă o magazie şubredă care abia stătea în picioare.

Tăiase destul lemn cât să încălzească un mic sat în miezul iernii.

Cecelia rămase o clipă să aprecieze înălţimea şi lăţimea lui. Era construit ca un cuceritor, pus în lumea asta să umilească şi să conducă bărbaţii inferiori. În zilele din trecut ar fi putut să fie un comandant militar. Un prădător sau poate un jefuitor.

Dacă stăteai să te gândeşti era un miracol că devenise un om bun. Ar fi putut cu uşurinţă să folosească toată forţa aceea impresionantă ca să facă rău. Într-adevăr,

s-ar fi putut folosi de trecutul tragic drept scuză pentru cruzime.

Doar un bărbat unic putea să se dedice cu aşa o pasiune, intelect şi forţă pentru a se lupta să exceleze. Să reuşească. Să devină o forţă de neoprit pentru justiţie, în loc de tiranie.

Cecelia îl studie în timp ce el spărgea buştean după buştean cu o lovitură puternică precum un călău. Munca lui avea un anumit ritm, astfel încât ea o cronometră în secunde.

Taie. Adună. Aruncă. Ia toporul. Ridică. Balansează. Taie. Repetă. Era fascinant, chiar hipnotizant. Ar putea pierde timp aici şi mintea, privind trunchiul şi abdomenul lui cum adună forţa şi se prăbuşesc la fiecare lovitură. Urmărind unghiul nefamiliar al braţelor lui în timp ce el le ridica peste cap, demonstrând puterea braţelor lui.

Acel corp extraordinar fusese la mila ei în noaptea trecută. Aparţinuse privirii ei flămânde şi gurii ei şi mai flămânde. Blocase fiecare părticică din forţa lui uluitoare într-o convulsie de plăcere.

Şi apoi el îi returnase favorul cu o abilitate supremă care o şi încântase, o şi îngrozise.

Era tot mai ataşată de scoţianul bădăran. Nu avea cum să se învârtă în jurul poveştii. Imaginea lui o stimula în orice mod imaginabil. Mirosul lui o ademenea. Şi gustul lui o îmbăta dincolo de raţiune.

Ce zisese în dimineaţa asta Jean-Yves? „Nu vreau să devin dependent de uitare.”

Ramsay o învăţase azi-noapte uitarea pe care o putea oferi sexul. Şi se părea că ea devenise dependentă după ce gustase doar o dată. Simţea pofta, de parcă el trezise o nouă foame în corpul ei, la fel de vitală precum mâncarea.

Avea foarte puţine talente înnăscute, dar aparent îi venea uşor ritmul şi structura relaţiilor sexuale, ca şi matematica.

Ce-l supăra aşa de tare la descoperirea virginităţii ei? Se învinovăţea pentru că luase ceea ce ea îi dăduse? Sau era vina ei pentru că minţise prin omisiune?

Exista doar o cale să afle.

Îndepărtându-se de umbra casei, Cecelia netezi bumbacul moale al rochiei ei de zi de un albastru în nuanţa oului de măcăleandru şi traversă printr-un cimitir al unei posibile grădini de legume din trecut.

Ramsay lovi cu toporul într-o mişcare deosebit de brutală, băgând lama vreo câţiva centimetri în platforma trunchiului vechi.

— O zi minunată pentru asta, strigă Cecelia, cu obrajii adunându-se în jurul ramelor ochelarilor în timp ce ea mijea ochii la soare.

Scoţia nu trebuia să fie mohorâtă şi cenuşie?

Nările lui Ramsay fremătară când el mârâi, deşi nu se uită la ea pentru că se aplecă să ridice bucăţile de lemn şi să le arunce pe maldărul de lemne. În loc să se aşeze peste celelalte, se loviră de şopron şi căzură pe pământ.

Se pare că-l *scosese* din ritm.

În şopron se întindea un aşternut grosolan de paie şi iarbă şi două cuverturi din petice erau împachetate frumos la margine.

Asta era „structura” pe care dormise? Dumnezeule, se simţi îngrozitor.

— Apropo de zile frumoase, atacă ea. Aş vrea să-ţi amintesc că suntem în iulie şi ai tăiat destule lemne să ne ţii aici până la Crăciun. Nu ştiu tu, dar eu n-am de gând să stau aici atâta vreme.

Sperase ca observaţia provocatoare să spargă zidul de gheaţă pe care el îl construise între ei, dar încruntătura lui se adânci când îşi smulse cămaşa de unde o atârnase într-un cui din şopron şi o trase pe el.

— Ai avansat cu codurile? întrebă el fără ceremonie.

Zâmbetul Ceceliei dispăru.

— Nu chiar, răspunse ea onest, jelind pierderea imaginii pieptului lui în timp ce el îşi închidea nasturii.

Abia aruncă o privire spre ea. Aşa că nu observă că ea pierduse timp suplimentar cu aranjarea părului şi netezirea celei mai frumoase rochii de vară a ei, care îi scotea în evidenţă ochii albaştri şi nuanţele de roşu-închis din părul ei

ca de cupru.

— Ai nevoie de ceva? întrebă el încheindu-şi manşetele.

Umerii ei căzură când o abandonă şi falsul optimism.

— Simt că ar trebui să discutăm despre… azi-noapte.

El o ului când clătină din cap.

— Nu-i nevoie.

Ea clipi la spatele lui lat când el îşi luă vesta şi o trase peste umerii largi, îndepărtându-se de ea şi luând-o spre casă. Îşi forţă picioarele să meargă, alergând după el.

— *Eu* am nevoie. Vreau să explic…

— Nu-mi datorezi nicio explicaţie, i-o tăie el scurt.

„Iată o turnură interesantă a evenimentelor pentru tine.” Cecelia pufăi un pic, obligată să alerge în urma lui pe cărarea spinoasă. Tot timpul nu făcuse decât să-i ceară explicaţii fără sfârşit şi acum, că ea murea să-i ofere una, pe el nu-l interesa.

Fluturară amândoi mâna spre Phoebe când intrară, prefăcându-se că totul era bine pentru fetiţa dragă. Zâmbetul Ceceliei muri în clipa în care trecu pragul.

— Dar lucrurile s-au schimbat între noi, nu-i aşa?

— Da. El trecu cu degetele prin părul întunecat acum la culoarea nisipului din cauza transpiraţiei şi a mizeriei, căutând ceva prin mica încăpere, refuzând în continuare să se uite la ea. S-au schimbat irevocabil.

— N-ar trebui să… explorăm asta? Poate venim cu un soi de înţelegere confortabilă?

„Te rog”, vru ea să-l implore. „Nu suport tăcerea.”

— O vom face. Se uită în sfârşit la ea sau mai degrabă prin ea. Dar nu acum.

— De ce? întrebă ea, urmându-l în timp ce el tropăia pe podeaua din bucătărie.

— N-am timp.

— De ce nu?

Oprindu-se în faţa vetrei, ridică arcul, tolba şi câteva din săgeţile pe care le făcuse în noaptea precedentă.

— Trebuie să vânez.

— Să vânezi? repetă ea, uitându-se la mormanul de

mâncare şi mărunţişuri. Şi uscate, şi proaspete, care le vor ajunge destul timp. Să vânezi ce?

— Căprioare, răspunse el serios, tropăind spre uşă.

— Căprioare? Începea să sune ca un papagal monosilabic, enervant chiar şi pentru ea. Dar el se purta ciudat, şi nervii ei erau aşa de încordaţi, încât abia putea să-şi adune gândurile, darămite să mai înţeleagă şi să analizeze comportamentul lui discordant. Unde… unde te duci să vânezi căprioare?

El se întoarse în uşă şi arătă cu mâna spre pădure.

— În direcţia căprioarelor.

Răspunsul lui obtuz, combinat cu intonaţia nerăbdătoare sufocară teama ei cu frustrare.

— De ce eşti furios? întrebă ea, încercând să păstreze o voce rezonabilă. Ce-am făcut?

— Nu sunt furios, domnişoară Teague. Nota dură din vocea lui dezminţea ce pretindea el, dar trăsăturile lui se schimbară de la ceva barbar la ceva doar auster. Nu pe tine, oricum.

„Domnişoară Teague”? De ce adresarea lui respectuoasă i se părea o pedeapsă? Cecelia păşi înainte, întinzând mâinile spre el.

— Atunci vorbeşte cu mine.

El se feri de atingerea ei, ridicând mâna pentru a o opri.

— Astăzi nu sunt eu însumi, zise el ca explicaţie. Nu pot purta discuţii sau lua decizii. Nu acum. Ridică privirea la ea, implorând-o cu ochi posomorâţi. Doar… fă ce poţi să descifrezi codurile ca să ne putem întoarce la vieţile noastre, da?

Cecelia închise gura, muşcându-se de obraz suficient cât să-i dea sângele. Reuşi să încuviinţeze din cap, iar el se întoarse şi o luă spre lizieră.

Să se întoarcă la vieţile lor. La vieţile lor separate. Aşa de mult se grăbea să scape de ei? Normal că da. Detesta locul ăsta, aproape la fel de mult cum detesta compania ei aici. Poate că o durea, dar nu o voia. Exista o diferenţă. Nu avusese niciun scrupul cu asta.

Nu avea loc în viaţa lui pentru ea. Nici în Scoţia, şi cu siguranţă nici în Londra.

Cu toate astea, fiind un bărbat aşa de vehement împotriva oricărei depravări morale, probabil că era în panică. Pentru că fugise cu ea, făcuse sex cu ea şi, dacă se afla, societatea ar fi cerut ca ei să se căsătorească imediat.

Şi niciunul dintre ei nu-şi dorea asta.

Era aşa de supărat pentru că acum, ca bărbat onorabil cum se autodeclarase, era obligat să o ceară de soţie?

Îl va refuza, normal că-l va refuza. Ea nu era o obligaţie pentru nimeni. Mai mult, familia ei nu avea ce să caute lângă cabinetul Lordului Cancelar. Ea ar reprezenta ruinarea lui, amândoi ştiau asta.

Cecelia se asigură că spinarea lui lată dispare în pădure, apoi se prăbuşi la masa la care împărţiseră vinul în noaptea precedentă, îngropându-şi chipul în mâini, cedă în sfârşit lacrimilor.

Capitolul 14

Dacă mâinile care stau sunt lucrarea diavolului, atunci situaţia asta îl transforma pe Ramsay în diavol.

Pentru că gândurile lui, pornirile lui şi dorinţele lui erau păcătoase la infinit şi nu doar despre mâinile lui trebuia să-şi facă griji Cecelia Teague.

Nu, era mai bine să rămână afară şi să cedeze altor porniri masculine.

Cum ar fi zdrobitul lucrurilor. Şi omorâtul animalelor.

Ramsay nu se îndepărtă mult de casă, nu când singurul lui ordin era să-i protejeze pe cei din casă. Se urcă pe o bârnă pe care o căţărase într-un stejar înalt cu ani în urmă, fix deasupra unui drum pe unde se aventurau căprioarele pentru a paşte şi bea la marginea râului. Din acest punct avantajos putea să vadă până la kilometri

distanţă. Căsuţa, drumul, râul şi pe oricine ar putea veni sau pleca.

Căprioarele nu erau singura lui pradă.

Se pare că-şi descoperise afinitatea de a sta deasupra lumii de la o vârstă fragedă, chiar în acest loc.

Hotărând ce să trăiască sau ce să moară.

Dacă l-ar putea vedea colegii lui acum. Dând peruca albă şi roba neagră ale statului pentru o cămaşă transpirată şi capcanele unui vânător.

Le-ar dovedi că aveau dreptate. Toată lumea şoptea că un nimeni scoţian sălbatic cu o moştenire înhăţată prin viclenie nu merita poziţia la care el aspira.

Vocile lor îi bântuiseră cele mai negre ore, îi mânaseră fiecare decizie de atâta vreme. Reuşise nu în ciuda lor, ci ca să le facă în ciudă. Studiase mai mult, muncise mai mult şi se descurcase mai bine decât ei toţi, astfel încât, atunci când intra într-o încăpere, opozanţii înrăiţi nici nu îndrăzneau să respire spre el. De fapt, toţi trebuiau să se plece şi să i se adreseze cu *milord.*

Şi ştia că era ca şi cum aveau cenuşă în gură când spuneau titlul.

Obişnuia să trăiască pentru titlu. Să se hrănească din el. Puterea, prestigiul şi clarviziunea oferite celor din cercurile în care intrase cu forţa. Pentru că nu conta cu ce titlu se născuseră sau de ce privilegii se bucuraseră, tot nu puteau să-l ţină sub talpa lor.

Nimeni nu o va mai face. Pentru că cuvântul *lui* era lege acum. Şi judecata lui era finală.

Doar că o nouă voce se ridica în noapte. O voce blândă, răguşită care răsuna a fum şi a sex.

Cecelia Teague.

Rosti cele două cuvinte în vânt pe un ton respectuos. Simţea că aşa ar trebui rostit mereu numele ei. Existau zei ale căror nume nu puteau fi rostite niciodată, ale căror reprezentări erau interzise.

Ramsay nu înţelesese niciodată o asemenea venerare.

Până acum.

O parte din el ştiuse din clipa în care buzele lui le atinseseră pe ale ei că universul se schimbase.

Nu, chiar dinainte.

Poate în grădinile de la reşedinţa Redmayne, când discutaseră despre nenumăratele motive pentru care o căsătorie ar fi dezastruoasă pentru amândoi. Sau chiar la nunta lui Redmayne din urmă cu aproape un an când o zărise din partea cealaltă a salonului de bal cu o mască de păun, zăbovind la masa cu răcoritoare.

Fusese fascinat de ea chiar de atunci atât de mult, încât făcuse tot posibilul să *nu* fie prezentat, pentru că ceva feroce şi aprig ce crezuse că era îngropat de zeci de ani se mişcase doar când o văzuse.

Îi mulţumise lui Dumnezeu în clipa în care descoperise că nu era vinovată de crimele Henriettei. Şi blestemase aceeaşi divinitate în clipa în care descoperise că era inocentă în toate sensurile cuvântului.

Luându-i acea inocenţă.

O creangă trosni la distanţă, şi Ramsay încremeni la sunetul paşilor ce se apropiau.

Îşi ţinu respiraţia şi apucă arcul. Avea şi o puşcă lângă el, dar evita să o folosească când se putea. Focurile de armă aveau tendinţa să dezvăluie poziţia cuiva.

O căprioară ieşi din tufiş, cu urechile ei lungi şi pufoase mişcându-se în stânga şi în dreapta, cu nările adulmecând vântul.

Ramsay potrivi o săgeată, trăgând coarda arcului în timp ce căprioara se opri şi se uită în urmă.

Un mic pui, cam cât un ogar de mare, ieşi din siguranţa desişului. Îşi lipi micul corp pestriţ de coapsele mamei, alergând ca să ţină pasul cu paşii ei atenţi spre râu.

Nu-l văzuseră acolo sus, dar simţeau că pericolul era în apropiere.

Ramsay îşi coborî braţul, sprijinind arcul lângă el.

Indiferent de cât de foame îi fusese în viaţa lui, niciodată nu omorâse mame. Nici măcar nu punea capcane la vizuinile de iepuri. Cândva, o vulpe furase nişte peşte afumat şi el aruncase cu pietre după ea, oprindu-se în clipa

în care îşi dăduse seama că avea pui.

Mamele ar trebui să trăiască pentru a-şi proteja puii.

Se gândi la Cecelia. Mereu se gândea la Cecelia. Fiecare părticică din conştiinţa lui părea să se scurgă înapoi la ea. În această amintire, se lupta cu disperare să-şi salveze mica pupilă. Fusese lovită şi căzuse pe o alee, ameninţată, martoră la vărsare de sânge şi tot la Phoebe se gândise prima dată.

Când văzuse că fata nu fusese rănită, uşurarea şi bucuria ei sensibilă îl făcuseră să se simtă umil.

Cecelia. Fata o strigase Cecelia în acea noapte. Nu mama, nu mami.

De obicei era atent la detalii. Ar fi trebuit să intre la bănuieli atunci. Dar în acele clipe era copleşit de crimă. Se luptase cu mânia şi furia ca să le ducă înapoi în colţul lor întunecat, pentru a putea conduce domnişoarele în siguranţă acasă.

Încă un motiv pentru care femeia era extraordinară. Avea grijă de un copil care nici măcar nu era al ei. După spusele ei, înainte de moartea Henriettei Thistledown, ea fusese liberă şi fără griji. Călătorise cu prietenele ei într-un trio de Haimanale roşcate, avusese parte de educaţie şi de o avere mică, dar confortabilă. Dar când un stol de nevoiaşe, un copil orfan şi câteva eleve ajunseseră brusc în grija ei, preluase responsabilitatea angajării şi bunăstării lor pe umerii ei fără să se gândească de două ori. Devenise apărătoarea lor împotriva unora ca el.

Şi mai răi.

Ramsay închise ochii şi ascultă cum hoinăreşte sub el căprioara, în timp ce el se gândea la pumnul ce-i strângea inima.

Cecelia Teague îl făcea să pună sub semnul întrebării tot.

Tot.

Poziţia lui faţă de femei, familie, integritate, trecutul…

Viitorul. Viitorul *lor?*

Multă vreme nu-şi dorise nimic asemănător unei familii. Se luptase doar ca să obţină cea mai mare putere

pe care oamenii de rând o luau zilnic de la vechea monarhie şi structurile ierarhice. Evident că aristocraţia ceda în faţa unor oameni ca el: industriaşi, intelectuali, educaţi, bogaţi şi cu mijloacele să modeleze un imperiu prin forţa ridicării structurilor democratice de guvernare.

Şi acum el era gata să pună mâna pe Excalibur, gata să tragă sabia din piatră şi să pretindă ce era al lui.

Dar cu ce preţ? Sufletul lui?

Inima lui?

„Eşti fericit?” întrebarea ei simplă sărea între tâmplele lui, tachinându-l precum o minge aruncată la vale, rostogolindu-se la nesfârşit.

Fericirea nu fusese niciodată printre aşteptările lui. Copilăria lui fusese un coşmar de bătăi de la un beţiv, meciuri de urlete între părinţii lui şi un stomac gol. Când mama lui plecase şi tatăl lui murise, supravieţuirea fusese singurul lui scop. Muncise zi şi noapte pentru căldură, apă curată şi mâncare. Cine avea timp să se gândească la fericire când trebuia să te lupţi cu biciul foamei, al tăcerii şi al izolării? Când fiecare adult cu care intra în contact fie încerca să profite, fie voia să ia ce era de drept al lui?

În unele zile se cocoţa aici, împuşcând pe oricine îndrăznea să se apropie. Neştiind dacă erau hoţi sau vecini.

Uneori erau ambele.

Uitase cum să se poarte sau cum să mănânce civilizat. Apoi cum să vorbească. În anii cât trăise în căsuţa asta singur, o gaură goală se deschisese în pieptul lui. Golul ăsta rece, tăcut unde ar fi trebuit să se afle o familie. Unde ar fi trebuit să se afle mila.

Unde capricii precum fericirea şi iubirea ar fi putut fi hrănite.

Nu cedase niciodată tăcerii sau golului, dar mereu le purtase în el, chiar şi după ce fusese luat la castelul Redmayne.

Nu-i venea să creadă. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când fusese târât din locul ăsta sălbatic şi murdar. O creatură animalică, inumană condusă doar de instinct.

Iar procesul de a-l civiliza fusese dureros şi umilitor.

Jurase să nu mai devină acea creatură. De asta Cecelia Teague era aşa un pericol pentru el.

Pentru că ea se adresa la tot ceea ce cândva îl făcuse un pic mai mult decât un animal. În ciuda blândeţii ei înnăscute, a inteligenţei şi a manierelor ei impecabile, trezea în el un instinct carnal – nu, carnivor, pe care îi era imposibil să-l ignore, cu atât mai puţin să-l controleze.

Cum fusese dovedit în noaptea trecută.

Corpul lui Ramsay răspunse, încordându-se la amintire, întărindu-se de nevoie.

Prima dată când o întâlnise ca Lady Scarlet fusese aşa de nervos, de făţarnic. Parţial pentru că îşi dorise să ştie cum ar fi fost să simtă gura aceea generoasă în jurul mădularului.

Ar fi putut să ghicească faptul că va fi o experienţă unică. Dar nu se aşteptase niciodată să se piardă într-un extaz fără egal. N-ar fi crezut niciodată că ea va depăşi orice experienţă anterioară de-a lui, că va fi peste cele mai obscene fantezii ale lui. Că corpul ei va fi vehiculul pentru un extaz pe care majoritatea bărbaţilor nu erau suficient de norocoşi să-l atingă.

Stătuse treaz toată noaptea cu gustul ei în gură, cu plăcerea pe care ea i-o produsese vibrând încă în fiecare muşchi şi coardă din corpul lui. Fusese aşa de recunoscător pentru răcoarea serii şi tot tânjise după căldura ei. Chiar şi după ce căldura se potolise, altceva deveni insistent. Un organ diferit de mădularul lui.

Nu voia pur şi simplu să facă sex, voia să o ţină în braţe. Să o aline. *Să găsească* alinare în ea.

Gândul de a o face să râdă era mai atrăgător decât a fi făcut cavaler. Ar fi preferat să petreacă o după-amiază răsfăţându-i apetitul pentru ciocolată decât să cineze cu familia regală şi cu rudele lor de pe continent.

Chiar şi după ce-şi spălase dinţii de dimineaţă şi spălase orice urmă de ea, esenţa ei se agăţase de el ca şi cum făcea parte din el acum.

Şi acolo era esenţa problemei.

Ea ameninţa să dărâme tot ceea ce el construise. Să se infiltreze în ambiţia lui şi să o înlocuiască cu mulţumire – nu, cu satisfacţie.

Şi asta el nu putea tolera.

Nu putea pur şi simplu să se topească în confortul ei. Nu putea permite ca moliciunea ei să netezească marginile tăioase şi să tempereze ceea ce-l făcuse dur, furios şi nemilos fără regrete. Nu-şi permitea să facă asta fără a înfrunta consecinţele crude.

Dar mai trebuia luată în considerare şi onoarea. A lui. A ei. Şi o dorinţă reciprocă ce nu putea fi negată.

Un singur lucru rămânea de făcut.

Să o pretindă în toate modurile posibile.

Să se însoare cu ea.

Ea era acum Cecelia Teague şi Lady Scarlet. Dar… dacă devenea altcineva?

Cecelia Ramsay.

Cu abilităţile ei considerabile, inima blândă şi intelectul fără egal ar putea să fie aşa o forţă în lumea lui. Chiar dacă amândoi erau blestemaţi cu o origine pătată, exista o şansă să construiască împreună o dinastie de care viitoarele generaţii să fie mândre.

El ar putea să o protejeze, să o delecteze, să le ofere ei şi lui Phoebe oportunităţi pe care altfel nu le-ar avea. Libertate şi respectabilitate.

Şi poate ea l-ar putea învăţa ceva despre fericire. Şi ciudata îngăduinţă.

De fiecare dată când ea îi zâmbea, cu fiecare sărut sau intimitate împărtăşită, o mică luminiţă se aprinsese în acel gol întunecat din el. Se simţise mai puţin gol.

Ce efect ar avea o viaţă cu zâmbetele ei?

Ramsay clătină din cap, îndepărtând dorinţa şi înlocuind-o cu hotărâre.

Va fi timp pentru asta. Dar azi trebuia să rămână atent. Periculos. Mai ales dacă voia să atace fortăreaţa construită în jurul actualului Lord Cancelar şi să-i fure dubiosul lui tron. Şi în tot acest timp trebuia să o protejeze pe Cecelia. Iar ca să facă asta, nu trebuia să se lase distras.

Pe cărarea vânatului mai mergea ceva, păşind cu încredere prin desiş.

Ramsay inspiră adânc, trase arcul şi dădu drumul săgeţii.

Capitolul 15

Soarele după-amiezii fusese neobişnuit de necruţător. Ramsay îşi şterse fruntea şi miji ochii la cer. Avea timp pentru o baie în lac înainte să se lase seara şi nimic n-ar fi fost mai plăcut.

Pe Ramsay nu-l deranja eviscerarea, jupuirea şi atârnarea unui cerb pentru a trata carnea cum trebuie, chiar dacă era o treabă sângeroasă şi dezgustătoare. Îl ţinea ocupat şi departe de tentaţie.

Îşi şterse mâinile, intră în casă pentru a lua un rând curat de haine, sperând să iasă neobservat.

Dar nu avu noroc.

Phoebe stătea la masă, legănându-şi picioarele deasupra solului în timp ce Jean-Yves îi permitea să trişeze la whist.

Ramsay privi în jur după Cecelia şi nu reuşi să se hotărască dacă era uşurat sau dezamăgit că nu o găsi. Lucra la birou la afurisitul ăla de cod.

Phoebe zâmbi spre el, gropiţa din bărbie adâncindu-se.

— Iată-te! De ce eşti pătat?

Majordomul Ceceliei îl privi cu neîncrederea poziţiei sale, dar salută din cap în mod respectuos. Mă rog, respectuos pentru un francez.

— Tocmai am jupuit un cerb, fetiţo, explică el, scoţând o cămaşă nouă şi nişte pantaloni din cufărul lui.

— Mi se pare o risipă să împuşti un cerb dacă stăm aici doar câteva zile, îşi exprimă dezacordul Jean-Yves din spatele evantaiului de cărţi de joc pe care le ţinea cu braţul sănătos.

Ramsay se încruntă, dar nu răspunse.

— Sunt câteva familii mari prin împrejurimi care se vor bucura de carnea pe care nu o s-o mâncăm noi.

Nu avea obiceiul de a se explica, mai ales în propria casă. Dar înţelesese de mult că francezul era mai mult o figură paternă decât un angajat al Ceceliei şi de asta avea tendinţe protectoare, ceea ce-l determina să nu-l placă şi să nu aibă încredere într-un bărbat care avea planuri cu ea.

Planuri aşa de evidente, încât orice prost i-ar descifra intenţia. Dorinţa.

Jean-Yves nu era un prost însă.

Ramsay nu putea să spună că era deranjat de natura protectoare a bătrânului. Dacă ar fi fost şi el tată, cu siguranţă nu ar fi fost de acord cu situaţia actuală a fiicei lui.

Phoebe se dădu jos de pe scaunul ei şi ateriză pe cizmele zgâriate pe care le purta zilnic pentru a umbla pe afară.

— Nu cred că am mâncat cerb, zise ea, venind mai aproape pentru a-l privi curioasă. Este delicios?

— Poate fi. O ocoli, refuzând să se lase fermecat de vocea ei subţire şi de accentul perfect. Luă un prosop pentru a se şterge şi o bucată de săpun şi deschise uşa. Mă întorc să pregătesc cina.

Închise uşa în urma lui, dar aceasta nu rămase închisă mult timp.

— Unde te duci, Lord Ramsay? ciripi Phoebe, alergând după el pe cărare.

— Pe marginea lacului, micuţo. Nu voi fi departe.

Ea îl ocoli pentru a-i bloca drumul.

— Merg cu tine, ca să nu fii singur.

Era o micuţă copie a Ceceliei, cu firea ei sociabilă şi apărând mereu pe cei singuri. Doar că nu semăna deloc cu ea. Era micuţă pentru vârsta ei, cu ochii de culoarea mării întunecate. El crezuse că are un păr şaten-deschis spre nisip ud, dar mici şuviţe blonde străluceau printre buclele ei ciufulite. Trăsăturile ei erau puternice şi pătrăţoase pentru o fetiţă, dar frapante. Ar putea fi frumoasă când va creşte,

şi dacă nu va fi, măcar va fi impunătoare.

— Nu poţi să mergi cu mine, răspunse el. Trebuie să mă spăl.

Ea îşi încreţi năsucul într-un gest feminin de nemulţumire identic cu cel al mamei lui.

— Baia este după zăvor?

El se opri.

— Poftim?

— Zăvorul nu-i pentru baie, e pentru… pentru încuiat, evident. El pufni vesel şi aproape că cedă impulsului de a-i ciufuli micile bucle blonde.

— Nu un zăvor, Phoebe, un lac[4].

Ea îşi mută privirea, clipind rapid şi confuz.

— Ceea ce voi, britanicii, denumiţi „lac”, noi, scoţienii, îi zicem iaz, clarifică el.

Ea mări ochii.

— De ce?

— Pentru că asta-i limba noastră.

Ea scoase un sunet de uimire.

— Aveţi propria limbă?

— Da.

— Mă înveţi şi pe mine?

— Nu.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că sunt pătat cu sânge şi măruntaie de cerb şi am nevoie de o baie.

— Nu-i nimic, mă poţi învăţa pe drum şi eu o să mă joc în apa puţin adâncă lângă pietre cât te speli tu în partea mai adâncă.

El vru să clatine din cap.

— Nu cred că…

— Cum îi spuneţi la piatra aia?

Arătă spre ceea ce cândva fusese o piatră de hotar.

— *Clach,* răspunse el absent. Dar ar trebui să stai aici…

— Şi asta?

---

4 În engleza scoţiană, *lac* este *loch,* care are o pronunţie asemănătoare cu *lock - zăvor, încuietoare* (n.red.)

Trase de gardul dărăpănat, întinzând galant mâna pentru ca el să treacă.

— *Tha thu nad pian ann an asail,* mormăi el.

Ea încruntă fruntea.

— Aşa de multe cuvinte pentru o poartă?

— Nu, înseamnă… „Eşti o pacoste.” Dar nu o spuse. Înseamnă… du-te şi spune-i lui Jean-Yves că mergi la iaz.

Ea o zbughi înăuntru cu o exuberanţă pe care Ramsay, chiar şi ca om extrem de vioi, nu-şi amintea să o fi posedat vreodată.

Chicoti, aşteptând-o de partea cealaltă a porţii.

Ramsay îşi pierdea deseori răbdarea cu copiii, dar în mod ciudat i se părea uşor de tolerat curiozitatea precoce a lui Phoebe. Se identifica cu nevoia ei neobosită de a înţelege lucrurile. Să supună lumea voinţei ei. Şi natura ei constant bună era infinit de minunată.

Când fata ieşi câteva momente mai târziu, renunţase deja la şorţuleţ şi îşi luase şi ea un prosop.

— M-am hotărât să mă înveţi şi să înot, gâfâi ea, luându-l de mână şi trăgându-l spre pădure. Hai să ne grăbim! Cum spui copac în scoţiană? Scoţeză??

— Gaelică, o corectă el, venind în urma ei. Şi îi spune *craobh.* Şi o fetiţă englezoaică nu poate să înoate în lacurile scoţiene, pentru că o să-ţi îngheţe căpăţâna.

Ea lovi cu toată forţa ei în braţul lui, îndemnându-l să se grăbească. Dacă el i-ar fi dat drumul, ea ar fi căzut direct în nas.

— Dacă tu poţi, pot şi eu, declară ea.

— Aşa deci?

— Nu mi-e frică de frig. Se opri din tras şi schimbă tactica, întorcându-se cu faţa spre el. Te rog, Lord Ramsay. *Te rog?* Ochii ei trebuie să-i fi ocupat jumătate din faţă când îşi împreună degetele şi se rugă de parcă era în biserică rugându-se pentru izbăvire. Când voi mai avea vreodată voie să înot în sălbăticia Scoţiei?

— Cu Cecelia ca tutore al tău, îmi închipui că vei avea şansa să faci tot felul de lucruri, zise el, întrebându-se dacă ea îşi dădea seama cât era de norocoasă.

O mică neliniște se ivi prin curajul ei.

— Când totul se va termina va trebui să mă întorc la Londra. Şi Cecelia a zis că trebuie să fiu educată, că mă va învăţa ea sau că mă va trimite la şcoală dacă-mi place.

El încuviinţă aprobator din cap, luând-o din nou ne pajiște cu un pas mult mai lent. Pământul scrâşnea sub încălţăminte şi un vânticel de vară le ciufulea părul cu parfumul dulce al florilor şi al pământului argilos. Era un moment blând, simplu, şi Ramsay îşi dădu seama că îi făcea plăcere compania micii vorbăreţe.

— Ar trebui să mergi la şcoală, o îndemnă el. Bănuiesc că trebuie să înveţi să fii o domnişoară.

Chipul ei se strâmbă, o altă expresie ciudat de familiară.

— Cred că prefer să fiu un doctor, decât o domnişoară.

— Un doctor, zici? Ai vorbit cu Alexandra?

Cumnata lui era arheolog întâi şi apoi ducesă, cel puţin aşa i se părea lui.

— O domnişoară doctor, anunţă ea. Una care are grijă de femeile care nasc.

— Adică o moaşă?

— Nu, zise ea vehement. Mama a murit când m-a născut. O moaşă n-a ştiut ce să facă, dar un doctor ar fi putut să ştie.

— Înţeleg, murmură el, nemăsurat de bucuros pentru a mia oară că fusese născut bărbat.

Phoebe sporovăi fără oprire cât merse, şi Ramsay făcu tot ce putu să fie atent. Fata vorbi despre Frances Bacon şi Fanny de Beaufort care, aparent, nu-i însoţeau în această plimbare pentru că preferau să nu se ude.

Lacul era un pic mai mult decât o grotă îndiguită de către un zid de bolovani care în secolele din trecut era posibil să fi fost un pod căzut din cauza numeroaselor armate jefuitoare sau a răfuielilor dintre clanuri.

Ramsay o aşeză pe Phoebe de partea cealaltă a marginii zidului, unde râul încetinea şi se prelingea printr-o spărtură în baraj. O ameninţă, glumind doar pe jumătate,

că o leagă la ochi dacă se uita peste zid cât se spăla el.

Se spălă într-un timp-record, chicotind încet în timp ce asculta fata cântând cu o lipsă de intonaţie uluitoare cât se juca. Trăgându-şi pantalonii, se urcă pe bolovani şi se uită la fată. O descoperi că lega o panglică în jurul unui buchet de flori de câmp.

— Alea sunt pentru domnişoara Cecelia? întrebă el, clătinându-se peste baraj şi coborând pe bolovani spre ea.

— Da. Îi prezentă mândră buchetul. Cred că tu ar trebui să i le dai.

El ridică dintr-o sprânceană la ea.

— Pe bune?

Ea încuviinţă arzător din cap.

— N-ar trebui bărbaţii eleganţi să ofere flori domnişoarelor?

Frecându-şi bărbia, se uită consternat la buchet.

— Da, dar eu nu sunt elegant.

Ea duse florile înapoi la piept, studiindu-le atent, măsurând cât era de elegant.

— Bine... nu la fel de elegant ca unii dintre bărbaţii care le vizitau pe domnişoara Henrietta şi pe Genny, recunoscu ea cu sinceritate. Dar cred că domnişoara Cecelia te place chiar şi aşa. Şi apoi, eşti mare şi curajos, şi părul tău este mai frumos decât al multor bărbaţi de vârsta ta.

— O laudă distinsă, într-adevăr, zise el amuzat.

— Şi ai salvat-o ca D'Artagnan, zise ea visătoare. Dacă-i o domniţă adevărată ar trebui să te iubească după asta, aşa că...

Îi reoferi buchetul de flori. Ramsay ezită să-l ia, pentru că Cecelia Teague nu era o domniţă adevărată.

Phoebe se ridică pe vârfuri şi îi întinse florile.

— Am adus o panglică mov, pentru că-i culoarea preferată a Ceceliei.

— Am observat că poartă des violet.

Luă cu gingăşie florile, sperând să nu se dezintegreze în mâinile lui mari şi stângace.

— Nu crezi că-i stă bine în violet? Pe faţa fetei se citea

un neastâmpăr timid. De fapt, în majoritatea culorilor. Şi ştiu că unele femei arată banale cu ochelari, dar nu Cecelia. Ea este minunată tot timpul.

— E minunată tot timpul, fu el de acord înainte să adopte o expresie severă. Tu faci pe peţitoarea, nu-i aşa?

Phoebe ridică din umeri, se căţără pe mal pentru a ocoli digul.

— Crezi că o să te însori cu ea? întrebă ea, mimând în mod dezastruos nonşalanţa.

— Te-ar deranja? replică el.

Ea se aşeză pe fâşia de iarbă ce ocolea nisipul negru şi pietrele lacului şi începu să-şi desfacă cizmele.

— O să mă laşi să merg la universitate dacă se mărită cu tine?

Ramsay nu-şi putu reţine zâmbetul.

— Dacă vrei să fii doctor, eu n-o să te opresc.

Ea se opri pentru o clipă, rumegând un gând ce o tulbura.

— Crezi că… o s-o săruţi?

— Am făcut-o deja o dată, mărturisi el unduindu-şi sprâncenele.

Ea chicoti şi scoase micul ei picior din a doua cizmă.

— Dar… Când se ridică, era serioasă, dând la o parte nisipul de pe fuste. Nu veţi face copii, nu-i aşa?

Lui Ramsay i se opri inima, şi simţi nevoia să iasă din propria piele.

— Ce ştii tu despre făcutul copiilor? întrebă el.

Până la urmă fusese crescută într-un tripou, şi el nici nu s-ar fi gândit să abordeze un subiect de adulţi cu o fetiţă de şapte ani.

Ea roşi, şi el vru să facă o glumă.

— Ştiu că un bărbat şi o femei fac copii când se culcă.

— Se culcă? zise el crispându-se şi dorindu-şi să o fi lăsat acasă.

Ea încuviinţă înţelept din cap.

— Aşa mi-a zis Henrietta. Un bărbat şi o femeie trebuie să se culce împreună pentru a face copii.

— Să se culce, repetă el cu grijă. Asta-i tot ce ţi-a zis

Henrietta? Nimic altceva?

Îi era teamă să se simtă uşurat. Ea apăsă cu o mână peste burtica ei.

— Mie nu mi-ar plăcea să mă trezesc cu un copil, hotărî ea şi apoi îi străpunse inima cu teama din ochii ei. Mai mult, n-aş vrea ca unul să o omoare pe Cecelia cum a păţit mama. Poate că nu ar trebui să dormi cu ea decât după ce devin eu doctor.

Ramsay simţi o tandreţe călduroasă între coaste la neliniştea fetiţei.

Nici nu putea să o mintă, nici să-i spună adevărul.

Ce ar face el cu Cecelia avea prea mică legătură cu somnul. Aşa că ridică în schimb mâna.

— Hai să vedem dacă o conving să se mărite cu mine întâi şi apoi vorbim despre bebeluşi, bine?

Micile ei degete îi cuprinseră palma şi el simţi cum i se strânge şi inima.

— Bine. Merseră la marginea apei şi se uitară cum luceşte în lumina soarelui din după-amiaza târzie. Ea atinse timid apa cu degetul de la picior şi îşi retrase piciorul de parcă o muşcase o viperă. Oh, nu! ţipă ea, ţopăind de pe un picior pe celălalt. Este prea rece, nu cred că pot.

Ramsay zâmbi până în adâncul pieptului.

— Nu poţi să bagi doar degetul, trebuie să sari în apă cu totul.

Ea se uită la el, cu ochii plini de încredere şi pregătindu-se să o facă.

După ce Cecelia va descifra codul şi îi va oferi probele, va trebui să decidă ce să facă.

Să îi elibereze pe amândoi.

Sau să se implice cu totul.

Capitolul 16

O descoperire o scoase pe Cecelia din visare ei şi sări de pe scaunul de la birou cu un strigăt de victorie.

Dincolo de fereastră, umbrele pădurii se strecurau spre casă, anunţând seara, şi ea se întrebă alene de ce nu apăruse ca prin magie nicio lumânare pe birou, cum avea obiceiul să apară.

Prin uşă se auzea zgomot, mult zgomot de fapt. Voci masculine, impunătoare şi pline de viaţă. Iar vocea subţire a lui Phoebe întrerupea vocile groase precum soarele norii de ploaie.

Atrasă de gălăgia veselă, Cecelia ieşi din dormitor, nerăbdătoare să împărtăşească descoperirea ei.

— Veşti excelente! anunţă ea către întreaga încăpere.

— Ai rezolvat cartea cu ghicitori?

Phoebe întoarse capul peste umăr precum o bufniţă, de unde stătea lângă focul mare, ţinând deschis un prosop mare ca mantia unui tâlhar pentru a-l încălzi. Părul îi era lipit de cap şi atârna ud pe spate.

Cecelia îşi strâmbă gura mucalit.

— Păi, n-am rezolvat-o...

— Măcar ai identificat codul? întrebă Ramsay de unde stătea aplecat peste masă, frecându-şi părul des, lucios cu un alt prosop.

— Nu chiar, zise Cecelia, mutându-şi privirea clipind de la frumosul scoţian la pupila ei.

De ce erau uzi? Plouase astăzi? Sigur ar fi observat.

Ochii ei rămaseră asupra lui Ramsay mai mult decât ar fi trebuit. Cămaşa lui crem, doar pe jumătate uscată, se agăţa generoasă de pieptul şi umerii lui, sfârcurile întărite de la cămaşa rece i se vedeau prin pânza umedă. Părea atent, dar relaxat, pielea îi era rozalie de la soare şi ochii îi scânteiau într-un fel pe care ea nu-l mai văzuse. Un miros plăcut, de pământ plutea în încăpere, amintind de pietrele încălzite de soare şi de florile de câmp, iar Cecelia fu nevoită să clipească de câteva ori, întrebându-se dacă adormise la birou şi nimerise într-un vis.

Ultima dată când se întâlnise cu Ramsay, el refuzase să se uite la ea şi mârâise monosilabic. Plecase ca şi cum n-ar fi putut să scape mai repede de prezenţa ei.

Şi acum, privirea lui o înghiţea cu totul în timp ce o

cerceta cu interes din cap până în picioare într-o manieră care ei i se părea complet nepotrivită cu un copil prezent. Îi mângâia formele cu ochii, de parcă era goală în faţa lui, în loc de îmbrăcată într-o rochie de vară elegantă.

Creierul ameninţa să i se topească. Ce întrebase el?

Ameţită, Cecelia se uită la Jean-Yves după ajutor, şi el lăsă cuţitul jos pe tejghea unde aranjase sendvişuri pe o farfurie. Bătrânului i se făcu milă de ea, dar nu o scuti de privirea lui de dezamăgire amuzată.

— Dacă n-ai descifrat codexul, n-ai identificat codul, care ar putea să fie vestea excelentă, *mon bijou?*

Hotărâtă să nu se lase distrasă de scoţianul capricios, înălţă carnetul precum un predicator american sâmbăta.

— Mă uitam greşit. Se grăbi la masă şi deschise carnetul unde şirul de numere realiza o listă ce arăta ciudat. Am crezut că Henrietta a folosit codul Pollux, care de obicei înseamnă puncte şi linii, dar m-am gândit că poate le-a înlocuit cu numere. Era singura explicaţie a acestor repetiţii. Arătă spre numerele la care se referea. Dar indiferent ce am încercat, codul a rămas indescifrabil. Aşa că l-am simplificat la codul cezarian, ceea ce nu m-a ajutat deloc, dar cumva părea să aibă sens. Ceea ce poate să însemne un singur lucru…

Ridică privirea nerăbdătoare şi întâlni trei priviri goale identice.

Jean-Yves stătea acum lângă ea, cu braţul rănit atârnându-i pe lângă corp, într-o parodie ciudată de majordom ţinând tava în aer, aşteptând nerăbdător ca ea să termine.

— Nu vedeţi? îi îndemnă ea entuziasmată. Este vorba de Bacon.

— Bacon?

Ramsay se uita la ea ca şi cum se temea că-şi pierduse minţile.

— Ca Frances Bacon! zise Phoebe, ridicând triumfătoare păpuşa, făcând tot ce putea ea la nivelul ei să realizeze vreun fel de conexiune.

Cecelia zâmbi cu drag la fată.

— Exact aşa, o lăudă ea. Cifrurile lui Bacon sunt plictisitoare, dar ingenioase pentru că semnificaţia nu-i în numere sau litere, ci în cum sunt asamblate, de cele mai multe ori în grupuri de câte cinci reprezentând o literă.

Jean-Yves îi făcu semn să-şi ia carnetul, ceea ce ea făcu, şi el o înlocui pe masă cu farfuria cu sendvişuri.

— Dintr-odată regret că nu am pus bacon pe astea, mormăi el.

— Şi eu, fu de acord cu simpatie Phoebe. Baconul e delicios.

— Deci… Ramsay se întinse după carnet, şi Cecelia i-l dădu peste farfurie. El îl deschise, adunându-şi sprâncenele în timp ce parcurgea formulele de parcă acum înţelegea. Dacă foloseşti un cifru Bacon, vei putea decodifica mesajul?

— Am făcut-o deja, zise ea mândră.

— Da? Ramsay se îndreptă şi apoi întoarse capul într-o parte de parcă putea să vadă codul mai clar. Dar ai zis că n-ai rezolvat ghicitoarea, îi reaminti el lent.

— Problema mea era că am crezut că Henrietta a folosit doar un cod. Dar, folosind cifrul lui Bacon, am descoperit un al doilea set de informaţii codate, dar este mult mai scurt. Deci tot ce trebuie să fac este să-mi dau seama care e codul acesta. Bătu cu degetul peste bărbie. Asta dacă nu există un al treilea strat, dar este puţin probabil.

— Ai ajuns la partea cu veştile bune? întrebă nerăbdător Jean-Yves, aşezându-se lângă ea. Aş vrea să iau cina.

— Sunt atât de aproape, cam pe la jumătate. Mâine voi transforma numerele în litere!

Agită pumnii în faţa ei într-un gest de sărbătorire a victoriei, în timp ce toţi din încăpere clipiră încă un moment la ea, înainte de a se dezumfla cu toţii.

— Pe la jumătate? Ramsay repetă cuvintele de parcă nu le mai auzise vreodată, exprimându-şi nemulţumirea evidentă printr-o încruntătură. Ce trebuie să faci ca să termini?

Jean-Yves ridică o mână ca să-l oprească.

— Veţi regreta această întrebare, milord. Sugerez să mâncăm înainte să vă adoarmă cu o altă lecţie interminabilă de criptografie.

Îi făcu cu ochiul Ceceliei, care zâmbi fals.

Nu o deranja tachinarea, chiar nu o deranja. Dar dintr-odată îşi dorea să se retragă înapoi în cameră şi să se ascundă de toţi. De *el.*

Era el aşa de consumat de dorinţa de a scăpa de ea încât credea că încă trei zile în prezenţa ei îi vor provoca o supărare aşa de evidentă?

Întinzând mâna după un sendviş, puse unul pe farfuria lui Jean-Yves şi o strigă pe Phoebe, punându-i şi ei porţia în tăcere.

Ar fi fost imposibil să entuziasmezi pe toată lumea dintr-o încăpere în legătură cu matematica. Aşa era viaţa ei. Dacă ar fi fost în încăpere cu un alt matematician, acesta ar fi realizat că ea reuşise în trei zile ceea ce celor mai ingenioşi spărgători de coduri le lua mai multe.

Se felicită mental singură şi muşcă dintr-un delicios sendviş cu şuncă şi măsline.

— Dacă asta-i cina, ce-i în ceaunul de pe foc? întrebă ea.

— Apă pentru baia ta.

Un ton mătăsos din vocea lui Ramsay o făcu pe Cecelia să înghită prematur, şi o bucată de sendviş alunecă lent şi dureros pe gât.

Întinse mâna după berea lui Jean-Yves ca să alunece mai repede, ignorând protestele francezului.

Când ridică privirea la Ramsay, o sclipire în ochii lui îi confirmă că şi-o imagina făcând menţionata baie. Cum îşi dădu seama, n-ar fi putut să spună, dar sclipirea păcătoasă rămase, atingând-o în locuri la care prefera să nu se gândească într-o încăpere plină de oameni.

Confuză şi tot mai tulburată, îi cercetă trăsăturile după răspunsuri. Voia să scape de ea din cauza tentaţiei sau în ciuda tentaţiei?

De ce să insinueze o clipă că nu-i plăcea de ea, ca apoi să-i ardă hainele de pe corp cu privirea?

Phoebe se apropie de masă, ascunzând ceva la spate.

— Văd că tu şi Lord Ramsay aţi făcut deja baie, observă Cecelia, zâmbind la drăgălăşenia de fetiţă.

— Lord Ramsay a trebuit să spele sângele de cerb de pe el în iaz, îi explică Phoebe, afişând o expresie fermecătoare când se aşează lângă el. Apoi m-a învăţat să înot.

— Aşa a făcut? Cecelia se uită şi ea fermecător spre scoţianul în discuţie. Îmi închipui că de aia ai buzele albastre.

— Aproape m-am încălzit. Phoebe se grăbi să taie orice obiecţie făcându-i un compliment. Şi cred că-i minunat că ai găsit codul lui Bacon. Eşti aşa de inteligentă, Cecelia!

— Mulţumesc, draga mea. Se bucura că cineva credea asta. Nu ţi-e foame după înotat?

— Nu crezi că-i inteligentă, Lord Ramsay?

Phoebe se uită la el cu subînţeles, înghiontindu-l cu cotul. Ramsay se opri cu sendvişul la jumătatea drumului spre gură, apoi se uită la fată în loc să se uite peste masă.

— Da, este inteligentă şi înţeleaptă, micuţo, acum mănâncă-ţi cina!

— Şi frumoasă, adăugă Phoebe. Nu uita frumoasă, pentru că ai menţionat cât este de minunată la iaz.

Chicotitul prost mascat al lui Jean-Yves ascunse icnetul brusc al Ceceliei.

Phoebe scoase un buchet de flori sălbatice cu mici flori ale miresei de la spate şi două gropiţe îi apărură lângă buze.

— Alea sunt pentru mine? întrebă Cecelia, îmbujorându-se cu o plăcere maternă.

Phoebe nu-i răspunse. Îl înghionti însă pe scoţian în biceps, degetul ei cedând înaintea muşchiului lui.

— Poftim. Poftim, Lord Ramsay.

— Ce se petrece? întrebă Jean-Yves. Ai cules flori pentru Lord Ramsay, *petite?*

— Nu, rosti Phoebe din colţul gurii spre Jean-Yves. El ar trebui să i le dea *ei.* Împinse buchetul sub nasul lui

Ramsay, obligându-l să lase sendvişul. Haide, îl îndemnă ea. Nu fi timid!

Ramsay strânse toate degetele lent în jurul buchetului de parcă ar fi fost gâtul fetiţei.

— Sincronizare perfectă, fetiţo.

Phoebe zâmbi nepăsătoare – sau poate imună – la sarcasmul din comentariul lui Ramsay. El întinse florile către ea peste masă şi Cecelia fu nevoită să-şi şteargă degetele de o cârpă înainte de a întinde mâna spre ele.

— Nu, zise Phoebe. Nu aşa. Trebuie să te ridici şi să i le oferi cum trebuie.

— Galant, aş zice eu, interveni Jean-Yves, câştigând un cot blând de la Cecelia.

— Exact, galant, fu de acord Phoebe, încuviinţând categoric din cap, aşezându-se şi mai luând un sendviş. Un astfel de moment necesită galanterie. Un erou nu poate să-i dea pur şi simplu flori doamnei lui.

— Eu nu sunt un erou, zise Ramsay.

— Eu nu sunt doamna lui, se gândi cam în acelaşi moment şi Cecelia să sublinieze.

Phoebe ignoră totul.

— Trebuie să existe un soi de gest, nu eşti de acord?

— Un gest măreţ, completă Jean-Yves.

Cecelia avea câteva gesturi pentru majordomul ei, dar nu reuşi să le facă în faţa unui copil.

Privi, pe jumătate cu speranţă, pe jumătate în agonie, cum Ramsay strânse din dinţi şi se ridică.

Urmându-i exemplu, ea se întoarse cu faţa spre el, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Evita intenţionat să se uite spre balansoar, rămânând cu privirea concentrată asupra florilor.

Ramsay băgă mâna şi smulse cea mai mare şi mai colorată floare din buchet şi i-o întinse. Veni mai aproape pentru a-i băga floarea în păr.

Degetele aspre atinseră urechea ei, făcându-i întregul corp să se cutremure de plăcere.

Şi mai simţi şi nişte vibraţii de dorinţă în câteva locuri secrete.

Copleşită, Cecelia închise ochii şi îi inspiră parfumul. Mirosul lui masculin se simţea printre parfumul florilor, cel al săpunului şi al pământului, al apei şi al cerului. Un miros la fel de delicios precum o cameră plină de cărţi cu mobilier îmbrăcat în piele. Sau cele mai delicioase trufe.

— Flori de câmp scoţiene, murmură el. Pentru un trandafir englezesc.

Vocea lui vibră prin ea, o senzaţie cunoscută deja. Îi făcea pielea de găină şi trezea o sensibilitate care era şi palpitantă, şi alarmantă.

Când Cecelia deschise ochii, el îi dăduse buchetul, privind-o cum accepta surprinsă.

— Mulţumesc, spuse ea.

El încuviinţă din cap, apoi se îndepărtă de masă.

— Unde te duci? întrebă Phoebe.

— Să pregătesc baia, zise Ramsay. Eu şi Jean-Yves vom scoate scaunele pe verandă şi vom bea un vin de Porto cât voi, domnişoarele, vă spălaţi.

— Lasă-mi şi mie nişte vin de Porto, te rog, strigă Cecelia, aşezându-se pe locul ei la masă.

— Nu mănânci? insistă Phoebe pe lângă Ramsay, ridicându-şi propriul sendviş în care era o singură urmă perfectă a dinţilor ei.

Poate că Ramsay ezitase, dar apoi se duse spre foc pentru a lua ceaunul cu apa fierbinte de pe foc.

— Voi mânca afară.

Cecelia făcu tot ce putu să nu se holbeze cât Ramsay transportă, încălzi şi îi pregăti baia cu cantităţi de apă pe care niciun om de rând nu ar fi putut să le care o dată.

Jean-Yves îi surprinse privirea o dată şi se aplecă spre ea.

— Mesteci de vreo zece minute din aceeaşi înghiţitură, şopti el.

Cecelia înghiţi şi toate negările ei îi muriră pe buze când întâlni privirea cunoscătoare a bătrânului şi roşi la zâmbetul care îi dădea de înţeles că el se distra foarte bine.

Adunându-şi în sfârşit gândurile pe care Ramsay i le împrăştiase precum nişte bile, ea zise:

— Şi pe tine te-aş privi la fel dacă ai realiza ceva aşa de imposibil.

Jean-Yves mârâi, dar în franceză, cu un sunet între dezgust şi amuzament:

— Niciodată în viaţa ta nu te-ai uitat la nimeni cum te uiţi la el.

Ca să nu trebuiască să-i răspundă, ea muşcă din sendviş cam cu prea multă poftă şi evită orice conversaţie ulterioară cu Jean-Yves până când acesta ieşi cu Ramsay, lăsând-o să se îmbăieze.

Niciodată nu fusese în stare să mintă. Şi îi era din ce în ce mai greu să se mintă pe sine.

Nu doar se uitase la Ramsay, îl *văzuse.* Îl observase cu întreaga ei fiinţă. Simţurile ei erau aşa de acordate în prezenţa lui, încât ea se întrebă dacă el nu avea un soi de curent electric ciudat pe care alte creaturi pur şi simplu nu-l posedau. Un magnetism încărcat doar pentru ea, atrăgând-o până când nu mai putea rezista şi se lipea de el.

Cecelia nu zăbovi prea mult în baie, pentru că nu suporta ideea că Jean-Yves nu se simţea confortabil afară. Astăzi fusese destul de mobil, dar coastele rupte aveau tendinţa să te obosească. Se îmbrăcă tremurând cu cămaşa de noapte şi halatul şi se pieptănă şi îşi împleti părul cu Phoebe, cât Ramsay scotea apa folosită.

Se întoarse hotărâtă spre foc, nedorind să fie surprinsă privindu-l pentru a doua oară.

Jean-Yves se aşeză pe canapea lângă ea, în timp ce ea îi împletea părul lui Phoebe, care la rândul ei le împletea pe Frances Bacon şi Fanny de Beaufort.

— După aceea îmi aranjezi şi mie părul, *bonbon?* o tachină Jean-Yves pe Phoebe, frecându-şi ciuful grizonant pe care de obicei îl ţinea sub o pălărie.

Phoebe chicoti.

— O să mă înveleşti în seara asta, Jean-Yves?

Bărbatul o mângâie cu afecţiune pe vârful nasului.

— Dacă crezi că urc scara aia spre pod, eşti pe cale să fii teribil de dezamăgită, *mon petite coeur*[5]*.*

5 Inimioara mea, în limba franceză, în original

— Poţi să-mi citeşti aici, se oferi ea. Vii alături de noi, Lord Ramsay?

Scoţianul terminase cu căratul căzii şi îşi găsise de lucru tropăind prin bucătărie, făcând curat. Ezită la întrebarea ei şi privirea i se ciocni de a Ceceliei.

Nu zise nimic când trei perechi de ochi îl săgetară, fiecare cu aşteptări diferite.

„La ce se gândeşte de are trăsăturile dure aşa de precaute?”, se întrebă Cecelia. Chiar ezitante. El clipi la cei ghemuiţi pe canapeaua lui ca şi cum s-ar fi uitat la un puzzle neterminat şi avea piesa greşită. Dacă privirea lui ar fi fost mai puţin goală şi sumbră, ea ar fi putut crede că expresia din ochii lui era una de dor. Sau poate îi citise ea complet greşit expresia. Poate că timiditatea lui nu avea nimic de-a face cu dorul, ci cu aversiunea.

Era imposibil să-şi dea seama.

— Poţi să stai lângă Cecelia, zise mărinimoasă Phoebe. Şi-l vom privi pe Jean-Yves cum face cele mai amuzante figuri.

Când auzi numele ei, toate expresiile de pe chipul lui Ramsay fură disciplinate, chipul lui redeveni de piatră şi gheaţă.

— Am lucruri de făcut afară, zise el, luând un felinar şi ieşind din încăpere.

Cecelia se prefăcu că râde la poznele lui Jean-Yves, dar nu-şi aminti nimic din ce se citise. O sărută pe fetiţă pe frunte şi o băgă la culcare, după care se ocupă de Jean-Yves.

— Pe mine nu trebuie să mă înveleşti, zise el. Nu-s copil.

— Nu mă deranjează.

— Du-te la el, Cecelia, spuse serios Jean-Yves.

— Poftim? exclamă ea.

— Este nehotărât în ceea ce vă priveşte, şi asta-l sfâşie. Înţeleptul francez îi luă mâna şi-o îndemnă cu o tragere blândă. Ori pui mâna pe el, ori îl laşi, *mon bijou,* dar nu-l mai lăsa să sufere, *oui?*

— *El* suferă? pufni Cecelia, întrebându-se cât ghicise

Jean-Yves despre ce se petrecuse între ea şi Ramsay. Am încercat să vorbesc cu el. Nu vrea. Este enervant de confuz încât îmi vine să-mi smulg părul sau pe al lui.

— Nu cred că te-am văzut vreodată aşa furioasă în viaţa mea, zise Jean-Yves cu sprâncenele stufoase ridicate spre frunte, în timp ce se cufunda în pătura lui din petice.

Cecelia înfoie perna bărbatului şi îi verifică legătura care îi ţinea braţul.

— Mă face să mă îndoiesc cine sunt şi ce vreau, recunoscu ea. Cred că m-ar iubi dacă aş fi altcineva decât cine sunt.

— De ce spui asta?

— Sunt o fată bătrână, bastardă, grăsuţă şi cu ochelari, care a moştenit un tripou infam în care şi mătuşa mea, şi bunica mea au lucrat cândva ca prostituate. O legătură cu mine ar face de ruşine un om ca Ramsay, se plânse ea.

— Iar el este băiatul mai mare nedorit al unui beţiv scoţian, care şi-a pierdut soţia pentru un duce şi care a murit înecat cu propria vomă. Jean-Yves ridică din umeri şi apoi gemu de durere când umărul lui protestă. Plus, continuă el mai reţinut, se ştie prea bine că mama lui n-a fost altceva decât o târfă scumpă.

— Jean-Yves! îi reproşă Cecelia fără să se înfierbânte.

— Eu doar spun, *mon bijou,* că acest bărbat, Ramsay, te-a adus aici nu doar ca să te protejeze, ci şi ca să-ţi arate propria lui ruşine, zise Jean-Yves, încuviinţând înţelept din cap. S-ar putea să nici nu-şi dea seama că a făcut asta.

— Chiar crezi asta?

Cecelia se gândi la implicaţiile acestui lucru.

— Există multe locuri sigure în lumea asta unde ar fi putut să ne ducă. Făcu o grimasă când îşi reajustă poziţia şi mormăi: Şi mult mai confortabile.

— Promit că în curând ne putem întoarce acasă, zise Cecelia. Cred că voi termina în câteva zile.

— Termină treaba cu lordul prim-judecător înainte să descifrezi codurile alea, o sfătui bătrânul. Pentru că ştii că ai duşmani, dar vei avea nevoie să ştii unde se încadrează

el înainte să plecăm de aici.

Cecelia îşi muşcă interiorul obrazului, apreciind sfatul.

— Ar trebui ca el să... ar trebui ca noi să... te-ai supăra dacă l-aş iubi? Dacă el ar împărţi viaţa lui cu noi?

Expresia lui Jean-Yves se înmuie, adâncind ridurile din jurul trăsăturilor lui şi îmbătrânindu-l mult.

— Eu îmi împart viaţa cu tine, Cecelia, ce a mai rămas din ea. Ceea ce înseamnă că îmi voi împărţi viaţa şi cu bărbatul pe care tu îl alegi.

— Dar ce părere ai despre Ramsay? Dacă aş fi fata ta? Ce i-ai spune ei să facă?

O emoţie slabă se citi în ochii lui când îşi ridică mâna sănătoasă pentru a-i atinge chipul.

— Am fost binecuvântat cu mai mulţi ani alături de tine decât de ea. Te consider la fel de mult fata mea, cum te consider angajatorul meu şi prietena mea. Trebuie să ştii asta.

— Nu mă face să plâng, îl rugă ea. De zile întregi sunt numai în lacrimi.

— Acest Ramsay. Este un bărbat cu bani şi cu poziţie, şi asta-i oportun. Dincolo de asta, este un bărbat care te-ar proteja cu viaţa lui şi orice tată ar vrea asta pentru tine. Jean-Yves ezită. Doar... nu alege pe cineva care te face să crezi că eşti mai puţin decât perfectă.

Cecelia mângâie cu tandreţe fruntea bărbatului, ca şi cum ar fi fost un copil.

— Te iubesc. Îmi doresc să-ţi fi putut spune *papa.*

El o goni cu mâna, pielea lui măslinie îmbujorându-se puternic.

— *Je t'aime,* mormăi el. Acum, lasă-l pe bătrânul ăsta să doarmă.

Cecelia se strecură afară pe uşă. Traversă căsuţa cu paşi silenţioşi în papuci şi luă lumânarea de pe masă. Buchetul îi atrase atenţia şi luă floarea pe care el i-o pusese după ureche şi o puse în păr. Îi plăceau florile de câmp, se hotărî ea, miroseau a Scoţia.

Transformă o halbă în vază pentru florile de câmp şi ieşi pe uşă în căutarea ursuzului scoţian.

Cecelia nu-l găsi în şopron, ci alături, îmbrăcat complet şi întins pe păturile lui sub stele. Cu mâinile sub cap, se uita la cer de parcă acesta îi greşise cu ceva.

Poate că blestema steaua sub care se născuse. Cea care îi sortise ca viaţa lui să fie o luptă împotriva curentului capricios, înotând etern în aval.

Trăsăturile lui dure erau mai blânde în lumina lunii şi denotau o frumuseţe sălbatică blondă. Era brutalitatea în repaos. Distant. Departe.

Un leu odihnindu-se.

Doar mişcarea bărbiei lui încăpăţânate dădu de înţeles că-i simţise apropierea.

Nu zise nimic, rămânând cu privirea fixată pe cer.

Dar ea citi o tensiune care se aduna în corpul lui. Deşi se retrăsese faţă de ea în orice mod, ea nu se îndoia că simţea aceeaşi atracţie ca şi ea. Acelaşi magnetism. Electriza noaptea dintre ei până când ea fu sigură că era suficient de puternică încât să-i facă pe amândoi să lumineze precum luminile stradale de pe Ştrand.

Dacă l-ar putea găsi, oriunde s-ar duce. Dacă ochii erau fereastra spre suflet, atunci ai lui erau nişte ziduri de gheaţă, opaci şi inaccesibili.

Suflând în lumânare, Cecelia se bizui doar pe lumina tot mai puternică a lunii când se aşeză lângă corpul lui lung, întins, cu halatul ca un lac de mătase roşie în jurul ei.

Simţi cum se strecoară tensiunea în propriile oase pe măsură ce tăcerea se întindea între ei încordată precum arcuşul de vioară.

Nu-i era milă de ea? Să o primească sau să o mustre? Nu putea să uşureze nimic între ei?

Nu, normal că nu o va face. Îi spusese că era un om nemilos, şi ea ar fi trebuit să-l asculte.

Oftă şi se uită la cer, întrebându-se dacă găseau aceleaşi constelaţii. Dacă percepeau întunericul într-o manieră similară.

Cerul nu era negru pur, nu aşa de repede după solstiţiul de vară şi nu cu o lună aşa luminoasă. Un cer de noapte de un albastru-închis arunca asupra pădurii o aură

ca de poveste şi, dacă Cecelia ar fi fost o femeie mai fantezistă, chiar ar fi putut să creadă că fusese transportată pe vreo insulă a zânelor, în afara timpului şi a spaţiului. Fermecată şi fascinată de frumuseţea împrejurimilor şi totuşi chinuită de o tăcere dispreţuitoare.

— Uite! exclamă ea, arătând dincolo de constelaţia Gemenilor şi de Orion. O stea căzătoare. Poate ar trebui să-ţi pui o dorinţă.

El se foi, dar nu făcu nicio mişcare spre ea sau să se îndepărteze de ea.

— Stelele nu cad pentru oameni, mormăi el.

Cecelia îşi muşcă interiorul obrazului, gândindu-se ce să mai zică. Poate că n-ar fi trebuit să vină aici afară… Poate că Jean-Yves nu ştia aşa de multe despre Ramsay cum credea el.

Se simţi ezitantă, nu, *neliniştită,* şi fu nevoită să înghită în sec cu gura uscată cât se gândea la conversaţie.

— Ai găsit ce voiai să vânezi azi mai devreme în pădure?

— Da, răspunse el.

Aşteptă ca el să povestească. El nu o făcu.

— Ai promis că n-o să mă urăşti, şopti ea, strângându-şi genunchii.

La asta, el se ridică în sfârşit în fund.

— Poftim?

— Când eu… când noi… Nu reuşea să rostească pentru că amintirea plăcerii simţite de amândoi o făcea să roşească dureros. Te-am întrebat dacă o să mă urăşti după şi mi-ai promis că nu. Cu toate astea… iată-ne!

Chipul lui se înmuie.

— Cecelia…

— N-am cerut asta, să ştii, izbucni ea, întorcându-se pe şold pentru a fi cu faţa spre el.

O furie străină se trezea în ea, trecând de frustrare şi ofensare într-o nouă formă de mânie pe care nu o înţelegea. Îi era când cald, când rece, membrele îi tremurau la asta şi simţea nevoia să o elibereze în noapte. Să facă ceva neobişnuit de barbar cum ar fi să arunce sau să

lovească ceva.

— Încerc din răsputeri să ţin pasul, se plânse ea, trăgându-se neajutorată de păr. Să-i fac pe toţi fericiţi. Şi să rămână vii. Să înţeleg această lume nouă care mi-a fost aruncată în poală şi să-mi dau seama cine sunt aceşti duşmani pe care nu mi i-am făcut niciodată şi cărora nu le-am făcut nimic să-i merit. Cum ai fi tu, de exemplu!

El se întinse cu grijă spre ea, ca şi cum ar fi încercat să calmeze o nebună.

Ea îl lovi peste mână. Neputând să mai stea nemişcată se ridică în picioare, obligându-l şi pe el să facă la fel.

— Jumătate din mine nici nu vrea să descifreze nenorocitul ăla de codex şi ştii de ce?

El păru uimit. Pierdut.

— Nu pot…

— Pentru că sunt îngrozită să aflu ce fel de femeie ar fi putut să fie Henrietta. Ce fel de femeie s-ar putea să devin eu ca să supravieţuiesc în această lume.

Nu mai suporta, *greşise* venind aici. El o distrăgea. O întorcea pe dos. Poate că ar fi trebuit să se ducă la Redmayne să o ţină în siguranţă, la cineva care nu ţinea o bucată din inima ei în mâna lui mare şi brutală.

— Ştii că mi-e frică tot timpul? întrebă ea. Nu doar pentru mine, ci şi pentru Phoebe. Pentru toată lumea la care ţin. Pentru *tine.*

Gâfâia deja, plimbându-se în faţa lui ca o zână răzbunătoare, cu o trenă roşie fluturând peste iarba moale scoţiană.

— Nu vreau să mai am secrete. Nu vreau să ştiu ceva despre păcatele altcuiva. Şi ştii ce-i cel mai ridicol lucru dintre toate, lordule prim-judecător mare şi puternic? Mă tem că mă vei urî şi mai mult decât acum când voi găsi ceva în codexul ăla care îi condamnă pe cei pe care îi venerezi tu. De asta îmi este mai teamă decât de informaţiile care m-ar putea costa propria viaţă. Pentru că te *plac,* Cassius Gerard Ramsay, numai Dumnezeu ştie de ce. Ai un spirit critic, eşti morocănos, înspăimântător şi nu

eşti potrivit pentru mine din toate punctele de vedere, dar a naibii să fiu dacă nu cred că eşti cel mai frumos om care a umblat pe faţa pământului…

Ramsay înaintă spre ea şi îi prinse braţele cu mâinile lui. Braţele *ei* erau groase şi moi şi departe de a fi delicate. Cu toate astea el era probabil singurul om în viaţă care îi putea cuprinde circumferinţa.

Şi al naibii să fie, dacă nu şi asta iubea.

— Nu ştii că eşti singurul lucru care contează pentru mine? mârâi el, cu ochii sclipind de o furie care poate ar fi făcut-o să fugă dacă genunchii ei nu s-ar fi topit pe loc.

Cecelia clipi la el cu gura căscată.

Nu ştiuse asta. Nu ştiuse deloc asta. Nu-i dăduse nici cel mai mic indiciu.

— Nu te-aş putea urî niciodată, Cecelia, dar schimbi toate adevărurile în care cred. Mă faci să mă întreb dacă pot avea realmente încredere într-o femeie pentru prima dată în viaţa mea. O prinse repede, degetele lui încordându-se şi relaxându-se pe braţele ei, de parcă nu se putea hotărî dacă să o tragă mai aproape sau să o îndepărteze. Înainte să te cunosc în salonul lui Redmayne eu n-aveam loc pentru o soţie sau un copil, dar al naibii să fiu dacă nu asta vreau acum.

Inima Ceceliei se opri. Zisese… soţie?

— Eşti moale acolo unde eu sunt dur, continuă Ramsay cu o vehemenţă care aparţinea aceleiaşi furii care fierbea în propriul ei sânge. Eşti bună când eu sunt crud. Îmi aminteşti că alături de justiţie există milă şi că lumea nu-i doar în alb şi negru, ci are şi nuanţe de gri. Elphinstone Croft a fost iadul meu personal ani la rând. Dar *tu*. O zgâlţâi un pic, apoi o întoarse de la el pentru a fi cu faţa spre căsuţa dărăpănată, lucind albă sub lumina lunii. Aş putea sta cu tine aici, cu Phoebe, cu francezul ăla care nu mă place, şi aş fi mulţumit. Pentru prima dată în întreaga mea viaţă disperată… sunt liniştit, Cecelia. Şi pentru asta, vina-i a ta.

Nu părea deloc a fi un om liniştit. Era un zid de muşchi şi furie în spatele lui. Corpul lui era tare şi

neînduplecat şi infinit de cald.

— Dar… se minună ea. Dar ai fost aşa de… distant. Aşa de dur. Cum să cred…?

— Nu crezi că sunt chinuit de aceeaşi teamă? tună el. Cineva acolo vrea să-mi ia *asta.* Este mai important ca niciodată să nu fiu distras de tentaţie, ştii? Nu-mi pot permite un moment de pace, pentru că, chiar dacă nu ştie nimeni de locul ăsta încă, cineva ar putea afla. Şi există o şansă să vină după noi. *Trebuie* să fiu alert. Trebuie să *te* ţin în viaţă.

O întoarse cu faţa spre el, şi ea simţi stăpânirea care îi ţinea forţa în frâu. Încordându-i muşchii până la punctul de rupere.

Acest lucru aprinse un răspuns fierbinte în ea.

Da, asta tânjea să audă, ce voise să afle. Un motiv al cruzimii lui.

Al blândeţii lui.

Ramsay o devora cu privirea, dar reuşi să-şi adune forţa şi să o îndepărteze ferm.

— Femeie, jur că nu mă interesează ce este în carnetul ăla nenorocit. Nu când vine vorba de tine. În clipa în care îl descifrezi, te voi duce în oraş şi te iau de nevastă şi apoi nu te las să ieşi din dormitorul meu o săptămână întreagă până când nu venerez fiecare centimetru frumos şi superb din tine. Asta fu şuierat printre dinţii care refuzau să se deschidă. Dar până atunci, am promis să nu te mai ating şi jur pe Hristos că este cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. Aşa că, iartă-mă dacă am fost un pic distant, dar a fost nevoie de toată voinţa pe care o am să nu termin ce am început în scaunul ăla. Şi când o să încep, lumea poate să ardă toată înainte să termin şi eu tot n-am să observ.

Ridică mâinile şi se învârti, ducându-se spre aşternutul său, cu intenţia de a pune distanţă între ei.

— Deci, dacă te-ai ascunde înăuntru şi ai înceta să mă chinuieşti, aş considera ăsta un act de bunătate.

Dintr-odată Cecelia nu se putu opri din zâmbit. De fapt, zâmbetul se întinse peste tot în ea, înfiorând-o până în

vârful degetelor cu fericire.

O dorea. O dorise tot timpul. O credea frumoasă *şi* genială. *Ea,* durdulia şi ochelarista Cecelia Teague, îl tenta pe Călăul Viciilor până la limita voinţei lui de fier.

Asta era o informaţie ameţitoare.

În loc să se ducă în casă, ea se duse spre el. Lipindu-şi mâna pe spatele lui, şirul de muşchi de pe coloană se tensionă şi tresări sub materialul fin al cămăşii lui.

Stimulată, încurajată şi foarte curioasă, alunecă cu ambele mâini spre faţă, cuprinzându-i trunchiul. Degetele unei mâini se întinseră peste musculatura abdomenului lui şi cealaltă, unde îi bătea inima între coaste.

— Cecelia. Numele ei fu rostit ca un geamăt şi o rugăminte pe jumătate. Te rog. Nu pot să…

— M-ai putea păzi aici, ştii, în grădină, îl invită ea cu o voce care era mult mai timidă decât acţiunile ei.

El îşi puse mâinile peste ale ei, degetele lui aspre tremurând în timp ce i le desprindea, apoi o întoarse cu faţa spre el. Deschise gura ca să o certe, dar nu-i ieşi niciun cuvânt.

Ochii lui nu mai erau de gheaţă. Se aprinseseră în ceva cu totul diferit. O flacără suficient de puternică cât să ardă prin haine şi să-i pârjolească carnea de sub ele.

Cecelia lăsă să-i alunece halatul *de* pe umăr şi privi cum controlul lui dispare cu fiecare bucăţică de piele dezvăluit de lumina lunii.

— Ai putea să veghezi *cu atenţie* fiecare centimetru din mine sub stele.

— Mă omori, femeie, zise el cu respiraţia tot mai sacadată.

Ea veni mai aproape, cu chipul spre cer.

— Aş prefera să te sărut.

El rămase nemişcat. Cu nările fremătând, cu muşchii încordaţi de parcă se lupta violent cu nişte cătuşe invizibile.

— Ar trebui să fugi, Cecelia.

Vocea lui scăzu imposibil de mult. Mai mult un mârâit decât un geamăt. Mai mult animalic, decât uman.

Măruntaiele ei se strânseră la sunet, un fior delicios

de exaltare amestecându-se cu excitarea ei.

— Nu-mi este teamă de tine.

— Ţi-ar fi dacă ai şti ce aş vrea să-ţi fac.

Un instinct bizar puse stăpânire pe ea, asemănător cu ce simte prada ce urmează să fie devorată. Se simţea şi puternică şi pasivă. Precum o leoaică ce aşteaptă să fie dominată. Voia ca el să dezlănţuie bestia care mârâia în ea şi să o devoreze. Tânjea să fie premiul lui, tentaţia lui.

Răsfăţul lui.

În loc să întindă mâinile spre el, ea îl privi printre pleoapele pe jumătate închise, în timp ce-şi ridica mâna la gulerul halatului, trăgând în jos cu degetele pentru a separa faldurile într-o mişcare curajoasă şi timidă în acelaşi timp. În timp ce-şi desfăcea halatul, îl dezlega şi pe el, şi de cum halatul ajunse o baltă de mătase la picioarele ei, îşi dădu seama că ultimele rămăşiţe de control ale lui erau tot la picioarele ei.

Braţele lui o cuprinseră înainte să apuce să respire, mâinile lui năpustindu-se prin dantela subţire a cămăşii ei de noapte. Şoldurile şi gura lui o striviră în acelaşi timp, cu o revendicare arzătoare, aproape violentă.

Limba lui trecu de buzele ei cu o intruziune erotică în timp ce gurile şi corpurile lor se uneau. Sexul lui erect se atinse de abdomenul ei. Căldura, circumferinţa şi gustul mădularului lui şi le amintea arzătoare şi tânjea să se reîntâlnească cu ele.

Mâinile lui neobosite se întinseră pe spatele ei, realizând o contrapondere blândă la sărutul lor arzător, în timp ce alunecau pe coloana ei, scufundându-se în curbele taliei ei şi trecând peste şoldul ei. Se opri acolo, jucându-se cu carnea ei de parcă era în căutarea a ceva.

— Lenjeria ta, şopti el pe gura ei.

— Nu port când mă culc, recunoscu ea timidă.

El rosti câteva lucruri într-o limbă pe care ea n-o mai auzise niciodată şi strânse în pumn cămaşa ei.

— Dacă o să mă tot surprinzi aşa, femeie, noaptea asta nu o să dureze mult.

— Îmi pare rău, zise Cecelia contrariată.

Se hotărî că-i plăcea când el îi spunea „femeie”. Femeia lui.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze, ordonă el înainte să o sărute din nou.

Îi distrase atenţia drogând-o cu sărutări, în timp ce-i atacă panglicile care îi legau mânecile subţiri ale cămăşii în jurul umerilor. După ce le desfăcu, bumbacul şi dantela alunecară pe formele ei pentru a se alătura halatului.

Răcoarea nopţii o mângâia peste tot şi se lipi de el, dintr-odată timidă şi anxioasă. Deşi acest bărbat îi văzuse deja cele mai intime părţi, Cecelia subestimase cum se va simţi goală în faţa lui.

Se gândi la propriii sâni, greutăţi ce atârnau de două ori mai mari decât ai Alexandrei. Se gândi la toate locurile unde era rotundă şi moale şi mare, acum nemodelată de un corset.

Dacă Ramsay îi va vedea adevărata formă şi va fi scârbit?

El făcu un pas în spate şi se uită la ea, dar Cecelia se agăţă de el ca un ciulin, lipindu-şi gura de a lui aşa de ferm încât li se întâlniră dinţii.

Degetele lui se aventurară unde ochii nu puteau, alunecând în jos pe umerii ei şi mângâindu-i pieptul până când se îndepărtă suficient cât să-i cuprindă sânii în palme.

Scoaseră un geamăt în acelaşi timp, şi asta le întrerupse sărutul, şi Cecelia se uită uimită şi fără să clipească în timp ce el îi cuprindea în palme sânii cu sunetul de apreciere al unui bărbat care în sfârşit este graţiat.

— I-am visat noaptea, mărturisi el, mângâind cu degetele mari sfârcurile sensibile.

— Da? zise ea. I-ai visat?

Un fior de plăcere porni din sânii ei şi coborî spre burtă ajungând în sexul ei.

— Oh, da, gemu el. Nişte sâni fabuloşi.

Se uită la ea aşa fierbinte, aşa de plin de promisiuni erotice, încât Cecelia îşi pierdu echilibrul, agăţându-se de el cu picioarele tremurându-i şi topindu-se.

Apoi Ramsay făcu ceva ce nici un alt bărbat nu

făcuse.

Se aplecă să treacă cu mâinile pe sub genunchii ei, apoi o luă în braţe ca pe o prinţesă din poveste.

Cecelia nu primise un avertisment, nu avu timp să protesteze, aşa că-şi ţinu mâinile strânse în jurul gâtului lui şi îşi îngropă faţa în umărul lui.

El îngenunche cu ea în braţe, întrerupând sărutul lor doar ca să o aşeze pe patul improvizat din pături.

Un val de timiditate ameninţa să-i diminueze pasiunea, şi ea ridică instinctiv braţele pentru a-şi acoperi corpul, strângându-se ghem. Explicaţii ciudate îi stăteau pe limbă, scuze despre rotunjimea stomacului ei, lungimea şi grosimea coapselor şi gropiţele inestetice din genunchi. Nu păru să poată articula ceva, pentru că toate ameninţau să o înece.

Ca lucrurile să fie şi mai rele, Ramsay nu i se alătură pe pături. Se lăsă în schimb pe coapse şi o privi cu expresia aceea a lui sculptată în piatră.

Ea se întinse spre el, simţindu-se dintr-odată disperată şi neliniştită.

— Nu trebuie să te uiţi, zise ea. Doar vino aici.

— Cum să nu mă uit? întrebă el, de parcă ea înnebunise. Mormăitul lui deveni şi mai gros, ca al unui călugăr gregorian la rugăciune. Nu ştiam că există asemenea perfecţiune.

În acel moment Ceceliei nu-i mai păsă dacă orice după aceea s-ar dovedi a fi o nebunie, pur şi simplu îşi dădu seama că se îndrăgostea de această brută puternică şi uriaşă, subtil ca o alunecare de teren. Se arunca simplu în iubire alături de el, chiar dacă toată raţiunea îi spunea că nu ar trebui să o facă.

Logica nu avea loc în această pădure misterioasă scoţiană.

Doar asta. Doar ei.

— Dumnezeule, gâfâi el. Eşti o zeiţă, Cecelia. Ar trebui să fii adorată într-un pat aurit, nu pe o grămadă de pături.

Ea se ridică şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui, oprindu-i gura cu un sărut disperat. Deschise buzele, de

data asta nu în semn de supunere sau invitaţie, ci ca să exploreze ea.

Păturile şi blănurile lui de pe jos erau mai mult decât confortabile, dar acum că era fără halat, aerul de seară, rece chiar şi vara, o înfrigură până în suflet.

Tremura şi-l trase mai aproape.

Şi apoi el veni deasupra ei, acoperind-o cu corpul lui ca o pătură senzuală de dorinţă. O lipi de pământ, sărutând-o cu o grabă fierbinte. Mâinile lui neobosite erau pe ea. Atingând-o peste tot. Descoperind-o cu o încântare aspră şi masculină.

Cecelia desfăcu picioarele de bunăvoie pentru a-i face loc. Mădularul lui apăsa peste miezul ei, fiind despărţiţi doar de pantalonii lui. Presiunea intimă o excită peste tot şi el se frecă de ea cu o ondulare păcătoasă a şoldurilor, în tot acest timp lingându-se catifelat unul pe celălalt.

Mâinile ei găsiră nasturii cămăşii lui şi îi deschiseră unul câte unul.

Ramsay îşi desprinse gura de a ei şi se uită intens la ea, mai intens decât o făcuse vreodată. Întunecat precum miezul nopţii, magia şi adâncul mării.

— Dumnezeule, zise el cu respiraţia tăiată, tremurând de parcă greutatea propriul corp s-ar putea dovedi a fi prea mult. Dacă ăsta-i un vis… jur pe Dumnezeu…

— Nu este un vis, promise ea, băgând timid mâna în cămaşa lui pentru a-i atinge umerii cu mâinile ezitante. Deşi nu prea-mi doresc să vină dimineaţa.

Degetele ei alunecară mai jos, trecând prin părul fin arămiu pentru a găsi pieptul lui tare. Dumnezeule, ce solid era! Greu şi cioplit din altfel de lut decât majoritatea bărbaţilor.

Se lăsă pe vine lângă ea precum o pisică uriaşă, cu intenţia de a sări la următoarea sa masă.

Dar ea era deja prinsă. Deja blocată sub el şi gata să fie devorată.

Un deget alunecă pe marginea pantalonilor lui şi el se desprinse, prinzându-i mâinile în ale lui.

— Lasă-mă să te gust întâi, zise el. După ce mă

eliberezi, nu mă voi mai putea opri.

— Tu? îl tachină ea, cu ochii sclipitori. Imaginea voinţei?

— Nu mai sunt, se jeli el. Nu când vine vorba de tine.

Gura lui plină începu o călătorie înnebunitoare în jos pe corpul ei, oprindu-se în cele mai ciudate locuri pentru a le atinge cu sărutări fierbinţi şi pentru a-i gusta pielea cu o limbă curioasă. Îi adulmecă golul dintre maxilar şi ureche. Îi ciuguli claviculele. Zăbovi în valea dintre sânii ei.

Se opri acolo pentru a-i cuprinde din nou sânii, trecând cu limba peste pielea albă, încercuind marginea roz a sfârcului, deschizând apoi buzele peste el. Îl atinse şi-l linse în spirale fierbinţi până când Cecelia îşi arcui spatele de pe pământ cu un geamăt înfometat.

Şoldurile ei se ridicară de unele singure, cerşind atenţia lui.

Oprindu-se pentru o clipă pentru a acorda aceeaşi atenţie şi celuilalt sân, îi cercetă formele cu mâini nerăbdătoare.

Abdomenul ei tremura sub atingerea lui, şi ea închise ochii. Pentru un bărbat pe care îl crezuse aşa de rece, cu siguranţă ştia să lase urme de foc pe pielea ei cu degetele lui abile.

Auzise despre substanţe aşa de reci încât ardeau. Se întrebă dacă pasiunea lui Ramsay era aşa. Invocată dintr-un loc aşa de sumbru şi singuratic, în căutarea căldurii ei, dar la sfârşit ar lăsa-o pârjolită şi rănită.

Când degetele lui atinseră părul moale de la îmbinarea coapselor ei, toate grijile fură înfrânte în ceaţa vaporoasă, înlocuite de un instinct carnal şi de o nevoie indescriptibilă.

Cecelia scânci când pielea aspră de bărbat îi atinse carnea intimă alunecoasă. Nu pentru că era neplăcut, din contră. Vârful degetului lui depărtă petalele, alunecând prin umezeala abundentă pe care o găsi acolo.

Ea deschise gura uluită în timp ce el sincroniză mişcările limbii lui pe sfârcul tare şi ale degetului pe mugurul mic protejat de petalele cărnii ei. Făcu cercuri

umede în jurul locurilor umflate, tachinându-le cu atingeri uşoare, îndepărtându-se apoi. Apoi zăbovea cu mişcări leneşe, lăsând urme alunecoase şi umede.

Şoldurile ei se ridicară de la pământ când un val de foc lichid îi scăldă coapsele. Presiunea începu să crească mai jos în abdomenul ei, şi el gemu peste sânii ei, cedând sub valul propriei pofte.

Îşi îndepărtă gura de sfârcul ei şi coborî pe abdomenul ei.

Cecelia simţi imediat lipsa căldurii. Se întinse după umerii lui pentru a-l trage înapoi, dar degetele ei nu lăsară nicio urmă în mănunchiul de muşchi de acolo.

— Nu trebuie să…

— Ba da, zise el, desfăcându-i coapsele cu mâinile lui mari, apăsându-le pentru a le deschide şi a o expune complet. Pot.

Ea se cutremură înainte să transpire când o căldură senzuală îi transformă sângele în miere topită.

El se opri pentru a o privi o clipă, trăsăturile lui dure afişând o expresie pe care ea ar fi recunoscut-o oriunde.

Foame.

El coborî capul şi plonjă în ea cu o limbă lungă şi voluptuoasă în centrul ei. Inhală adânc şi lent pe nas, de parcă savura un vin vechi, în loc de mirosul ei intim.

Cecelia ar fi putut să se simtă jenată dacă el n-ar fi scandalizat-o şi mai mult, necăjindu-i cu degetul micul ghem de carne de la intrare. Muşchii din zonă se încordară imediat, pulsând şi strângând în jurul golului.

Degetele ei se înfipseră în umerii lui, în gâtul lui şi apoi intrară în părul lui ca nişte gheare ritmice, disperate, în timp ce el îi săruta sexul, trecând apoi la centrul plăcerii ei şi atingându-l în diferite feluri. Ea gemea încântată sau dezamăgită de cum el îl prindea sau nu.

Respiraţia lui fierbinte pe petalele ei umede o devasta dincolo de abilitatea de a vorbi, de a raţiona, de a gândi dincolo de următoarea lui mişcare de limbă.

Şi apoi băgă un deget în ea.

Cecelia se desprinse de ea însăşi, pluti probabil

deasupra corpurilor lor în ceaţă, privind la altcineva făcând acest act incredibil.

Pentru o clipă lăsă capul pe spate când extazul ameninţa să o copleşească, dar nu cedă. Nu încă.

Cine ştie cât va mai trece până când ameninţătorul scoţian cu ochii reci se va mai înfrupta din ea? Când va mai fi aşa la mila ei cum ea era la a lui.

Privind în jos spre propriul corp, îl văzu cu partea detaşată din ea. Şoldurile ei se cambrau şi se răsuceau de plăcere. Prin coapsele ei alerga căldura şi nevoia. I se puseră cârcei când el abia o linse de câteva ori.

Ramsay avea ochii închişi. Pe pleoapele lui se vedea o încântare unică. Limba lui se ondula şi intra, aluneca şi se strecura în jurul ei precum în jurul unei trufe.

Sfinte Dumnezeule, îşi dădu ea seama, un fior de plăcere supremă dezlănţuindu-se în ea, încât nu se mai putu reţine. El putea să fie un bărbat capabil mereu să se controleze. Dar în acest moment *ea* era ciocolata şi şampania lui.

Ea era răsfăţul lui şi spera ca el să dezvolte o dependenţă.

— Lasă-te în voia plăcerii, Cecelia mea. Cuvintele ajunseră în sufletul ei. Nu te lupta cu asta, nu s-a terminat. Te voi face să ai orgasm până când mă vei implora să încetez.

— Nu te opri. Rugămintea se auzi mai plângăreaţă decât ar fi vrut ea. Nu te opri niciodată.

Şi el nu se opri.

O consumă în timp ce ea se smucea. Gemu când ea oftă, vibraţiile de pe sexul ei apropiind aşa de mult stelele de pe cer.

Un deget fu înlocuit de două în ea şi limba lui o atingea chiar sub mica perlă, iar Cecelia explodă.

Se desfăcu cu scântei şi în bucăţi şi cu ţipete înăbuşite. Fu spulberată de spasmele euforice de plăcere care îi înlocuiră corpul cu o lumină incandescentă şi cu căldura universului.

Cecelia mea.

Inima ei bătu în ritmul acestor cuvinte. Pulsau prin ea, călărind valuri de plăcere mărite de speranţă, ridicând-o, ridicând-o, *ridicând-o* tot mai sus, până când ar fi plutit dincolo de mica lor poiană dacă un scoţian mare şi destul de greu nu i-ar fi ţinut nemilos coapsele pe pământ.

Când se termină, ea se prăbuşi înapoi pe pături, nedându-şi seama că umerii ei nu se mai aflau pe ele. Se zbătu să-şi recapete suflul, tremurând după efectele extazului.

Îl aşteptă pe Ramsay să urce pe corpul ei şi să-şi ia plăcerea, dar el nu urcă mai sus de abdomen.

Ştergându-şi gura, îşi odihni capul chiar sub coastele ei, barba de pe obrazul lui zgâriind pielea moale de acolo. Braţele lui intrară sub ea şi găsi locul perfect pe care să-şi lase greutatea şi se odihni pe ea, pentru că, după cum bănuia ea, amândoi voiau să-şi recapete suflul.

Cecelia mângâie părul poleit de lumina lunii cu degete liniştitoare, nereuşind să articuleze încă cuvintele. Şi chiar nu era nimic de spus.

Genele lui îi atinseră pielea când clipi apatic, deşi inima lui bătea undeva prin apropiere.

Cum de-l crezuse rece? Sau gol? Când tăcerea dintre ei era aşa de plină?

Era un bărbat care nu pătrundea complexitatea emoţiilor umane cu mintea, dar corpul lui o făcea cu vârf şi îndesat. Cum de nu văzuse asta înainte? Era o creatură a instinctului. Cu sângele sălbatic, primordial, care aparţinea acestor ţinuturi sălbatice. Şi blocase această parte din el aşa de mult timp, încât nu mai ştia cum să relaţioneze în mod conştient.

Pentru că asta ar fi putut să-l stăpânească.

Bietul Ramsay! Cecelia scoase un oftat îmbujorat şi mulţumit, bătându-l peste umeri înainte de a-şi plimba degetul pe marginea urechii cu afecţiune. Avea aşa de multe de învăţat despre legături şi comunicare, dar nu era acesta un mod excelent pentru a începe?

— Să nu-ţi pierzi niciodată formele moi, femeie, ordonă el încordat.

— Nu o voi face, promise ea cu un căscat, gândindu-se că era cel mai uşor jurământ făcut vreodată. Ramsay?

— Da?

— Nu vrei să… înghiţi, dintr-odată timidă. Vreau să zic, n-ar trebui să…

Ridică şoldurile, neputând să rostească ce voia.

El se ridică în cot, cu ochii albaştri ca două raze de foc ce-i tăiau ei respiraţia. Deşi atunci când el clătină din cap, strică momentul.

— Nu pot în noaptea asta, zise el tăios. Te-aş face iar a mea, Cecelia. Mi-ai deturnat controlul şi m-ai redus la un animal în călduri şi cel mai bine este să nu mă apropii de tine cu…

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! râse ea. Încetează să mă tratezi de parcă aş fi vreo domniţă virgină care se va frânge sub atenţiile tale!

El se retrase şi mai mult, încruntându-se la ea.

— Dar… *ai fost* virgină, şi eu ţi-am luat asta.

— Am supravieţuit, zise ea, ridicând din umeri.

Mişcarea sânului ei atrase atenţia amândurora. A lui pentru că… mă rog, erau sâni. Şi a ei pentru că-şi dădu seama că se certa cu un bărbat fiind complet goală şi întinsă sub trunchiul lui.

— Te-am rănit, spuse el, deşi în privirea *lui* se citi durerea. Ar fi trebuit să auzi ce sunet ai scos.

Cecelia ridică din nou din umeri, de data asta distrăgându-i atenţia.

— Eh, am scos mai multe sunete de durere când m-am îmbrăcat de dimineaţă.

El îşi înclină capul într-o parte în maniera aceea în care o făcea când era nedumerit. Ceceliei i se făcu milă de el.

— Corsetul mă face să sufăr, cizmele mă strâng. Când călăresc lateral în şa mă doare. De fiecare dată când cineva îmi oferă o porţie de mâncare mai sănătoasă mă doare. Sunt o femeie, Ramsay, sunt obişnuită cu durerea. Pierderea virginităţii se întâmplă o singură dată şi sunt sigură că merită preţul. Şi sunt şi mai sigură că o să suport

mai bine ca majoritatea. Acum, se foi pe sub el, frecându-şi vârfurile sânilor de pieptul lui. Dacă nu te superi.

Sprânceana lui blondă se ridică peste ochii în care se citeau nenumărate lucruri, dar mai ales un soi de surpriză nedumerită, luptându-se cu un neastâmpăr copilăresc.

— Dacă nu mă supăr... ce?

— Oh, nu mă face să o spun, îl rugă ea.

El chicoti misterios în timp ce-şi coborî corpul masiv pentru a-i adulmeca părul.

— Mă zăpăceşti, femeie, îi zise el la ureche. Spune-mi ce vrei şi-ţi voi da.

— Te vreau pe tine. Cecelia îşi întoarse capul, trecând cu degetele prin părul lui şi revenind cu respiraţia lângă urechea lui. Şi mă poţi avea, Ramsay, se oferi ea cu blândeţe, băgând mâna între corpurile lor pentru a-i mângâia mădularul tare prin pantaloni. În orice fel mă vrei. Rezist. Pot să te primesc. În întregime.

Cuvintele ei funcţionară ca o vrajă, invocând ceva întunecat şi demonic ce el ţinuse înlănţuit în locul adânc în care se ascundea de lume. Deveni imposibil de mare sub degetele ei, mărindu-se intimidant.

Intra ceva aşa de mare în ea? Poate că se grăbise?

Un sunet vibră abia auzit din pieptul lui şi orice control dispăru cu o viteză aproape tangibilă.

El îi captură buzele cu ale lui într-un sărut violent în timp ce se chinuia să-şi descheie pantalonii.

Mâinile Ceceliei se opriră pe fiecare parte a maxilarului lui masiv, dar era prea târziu pentru toate astea. Se va bucura doar de desert şi ceva în interiorul ei îi spunea că va fi cea mai delicioasă experienţă.

Când dispăru şi ultima barieră dintre ei, el o trase sub el ca o creatură nebună de dorinţă, îi desfăcu larg coapsele şi îşi poziţionă şoldurile între ele.

Urmă un moment de teamă. O conştientizare unică, ce îi lăsă fără suflare, că odată ce o va avea în noaptea asta, niciunul dintre ei nu va mai fi la fel. Greutatea lui era şi un confort, şi o povară, iar ea făcu singurul lucru care îi dădu prin cap ca să scape de valul subit de nelinişte.

Îl muşcă de muşchiul dintre gât şi umăr.

El mârâi şi împinse, intrând în ea. Ea ţipă şi, nepăsător la cererea ei, corpul ei suportă intruziunea lui, dar în zadar. El intră adânc în strâmtoarea ei fierbinte, rupând-o aproape în două.

Înţepăturile lacrimilor erau mai penetrante decât durerea pătrunzătoare din miezul ei.

El încremeni. Înlemni. Privind în jos la ea cu ochi sălbatici şi alarmaţi.

— Doamne, şuieră el printre dinţii complet închişi. Doamne! La dracu'! Dumnezeule!

Tremura. Transpira. Şi ochii lui ameninţau să facă două găuri în ai ei. Dar nu se mişcă.

Cecelia închise ochii şi-l trase spre ea, respirând adânc, având nevoie de forţa lui peste ea.

O trase mai aproape de corpul lui, cuprinzând-o în căldura şi forţa lui. Murmurând într-o limbă lirică cu gemete dure, guturale. Ea îşi întinse degetele pe spatele lui, urmărind muşchii încordaţi în timp ce propriii muşchi se acomodau în sfârşit cu penetrarea lui.

În clipa în care corpul ei îl acceptă în totalitate, el mişcă şoldurile. Câteva momente tandre le mişcă lent, apoi totul se acceleră. Respiraţia lui, inima lui, alunecarea umedă a mădularului în ea.

Dumnezeule, era minunat! O plăcere cumva dureroasă se răsuci în ea. Mai uşoară şi mai puţin intensă decât ce simţise cu limba lui. Acest act avea ceva unic însă. Ritmul. Nerăbdarea sălbatică.

Sclipirea aprigă de posesiune din privirea lui în timp ce o poseda, intrând tot mai adânc în ea.

Era distrusă. Destrămată. Complet deschisă şi goală în faţa lumii. Cine ar fi bănuit în tot acest timp că ea era zăvorul şi el cheia? Se modela după el de parcă erau făcuţi unul pentru celălalt. Nu doar sex în sex, ci şi corpurile lor. Formele şi curbele ei pentru muşchii şi protuberantele lui în timp ce fuzionau dintr-o singură mişcare.

Cecelia îi frământa spatele arcuit, lăudându-i forţa şi masa, în toată măreţia pe care o avea acest bărbat.

— Dumnezeule, se auzi şoapta lui în timp ce intensifica mişcările. Dulce. Dulce. Prea dulce.

Trecu cu limba peste degetul mare, apoi băgă mâna între ei şi o atinse o dată. De două ori.

A treia oară Cecelia avu orgasm şi se pierdu în noapte.

Capitolul 17

Suspinele de plăcere ale Ceceliei îl sfâşiau.

Ramsay mereu adusese un omagiu religiei, pentru că era necesară şi toate cele, dar niciodată nu crezuse cu adevărat că raiul exista. Nu până când nu-l găsise.

Între coapsele Ceceliei Teague.

Dar acolo îşi pierdu sufletul, inima, nu, fiecare parte din corpul lui. Îşi turnă însăşi esenţa vieţii lui în ea cu pulsaţii lungi, paralizante. Dând capul pe spate, îşi dădu seama că, dacă ar fi fost zei, ar fi fost păgâni, de genul bacantelor care ar fi fost potolite doar cu sânge şi sex.

În adâncul lui tânjea să aducă un omagiu amândurora.

Blocat în cel mai intens extaz pe care nu şi l-ar fi putut imagina niciodată, Ramsay începu să se teamă de pierdere înainte ca aceasta să înceapă.

Şi aşa, abia aştepta să o facă din nou.

Şapte ani nenorociţi. Ar aştepta încă şapte ani pentru asta. Pentru ea.

Ar aştepta o viaţă.

După ce i se deblocară oasele şi membrele începură să-i funcţioneze din nou, Ramsay tot nu reuşea să-i dea drumul. Se ocupă de ea, curăţându-i pe amândoi cu cămaşa lui aruncată, apoi o luă în braţe şi se rostogoli pe spate.

O aşeză peste el, cu coapsele desfăcute şi greutatea ei delicioasă se aşeză peste pieptul şi coapsele lui. La început ea păru temătoare, dar picioarele îi tremurau prea tare ca să protesteze prea mult şi se întinse într-un

morman leneş de femeie senzuală cu părul curgând pe umerii lui.

El mângâia părul mătăsos arămiu, periindu-i şuviţele blând cu degetele, masându-i leneş micile puncte de tensiune de pe scalp şi gâtul în timp ce se ascultau fiecare cum respiră.

Respiraţia ei deranja o parte din părul de pe pieptul lui, gâdilându-l plăcut, şi el se scărpină.

Cecelia profită de ocazie şi îi luă degetele, sărutându-i-le unul câte unul. Gestul mărunt aproape că-l topi într-o mare de tandreţe.

— M-am simţit vinovată că ai fost exilat aici afară, zise ea între săruturile date degetelor lui. Dar acum văd beneficiile de a dormi sub stelele scoţiene.

Căscă languros şi se întinse peste el ca o pisică sătulă care mâncase smântână pe săturate.

— Dacă te tot mişti aşa, femeie, nu vei avea timp să-ţi revii înainte ca eu să fiu iar în tine.

Ea râse extenuată, apoi îşi înălţă capul pentru a se uita curioasă la el.

— Acum înţeleg de ce oamenii plătesc aşa de bine, dacă aşa-i sexul.

Ramsay era aşa de impresionat de frumuseţea ei ciufulită, încât înregistră cu dificultate cuvintele ei după vreo jumătate de minut.

— Rareori este aşa, zise el cu un oftat mulţumit.

Genele ei se lăsară peste obraji în timp ce ea făcea un desen invizibil pe umărul lui cu degetul.

— Deci… mă consideri o amantă satisfăcătoare?

— Satisfăcătoare? pufni el, lăsându-şi capul jos cu o pauză. Dacă ai fi fost mai bună, m-ai fi omorât.

— Râzi de mine, îl acuză ea.

— Tu nu vezi ce mi-ai făcut, femeie? O lovi peste fund, transformând apoi mişcarea în pipăit. Cum poţi să-mi pui sub semnul întrebării cuvântul?

— Pentru că n-am făcut nimic altceva decât să stau întinsă şi să mă bucur de măiestria ta.

— Măiestrie, zici?

Rânji, plin de aroganţă masculină.

Avu efectul opus la ce se aştepta el. Trăsăturile ei încremeniră şi apoi îi căzu faţa, uitându-se în tăcere la el.

— Te deranjează ceva? întrebă el îngrijorat.

— Cred că-i prima dată când am văzut un zâmbet pe faţa ta, zise ea pe un ton şoptit. Este chiar… superb.

Degetele ei ajunseră la gura lui, urmărindu-i conturul, şi apoi îşi lipi buzele moi de ale lui. Ramsay îşi jură în gând să zâmbească mai mult.

— Nu mi-a venit niciodată uşor să recurg la artificii, zise el, încercând să aline declaraţia lui serioasă cu o jumătate de zâmbet ironic. Cred că majoritatea oamenilor zâmbesc când nu simt asta. Şi eu mi-am însuşit multe abilităţi şi maniere, dar asta nu a fost una dintre ele.

— Îmi place asta la tine, zise ea veselă. Atunci zâmbetele tale sunt autentice. Rare. De preţuit. Precum diamantele.

— Ce lucruri spui, murmură el, întrebându-se dacă căldura ce se strecura pe pielea lui era vizibilă la lumina lunii.

Ea îl adulmecă, şi acest gest de afecţiune îl impresionă profund.

— Pot să te întreb ceva?

Ramsay chicoti.

— Ai putea să-mi ceri să străpung luna cu o săgeată trasă cu arcul şi eu mi-aş da toată silinţa.

Cecelia miji ochii la el cu plăcere.

— Cassius nu-i exact un nume scoţian, nu-i aşa? Este destul de unic, şi deseori m-am întrebat de ce ţi-au dat părinţii tăi numele ăsta.

Zâmbetul muri lent pe chipul lui în timp ce o parte din căldură se scurse din el. Îl lovise într-o rană pe care nu avea *de* unde să ştie că o are. El îşi măsură cuvintele cu grijă, nedorind sa întrerupă perfecţiunea momentului de după sex cu fleacuri fără importanţă.

— Nu ştiu dacă te-au învăţat latină la şcoala ta.

— *Et non est, sed in ea didici mea,* răspunse ea.

„Nu m-au învăţat, dar am învăţat de una singură.”

Normal că da. Dumnezeule, dar niciodată nu va înceta să-l impresioneze.

— Atunci. El ezită. Ştii istoria cuvântului?

Ea ridică privirea ca şi cum încerca să-şi amintească.

— Păi, a fost numele bărbatului care l-a omorât pe Cezar. Unul dintre ei, oricum.

— Nu numele, fetiţo. Cuvântul.

Fruntea ei se încruntă cum făcea când căuta rezolvarea la ceva.

— Cassius ar putea fi un derivat al cuvântului *cassus,* dar… n-are cum să fie corect.

În ochii ei se citi confuzia, apoi îngrijorarea. Ramsay îşi întoarse capul, nedorind să vadă mila care ar urma.

— Cu siguranţă mama ta nu ţi-a dat numele…

Se opri, cutând fără îndoială un sinonim.

— Gol. Pustiu. Sau nimic. Oricare îl preferi. Termină el propoziţia pe care ea nu reuşise. Mama a fost şi o femeie inteligentă şi a avut metodele ei de a fi nesuferită, cum ar fi acesta. Aproape că poate fi negat, dar sigur făcut dinadins.

Cecelia se foi pe corpul lui, care răspunse în ciuda suferinţei din sufletul lui. Îşi sprijini obrazul pe al lui şi-l ţinu.

— Nu-mi pot imagina o mamă făcând asta unui copil. Nu făcuseşi nimic greşit.

Ramsay oftă prelung, ştiind că şi el fusese nedumerit de asta de mai multe ori.

— Cred că a simţit pustiul în locul ăsta. Căsătoria ei era pustie, la fel şi viaţa ei aici. Inima ei cu siguranţă. Am fost rezultatul acestui pustiu. Bănuiesc că m-a urât de dinainte să mă nasc.

— Crezi că de asta te-a lăsat aici aşa de mult?

Ea se îndepărtă pentru a fi cu faţa spre el şi păru că nu se putea opri din a presăra sărutări uşoare pe obrazul şi maxilarul lui.

Încuviinţă din cap, gândindu-se că sărutările ei erau precum un balsam pe care nu-l avusese niciodată în copilărie. Sau vreodată, de fapt.

— Pentru ea ar fi fost mai uşor dacă muream. Avea ducele cu care se măritase, pe Redmayne moştenitor şi o

grămadă de amanţi şi secrete. Ce nevoie avea de mine? Eu îi aminteam că era un om simplu. Că era o impostoare în lumea lor.

— S-a înşelat în privinţa ta.

Cecelia rosti cuvintele vehemente pe o voce mai puternică decât şi-ar fi imaginat el că ea poate să aibă şi îi studie atent trăsăturile când ea continuă:

— Nu ai devenit o mândrie doar pentru ea, ci pentru întregul imperiu. În ciuda numelui ei maliţios şi a tot ce a urmat apoi. Mă bucur că a trăit suficient să vadă cum ai urcat. Să-i dovedeşti că s-a înşelat. Ar trebui să fii mândru de asta.

El îi mângâie chipul cu degetele, sperând să şteargă mânia care nu se potrivea pe trăsături frumoase ca ale ei. Era şi minunat, şi smerit pentru el faptul că ea avea asemenea sentimente pentru el.

— Eram mândru când ne-am cunoscut, dar nu sunt sigur că ar trebui să mai fiu acum.

— Şi de ce nu? întrebă ea neliniştită. Din cauza mea? Din cauza a ce tocmai am făcut?

— Nu, o linişti el. Nu, din cauza Lordului Cancelar.

— Dar tu n-ai avut nimic de-a face cu crimele lui, zise ea şi inima lui crescu pentru că ea îi luă apărarea.

— Am fost şocat, ca să fiu sincer. Am ajuns unde am ajuns pentru că am instincte ascuţite când vine vorba de natura oamenilor. Dacă mă minţeau sau nu. Ceea ce fac de cele mai multe ori, adăugă el pe un ton sec. Îmi dădeam seama ce voiau de la mine. Ce le determina acţiunile şi cât de departe erau dispuşi să ajungă pentru a obţine ceea ce voiau. El o studie o perioadă îndelungată, întrebându-se de ce era pe cale să-i dezvăluie ceea ce urma. Am crezut că eşti prima persoană pe care o cunosc care mi-a zăpăcit acel instinct. Care a fost în stare să-mi distragă atenţia suficient de mult cât să mă prostească.

— Niciodată n-am vrut să te prostesc, zise ea. Sper că mă crezi.

Mâna lui îi cuprinse maxilarul.

— Ştiu, fetiţo, ştiu. Dar să bănuiesc că am lucrat

pentru cel mai îngrozitor criminal aşa de mult timp… Că am aspirat să devin ca el. Permiţându-i să-mi influenţeze prejudecăţile… Mă face să pun la îndoială tot ceea ce cred despre ce parte este bună şi ce parte nu.

— Inima ta a fost mereu bună, asta-i ce contează. Ea îi zâmbi cu tristeţe şi blândeţe, dar nu cu milă. Îmi pare rău pentru ceea ce ai suferit, zise ea. Şi el îşi dădu seama că vorbea serios. Dar mă şi bucur că ţi-ai pus sub semnul întrebării instinctele despre mine.

— Nu eşti singura, mormăi el.

— Cum aşa?

— Contele Armediano. Prima dată când l-am întâlnit, chiar am crezut că era de încredere. Am simţit un soi de înrudire la el.

Ea se încruntă.

— Dar apoi ai aflat că a fost la domnişoara Henrietta chiar înainte de explozie.

— L-am urât înainte de asta, draga mea. Îşi umplu palmele cu fesele ei, bucurându-se de curbele moi ale cărnii abundente. L-am urât din clipa în care te-a atins.

Ea întoarse capul ca el să nu-i vadă zâmbetul timid, dar mulţumit, dar nu avea cum să se ascundă de el.

— Mă bucur că nu mai sunt duşmanul tău. Mi-am dorit foarte mult să mă placi de la început.

— Te plac. Îi atinse nasul, învăţând limbajul afecţiunii. Este imposibil să nu. Ai un fel de-a captura inimile tuturor.

— Nu ale tuturor, suspină ea, îngropându-şi chipul în gâtul lui.

Ramsay îi frecă pielea incredibil de fină a spatelui cu mâinile şi apoi o strânse în braţe, întrebându-se dacă va reuşi vreodată să-i dea drumul.

— Ştii, oftă ea. Când eram mică… obişnuiam să visez la asta.

— La ce? murmură el, gândindu-se că s-ar putea să adoarmă legănat de o zeiţă.

— Mărturisesc că eram o fată singuratică înainte să apară Haimanalele în viaţa mea. Şi uneori mă gândeam cât de minunat ar fi să mă ţină cineva aşa. Să mă protejeze. Să

mă accepte şi să aibă grijă de mine. Să ţină la mine.

Ramsay suferi pentru acea fetiţă singuratică. Dacă ar putea să-şi ţină la distanţă singurătatea unul altuia.

— Eu am vorbit serios. O să am grijă de tine tot restul vieţilor noastre.

El îşi ţinu respiraţia când ea încremeni şi se gândi să nu-i dea drumul când ea vru să se ridice în mâini ca să se uite din nou la el.

— Tu chiar îmi propui să ne căsătorim, lordule prim-judecător? Ochii ei sclipeau la el, privindu-l cu o groază prefăcută. După toate câte le-am zis împotriva căsătoriei?

El rămase foarte serios, uitându-se la ea cu toată sinceritatea din lume.

— Vorbesc serios că vreau să te iau de nevastă, Cecelia. Altfel nu m-aş fi culcat cu tine.

— Ştiu asta despre tine, spuse ea cu tristeţe. Tu eşti serios.

Râse uşor, întinzându-se şi arcuindu-se într-un fel care îi ridică sânii. Ramsay şi-ar fi îngropat faţa între ei, dacă nu l-ar fi deranjat ceva teribil de mult.

— Nu mi-ai răspuns, insistă el. Vrei să fii soţia mea?

Deveni şi ea serioasă. Dând înapoi, descălecă de pe el într-o manieră care îi oferi lui cea mai erotică imagine din viaţa lui. Se aşeză lângă el şi trase o pătură pentru a-şi acoperi părţile ce distrăgeau atenţia.

— Îmi fac griji în legătură cu viitorul nostru, tu, nu?

Se muşcă de obraz cu dinţii în modul cum o făcea când lucra la o problemă. Dumnezeule, el se întrebă cum de mai avea obraz.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, o asigură el. Ştiu că am fost nesuferit, dar am dovedit că ne e mai bine ca aliaţi decât ca duşmani. Că putem avea încredere unul în altul. Totul este diferit acum.

— Este? se agită ea. Cum vei explica faptul că te însori cu Lady Scarlet? Nu-ţi vor face viaţa incredibil de dificilă? Eşti dispus să renunţi la tot ce ai realizat ca să-ţi legi viaţa ta îngrijită de viaţa mea haotică?

Impresionat de îngrijorarea ei, el îi băgă o şuviţă

mătăsoasă după ureche, apoi îi ridică bărbia cu degetul.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, o linişti el. Nimeni nu ştie cine eşti. După ce vom pune sub acuzare criminalii responsabili de necazurile tale, ne vom căsători şi o voi adopta imediat pe Phoebe. Vom desfiinţa stabilimentul domnişoarei Henrietta şi vom vinde proprietatea prin câteva afaceri pe care le am. Nimeni nu trebuie să ajungă la tine…

Ea se retrase din braţele lui, cu o mască de refuz pe chip.

— Nu vreau să vând stabilimentul domnişoarei Henrietta.

— De ce n-ai vrea?

El clătină din cap spre ea.

— Fiindcă este necesar. Atâtea femei depind de el, insistă ea cu blândeţe. Am de gând să reconstruiesc stabilimentul cât mai curând posibil cu ajutorul şi patronajul Alexandrei şi a altora ca ea. Vreau ca Genny şi ce fete mai lucrează acolo să rămână şi am de gând să extind şcoala.

El se ridică cu inima bătând agitat.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba foarte serios, zise ea sinceră. Îmi caut drumul de aşa de mult timp, Ramsay, şi cred că l-am găsit. Aceste femei se bizuie pe mine pentru veniturile lor. Eu, Alexander şi Frank am umblat prin toată lumea şi singurul lucru pe care l-am observat este că, atunci când femeile sunt educate şi capabile să muncească, nu doar că vieţile lor devin mai bune, dar la fel se întâmplă şi cu vieţile copiilor lor şi ale comunităţii. Vreau să particip la asta în ţara mea. Sunt foarte interesată de asta.

— Şi asta-i lăudabil, zise atent Ramsay, cu toată seriozitatea din el. Dar sigur o poţi face în vreun alt fel.

— Poate, dar eu mă pricep la cifre. Pot să reuşesc. Îşi împinse bărbia înainte cu un gest încăpăţânat. De când locul a fost atacat, am devenit şi mai hotărâtă să văd cum se ridică din cenuşă pentru binele tuturor.

— Şi atunci noi unde suntem? întrebă el. Pentru că ai dreptate să-ţi faci griji, eu nu pot rămâne lordul prim-

judecător şi să mă însor cu proprietara unui tripou cunoscut. Ai idee de ce vin oamenii acolo? Nici măcar nu l-ai deschis.

Sângele începu să-i fiarbă, urmat de teamă. Lucrurile se destrămau înainte de a avea şansa de a exista ceva?

— Am o idee, nu sunt idioată. Nu îţi cer să ne căsătorim, răspunse ea cu o răbdare hotărâtă. Poate putem face un aranjament mai puţin… convenţional?

Încruntătura lui se adânci.

— Nu te voi transforma în târfa mea.

— Atunci amantă, se oferi ea, mişcând provocator din sprâncene.

— Semantică, mârâi el.

— Evident că nu m-ai plăti. Avem destui bani fiecare. Am putea să fim pur şi simplu împreună.

— Nu, zise el. Este imposibil.

Trebuia să o aibă. Să fie a lui. Să o deţină şi să o protejeze.

O încruntătură serioasă brăzdă fruntea ei.

— Dar doar cu câteva momente înainte ai zis că ai trage în lună dacă ţi-aş cere. Că ai putea rămâne aici cu mine pentru totdeauna.

— Da, atunci hai să rămânem aici! O prinse de umeri, cu o nevoie disperată ca ea să înţeleagă. Hai să muncim pământul dacă trebuie! Sau să nu facem nimic, sunt destul de bogat să mă retrag. Hai să facem orice unde nu suntem consideraţi inferiori şobolanilor din canale în ochii societăţii londoneze!

Cecelia puse mâinile peste ale lui şi duse una din ele la buze.

— Îmi place aici. Dar nu pot să rămân. Sunt hotărâtă. O să-mi împart viaţa cu tine dacă eşti destul de curajos să împărţi cu mine viitorul ales de mine.

Făcu un gest în aerul dintre ei. Spaţiu ce părea să crească într-o prăpastie cu fiecare secundă.

— Trebuie să înţelegi ce-mi ceri, zise Ramsay. Te aştepţi ca eu să renunţ nu doar la poziţia câştigată aşa de greu, dar şi la reputaţia mea. Însăşi motivul *existenţei*

mele.

— Nu, se grăbi ea. Nu, nu vreau ca tu să renunţi la viaţa ta. Dar cu siguranţă asta pare să fie aşteptarea ta din partea mea. Să renunţ la ce am, la ce vreau, ca noi să putem fi împreună. Te aştepţi ca eu să mă conformez aşteptărilor societăţii referitoare la ce ar trebui să fie o femeie ca să mă încadrez perfect în lume?

— Păi… El clipi rapid, mirându-se de ce întrebarea ei făcea să pară că el nu este logic. Da.

Ea icni uimită, de parcă cineva ar fi înjunghiat-o în plămâni cu un cuţit şi apoi expiră cu un oftat tremurat.

— Dacă este ceva ce am învăţat despre mine în toată viaţa este că eu nu mă încadrez perfect nicăieri.

Îl privi cu o tristeţe infinită, dar el îşi dădu seama că nu o surprinsese deloc.

Ramsay combătu cu disperare retragerea pe care o citi în ochii ei şi din asta se născu o furie.

— Nu eu sunt cel iraţional aici! Lovi pământul cu frustrare. Eu doar nu vreau o amantă sau un exil. Am văzut cât de periculoasă poate fi o astfel de viaţă.

— Dacă mă vrei de soţie, o să mă ai cu tot ceea ce sunt. Se ridică, lăsând pătura şi smulgându-şi halatul. Dacă ne-am căsători, te-aş lua în ciuda mândriei şi perfecţionismului tău, nu pentru ele.

Îşi îmbrăcă halatul cu o mişcare graţioasă şi-l legă ferm.

Ramsay nici măcar nu avu ocazia să deplângă pierderea căldurii pielii ei în timp ce ea continua să dea foc speranţelor pe care el le nutrise pentru ei, lăsând cenuşă în urmă.

— Eu *nu* sunt perfectă, Ramsay. Mă răsfăţ cu plăcerile oferite de viaţă şi nu am de gând să mă opresc. Viaţa este ca *să o trăieşti.* Să te bucuri de ea. Nu-mi voi lega viaţa de a ta doar ca tu să-mi sufoci aşteptările. Nu accept aşa ceva.

Ramsay se ridică şi înaintă. Îi captură buzele cu ale lui şi o sărută cu un abandon sălbatic, disperat. Turnă toată nevoia lui, voinţa lui, dorinţa lui şi sentimentele lui, în gura ei. Sperând că vor ajunge la inima ei. Dorindu-şi ca ea să se

înmoaie.

Când întrerupse sărutul şi se întoarse, ambii gâfâiau. Buzele ei erau învineţite şi ale lui umflate, la fel ca o altă parte a anatomiei ei, care cerşea ca el să cedeze ca să fie din nou în ea.

— Nu vei ceda, Cecelia? şopti el imperios. Nici măcar pentru şansa la asta?

Ea se întoarse, orice urmă de blândeţe şi rafinament fiind înlocuite de o emoţie mai puternică decât văzuse el vreodată. Durere, aceeaşi durere pe care o vedea în oglindă când se privea.

Genul de suferinţă care termina prin a se transforma în furie.

— De ce trebuie să cedez *eu* în faţa ambiţiilor *tale?* întrebă ea, tăind cu mâna prin aer. Pentru că sunt femeie? Tu ştii câţi bărbaţi mi-au cerut să cedez din cauza sexului meu? Reverendul care m-a crescut. Care mă încuia pentru că credea că eu eram de vină pentru indiscreţiile altora.

Se plimba din nou, făcând gesturi largi, pasionale, fiecare cuvânt din refuzul ei fiind o bucată de sticlă înfiptă în inima lui.

— Fiecare profesor pe care l-am avut mi-a cerut să-mi cedez locul, notele, pasiunea aleasă unui bărbat. Fiecare student care era obligat să stea lângă mine sau să se umilească să-mi ceară ajutorul în privat pentru că mintea mea era mai bună ca a lor, doar ca apoi în public să mă înlăture pentru că eram grasă, înaltă, ochelaristă sau, mai rău, *nemăritată.*

Rosti cuvântul cu un dezgust care bătu cuiul în sicriul lor.

— Pentru că port o rochie, toată existenţa mea ca om intelectual a fost o insultă pentru toată lumea. Toţi mi-au cerut să fiu altfel de cum sunt. Bărbaţii par să creadă că, dacă trebuie să-mi cedeze locurile lor în tren, eu trebuie să le cedez identitatea mea. Sau alegerile mele. Corpul meu sau, în acest caz, *întreaga mea viaţă.* Veni spre el, arătând ca Boudica, regina războinică, mândră, furioasă şi hotărâtă. Nu am făcut-o şi nu o voi face şi este greşit din partea ta

să-mi ceri asta, zise ea cu finalitate absolută. Nu mă poţi iubi dacă nu cedez?

Ramsay simţi cum devine tare. Rece. Cum construia ziduri împotriva potopului ei de cuvinte ca să nu le audă, să nu se întrebe dacă aveau sens.

— Nu am discutat încă despre iubire, zise el pe o voce care aproape că nu s-ar fi auzit dacă nasul ei nu ar fi fost aşa de aproape de al lui.

Ea se clătină înapoi, cu mâna pe inimă. Băgase cuţitul direct în mijloc.

— Înţeleg.

Se aplecă, îşi ridică cămaşa de noapte şi se întoarse să pornească pe cărare înapoi spre casă.

— Cecelia. Ramsay nu era genul de bărbat care să alerge după o femeie, dar o făcu pentru ea. Îşi dădu silinţa să explice că el ştia mai bine. Că ea nu-i putea cere să se întoarcă la nimic. Sunt cine sunt la fel de mult ca şi tine. Cine sunt dacă nu lordul prim-judecător de la înalta Curte? Tu cu ce realizări te-ai putea mândri? Ce am de oferit dacă nu poziţia mea? Reputaţia mea? Principiile şi mândria mea?

Paşii ei şovăiră şi bărbia îi atinse umărul.

— Astea sunt întrebări excelente, spuse ea băţoasă. Va trebui să găseşti răspunsurile singur înainte să discutăm din nou despre asta.

În timp ce ea se îndepărta cu spatele drept, Ramsay ştia deja răspunsurile.

Nimic. Nu avea nimic să-i ofere pentru că fusese născut un nimic. Gol.

Pustiu.

Capitolul 18

— Nu vrei să te joci cu mine, Cecelia?

În general vocea lui Phoebe era dulce şi dragă, dar în după-amiaza următoare atinse o coardă care penetră în durerea de cap a Ceceliei până la lacrimi şi îi puse la

încercare rezerva aparent limitată de răbdare.

— Îmi pare rău, draga mea, dar este imperativ să termin asta.

Poate că, dacă ar fi dormit în loc să plângă, s-ar fi simţit diferit, dar, din păcate, se străduise să rezolve situaţia cu şi mai multă grabă ca să poată fugi – nu, nu fugi – să se întoarcă. La Londra.

La viaţa ei.

Nu putea să stea aici cu Ramsay. Nu după noaptea trecută. Nu după ce de atâtea ori se gândise să renunţe la tot ca să-i cadă în braţe.

— Dar ai terminat cartea ieri, zise Phoebe cu un smiorcăit. De ce ai luat-o de la capăt?

Pentru că trebuie să-i fi scăpat ceva. Se uită la indexul codurilor, analizând prima pagină după orice indiciu care i-ar fi putut arăta de unde să înceapă ca să nu o ia de la capăt cu totul.

— Nu poţi face pauză? Doar un pic? insistă Phoebe, punându-şi păpuşa pe pagina deschisă. Te las să fii Fanny de Beaufort, deşi este mai frumoasă decât Frances Bacon.

Toate rotiţele din gândurile Ceceliei se opriră când oferta plină de compasiune a fetiţei smulse ceva din creierul ei. Ochii i se îndreptară fix spre locul corect de pe pagina de index care era deschisă de la A la D. Bacon. Codul lui Bacon.

Şi nu departe mai jos… Beaufort!

Cecelia dădu paginile până la capitolul corespunzător. Codul Beaufort era o grilă polialfabetică unde trebuia să deţii cuvântul-cheie pentru a descifra limbajul.

Sfinte Dumnezeule! Indiciul fusese în numele păpuşilor tot timpul.

— Draga mea, Henrietta ţi-a spus vreodată de ce le-a numit Frances şi Fanny? întrebă Cecelia. A menţionat vreodată o cheie?

Phoebe clătină din cap.

Nu, n-ar fi făcut-o, nu-i aşa? Henrietta era prea chibzuită şi grijulie ca să lase ceva aşa de important în amintirea unui copil.

— Mai dă-mi un pic de timp, te rog, o imploră pe Phoebe. Şi apoi voi termina şi ne putem juca.

— Bine, zise fetiţa amabilă. Pot să stau aici pe pat dacă nu fac gălăgie?

— Sigur, draga mea.

Fata nu fu deloc tăcută, dar Cecelia se concentră cum putu, prinzând creionul între buze, încercând să se gândească la un cuvânt. Orice cuvânt pe care Henrietta l-ar fi putut folosi ca o cheie.

„Cheia se află în culoarea care ne place amândurora.”

Îşi îndreptă spatele ca un fulger, amintindu-şi de scrisoare. Bineînţeles! Henrietta fusese Lady Scarlet şi Cecelia era o Haimana Roşie. Hortense, Henrietta şi Cecelia erau roşcate naturale. Ca să nu mai zicem Francesca şi, într-o mai mică măsură, Alexandra. Asta trebuia să fie!

Încercă întâi să folosească literele ROŞU, dar era prea scurt. Nici STACOJIU nu mergea, nici RUBINIU, CORAI sau BURGUND.

Dar când stabili cuvântul PURPURIU în grila Beaufort şi-l folosi pe numere, se formară cuvinte întregi.

Entuziasmată, Cecelia se lăsă pe spate şi se holbă la prima propoziţie completă.

Sfatul Purpuriu.

Sub literele îngroşate se afla o listă de nume pe care le descoperi cu grijă şi câteva erau incredibil de familiare încât rămase cu gura căscată destul de mult timp.

Sir Hubert, Lordul Cancelar, evident. Ducele de Redmayne? Deşi numele îi fusese tăiat cu o linie, şi Cecelia consideră că asta se întâmplase când fostul Redmayne se spânzurase. Asta o presupuse pentru că mai recunoscu câteva nume cunoscute tăiate pentru că persoanele decedaseră.

Şi apoi, Luther Kenway, conte de Devlin.

Nu în grădina lui Kenway fusese găsită fetiţa Katerina Milovic?

— Oh, Doamne, icni ea, dându-şi seama că era pe cale să afle câteva adevăruri pe care nu voia să le ştie.

— Ce se întâmplă? întrebă Phoebe.

— Nimic, spuse ea. Dar vrei să-i chem pe Lord Ramsay şi Jean-Yves pentru mine? Am aflat ceva ce vor vrea şi ei să ştie.

— Ai rezolvat puzzle-ul?

Sări în sus, şi entuziasmul ei făcu să-i revină Ceceliei toată bunăvoinţa faţă de ea.

— Cred că da.

— Oh, minunat, le spun tuturor!

Ieşi în fugă din casa mare, care era goală pentru că Ramsay şi Jean-Yves erau amândoi afară.

Cecelia dădu pagină după pagină, dându-şi seama că Henrietta alocase o întreagă secţiune unei anumite persoane. Ca să-i treacă timpul, decodă repede numele fiecărei persoane din capul paginii, exclamând uimită văzând conţinutul. Toată lumea era acolo.

Toată lumea. Familia regală. Înalta societate. Titanii industriei şi politicienii.

Cecelia încă scria când Ramsay dădu buzna în cameră. Chiar dacă inimile lor erau într-un impas, corpul ei nu părea să înţeleagă deloc asta.

Când privirile li se întâlniră şi se susţinură, mici senzaţii electrizante dansară prin carnea ei şi tremurară în abdomenul ei. Sexul ei înflori şi fiori de anticipare o cuprinseră, chiar când inima ei se prăbuşi.

Ochii lui îşi recăpătaseră gerul îngheţat. Nu mai putea citi în adâncimea lor.

O exclusese în mod eficace.

— Ce ai descoperit? întrebă el, venind în spatele ei şi uitându-se pe bucata de hârtie folosită ca să scrie mesajele din codex.

— Sfatul Purpuriu, zise ea. Am aflat ce ştia Henrietta despre ei.

El se încruntă la hârtie, văzând numele lui Redmayne pe ea.

— Am auzit vorbindu-se în şoaptă de el, dar toată lumea îl consideră un fleac. O conspiraţie inventată de nebuni şi agitatori. N-am dat niciodată crezare zvonurilor.

— Ce zvonuri?

Jean-Yves venise în spatele lui şi i se alăturase lui Ramsay lângă cot, uitându-se la notiţele ei.

— S-a spus că o societate de bărbaţi care se consideră loiali Marii Britanii dincolo de monarhie, parlament şi politica sa conspiră în secret să manipuleze ascensiunea imperiului. Ramsay îşi încrucişă braţele. În urmă cu o săptămână aş fi zis că-s prostii, acum… Se uită la codex. Cât de repede poţi să decodifici carnetul ăsta?

— Vă pot arăta cum, zise Cecelia. Cu ajutorul vostru, am fi gata într-o zi.

— Bun, hai să trecem în bucătărie atunci!

Cecelia, Ramsay şi Jean-Yves lucrară fără întrerupere la hârtii. Scriseră lucruri pe care niciodată nu ar fi vrut să le ştie. Nu doar secrete scandaloase şi datorii uriaşe, ci descoperiri despre toate infracţiunile, de la furt la crimă şi în câteva cazuri înaltă trădare.

După descoperirile Henriettei, Sfatul Purpuriu fusese creat în urmă cu câteva secole pentru a manipula rezultatul Războiului Rozelor. De atunci pregătise mulţi oameni să i se alăture, dar după standardele moderne părea mai puţin activ în politică şi mai dedicat banilor, prestigiului şi puterii. Membrii acestuia făcuseră lucruri îngrozitoare… inclusiv angajarea unui proxenet pentru a procura fete străine pentru plăcerile bolnave ale bărbaţilor bogaţi.

Henrietta păstrase socoteala şantajelor în codex, dar se părea că îi evita pe membrii Sfatului Purpuriu. Nu menţionă deloc să fi luat parte la procurarea tinerelor, dar se părea că credea că i se înscenau aceste crime.

Dar de către cine? se întrebă Cecelia, făcând tot ce putea să nu se lase distrasă de parfumul lui Ramsay. De apropierea şi de atitudinea lui distantă.

Oricine din codex ar fi putut să o omoare pe mătuşa ei şi să facă să pară moartea ei din cauze naturale.

Cecelia dădu pagina şi începu să lucreze la un nume nou… Cu fiecare literă scrisă îşi simţea stomacul tot mai greu, până când crezu că i se va face rău.

CASSIUS GERARD RAMSAY?

Semnul de întrebare fusese pus de multe ori, ca şi

cum Henrietta avea un motiv să fie nedumerită în privinţa lui.

— Eşti palidă, *mon bijou,* observă Jean-Yves de partea cealaltă a mesei. Să ne oprim ca să luăm masa?

Ramsay se apropie de ea, părul de pe braţul lui aproape atingând-o.

Cecelia se holba la nume, atentă la respiraţia lui, la căldura corpului lui aflat aproape, dar fără să o atingă. Nu mai voia să descifreze. Nu voia să-i descopere secretele.

Nu voia să-l urască.

— Ce scrie?

Vocea lui era joasă, încordată şi aspră.

— Nu sunt multe scrise, spuse ea, arătând la trei rânduri scrise. Poate că spuneai adevărul când ai zis că nu ai secrete.

— Ce a scris despre mine, Cecelia?

Cecelia înghiţi, incapabilă să ridice privirea. Strângând creionul suficient de tare cât să-şi albească degetele, începu să folosească cheia. El citi cu voce tare fiecare cuvânt dezvăluit de ea.

NICIO INTRARE ÎN CABINET SAU DOCUMENTE.

NICIO DOVADĂ DE ÎNTÂLNIRI CLANDESTINE CU LC SAU ALŢI MEMBRI AI SP.

— Putem presupune că LE înseamnă Lordul Cancelar şi SP este Sfatul Purpuriu, da? bolborosi Cecelia.

— Da, ce altceva? întrebă el nerăbdător.

NU MAI ARE ÎNCREDERE ÎN MATILDA.

— Matilda? repetă Cecelia. Este femeia pe care Henrietta a trimis-o să…

— Matilda era numele mamei mele, se alătură Phoebe conversaţiei de lângă vatră unde şoptise cu Frances şi Fanny.

Cu toţii ar fi putut forma un tablou de statui încremenite într-o uimire dezolantă. Până şi firele de praf păreau să atârne în aer, fiindu-le teamă să se mişte.

Să facă să fie real.

Şapte ani, spusese Ramsay, de când fusese cu o femeie. Femeia pe care Henrietta o trimisese să-l spioneze.

Matilda. Mama lui Phoebe murise la naştere.

Phoebe avea şapte ani.

Cecelia voia şi să fie adevărat, şi să nu fie. Se uită cu alţi ochi la fetiţă. Phoebe nu avea coloritul adecvat ca să aparţină uriaşului de aur de lângă ea. Părul ei era de culoarea mierii, nu bălai. Ochii îi erau căprui, nu albaştri. Era aşa de mică pentru vârsta ei.

Şi cu toate astea. Avea o gropiţă în bărbie care semăna cu a lui Ramsay. Şi trăsături puternice, ample, frumoase.

— *Mon Dieu,* şopti Jean-Yves.

Cecelia privi spre Ramsay care nu se mişcase încă. Nu vorbise.

Nici nu respirase.

Se holba la fetiţa care se ridicase în picioare şi îşi freca o mică pată pe şorţul ei roz.

Ea roşi, conştientă că era subiectul unei bănuieli destul de clare.

Deşi trăsăturile lui nici măcar nu tresăriră, în ochi îi scăpărau nenumărate lucruri.

— Ramsay? îndrăzni Cecelia.

El ridică mâna pentru a o face să tacă.

— Când este ziua ta, fetiţo? şopti el întrebarea către Phoebe, dar pluti în casă precum explozia unui tun.

— Pe 14 iunie, răspunse ea veselă. La anul o să-i cer Ceceliei o umbreluţă de soare, dacă nu capăt una de Crăciun.

Pieptul lui Ramsay se dezumflă drastic, de parcă ar fi fost lovit în coaste de o fantomă puternică.

Cecelia se uită la codex, clipind pentru a îndepărta lacrimile pentru că nu o lăsau să vadă ultima propoziţie codată. Nici nu trebuia să se deranjeze cu ea. Nu era nevoie de un geniu sau nici măcar de un matematician să-ţi dai seama care era secretul lui.

Ramsay era tatăl unei bastarde.

Scoţianul nu spuse nimic. Se ridică aşa de repede, încât scaunul căzu, se duse spre uşă şi o trânti în urma lui.

Capitolul 19

Era o binecuvântare, cu adevărat o *binecuvântare* că Ramsay avea ceva de măcelărit.

De fiecare dată când spinteca un cerb ca să-l pregătească pentru gătit, se întreba ale cui oase ar fi preferat să le rupă. Cine merita mai mult să simtă furia lui? Lordul Cancelar? Matilda? Henrietta?

El însuşi?

După ce pregăti carnea, Ramsay se spălă şi înotă singur, ştiind că nimeni nu va veni să-l caute.

Tată.

Dacă era cinstit, nu avea pe cine să dea vina decât pe el însuşi.

Ramsay îşi aminti ziua în care găsise capul brunet al Matildei aplecat peste biroul lui după ce-i forţase încuietoarea biroului din casă. O bălăcărise pe femeia frumoasă ca un mesager al furiei şi corectitudinii. O învinovăţise de tot soiul de lucruri.

Chiar şi după ce ea îi mărturisise că Henrietta o trimisese. Îi ceruse să aibă milă, să o ierte. Dar el lăsase ca suferinţa provocată de trădarea ei să se transforme în furie. Se uitase la amanta lui, femeia cu care voia să se însoare, şi o aruncase pe uşă afară. Îi spusese că locul ei era în şanţ. Îi jurase că data viitoare când o va vedea va fi în lanţuri. Că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să o vadă putrezind în închisoare pentru că era o târfă trădătoare.

Şi, într-un final, răzbunarea cea mai mare fusese a ei. Îi născuse o fetiţă şi o lăsase să fie crescută de duşmanul lui.

Acesta era coşmarul lui.

De fiecare dată când dărâma uşa stabilimentului Henriettei, o punea în pericol pe mica Phoebe. Fusese prea orbit de propria importanţă, de neîncrederea în femei şi de răzbunarea cu care îşi scuza idealurile ambiţioase ca să-i pese cum acţiunile lui i-ar fi putut afecta pe cei din cercul

duşmanilor lui.

Dacă ar fi doborât-o pe Henrietta mai devreme, şi-ar fi ruinat propria fiică.

Şi pe Cecelia.

Atunci de ce nu-i spusese cotoroanţa bătrână? De ce nu venise la el cu acest secret pentru a-şi băga ghearele în averea lui mare cum voia? În schimb, o crescuse pe fata *lui!*

Ramsay stătea în lac şi lovea apa cu braţele, într-o criză de nervi deloc caracteristică. Urlă spre cer şi provocă valuri cu furia lui.

Va trebui să-i spună lui Phoebe cine era.

Un junghi de anxietate îl paralizã în timp ce ultimele raze de soare coborau după copaci. În tăcere, putea să audă vocea Ceceliei şi a lui Phoebe trecând prin pădurea mică, în timp ce culegeau zmeură din grădina neîngrijită. Chiar şi de la distanţa asta, falsa veselie din interacţiunea Ceceliei îl rodea.

Fata lui o iubea deja pe Cecelia pentru că o luase cu ea şi îi arătase iubirea după care orice copil fără mamă tânjeşte. Ea s-ar fi asigurat ca visul lui Phoebe de a deveni doctor să se realizeze.

Cecelia. Care îi arătase porţile raiului şi apoi cu câteva cuvinte îl aruncase înapoi în adâncurile reci ale propriului iad dezolant.

După ce se spălă, Ramsay se cocoţă în locul lui de vânătoare. Din poziţia avantajoasă din bătrânul stejar, privi cum Cecelia o duse pe Phoebe înăuntru. Urmări lumina lumânării prin ferestre în timp ce pe cer apărură stelele, ştiindu-le deja rutina. Mâncară zmeura adunată ca desert, se spălară, îşi spălară dinţii, îşi împletiră părul, îşi spuseră poveşti.

Şi el stătea afară ca de obicei. Separat.

Singur.

De data asta pentru că el alegea aşa, pentru că viaţa îl învăţase multe despre cucerire şi supravieţuire, dar prea puţin despre legături. Dorul îi tăie respiraţia în timp ce-i strângea pieptul. Se lupta cu o altă emoţie ce se aduna în el. Îşi dorea să nu fi fost posedat de agerimea necesară

pentru a identifica ce era.

Teamă.

De ce se temea mai mult nu putea să-şi dea seama. Iubire? Pierdere? Umilire şi abandon?

Cât de slab te făceau sentimentele! Cât de vulnerabil!

Până la urmă noaptea îl goni din turnul lui de veghe şi se îndreptă spre şopron. Era prea târziu să-i dezvăluie ceva lui Phoebe acum, şi el era prea obosit din toate punctele de vedere.

Fata păruse să-l accepte ca figură paternă când discutase cu ea mai devreme, dar doar pentru că el ar face-o fericită pe Cecelia.

Şi acum că el nu putea, ea va fi prea dezamăgită să-i spună *papa?*

Când trecu pe lângă casă, Ramsay simţi mirosul dulce al tutunului de pipă pe care Jean-Yves îi plăcea să îl fumeze pe prispă. Iuţi pasul, sperând că bătrânul îl va lăsa să treacă în pace.

N-avea aşa noroc.

— Doreşti să fumezi, milord?

Jean-Yves ridică o pipă lungă în semn de întâmpinare şi ofrandă.

— Nu fumez, răspunse el scurt, încuviinţând din cap în semn de respect pentru bătrân.

— Nici eu, dacă întreabă cineva. Francezul ridică din umeri. Ceceliei nu-i place. Îşi face griji în legătură cu plămânii mei. Dar o culcă pe micuţa Phoebe şi nu-şi poate face griji de ceea ce nu ştie.

Ridică din sprâncenele stufoase în lumina arzătoare a unui chibrit cât aprinse din nou cărbunele din pipă.

Ramsay n-ar fi putut să spună de ce se îndreptase spre veranda dărăpănată, când tot ce voia era să se retragă.

— Poftim! Jean-Yves îi întinse o sticlă cu un lichid de culoarea caramelului. E un whisky de rahat, dar îşi face treaba.

— Whisky-ul trebuia folosit ca medicament, nu pentru recreere, mormăi Ramsay, luând sticla. Nu l-am cumpărat

pentru etichetă.

— Dacă a existat vreun scop medicinal, acesta este, zise mulţumit Jean-Yves. Când am aflat că voi fi tată, am băut o sticlă întreagă într-o noapte. Dar ficatul meu era mai tânăr atunci.

Ramsay n-ar fi spus că nu-l atrăgea ideea, dar nu voia să-şi amorţească simţurile, nu când avea două femei preţioase de protejat. Ca să fie respectuos, duse sticla la buze şi luă o înghiţitură chibzuită, savurând lichidul care îi atinse gâtul precum focul şi acidul.

Francezul avea dreptate. Era de rahat. Dar luă şi a doua înghiţitură.

El şi Jean-Yves priviră cum luna aproape plină se târăşte pe cerul nopţii timp de un moment îndelungat, înainte ca bătrânul să vorbească pe o voce blândă:

— Îmi amintesc când fata mea era de vârsta lui Phoebe a ta. Este o vârstă a întrebărilor, a răbdării şi a panglicilor de multe, multe culori diferite.

— Phoebe a mea, mormăi Ramsay, cu inima tresărindu-i.

O iubea deja. Se îndrăgostise de zâmbetul ei strâmb şi de gropiţa fermecătoare înainte să ştie de legătura lor. Voia să o înveţe mai mult decât să înoate, să o înveţe cum să se bată, cum să înveţe, cum să fie scoţiană. O va proteja. O va creşte. O va răsfăţa şi o va mustra. O va iubi mai mult decât a fost vreodată iubit un copil. Ea i-ar *aparţine* şi ar trăi fiecare zi ştiind că-i dorită. Nu doar că va fi doctor, va fi *cel mai bun* doctor. El se va lupta cu orice şcoală care nu va dori să o primească. Va înfrunta orice sistem care nu îi va permite să-şi atingă visul de a ţine mamele în viaţă. O va ajuta să dărâme zidurile ridicate de bărbaţi în jurul instituţiilor, al afacerilor şi al femeilor înseşi.

Va face asta ca ea să nu fie niciodată nevoită să cedeze.

Dumnezeule, ce idiot era! Atât de incredibil de orb!

După toată suferinţa pe care i-o provocase Ceceliei de când se întâlniseră, *el* era cel cu un scandal de ascuns.

Fusese aşa de orbit de furie, de prejudecăţile lui

inflexibile, încât era posibil să fi pierdut pentru totdeauna singura femeie pe care o voia cu adevărat. Pentru că-i lipsea curajul.

În timp ce el se lupta cu gândurile lui, cu ruşinea lui, Jean-Yves continuă:

— Mi-am pierdut iubita fată din cauza gripei când era cu vreo doi ani mai mare decât Phoebe. Soţia mea părea să se lupte cu aceeaşi boală, dar durerea mi-a luat-o şi pe ea, şi am rămas singur aşa de tânăr. Mai tânăr decât tine.

— Îmi… pare rău.

Aşa se spunea de obicei, şi totuşi i se păru insuficient. Pieptul lui Ramsay se pustii la acest gând, şi el îşi ştia copilul de câteva ore. Nu-şi putea imagina durerea pierderii după ce creşteai o fiică iubită încă de la naştere.

Jean-Yves se aplecă înainte, uitându-se intens la el.

— Trebuie să te întreb dacă ai de gând să o iei de lângă noi.

— Poftim? începu Ramsay, întorcându-se pentru a se uita fix la expresia dezolantă a bărbatului zbârcit.

Ramsay se întrebă, nu pentru prima dată, de natura relaţiei dintre Cecelia şi francez. Ce clădise o relaţie atât de puternică?

Francezul privea în noapte, potrivindu-şi legătura la umăr şi părând dintr-odată foarte, foarte obosit în timp ce răspundea la întrebarea pe care Ramsay nu o pusese niciodată.

— Aşa cum micuţa Phoebe este responsabilitatea ta acum, Cecelia este a mea. Mi-a oferit darul inimii ei frânte când era o fetiţă şi stătea lângă lacul Geneva şi am făcut ce am putut s-o protejez mulţi ani aşa cum ar fi trebuit s-o facă tatăl ei. Clipi la Ramsay, cu ochii duri şi serioşi. Deja i-ai rănit inima, dar îşi va reveni după pierderea ta, zise el fără menajamente. Dar dacă ai de gând să smulgi copilul ăla din braţele ei, trebuie să mă pregătesc pentru suferinţa ei.

— Nu sunt un monstru, normal că nu le-aş interzice iubirea uneia pentru cealaltă. Ramsay luă o înghiţitură, retrăgându-se de lângă bărbatul aflat în spatele sticlei

înainte să-i răspundă. Ironia ridicolă este că, dacă lucrurile ieşeau cum voiam eu, dacă Cecelia ar fi fost de acord să-mi fie soţie, aş fi ajuns oricum să cresc fata. Propria mea fiică. Se uită la whisky-ul prost şi nu văzu decât întuneric. Dar am stricat tot.

— Da, Cecelia mi-a povestit că te-a refuzat. Bărbatul îşi exprimă destul de caustic dezaprobarea şi trase lung din pipă. Mi-a udat umărul sănătos cu lacrimi.

Plânsese pentru el? Ramsay detesta că el provocase asta.

— Eşti un bun tată cu ea, *monsieur* Renault.

Dinţii bărbatului se auziră pe pipă când i se încleştă maxilarul.

— Cineva trebuia să fie.

— Da, zise precaut Ramsay. Am auzit că reverendul Teague era un om intransigent.

— Nu ştii nici măcar jumătate.

Ramsay aşteptă ca bărbatul să detalieze, dar el nu o făcu. Nedorindu-şi să-şi bage nasul, puse mâna pe piept, frecând durerea care se născuse acolo la gândul de a o pierde. Acolo era locul ei. În inima lui… Era bine fixată acolo, în mirişlea cu lucruri care îi provocaseră durere.

Şi bucurie.

— Fără îndoială eşti de acord cu refuzul ei.

Se aplecă în faţă, ca să mai ia nişte whisky.

— *Au contraire,* zise vehement Jean-Yves. Speram să o îmblânzeşti un pic. Sau măcar să preiei locul meu. Îmi fac griji în legătură cu ea când nu voi mai fi. Alexandra îl are pe ducele ei, şi Francesca îşi are răzbunarea ei. Cecelia mereu a fost un pic pierdută, cred. Un pic singuratică, şi eu m-am întrebat dacă voi doi poate… Oftă, lăsând fraza neterminată. Oricum, sunt prea bătrân să ţin pasul cu Haimanalele Roşii. Şi ele refuză să o lase mai moale.

Duse mâinile pe spatele ce-l durea, deşi plângerea lui era înmuiată de o afecţiune aşa de tandră, încât ar fi putut fi numită iubire.

— Am încercat, murmură Ramsay. Nu se lasă îmblânzită.

— Ai eşuat. O încuviinţare din cap relevantă din partea lui Jean-Yves precipită un nor de fum în direcţia lui. Ai eşuat pentru că nu-ţi plac femeile.

Când Ramsay vru să spună ceva, Jean-Yves ridică o mână şi scoase un sunet foarte franţuzesc de dezgust şi condescendenţă.

— Sunt convins că ai motivele tale, dar niciunul nu se aplică Ceceliei. Are mai multă onoare decât un soldat. Mai multă compasiune decât un sfânt. Şi e echilibrul perfect dintre blândeţe şi forţă. Nu eşti demn de ea şi nu o spun din lipsă de respect, pentru că niciunul din noi nu suntem. Ştiu că nu-i perfectă, dar ai făcut-o să se simtă nedemnă de tine şi acolo ai greşit, *mon ami.*

Trecuseră ani, poate zeci de ani, de când cineva îl muştruluise aşa pe Ramsay. Simţea cum creşte în el o furie defensivă, dar nu o băgă în seamă.

Pentru că bătrânul avea dreptate absolută. El era cel nedemn de iubirea ei. Fie, nu putea să se gândească la un bărbat în viaţă care să o merite.

— Nu-i că nu-mi plac femeile. Adică, nu ştiu cum să am încredere… în ele, recunoscu Ramsay. Nu am încredere în nimeni.

— Îmi imaginez că ai motive, cedă Jean-Yves.

— Am vrut să am încredere în Cecelia. Îmi place şi respect totul la ea. Mereu am făcut-o, chiar şi când nu voiam.

— Atunci de ce nu te duci să i-o spui? insistă Jean-Yves, făcând un gest larg către uşă. Spune-i că nu-ţi pasă de planurile ei, dar că vei duce greutăţile lumii pentru ea ca ea să poată face ceea ce-şi doreşte. Dumnezeu ştie că umerii tăi sunt suficient de largi să ducă unele din poverile ei, nu?

— Da, dar *nu* suficient de puternici, zise Ramsay pe o voce aşa de joasă, că aproape o luă vântul.

— Ca să-i permită să fie ea însăşi? Să-ţi laşi deoparte prejudecăţi arogante…

— Nu sunt suficient de puternic să văd cum lumea o dispreţuieşte, i-o tăie bătrânului când adevărul pătimaş ieşi

din el. Mă distruge pe dinăuntru să ştiu că cineva a atentat la viaţa ei. Mi-a fost greu să nu le încui pe ea şi pe Phoebe într-un turn ca nimeni în afară de mine să nu ajungă la ele. Nu vreau să fiu soţul unei proprietare de tripou, nu, dar mai mult decât asta, nu vreau să trăiesc cu teama că în fiecare zi pe care o petrece în acel cuib al viciilor se pune în pericol!

Se aşteptase ca declaraţia să-l facă să se simtă slab şi vulnerabil, dar ceva în interior i se încălzi când citi aprobarea din expresia bătrânului.

Jean-Yves ridică paharul spre Ramsay.

— Tu nu te pui în pericol la prezidiul ăla al tău, lordule prim-judecător?

— Este diferit, mârâi el.

— Pentru că eşti bărbat?

— Da, la dracu'! Pentru că sunt bărbat. Se plimba, criticând incorectitudinea a tot. Pentru că eu m-am luptat pentru ţara mea şi pentru viaţa mea, pentru că pot supravieţui la ceea ce ea nu ar putea – am cucerit iaduri pe pământul ăsta pe care ea nici nu şi le-ar putea imagina. Şi pentru că este datoria mea, nu, *privilegiul* meu să-i protejez pe cei pe care îi iubesc.

Jean-Yves stătea rezemat şi-l privea cu ochii mijiţi.

— Da, Lord Ramsay, cred că ai făcut nişte lucruri foarte bărbăteşti. Ai ajuns departe de aici. Făcu un gest către Elphinstone Croft şi poiana ce-o înconjura. Am auzit de unele dintre necazurile tale şi te felicit. Dar acum ascultă-mă!

Se chinui să se ridice, îndepărtând cu un mârâit ţâfnos mâna de ajutor oferită de Ramsay, apoi se întinse după whisky.

— La câte i-ai dezvăluit Ceceliei, tu ştii foarte puţine despre ea, zise Jean-Yves. Să o încui într-un turn ar fi un iad pentru ea, pentru că şi-a petrecut aşa de mult din copilărie încuiată în pivniţa reverendului.

Durerea din stomacul lui Ramsay se transformă într-un junghi de suferinţă pentru ea, urmat de arsura ca de bici a furiei ce-i înţepa carnea.

— Poftim?

— Când bărbatul căreia ea îi spunea tată voia să pedepsească lumea, ceea ce se întâmpla des, o pedepsea pe ea. O încuia zile întregi în pivniţă. O lăsa nemâncată. O bătea. O umilea. O făcea să se simtă şi neînsemnată, şi grasă. Avea pe umerii ei ruşinea şi furia unui om neputincios. A purtat ruşinea fiecărei femei şi a fiecărui păcat începând cu al Evei şi terminând cu ea. Aşa că poate că tu ai fost abandonat aici, dar măcar tu ai avut apă să bei şi cerul la care să te uiţi. Ai fi putut să fugi în oraş şi ai ales să nu o faci pentru că ai avut voinţa să supravieţuieşti şi mijloacele să o faci. Ea n-a avut nimic în afară de întuneric şi ura unui om pios cu o sculă moartă.

Un val de emoţie îl împinse pe Ramsay spre stâlpul verandei şi acesta scârţâi periculos sub greutatea lui.

— Nu, şopti el.

Menţionase ea ceva despre singurătate. Despre a fi nedorit.

Nu ştiuse că ea înţelegea atât de bine, de devastator asta. Strânse degetele ca şi cum simţea deja gâtul reverendului Teague trosnind în strânsoarea lor.

— Dar a fost salvată şi trimisă la lacul Geneva. La Chardonne…

— Da. Salvată de Henrietta, aparent, care a trimis-o la şcoala de la Chardonne. Dar, crezi că necazurile ei s-au terminat acolo? zise ironic Jean-Yves. Când am cunoscut-o, era o fetiţă plinuţă şi fără prietene, singură în grădina de care eu aveam grijă. Nimeni nu mânca cu ea, pentru că era un nimeni pentru ele. Râdeau de ea pentru că erau deşteaptă. Râdeau de ea că era durdulie, tăcută şi timidă. Şi când copiii hărţuiţi au tendinţa să devină cruzi, ea şi-a cultivat bunătatea şi empatia.

Ochii bărbatului erau plini de veneraţie.

— Eu nu eram decât un simplu ţăran, şi cu toate astea s-a interesat de viaţa mea şi de pasiunea mea pentru grădină. S-a împrietenit cu mine, fiindu-i foame nu doar după mâncarea pe care o împărţea cu mine, ci după cuvinte blânde. Orice companie, chiar şi cea a unui văduv

singuratic, bătrân şi ţâfnos. A săpat pământul alături de mine, fără să-i pese de rochiile ei frumoase. A făcut diagrame cu grădinile mele şi a memorat numele tuturor florilor mele preferate.

Un zâmbet tandru atinse gura lui Ramsay, chiar dacă inima i se frângea pentru ea. În copilărie, Cecelia avusese de înfruntat o cruzime la fel ca el din partea altor copii. Un copil fără titlu, fără nume, dar cu aşteptări infinite să trăiască într-o lume plină de oameni care se credeau superiori. Ea îl înţelegea mai bine decât oricine altcineva.

Iar el nu încercase niciodată să-i întoarcă favorul.

Jean-Yves avea dreptate. Nu merita dragostea ei. Niciun bărbat nu o merita. Şi totuşi, ea o oferea. La nesfârşit. Pentru că era cine era.

— Ştiai că ducesa fratelui tău şi-a omorât violatorul?

Ramsay clătină uluit din cap. El şi Redmayne deveniseră apropiaţi. De ce Piers nu îi făcuse niciodată confidenţe? Probabil din cauza poziţiei lui de judecător. Probabil… pentru că familia lui nu avea încredere că el i-ar pune mai sus de principiile lui.

Un nou val de ruşine ameninţa să-l târască în frig.

— Cecelia noastră m-a ajutat să car cadavrul fără ezitare, continuă Jean-Yves. L-a băgat pe monstrul lui Lady Alexandra în pământ, apoi şi-a asumat responsabilitatea pentru fata traumatizată. A spălat-o, a avut grijă de ea, a iubit-o după. Pe mine m-a angajat ca majordom al ei şi abia mă lasă să muncesc. Sacrifică tot ceea ce este ea, tot ceea ce are şi niciodată nu cere nimic în schimb. Este bunătatea personificată, chiar dacă foarte puţini i-au arătat o părticică din cât este ea dispusă să ofere. Şi tu i-ai cere să renunţe la singurul lucru pe care l-a dorit vreodată cu adevărat? Să aleagă între pasiunea ei pentru viaţă şi pasiunea ei pentru bărbatul pe care îl iubeşte? Lumea asta-i crudă cu femeile, *mon ami,* şi am crezut că, dacă cineva are tăria de a fi diferit, acela ai fi tu.

— Bărbatul pe care ea… Neputând să rostească cuvântul, Ramsay se uită la mâinile lui încercând să proceseze tot ce aflase în aşa de scurt timp. Ştiuse că era

extraordinară, dar… Nu am ştiut, zise el. Nu am întrebat. Am crezut că felul ei vesel de a fi vine dintr-o viaţă cu privilegii şi mulţumire.

— Ea priveşte în întuneric şi zâmbeşte, spuse poetic Jean-Yves, trăsăturile lui căpătând o expresie de adoraţie. Era – este – precum o floare căreia îi este etern sete după ploaie. Dacă-i arăţi un strop de bunătate, de iubire, va înflori pentru tine. Dar ce nu poţi face, Lord Ramsay, este să-i ceri unei orhidee exotice să se transforme într-un trandafir englezesc. Pentru că femeia dinăuntru te-ar iubi. Te-ar accepta. Ar creşte copilul tău alături de tine şi şi-ar da viaţa pentru voi amândoi. Dar nu se va lăsa modelată în ceva ce nu este doar ca tu să te simţi confortabil. Dacă acest gen de femeie îl cauţi, atunci trebuie să o laşi să plece şi să cauţi în altă parte.

Adevărul îl lovi pe Ramsay cu toată forţa unei locomotive. Desigur. Cum putea el să o facă a lui doar ca să schimbe ceea ce o făcea aşa de captivantă? Ar iubi el parodia care ar deveni ea, dacă ea ar capitula în faţa cerinţelor lui arogante?

Se opri. Era a doua oară când cuvântul iubire se strecura în gândurile lui.

O iubea… pe Cecelia?

Iubea incapacitatea ei de a mânca doar o trufă sau de a bea un singur pahar de şampanie. Iubea vocea ei, râsul ei, mintea ei inteligentă. Adora fiecare formă şi corpul ei plinuţ şi perfect şi aprecia până şi felul cum ea îl provoca. Blând, cu umor. Cu ochi strălucitori şi rezerve generoase de răbdare şi iertare.

Oare ajunsese el să epuizeze acele rezerve? Fusese prea nesuferit? Prea intolerant? Îşi ascunsese singurătatea în spatele furiei şi laşitatea, în spatele ipocriziei.

Ar fi trebuit să se comporte mai bine. Să fie mai bun.

Avea propriile ei principii şi le respecta cu aceeaşi înverşunare ca şi el.

Dacă ea l-ar putea învăţa să fie ca ea? Voia ca ea să-l înveţe bucuria de a trăi. Cum să se relaxeze. Cum să se plimbe fără griji.

Era ceva ce nu iubea la ea?

Chiar nu găsea nimic. Chiar şi motivele ei pentru a păstra tripoul erau nobile.

De fapt, singurul lucru care nu-i plăcea la ea era abilitatea ei de a trăi fără el. În parte pentru că începea să-şi dea seama că era încă o abilitate de-a ei pe care el nu o poseda.

— Ai dreptate, şopti el. Ai dreptate despre tot. Crezi că am pierdut-o?

— Cred că ar trebui să te duci şi…

Ramsay ridică pumnul cerând linişte când o umbră îi atrase atenţia.

Ceva – cineva – pândea în pajiştea de dincolo de poartă.

Mijind ochii, crezu că vede conturul capului şi trunchiului unui bărbat în spatele gardului năpădit de tufişurile cu zmeură şi spini.

— Intră în casă, ia puşca şi dă-i pistolul Ceceliei, ordonă el pe o voce prea joasă ca să se audă mai departe. Este cineva acolo, aşa că am nevoie să vă ascundeţi în dormitor şi să acoperiţi fereastra şi uşa. Acum prefă-te că te duci la culcare.

— A sosit vremea să mă retrag, zise francezul fără să-i scape nimic. Păru aşa de nepăsător, încât până şi Ramsay se întrebă dacă chiar îi auzise cuvintele. Am să te las cu gândurile tale. Apoi întrebă *şoptit:* Şi o armă pentru tine, milord?

— Împinge-mi arcul şi săgeţile.

Jean-Yves deschise uşa şi intră agale în casă. Odată intrat, ceva căzu pe jos.

— Ce neîndemânatic sunt!

Jean-Yves se aplecă şi lovi arcul şi o săgeţile care se sprijineau de cadrul uşii, trimiţându-le către Ramsay.

„Vulpe bătrână”, aprobă Ramsay, înţelegând de ce scoţienii şi francezii fuseseră aliaţi excelenţi de secole.

Dar ar fi preferat în locul arcului o armă de foc, dar dacă ar fi intrat în casă şi-ar fi pierdut prada. Iar un bărbat – un războinic – trebuia să se descurce.

Ramsay rămase nemişcat pentru o clipă, ascultând sunete de mişcare. Peste noapte se lăsase o tăcere nefirească, dovada clară că nu era singur.

Umbra se pierduse între gard şi linia copacilor, dar el fusese prins în destule ambuscade în viaţa lui ca să simtă când pericolul încă pândea.

Se lăsă jos, smulse arcul şi o săgeată şi se lăsă pe vine pe partea lui de tufişuri de zmeură, în timp ce se furişa pe margine până când ajunse la poartă. Ştia că balamalele vechi ar scârţâi dacă le-ar deschide, aşa că singura opţiune era să sară peste.

Asta l-ar expune la oricine dotat cu o armă.

Inspirând ca să se pregătească, sări peste gardul înalt până la şold, rostogolindu-se apoi pe partea cealaltă şi revenind în umbre.

Dacă ar fi fost o lună diferită într-o noapte diferită, Ramsay nu ar fi putut vedea umbra gonind spre pădure. Nu ar fi putut să potrivească săgeata şi să tragă.

Umbra se poticni când săgeata îi nimeri în picior, dar continuă să se mişte, dispărând printre copaci.

Ramsay ezită, dacă acesta era un complot ca să-l îndepărteze de casă, n-ar trebui să plece. Dar avea avantaj faţă de intrus pentru că putea să se mişte pe aceste terenuri pe întuneric. Ştia fiecare copac pe dinafară. Nu se îndoia că-l putea prinde la râu dacă fugea acum.

Cercetă noaptea, în căutarea altor umbre. Noaptea era nemişcată, prea nemişcată, dar nu mai văzu nimic mişcându-se la lumina lunii.

Ramsay porni spre pădure cu arcul lui, stând aplecat până când ajunse la lizieră. Apoi o luă la vest către pod, ştiind că ar fi fost mai inteligent să te retragi tactic pe acolo dacă nu cunoşteai terenul.

Se apropie repede de râu şi se lipi de un frasin bătrân, oprindu-se pentru a asculta.

Câteva secunde mai târziu auzi o creangă trosnind la distanţă. Apoi o înjurătură înfundată.

Aşteptă cu fiecare muşchi tensionat. Cu fiecare respiraţie egală.

Apropierea celuilalt bărbat era impresionant de tăcută, dar Ramsay ştia aceste păduri. Ştia care era drumul cel mai uşor de urmat, ghicise bine şi se ascunsese în spatele copacului corect, care îi oferea şansa să sară înainte şi să-i reteze picioarele bărbatului cu arcul.

Adversarul lui căzu cu putere. Mai tare decât se aşteptase el, pentru că bărbatul era cu puţin mai mare decât ghicise el după sunetele pe care le făcuse când se apropia.

Ramsay căzu peste el, cu pumnul zburând precum ciocanul unui zeu antic.

Pumnul îi ateriză în pământ când celălalt bărbat se rostogoli pe o parte suficient de repede ca să evite pumnul şi-l pedepsi cu un cot în coaste pe Ramsay.

Ramsay încasă lovitura cu o înjurătură dură. De data asta, lovitura lui nimeri în gura celuilalt, cu un trosnet satisfăcător. Satisfacţia lui fu însă de scurtă durată, pentru că sângele îi sări direct în ochi, orbindu-l pentru moment.

Ce mişcare nesuferită!

Următorul pumn al lui Ramsay fu mai mult ca să-l ţină ocupat pe individ, cât îşi ştergea cu mâneca cealaltă ochii, la timp cât să vadă sclipirea unui cuţit.

Ramsay sări la timp cât să evite tăietura atacatorului.

Mergeau în cerc. Două umbre, lumina lunii strecurându-se printre frunze în raze argintii ciudate şi nefireşti.

Lama tăie iute ca fulgerul, şi Ramsay înaintă în loc să se îndepărteze, prinzând încheietura atacatorului său. Îl împinse, iar încercările acestuia de a se elibera fură inutile în faţa forţei lui superioare.

Apoi, printr-o mişcare imposibil de acrobatică, adversarul lui aruncă cuţitul din mâna captivă în aer. Îşi răsuci corpul pentru a-l prinde cu cea liberă înainte ca Ramsay să-l lipească de trunchiul unui copac cu cotul în gât.

— Încă o mişcare şi-ţi tai artera şi apoi te las să îngraşi pădurea cu cadavrul tău, ameninţă o voce fină precum lama care acum era pe coapsa lui superioară.

— Nu înainte să-ţi rup gâtul, jură Ramsay, apăsând cu cotul, demonstrând avantajul pe care îl avea asupra coloanei celuilalt bărbat.

Se părea că se aflau într-un impas.

— Milord Ramsay? întrebă bărbatul nevenindu-i să creadă.

El încremeni. Ochi negri scăpărau la el de pe un chip prea familiar, prea frumos.

— Conte Armediano?

Ramsay încercă să recunoască la nesuferitul de italian accentul lui impecabil, vocea care *acum* părea a fi de undeva din sudul graniţei scoţiene, dar mai la nord de Zidul lui Hadrian. Newcastle sau Northumberland, poate.

În sfârşit, duşmanul lor avea o faţă. Britanic sadea.

— Cum ne-ai găsit?

Ramsay apăsă cu greutatea lui mai mare peste bărbat.

— Am urmat trecutul, răspunse el misterios.

— Dacă tu eşti conte italian, eu sunt o debutantă englezoaică, mârâi Ramsay. Deci cine dracu’ eşti?

— Dacă ai fi o debutantă englezoaică, ţi-aş băga altceva între coapse.

Nebunul insolent făcu o mişcare obscenă cu şoldurile.

— Nu-i momentul să faci pe nebunul, îl avertiză Ramsay.

— Bine, bine, numele meu este Chandler şi sunt… să zicem că sunt angajat al Ministerului de Interne.

— Vrei să spui că eşti spion? Ramsay băgă şi mai adânc cotul în gâtul bărbatului. Pe dracu’!

— Fratele tău va garanta pentru mine, icni bărbatul, urcând cu cuţitul pe coapsa lui Ramsay.

— Mare recomandare, răspunse Ramsay, deşi mai reduse din presiune ca Chandler să poată vorbi.

Agentul râse de parcă ar fi fost la o petrecere în grădină, cu dinţii sclipindu-i albi pe chipul lui măsliniu.

— Aş putea fi italian, pretinse el vesel. Nu ştiu cine-mi sunt părinţii.

— Nu-mi pasă de unde eşti, vreau doar să ştiu ce

cauţi pe pământul meu şi cum a ajuns fratele meu implicat în toate astea.

— Nu este implicat, asta pot să spun, răspunse Chandler. Dar am cerut o invitaţie la dineul Redmayne pentru că două dintre investigaţiile deschise se intersectau, şi ducele mi-a făcut pe plac.

— Ce investigaţii? întrebă Ramsay. Şi cu ce este implicată Cecelia Teague în ele? De asta voiai să fii singur cu ea? Să o interoghezi? Să o implici? Lucrezi pentru Sfatul Purpuriu?

Adversarul lui încremeni, cu muşchiul lui mlădios suficient de încordat cât să lovească.

— Ce ştii despre Sfatul Purpuriu?

— Tu primul.

Celălalt făcu o grimasă când Ramsay îl împinse mai tare cu spatele în copac.

— Bine! Am făcut săpături în trecutul lui Lady Francesca Cavendish, contesa de Mont Claire, care a fost colegă de şcoală cu minunata ta domnişoară Teague şi cu Lady Redmayne. Mi s-a spus că fac parte dintr-o societate numită Haimanalele Roşii şi mă întrebam dacă culoarea are vreo legătură cu Sfatul Purpuriu, pentru că fiecare din aceste femei este înconjurată de mister şi au dus vieţi foarte ciudate şi fascinant de unice.

— Cel puţin, mormăi Ramsay.

— Mai mult, Maiestatea Sa a auzit tot mai multe poveşti îngrijorătoare despre acest Sfat Purpuriu şi mi-a cerut mie, personal, să investighez chestiunea. Descoperirile mele m-au condus la nimeni altul decât Lordul Cancelar, de asta noi doi am avut ghinionul de a ne întâlni la serata lui Redmayne.

Ridică din umeri, de parcă se preda în faţa capriciilor destinului.

— Ce poveşti? întrebă Ramsay.

Privirea lui Chandler se întunecă.

— Credem că cineva răpeşte tinere imigrante şi le foloseşte ca să se distreze. Am primit informaţii că Henrietta Thistledown le procura, dar după ce am

investigat, nu am putut verifica informaţia.

Ramsay ezită, luat prin surprindere. Şi el primise exact aceleaşi informaţii.

— Cine ţi-a dat informaţiile? întrebă el, temându-se că ştia deja răspunsul.

— O sursă fără nume, angajată a domnişoarei Thistledown însăşi. Am primit o scrisoare.

Ramsay primise şi el o scrisoare. Ar fi vrut să compare scrisorile, dar timpul era important, mai ales în seara asta.

Trebuia să se întoarcă la Cecelia.

— Şi cu stabilimentul Henriettei? Îl mai scutură Ramsay o dată, suficient de tare cât să-i facă dinţii să clănţăne. Ai fost acolo în ziua exploziei.

— Pură coincidenţă, te asigur, susţinu Chandler cu un zâmbet rapid, dezarmant. Mi se ceruse să urmăresc un anumit membru al familiei regale şi am fost distras de o pereche frumoasă de… Se opri şi făcu un gest amplu în faţa pieptului… ochi.

În ciuda faptului că era foarte aproape de moarte, făcu cu ochiul şi afişă un zâmbet încrezut.

Ramsay îşi dădu ochii peste cap, dar îi dădu drumul, rămânând însă în gardă. Ştia mai bine decât să creadă lumea pe cuvânt.

— Acum. Chandler trecu cu mâna prin părul lui negru şi băgă cuţitul la loc în cizmă. Ţi-am spus ce am putut, vrei să-mi împărtăşeşti ce ştii despre Sfatul Purpuriu?

— Nu ştiu aproape nimic, zise Ramsay, ceea ce nu era oarecum o minciună.

— Ştiu din surse de încredere că Cecelia Teague ar putea să ştie, dar a dispărut cam când ai dispărut şi tu, zise Chandler cu o privire vicleană către el. Nu ştii ceva despre asta, nu-i aşa?

Ramsay nu răspunse.

— Dacă Cecelia este în posesia unor informaţii referitoare la Sfatul Purpuriu, asta o face importantă pentru tine şi Coroană. Suficient de importantă pentru un mandat de protecţie.

— Categoric, fu de acord Chandler. Nu este în pericol

din partea noastră, dar ştiu din surse sigure că Henrietta a fost mătuşa maternă a domnişoarei Teague şi că era în posesia unor secrete care se poate să nu fi murit odată cu ea… unele dintre ele ar putea fi periculoase pentru Ministerul de Interne şi chiar pentru Palatul Buckingham. Ţi-a menţionat ceva despre asemenea lucruri?

— Crezi că ţi-aş spune dacă ar fi făcut-o? îl provocă Ramsay.

— Da. Chandler se ridică drept şi îi întâlni privirea cu o evaluare francă. Pentru că ştiu că eşti un om bun, lordule prim-judecător, unul onest.

— De unde ştii asta?

Emisarul îi aruncă o privire vicleană.

— Am metodele mele.

— Eu nu ştiu ce fel de om eşti tu, răspunse Ramsay.

Spre surprinderea lui, Chandler râse.

— Corect. Corect. Se scărpină în cap şi se scutură de pământul şi frunzele de pe pantaloni. Deşi nu era nevoie să fii spion ca să observi instinctele tale protectoare în ce priveşte voluptuoasa domnişoară Teague.

— Foloseşte termeni mai respectuoşi sau îţi iau cuţitul ăla şi-ţi tai boaşele cu el, îl avertiză Ramsay.

— Exact ce spuneam. Chandler rânji din nou, frecându-şi barba neagră de seară şi ştergând sângele de la spărtura buzei. Pot să te întreb ce v-a adus pe amândoi la marginea ţării?

— Pentru că au existat două atentate la viaţa Ceceliei, se hotărî Ramsay să recunoască în faţa bărbatului.

Expresia lui Chandler deveni interesată.

— Explozia şi…

— Un contingent din angajaţii personali ai Lordului Cancelar au acostat-o în apropiere de casa ei în Chelsea.

Chandler îşi ridică sprâncenele negre.

— Vrei să zici cei găsiţi morţi pe stradă? Ai avut vreo legătură cu asta, lordule prim-judecător?

— Nu pot nici să confirm, nici să neg… Ramsay îşi ridică arcul stricat şi se îndreptă, uitându-se sceptic la bărbat. Dacă tu urmăreşti Sfatul Purpuriu, de ce eşti tocmai

aici?

— L-am urmărit pe unul din oamenii Lordului Cancelar.

Ramsay simţi un junghi de alarmă.

— Unde sunt acum?

— I-am pierdut cu câţiva kilometri în urmă, zise ruşinat Chandler. Nenorocita asta de mlaştină aproape că m-a lăsat fără cal.

— Trebuie să mă întorc şi să o avertizez pe Cecelia. Ramsay îşi luă arcul. Poţi să te întorci la Elphinstone Croft chiar cu piciorul aşa?

— Nu m-ai lovit aşa de tare, zise Chandler în defensivă. Mai mult m-ai surprins. Bravo, apropo, nu sunt deseori doborât.

— Mă refeream la săgeata care te-a nimerit când erai în vale.

— Ce vale? Fruntea lui Chandler se încruntă. N-am fost în viaţa mea nimerit de o săgeată.

Junghiul de alarmă se transformă într-un cuţit de teroare ce se răsucea în intestinele lui Ramsay. Fusese un prost să o lase. Singura speranţă de care mai atârna întregul lui suflet era că nu auzise încă un foc de armă.

— Fugi, zise el ţâşnind spre casă, iubirea şi groaza transformându-i picioarele în aripile lui Icar. Ne-au găsit deja.

Capitolul 20

Cecelia înota într-o ceaţă vâscoasă, imponderabilă şi moale. Ar fi putut fi o bulă de jeleu din câte îşi dădea ea seama. Era trează? Era blocată într-un vis?

Sau într-un coşmar.

Din când în când apărea câte o imagine din prăpastia de întuneric, adăugând la ţipătul sălbatic blocat pe unde se afla pieptul ei.

Imaginile astea erau amintiri? Sau lucrurile astea ciudate se petreceau acum?

Ochi glaciali topiţi într-un lac de dorinţă carnală. Mâini

brutale mângâind-o cu blândeţe în timp ce făceau dragoste sub stele.

„Nu am vorbit încă despre iubire.”

Durerea o străpunse în locul unde ar trebui să fie inima ei. Lacrimi îi alunecară unde ar trebui să fie ochii. Vederea refuza să fie clară.

Sânge curgea din piciorul unui bărbat în timp ce cineva îl cosea. Vocile erau dure. Bărbăteşti. Agitate.

Foc. Îşi aminti focul. Aruncase pagini în foc şi le arsese pe toate. Pagini cu scrisul ei. Dar carnetul? Arsese şi codexul? Sigur nu.

Phoebe se ascunsese în pod şi trăsese zăvorul cum îi ceruse ea să facă.

O găsiseră? Duşmanii pe care îi lăsase în casă?

De ce făcuse aşa o prostie? *Pe cine* băgase în casă? De ce nu-şi putea aminti?

Jean-Yves era pe podea la Elphinstone Croft. Nemişcat. Aşa de nemişcat. Îl omorâseră de data asta? Oh, Dumnezeule!

Durerea din pieptul Ceceliei deveni o flacără chinuitoare. O acoperea cu ruşine. Şi faţa o durea, rana aceasta fiind ascuţită şi pulsând.

Fusese lovită. Din nou.

Unde era Ramsay?

Împuşcase ea pe cineva? Pe cel care sângera din picior?

Corpul ei se trezea treptat şi îşi dădu seama că sângele din venele ei nu ajungea la braţele legate strâns la spate. Pământul de dedesubt se balansa blând, clanc-clanc-clanc în urechile ei.

Un tren. Cum ajunsese ea într-un tren?

— Cred că s-a trezit.

Cecelia cunoştea acea voce. Cândva crezuse că aparţinea unui prieten. Dar cui? *Cui?* Ce era în neregulă cu ea?

— Să-i mai dau o doză?

Winston! Majordomul Henriettei… îi fusese duşman în tot acest timp?

— Mai bine nu, Lordul Cancelar a zis că avem nevoie de ea în viaţă, răspunse un bărbat necunoscut.

— Nu putem risca să se trezească şi să ţipe, însă, zise Winston fără patimă.

— Eu voi urla mai repede dacă piciorul meu se infectează, se plânse străinul, un bărbat cu voce subţire. Bănuiesc că am putea să-i punem căluş.

Winston scoase un sunet nemilos.

— Doar o doză mică. Dacă-i prea mult şi nu se mai trezeşte, nu cred că va fi o tragedie prea mare pentru cineva.

Cecelia ţipa deja, doar că se părea că nu reuşea să facă să-i funcţioneze gâtul. Voia cu disperare să se agite, dar nu avea forţa. Acul o înţepă în braţ şi simţi cum lichidul cutării curge prin ea. Se agită împotriva lui ca un înotător în maree. Fu repede cuprinsă de întuneric şi ultimul ei gând fu la Ramsay. S-ar număra şi el printre cei care ar jeli-o?

Sau felul cum lăsase ea lucrurile îi transformase inima la loc în piatră?

*

Când Cecelia se trezi din nou, într-un fel ştia exact unde se afla.

Mirosul era inconfundabil. Argilos şi mucegăit, dar… de data asta amestecat cu arsură acră.

Se afla sub pământ.

Un val acid de panică i se târî pe piele, muşcând-o ca şi cum ar fi fost o mie de insecte mici. Pe moment o cuprinse frica, şi inima îi bătu suficient de tare cât să îndepărteze ce urme mai existau din veninul care se mai afla în sângele ei.

Dacă nu ceda în faţa terorii şi nu o lăsa să o copleşească, putea să se folosească de teamă. Să o utilizeze pentru a evada.

Testându-şi membrele, descoperi că are picioarele libere, dar mâinile, nu. Înghiţi un alt val de panică ce ameninţa să o copleşească.

Ce-i trebuia ei erau informaţii. Informaţia te ajuta să combaţi frica. Ce putea să afle imediat?

Stătea pe o parte pe podea într-o încăpere întunecată. Singura lumină venea de undeva din spatele ei. Podeaua pe care stătea obrazul ei era aspră de la mizerie sau nisip, dar netedă şi tare dedesubt. Mâinile îi rămâneau legate la spate.

Ce îşi amintea?

Citea lângă foc la Elphinstone Croft. Jean-Yves intrase în pripă, împinsese ceva afară pe uşă şi o trântise.

— Este cineva afară.

Îi băgase un pistol în mână şi apoi se dusese în dormitor unde era ţinută puşca. O trimiseseră pe Phoebe în mansardă, dăduseră scara la o parte şi apoi se ghemuiseră în dormitor cu armele.

— Cine-i afară? şoptise Cecelia sufocată de groază.

— Nu ştiu. Lord Ramsay s-a dus după ei.

Atunci se simţise în siguranţă. Pentru că Ramsay ar fi putut înfrunta lumea. Era un munte de om cu rezerve de forţă morală interminabile. Era un soldat, un scoţian şi un erou de război.

Fusese sigură că erau în siguranţă.

Deci cum fusese prinsă? Cum ajunsese sub pământ?

Pentru că podeaua i se părea imposibilă, Cecelia se zbătu şi se mişcă până când se rostogoli în genunchi. De acolo se ridică în picioare.

Oh, Doamne! Asta nu putea să se întâmple. Era sub pământ. Prinsă. Zăvorâtă.

Din nou.

Se luptă cu un atac de panică ce îi tăie răsuflarea, uitându-se în jur după orice indiciu care ar fi putut s-o ajute. Descoperi sursa luminii, o mică fereastră în uşa închisorii ei. O fereastră micuţă şi frumoasă.

Recunoscu imediat marginea sticlei. Nu era sub pământ oriunde; era sub pământul *ei.* Şcoala domnişoarei Henrietta pentru tinere domnişoare cultivate.

O faţă sinistră apăru la geam şi ea ţipă şocată.

— S-a trezit, strigă Winston de partea cealaltă a uşii.

— Mulţumesc, Winston.

Memoria Ceceliei reveni ca un val rece de gheaţă, căzând peste ea cu o trădare sfâşietoare.

Lăsase arma jos la Elphinstone Croft. Primise duşmanul pe uşă. Fusese iniţiatorul propriei căderi.

Pentru că avusese încredere în Genevieve Leveaux.

— Genny? şopti ea, incapabilă să-şi creadă propriile amintiri, chiar când reveneau cu o forţă zdruncinătoare.

Femeia bătuse la uşă, implorând-o să o lase să intre. Strigase că venise în Scoţia ca să o avertizeze pe Cecelia. Că Lilly şi fetele erau în pericol.

Păruse aşa de speriată, aşa de incredibil de convingătoare, încât Cecelia o primise imediat.

Şi ea, şi Jean-Yves fuseseră prinşi în ambuscadă.

— Genny. Cecelia alergă la uşă. Genny, dă-mi drumul!

— Bună, drăguţo.

Umbra de regret din ochii negri ai lui Genny aprinse o mică flacără de speranţă în inima Ceceliei. Poate că Genny chiar fusese cumva forţată în toate astea, obligată de Lordul Cancelar să o trădeze. Nu puteai să o învinovăţeşti pentru asta.

— Genny? Te rog, dă-mi drumul! Cecelia se luptă cu hohotele de isterie care ameninţau să o copleşească. Spune-mi că toţi sunt bine, că sunt în viaţă.

Ramsay nu ar fi permis ca ea să fie luată. Fusese învins? Omorât? Unde era Phoebe? Jean-Yves?

Nu-şi putea imagina lumea fără ei în ea.

Genny îşi înclină capul într-o parte, buclele ei blonde curgând pe umărul gol.

— Iubito, erau prea multe cadavre ca să le mai numeri şi doar din cauza ăstuia. Ridică uşor codexul. N-aş putea să-ţi spun cine a supravieţuit şi cine nu.

Cecelia se aplecă în faţă, lipindu-şi fruntea de geam, luptând cu o angoasă întunecată.

— Ştiu, zise ea. Arde-l. A adus numai suferinţă.

Suferinţa se aduna în ea. Profundă şi durabilă. Chiar era singură aici? Toţi cei la care ţinuse nu mai erau sau erau în pericol? Voia să întrebe din nou, să insiste, dar era

îngrozită de răspuns. Dacă nu ştia mai exista speranţă.

Şi până la urmă era posibil să fi rămas doar cu speranţa.

— Dă-te înapoi, păpuşă! Cheile zornăiră de partea cealaltă a uşii când Genny descuie uşa închisorii ei. Intru la tine.

Flacăra speranţei deveni mai luminoasă, şi Cecelia se grăbi să se dea la o parte.

Uşa se deschise, şi Winston, împreună cu alţi doi bărbaţi, intrară în încăpere înaintea lui Genny. Doi dintre ei aduceau lămpi cu petrol şi le aşezară pe ceea ce fusese o bancă de elev înainte de explozie şi haosul ce-i urmase şi care decimase ceea ce Cecelia putea să vadă acum că fusese o sală de cursuri.

În încăpere mai intră ceva după ei. Ceva ce stinse orice speranţă cu o rapiditate uimitoare.

Ţipete de copii.

Răsunau pe holul lung, şi fiecare era sfâşietor. Strigătele şi rugăminţile fetelor captive încuiate sub pământ ca şi ea. Cerând milă. Să fie eliberate. Să fie hrănite.

Cecelia îşi dădu seama că era vina ei. Odată plecată în Scoţia, stabilimentul Henriettei devenise închisoarea infernală ce o bănuise Ramsay iniţial. Fetele nu fuseseră aici când ea preluase custodia proprietăţii, dar fuseseră mutate după ce ea fugise.

Nu existau cuvinte care să descrie oroarea zgomotului. Amintirile care le trezeau în Cecelia. Tot sângele i se scurse din extremităţi şi, dacă stomacul nu i-ar fi fost gol, ar fi vărsat conţinutul pe cenuşa de la picioarele ei.

— Ce ai făcut? Întrebarea îi scăpă ca o şoaptă răguşită de groază. Ce fel de coşmar a devenit acest loc? Henrietta te-a pus să le faci asta?

Trăsăturile lui Genny se aranjară într-o mască îngâmfată, respingătoare de dezgust.

Cecelia păşi înapoi, şocată că pentru prima dată femeia nu mai părea uimitor de frumoasă. Fermecătoare în orice aspect.

— Henrietta Thistledown putea să îmbrace locul ăsta în toată dantela şi mătasea care voia ea, dar la sfârşitul zilei fetele care lucrau în cazinou tot nişte curve frumuşele eram. Iar ea era regina noastră, a tuturor.

Cecelia tresări.

— Îmi pare rău dacă a fost crudă cu tine, Genny. Eu n-aş fi fost niciodată, trebuie să ştii asta.

— Oh, iubito, te cred. N-am nimic cu tine personal, se grăbi Genny să o asigure. Eşti o adevărată drăguţă, jur! Îmi doresc să fi fost prietene cu adevărat. Chiar partenere de afaceri.

Perplexă, confuză, Cecelia privi la bărbaţii împrăştiaţi la dreapta lui Genny.

Winston, aproape de nerecunoscut fără costumul lui georgian, era mai tânăr decât crezuse Cecelia iniţial.

Lângă el stătea un bărbat mare, chel, fără gât şi cu un strat în plus de proeminenţe în jurul muşchilor. La dreapta lui, un bărbat indian cu pielea minunată, cu o barbă lungă, deasă şi mâinile prinse în faţa sa.

— Genny. Cecelia simţi o teamă diferită când citi un soi de anticipare sinistră în ochii lor. Genny, ce caut eu aici? Ce se petrece?

— Ar fi trebuit să te măriţi după ce ai terminat şcoala de la Chardonne, Cecelia, zise Genny de parcă n-ar fi auzit niciodată întrebarea. Ar fi trebuit să faci copii graşi şi să te aşezi la casa ta, aşa Henrietta n-ar fi fost aşa de al naibii de mândră de tine.

Cecelia clătină din cap, dorindu-şi să înţeleagă.

— Ce legătură are măritatul meu cu orice?

Expresia lui Genny se schimbă de la rea la cu adevărat demonică.

— Tu îţi dai seama că eu am lucrat pentru femeia aia aproape douăzeci de ani? şuieră ea. Se credea deasupra noastră. Că era mai inteligentă decât toată lumea din nenorocitul ăsta de imperiu şi a dracu’ să fiu dacă nu aproape a reuşit. Genny veni mai aproape, fluturând codexul. I-am lins cizmele femeii ăleia douăzeci de *ani.* Am fost servitoarea ei, intermediara ei, confidenta ei şi amanta

ei. Şi ştii ce mi-a lăsat nenorocita?

Cecelia făcu un pas în spate la avansul femeii. Nu se putu abţine, niciodată în viaţa ei nu fusese privită cu o asemenea ură abjectă. Nici măcar de reverendul Teague. Nici de colegii ei studenţi la Universitate.

Nici măcar de Ramsay când credea că-i responsabilă de cele mai rele crime imaginabile.

— *Nimic.* Genny aruncă codexul la picioarele Ceceliei unde ateriză cu un zgomot inofensiv. Femeia aia nu mi-a lăsat nimic altceva decât un bilet de dragoste cu instrucţiuni să am grijă de tine şi de răsfăţata aia mică, cu promisiunea că *tu* o să ai grijă de mine.

Ultima parte a frazei o rostise printre dinţii încleştaţi.

— Phoebe? Cecelia înaintă în grabă. Spune-mi că nu ai rănit-o.

— Eşti exact ca vaca aia ipocrită şi care nu merita nimic! Buzele lui Genny se curbară într-un soi de rânjet masculin. Nu, nu, tu eşti mai rău. Tu n-a trebuit să te lupţi cu beţivani şi să stai în picioare muncind nopţi întregi ca să eviţi să munceşti întinsă pe spate. Tu ai fost educată, răsfăţată, cocoloşită. Am făcut sex cu jumătate din aristocraţie ca tu să te duci în vacanţe cu ei. Am ajutat-o pe Henrietta să câştige banii pe care ţi-i trimitea. Am construit imperiul ăsta cu ea, şi ea ţi-l lasă *ţie?* Clătină din cap cu o neîncredere mizerabilă. Ce te face să crezi că meriţi locul ăsta?

— Eu… eu nu! insistă Cecelia. Eu n-am vrut niciodată…

— Mă doare undeva de ce ai vrut tu, spuse Genny. Mie îmi pasă doar ce poţi să faci tu pentru mine acum.

— Ce? Ce vrei să fac?

Genny arătă spre carnetul de la picioarele ei. Nenorocitul de codex. Blestemul existenţei Ceceliei.

— Ştiu că l-ai descifrat. Am văzut paginile arzând în foc înainte să-l pescuiesc. Este o avere în informaţii acolo şi am nevoie de fiecare cuvânt, ai înţeles?

— Spune-mi *ceva* înainte. Cecelia încerca să tragă de timp, întrebându-se dacă putea să trimită cumva un mesaj

afară, creierul ei răscolind după orice informaţie de care s-ar putea agăţa pentru a putea evada din acest loc neputincios, fără speranţă. Lord Ramsay este în viaţă? Jean-Yves? Dar Phoebe? A păţit ceva? Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat cu ei!

— Vei primi informaţia când eu primesc ce vreau de la tine, o luă peste picior Genny.

— Nu. Cecelia clătină din cap, ridicându-se. Nu aşa merg lucrurile. Îţi voi spune ce este în codex când voi fi sigură că cei pe care îi iubesc sunt bine.

— Iubeşti? Genny se strecură mai aproape, cu râsul ei prelung, jos şi neliniştitor. Ce dracu' are Lord Ramsay încât dacă i-o trage unei femei îi ia şi minţile? Şi tu, şi Matilda. Petreceţi câteva nopţi cu el şi dintr-odată v-a prins inima în labele lui mari şi vă lasă fără minte.

Ceceliei îi păru rău pentru biata Matilda. Fusese sfâşiată între două loialităţi. Cea pentru angajatoarea ei şi cea pentru ea însăşi. Cât de devastator trebuie să fi fost când Ramsay o dăduse afară din casa şi viaţa lui.

— Nu-mi spune că l-ai iubit pe scoţianul ăla prost cu mădularul cât al calului, zise americanca, trăgând de dantela mânecilor rochiei ei aproape albe.

Iubit. Trecut. Asta însemna că Ramsay nu mai exista?

Cecelia înghiţi nodul de disperare. Dacă murise fără să ştie ce simţea ea pentru el? Dacă nu avusese niciodată ocazia să-l facă să se răzgândească? Pentru că asta intenţionase să facă după ce nu mai era irascibilă. Făcuse eforturi imense să nu-şi ploconească mândria şi principiile la picioarele lui uriaşe şi să-i ceară să o poarte în braţe ca pe o domniţă din nou.

Dacă primise darul doar al *unui* zâmbet de-al lui pentru întreaga ei viaţă? Cât îi vor lipsi încruntările lui. Felul drag cum se chinuia să rămână morocănos în prezenţa ei. Felul în care tandreţea şi dorinţa îi transformau ochii de un albastru iernatic într-un albastru mai închis, mai cald.

Ar fi fost cea mai mare tragedie a vieţii ei să-l piardă. Şi ca fata lui să-l piardă ca tată devotat ar fi fost cea mai mare suferinţă la care se putea gândi.

Ramsay. Îl iubea. Iubea fiecare centimetru solid, rigid, încăpăţânat.

Un suspin întretăiat îi ieşi din gât, urmat repede de un altul.

— Prefer să mor decât să te ajut, zise ea. Fără el, fără ei, nu am motiv.

Genny miji ochii, o sclipire înfricoşătoare întărindu-se în adâncurile ei când se uită la Winston.

— Tu şi Phoebe aţi primit totul, pentru că Henrietta a vrut ca voi două să rămâneţi inocente. Nepătate. Eşti cam bătrână ca să valorezi prea mult, dar dacă nu te supui, o să-l las pe Winston şi pe băieţi să se distreze cu tine. Aşa rămân loiali.

— Nu-mi pasă, pretinse Cecelia, deşi ameninţarea o îngrozea până în măduva oaselor. Nu voi fi parte la ce rău comiţi aici jos. Nu te voi ajuta să răneşti fetele alea.

— Nu este nimic de făcut pentru fetele de acolo, soarta lor este pecetluită… Dar cum rămâne cu Phoebe… Genny adoptă o privire speculativă. Ştiu cât ar plăti un bărbat pentru o fată de vârsta ei. La naiba, vând virgine bărbaţilor dezgustători de ceva timp deja.

— Nu. Adevărul îi tăie respiraţia Ceceliei şi o lăsă fără forţă în oase. Se prăbuşi, aterizând dureros pe genunchi şi plecându-se în faţa lui Genny într-o poziţie antică de implorare. Te rog. Fă ce vrei cu mine! Ia totul! Casa, afacerea, averea. Doar nu o răni pe Phoebe! Lasă fetele alea să plece!

Genny se lăsă pe vine într-o manieră foarte lipsită de eleganţă, împingând codexul pe podea.

— Ţi-am zis deja că fetele alea sunt cumpărate şi plătite, aştept doar ca proprietarii lor să vină să le ia, spuse ea. Acum, Lordul Cancelar îmi va da mai mulţi bani decât Midas dacă decodez ăsta înainte să ia fetele la casa de la ţară, aşa că ai face bine să începi să scrii sau îl pun pe Winston să te aplece peste biroul ăla înainte ca şi ceilalţi doi să înceapă.

Cecelia trebuia să-şi încerce curajul în faţa ameninţării, întrebându-se cât putea să îndure înainte să

verse tot ce ştia. Pentru Phoebe? Ar fi făcut orice. Ar fi îndurat orice.

— Faci parte din Sfatul Purpuriu? şopti ea. Ei te-au pus să faci asta?

— Iubito, nu m-a pus nimeni să fac asta. Genny se ridică, înălţându-se deasupra ei precum târfa Babilonului. În lumea asta mănânci sau vei fi mâncat şi eu prefer să mănânc la masa Sfatului Purpuriu decât oriunde în altă parte în lumea asta. Henrietta a refuzat să le dea ce voiau, dar eu nu am asemenea scrupule. Şi am omorât-o când a început să-şi dea seama.

— Bomba? Tu ai fost?

Fusese aşa de oarbă, o proastă încrezătoare. Îşi făcuse atâtea griji despre lupul de la uşă încât nu observase şarpele ce-i şuiera la ureche.

Femeia zâmbi slab, de parcă era vag amuzată de amintire.

— Credeam că explozia va fi mai mică şi eram sigură că se va ocupa de Phoebe. Eu am împins bârna care ardea spre tine, dar de unde era eu să ghicesc că Ramsay are reflexele unei manguste.

— Eşti malefică, o acuză Cecelia. Să supui fetele la aşa ceva. Să te porţi aşa violent cu femeile? Femeile vulnerabile?

— Tu crezi că eu n-am fost vândută primului bărbat de o femeie? Crezi că Henrietta nu a făcut diavolului câteva favoruri înainte ca eu să folosesc degeţel ca să o trimit în iad? Genny se întoarse spre uşă, sprijinindu-şi mâna pe zăvor. Nu sunt malefică, păpuşă, sunt doar furioasă. Furioasă şi nemiloasă cum ar fi orice bărbat în poziţia mea. Tu înţelegi.

— Nu, nu înţeleg, zise Cecelia fumegând acum. Genny îi luase totul. Inclusiv pe mătuşa pe care ar fi putut să o cunoască şi să o iubească. Singura familie care îi mai rămăsese. Nimic nu m-ar putea determina să comit asemenea fapte deplorabile!

— Asta pentru că eşti slabă. Crezi că bunătatea ta te va salva, dar este cea mai mare prostie a ta şi de asta nu

vei mai ieşi vreodată din camera asta. Genny dădu din cap spre Winston. Dă-i hârtiile şi dacă se opreşte din scris înainte să termine tot carnetul ăla, fă-o bucăţi!

— Cu plăcere.

Bărbatul o privi vigilent, ochii lui căzuţi ca de câine sclipind de nerăbdare.

Cecelia rămase cu gura căscată la Winston, nevenind să-şi creadă urechilor. Îl ajutase să iasă după explozie. Se asigurase că rănile lui erau tratate şi îi oferise un salariu chiar dacă afacerea era în pauză momentan.

Cum putea să-i răsplătească bunătatea cu o ameninţare teribil de crudă?

Un strigăt bărbătesc străpunse aerul din afara camerei. Plin de o durere aşa de pură, încât Cecelia simţi fiori pe coloană şi i se făcu pielea de găină.

Uşa fu deschisă în forţă, dărâmând-o pe Genny la podea.

Ramsay intră, nu o furie şi în flăcări cum s-ar fi putut aştepta cineva, ci cu rigiditatea şi calmul lui neobişnuit. O expresie rece, sinistră îi transformase trăsăturile din grave în de-a dreptul reptiliene. Se mişca precum un prădător. Indiferent. Fără remuşcări.

Complet mortal.

Nu o atinse cu privirea, doar trecu peste ea pentru a-i străpunge pe ceilalţi aflaţi în încăpere cu săgeţi de gheaţă.

Nu revenise la a fi Lord Ramsay din Londra. Părul lui era încă sălbatic, ca în Scoţia. Pantalonii şi haina nu-i erau curate, de parcă dormise în ele, iar ţinuta neîmblânzită, neîngrijită sporea figura lui impunătoare.

Acesta nu era un bărbat supus rigorilor, nici nu era încătuşat de limitele legii.

Acest Ramsay era capabil de orice.

Uşurarea o izbi pe Cecelia cu aşa o violenţă, că se ridică în picioare şi îi venea să aplaude. Era în viaţă! Ramsay era în viaţă şi o va salva pe Phoebe la timp!

— Atinge-o şi o să-ţi zdrobesc craniul cu mâinile goale, zise el în modul acela calm, înspăimântător al lui. Te voi lăsa în viaţă suficient cât să-ţi dai seama cum îţi scot

maţele, ştii? Vei simţi o durere cum nu ţi-ai imaginat vreodată şi la sfârşit mă vei implora să-mi fie milă şi să te execut.

Cecelia îşi zise în mod absurd că trebuie să-şi amintească mai târziu să-i spună că, în ciuda a ceea ce pretindea el, se descurca excelent cu cuvintele când venea vorba de ameninţări şi că această ameninţare i se păru deosebit de eficientă.

Surprinzător, le permise bărbaţilor să-şi revină din uimirea ce-i lovise şi să ia poziţii de luptă, scoţând diferite arme.

Winston şi tovarăşul lui ghinionist fără gât zvâcniră cu o agitaţie subită, împrăştiindu-se într-un cerc mai larg. Bărbatul mai mare avea un cuţit de măcelar, iar Winston un pumnal. Indianul scoase un pistol din spatele hainei.

— Împuşcă-l! ţipă Genny.

— Gândeşte-te la ce faci, îl avertiză Ramsay. Poate că nu mă cunoşti, dar sunt neobosit, răbdător şi nu mă deranjează deloc sângele. Te voi ucide la fel de lent precum ciuma şi-ţi voi arunca rămăşiţele la uşa casei tale ca mesaj pentru toţi cei care vor vrea să te răzbune. Înţelegi? Eşti pregătit pentru asta?

— E adevărat. Nimeni altul decât contele Armediano intră cu un pistol în mână, îndreptat chiar către ochii indianului. Am avut o altercaţie recentă cu Ramsay şi dacă eu sunt chirurg, el este măcelar şi nu ştiu sigur care e mai periculos.

Dacă mâinile Ceceliei nu ar fi fost legate, le-ar fi ridicat ca să se frece la ochi, măcar ca să se asigure că ce vedea se întâmpla în realitate.

Contele Armediano? Părul lui negru era neted pe cap, dar nici la el nu părea aranjat recent. Costumul lui gri era şi el şifonat şi nu purta haină. Îşi suflecase mânecile cămăşii şi muşchii bronzaţi ai antebraţelor se încordau în timp ce el se juca cu piedica pistolului.

— Am zis să-i omori pe nenorociţii ăştia! Genny se ridică de la podea, cu ochii sălbatici şi o expresie rebelă. Dacă nu o faci, Sfatul Purpuriu îţi va lua capul, deci oricum

eşti în pericol.

Ramsay se întoarse spre Genny.

— Când termin cu gunoaiele astea, o să-ţi doreşti să fii invizibilă, madam, zise el abia mai controlându-se.

— Nu poţi să-mi faci nimic, râse Genny, fără a-şi putea controla isteria din glas. Lordul Cancelar…

— Este arestat chiar acum de cei mai buni agenţi ai Scotland Yardului, zise Ramsay, savurând efectul. Dar ascultă-mă, dacă mai vorbeşti o dată când nu trebuie, îţi smulg limba.

Un foc de armă o făcu pe Cecelia să ţipe. Se feri şi, când ecoul din urechile ei se potoli, fu înlocuit de un sunet groaznic.

Ţipetele îngrozite ale fetelor încuiate în celulele lor şi care nu ştiau ce se petrece.

Indianul căzu la pământ dintr-odată, şi contele Armediano îi luă arma, uitându-se în tot acest timp la Winston şi compatriotul lui.

— Chandler, şuieră Ramsay la bărbatul care acum avea două pistoale. Chiar trebuie să tragi într-un spaţiu aşa de mic?

„Chandler?” se miră Cecelia.

Cecelia remarcă lipsa accentului continental de la aşa-zisul conte, în timp ce el ridica din umerii bine făcuţi şi răspundea:

— L-am văzut mişcând, milord.

— Ce… ce se petrece? întrebă Cecelia destul de uimită, holbându-se la explozia de sânge de pe spatele costumului din bumbac al indianului.

— Contele Armediano este o poreclă la fel ca Hortense Thistledown, zise scurt Ramsay. Numele lui adevărat este Chandler.

Chandler. De ce i se părea cunoscut numele ăsta?

— M-am răzgândit în legătură cu locul ăsta. Genny se duse la biroul pe care se aflau lămpile elegante cu gaz, lângă cerneală şi codex. Poate să ardă.

Luă lămpile şi le aruncă.

Cecelia plonjă, dar ştia că nu va ieşi la timp din aria

flăcărilor. Nu când aveau un accelerator aşa de puternic. Ateriză dureros pe umăr, rostogolindu-se din drum chiar când lampa venea spre ea.

Neputând să ajungă la ea la timp, Ramsay îl împinse pe Winston în calea felinarului. Se sparse pe el, înghiţindu-l în flăcările inevitabile. Luminară spectaculos pereţii crăpaţi ai clasei în timp ce el dansa în jur din cauza durerii inimaginabile.

Genny aruncă cealaltă lampă spre Chandler, dar el putu să tragă un foc, apoi plonjă într-o parte din calea ei ca să nu aibă aceeaşi soartă ca Winston.

Felinarul se sparse de uşă, vărsând foc pe singura lor cale de ieşire.

Când Ramsay sări spre Cecelia, luând-o din calea ciocnirii cu Winston, Genny îşi ridică fustele şi sări peste prag, dar fustele ei voluminoase luară foc.

Ţipă şi fugi, împrăştiind flăcări în urma frumoasei ei trene.

Chandler sări după ea, propriii lui pantaloni abia evitând focul, ieşind şi el din vedere.

Ramsay îşi smulse cămaşa de pe el şi începu să bată flăcările din uşă, dar cu prea puţine rezultate.

— În spatele tău!

Cecelia sări din cale când bărbatul fără gât înaintă cu cuţitul lui. Ramsay îşi aruncă cămaşa, care acum ardea, şi-l prinse de încheietură pe bărbat. Sări mai aproape, îl dezarmă pe individ, prinse cuţitul şi cu o mişcare în forţă a braţului înfipse lama în gâtul bărbatului din spate.

Îngenunche unde Winston îşi abandonase cuţitul când luase foc.

Bărbatul respectiv se prăbuşi lângă peretele îndepărtat, dându-şi sufletul.

Ea se lăsă în jos, încercând să ia cuţitul de pe podea fără a se tăia la degete.

În acel moment, Cecelia fu luată pe sus de la spate, mâinile eliberate şi corpul strâns lângă un zid cunoscut de muşchi care înaintă fără ezitare împreună cu ea.

Bărbatul aproape fără cap acum fusese aruncat peste

flăcările din prag, creând un pod temporar.

— Sari! strigă Ramsay din spatele ei.

Cecelia sări peste cadavru şi foc şi căzu fără menajamente pe holul plin de praf.

Ramsay ateriză pe picioarele ei în clipa în care fură pe partea cealaltă, stingând porţiunile ce-i luaseră foc din fuste. După ce termină, o ridică, cu furie şi dor pe chip, şi îi strivi gura cu a lui cu un sărut dătător de viaţă.

Desprinzându-se, îi ordonă:

— Fugi, la naiba! Voi elibera eu fetele.

Se dădu la o parte de lângă ea şi închise uşa clasei. Era prea târziu să mai ajute cu ceva, pentru că flăcările ajunseseră în hol.

— Ramsay, aici!

Cecelia se întoarse şi-l văzu pe Chandler care se lupta cu Genny pe podea. Aruncă un inel de chei pe care îl smulsese de la ea peste capul Ceceliei.

Ramsay le prinse cu uşurinţă şi fugi spre uşa cea mai îndepărtată.

Cecelia se ridică în picioare, clătinându-se după el. Ajunse lângă el chiar când trăgea zăvorul primei uşi. Îi aruncă o privire plină de furie.

— Ţi-am spus să fugi, mârâi el.

— Nu te las.

— Te iubesc, femeie nebună, şi nu pot să fac asta dacă tu eşti în pericol!

— Dacă mă iubeşti, mă cunoşti şi ştii că nu voi lăsa copiii ăştia aici jos, aşa că grăbeşte-te, scoţian încăpăţânat!

Privirea lui ar fi trebuit să stingă flăcările cu furia rece din ea, dar el trase de uşă, deschizând-o, luă copila din spatele uşii şi o împinse spre Cecelia, apoi trecu mai departe.

Braţele Ceceliei erau pline de mâini care o ţineau, păr împletit şi suspine cu lacrimi. Cu inima frântă, arătă spre scări, instruind fata să stea jos, sub norul de fum ce se aduna în aer.

Eliberară şapte fete în total, ultimele două încăperi dovedindu-se a fi goale.

În timp ce Cecelia deschidea fiecare dulap şi căuta prin toate ungherele şi crăpăturile, auzi vag cum cineva îi striga numele. Ignoră până când fu luată pe sus ca un sac de făină şi trasă spre scări.

— Trebuie să plecăm, tuşi Ramsay. Focul ajunge la etaj.

Pe Cecelia o ardeau gâtul şi ochii, plămânii ameninţau să nu mai funcţioneze, dar nu putea să plece.

— Phoebe! suspină ea, lovind din picioare. Nu am găsit-o pe Phoebe!

Ramsay o potoli cu strânsoarea lui puternică, vorbindu-i la ureche:

— Am scos-o pe Phoebe din mansardă în Scoţia. Este acasă în siguranţă cu Jean-Yves.

Cecelia ar fi putut să se prăbuşească de uşurare. Genny o minţise. Slavă Domnului! Aşa că-l lăsă pe Ramsay să o tragă în sus pe scări şi să o împingă prin holul plin de fum pentru a doua oară în două săptămâni.

De data asta însă, Ceceliei îi păsa prea puţin dacă proprietatea ardea până la temelii.

Pentru că toată lumea era în viaţă. În siguranţă.

Şi Ramsay îi spusese că o iubeşte.

Capitolul 21

Ramsay stătea pe peluza mare a proprietăţii Henriettei şi privea desfăşurarea haosului provocat de incendiu.

Nu doar că o ţinea pe Cecelia lângă el, o învelise, curbându-şi umerii peste ea şi lipindu-şi obrazul peste creştetul capului ei preţios. Flăcările care înghiţeau casa aruncau culori incredibile în părul ei şi se lăsă fascinat de nuanţele pline de viaţă în timp ce făcea tot posibilul să se adune.

Furia la gândul legat de ce ar fi putut să păţească ea în seara asta îi distrusese complet controlul. Ideea că vreun

bărbat ar fi putut urma ordinul lui Genny înainte ca el să ajungă la ea îi pârjolea sufletul. Folosise acel foc ca să omoare pentru ea.

Cum putuse el să permită asta? Cum putuse să se ataşeze aşa de mult de ea într-o perioadă aşa de scurtă, că prezenţa ei îi era necesară ca să respire? Că zâmbetele ei erau carnea cu care se hrănea şi că vocea ei era hrană pentru sufletul lui.

O trase mai aproape, simţindu-i fiecare centimetru pe corpul lui. Capul ei băgat la pieptul lui. Abdomenul ei rotund şi moale pe şoldul lui. Coapsele ei lipite de ale lui.

Locul ei era în braţele lui, acum şi mereu. Trebuia doar să o convingă să rămână.

Bătăile haotice ale inimilor lor se sincronizaseră şi acum începeau să încetinească. Ajutaseră pompierii să stăpânească focul, dar până la urmă nu mai era nimic de făcut decât să lase casa să ardă până când ajungea cenuşă.

Fetele captive pe care le eliberaseră fuseseră duse la spital, de unde aveau să fie contactate familiile lor, şi Ramsay ştia că el şi Cecelia se vor asigura că vor fi nu doar compensate, ci că vor fi răsplătite pe viaţă.

Chandler târâse o Genny umilă după ce le aruncase un salut obraznic, şi Ramsay era convins că nu era ultima oară când îl vedea pe nemernicul măsliniu şi misterios.

Dar nimic nu conta în acel moment. Avea femeia asta în braţe, femeia care îi furase inima şi trebuia să o facă să înţeleagă cumva că inima lui merita păstrată.

Că va fi atent cu inima ei dacă i-o va da.

Să aştepte până când ea se va odihni, va mânca şi va avea timp să proceseze pierderea proprietăţii ei? Ceva din el îi spunea că acesta ar fi fost lucrul corect de făcut.

Dar părea de neconceput să o lase să plece fără să se asigure că ea îi înţelegea intenţiile.

Dumnezeule, chiar nu se pricepea la asta.

— La ce te gândeşti? întrebă Cecelia, desprinzându-se pentru a se uita în ochii lui adânci precum eternitatea. Eşti foarte serios, se opri ea, atingând cu degetele ei curajoase, elegante muşchii spatelui lui gol. Mai mult decât de obicei,

adică.

Ramsay închise ochii pentru o clipă, bucurându-se de atingerea ei.

— Simt o afinitate pentru casa ta, zise el sincer.

Ea îşi încreţi adorabil nasul.

— În flăcări?

— Distrusă.

Ridică mâna pentru a-i şterge o pată de pe obraz, dar mai rău făcu.

În loc să se retragă, ea întoarse obrazul în palma lui până când genele ei atinseră cu mici fluturări degetele lui, oferindu-i senzaţii abia simţite.

— Ce te-a distrus? întrebă ea.

— Tu, murmură el. Tu m-ai distrus, Cecelia. Ai destrămat tot ce am crezut că sunt, tot ce am vrut să fiu. Ai rupt din mine bucăţile care aveau puroi şi putrezeau şi acum nu mai ştiu ce sunt. Cine sunt.

— Îmi pare rău, şopti ea, pe genele ei adunându-se câteva lacrimi.

— Nu, nu mă deranjează. Nu mă mai deranjează. Doar că… am nevoie de tine să mă ajuţi să-mi revin.

Pieptul ei se dezumflă cu un oftat greu şi ochii scânteiară cu emoţie spre el. Dar nu spuse nimic, şi tăcerea făcu să se rostogolească un adevăr fără precedent de pe buzele lui.

— Lumea asta a noastră mereu a fost un loc gol şi gri pentru mine. Pustiu şi fără sens, precum numele meu. Dar apoi te-am cunoscut pe tine, şi tu ai fost numai culoare plină de viaţă. Mi-ai copleşit toate simţurile pe care le aveam. Îşi umplu cealaltă mână cu obrazul ei, încadrându-i chipul, ţinând-o ca pe un lucru fragil, preţios. Mă umpli până la limită, Cecelia. Când suntem împreună nu mai ştiu ce-i singurătatea. Şi când sunt fără tine, nu văd rostul la nimic.

Îşi lipi buzele de fruntea ei. De pleoapele ei. De nasul ei. De oasele proeminente ale obrazului ei şi de colţurile gurii ei, punându-şi inima în fiecare mic sărut.

— La început m-am luptat cu asta, crezând că-i o

slăbiciune. O vulnerabilitate. Dar, nu. Tu mă faci puternic, Cecelia. Îmi dai viaţă, îmi dai un scop care e mai mare decât propria mea ambiţie. M-ai învăţat ce înseamnă cuvântul familie. Aş vrea să am această familie cu tine.

Prinse o lacrimă în timp ce aluneca din ochiul ei, ştergând-o de pe obrazul ei. Ea îşi trase delicat nasul şi expresia ei se schimbă în anxietate, trimiţând inima lui direct în stomac.

— Îmi doresc asta, spuse ea într-o şoaptă sinceră, chinuită. Mai mult decât orice. Dar, Ramsay, nu s-a schimbat nimic.

Pe fruntea lui apăru un rid de îngrijorare.

— La ce te referi?

— Ştiu că stabilimentul domnişoarei Henrietta arde acum din temelii, dar am de gând să-l reconstruiesc.

— Nu mă interesează, zise el. O să te ajut să clădeşti afurisitele de pietre.

Ea se trase înapoi, cu ochii mari.

— Dar ai zis…

— Ştiu ce am zis. Şi-ţi spun că am greşit. Am petrecut prea mulţi ani onorând idealurile greşite. Respectând oamenii greşiţi. Nu înseamnă nimic, Cecelia. Nu mai înseamnă.

— Dar poziţia ta, se contră ea.

— Prefer să fiu un sărac fără nume decât să trăiesc fără tine. Am vorbit serios cu ce am spus la Elphinstone Croft. Am fost înconjurat de cel mai singuratic şi mizerabil dintre locuri pe care le-am cunoscut vreodată şi am fost mai fericit acolo decât am fost vreodată.

Şi mi-am dat seama că am fost fericit pentru că tu erai cu mine, Cecelia, *tu* eşti fericirea mea. Vă vreau pe tine şi pe Phoebe, nu-mi trebuie nimic altceva. Dacă ai o părere bună despre mine, atunci am atins perfecţiunea pentru care am muncit atât.

Zâmbetul Ceceliei era mai luminos decât flăcările. Decât soarele la solstiţiul de vară. Îşi lipi obrajii de mâinile lui, în timp ce urca cu degetele de pe braţe spre umerii lui.

— Se pare, milord prim-judecător, că te-ai răzgândit

cu privire la iubire. Sau am auzit eu greşit?

El clătină din cap.

— Nu, ai auzit bine. Am vorbit serios. Te iubesc, Cecelia Teague. Te iubesc şi îmi pare rău. N-o să încetez niciodată să regret lucrurile pe care le-am zis şi te-au rănit. Nu vei mai auzi nici un alt cuvânt crud de pe buzele mele şi nici altcineva, dacă vor să-şi păstreze limba prinsă de restul capului.

Cecelia se ridică pe vârfuri şi îşi lipi buzele de ale lui cu un sărut tumultuos, extatic. Era murdar şi umed şi avea gust de sare, cenuşă şi fericire disperată.

Corpul lui răspunse imediat, şi el fu nevoit să-i îndepărteze umerii de el, altfel ar fi făcut-o a lui acolo în faţa întregii brigăzi de pompieri din Londra şi a jumătate din Scotland Yard.

— Şi eu care credeam că fratele tău este cel sălbatic, gâfâi ea, zâmbindu-i ştrengăreşte.

— Este, insistă Ramsay, strângând-o în braţe. Incapabil să-i dea drumul de teamă că iar ar putea pleca. Eu nu sunt aşa... de obicei. Niciodată... Făcu un efort să-şi desfacă degetele de pe ea, doar ca să le petreacă prin păr. Eu nu mi-am pierdut niciodată controlul aşa, Cecelia. N-am simţit niciodată genul ăsta de teamă şi furie pe care le-am simţit când m-am întors la casă şi am constatat că fuseseşi luată. Chandler a avut dreptate, azi-noapte am devenit un măcelar şi aş face-o din nou pentru tine şi Phoebe. Aş arde tot oraşul ăsta dacă mi-ai cere-o.

— Nu va fi nevoie. Cecelia se întinse spre el, mângâindu-i pieptul cu o mână. Nu prea sună a Călăul Viciilor, îl tachină ea cu blândeţe.

El clătină din cap, cu nările fremătând, cu pumnii strânşi în lateral.

— Nu sunt el, insistă el. Vorbesc serios, nici măcar nu mai ştiu cine sunt, dar... îi luă mâinile în ale lui, blocându-le peste inima lui. Cea care bătea doar pentru ea. Nu-mi răspunzi, fetiţo?

Ea zâmbi la el.

— Să-ţi răspund? N-am auzit o întrebare.

Buzele lui se strânseră într-o linie subţire. Iar dădea greş.

— Vrei să fii doar a mea, Cecelia? Vrei să-ţi împărţi viaţa cu mine, cum crezi tu că se poate? Vrei să mă iubeşti? *Mă poţi* iubi după tot ce s-a petrecut?

— Normal că pot, scoţian prostuţ. Veni mai aproape, adulmecându-l. Deja te iubesc. Cred că de ceva vreme.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că sunt departe de a fi perfectă, murmură ea. Nu am vrut să mă urăşti pentru că-ţi ceream să mă accepţi în ciuda principiilor tale.

— Nu, zise el. Ar fi trebuit să te accept mereu.

O strânse din nou în braţe, cuprinzându-i umerii cu braţele şi îngropându-şi chipul în părul ei.

— Te iubesc, şopti ea lângă inima lui.

O trăsură cu blazonul lui sosi şi un bărbat sări pentru a le deschide portiera.

— Milord prim-judecător, zise vizitiul reţinut.

— Să mergem acasă, sugeră Ramsay.

— Unde-i asta?

El îi înghionti nasul cu al lui.

— Oriunde te afli tu.

*

Acasă se dovedi a fi o proprietate mare în West End numită Rutherleigh Point.

Cecelia nu putu să vadă întreaga casă de la fereastra trăsurii, dar frontoanele din piatră roşie şi zidurile înalte fermecătoare o încântară teribil.

Ramsay îi spusese că Phoebe şi Jean-Yves se aflau înăuntru, aşteptând-o. Aşa că-şi ridică fustele murdare şi alergă pe treptele de la intrare cât de repede putu.

Trânti uşa când o deschise şi o strigă pe fetiţă.

Phoebe apăru în capul marii scări, ţinându-se strâns de splendida balustradă albă de marmură.

— Cecelia! strigă ea, aproape împiedicându-se pe trepte în exuberanţa ei. La a treia treaptă înainte de ultima

zbură direct în braţele ei. Mi-a fost aşa frică pentru tine. Aşa frică, dar ştiam că n-o să pleci. Că te vei întoarce.

Gâtul i se blocă de la valurile de emoţie, şi Cecelia doar o îmbrăţişă, mângâindu-i buclele săltăreţe şi încercând să nu plângă.

— De ce eşti aşa murdară? întrebă fetiţa.

— A fost un incendiu, îi explică Cecelia. Şcoala domnişoarei Henrietta a ars complet.

Phoebe deveni serioasă.

— Toată lumea este bine?

— Da, se mutaseră toţi după explozie, îţi aminteşti?

— Oh. Fruntea ei micuţă se încreţi. S-ar putea muta aici, probabil, nu-i aşa? Sunt atâtea camere goale.

Cecelia se uită la Ramsay, care îşi pusese o haină peste pieptul gol. Trecu cu mâna peste faţa murdară şi rosti câteva cuvinte în gaelică ce nu trebuiau traduse.

— O să găsim noi o soluţie, spuse Cecelia fetiţei.

După o vreme, Phoebe se foi ca să o lase jos, şi Cecelia fu obligată să-i redea libertatea fetei.

— Cecelia, Lord Ramsay mi-a spus în tren că el este tatăl meu! Asta încercai să afli de la început? Ghicitoarea din caietul Henriettei?

— Da, spuse Cecelia. Da, draga mea, asta era. Nu-i aşa că a fost o ghicitoare fantastică? O descoperire minunată?

— Mereu mi-am dorit un *papa,* şopti Phoebe. Dar n-am crezut niciodată că o să fie aşa de mare, frumos şi *bogat.*

Întinse mâinile pentru a cuprinde marele hol de la intrare. Era cu mult mai mare decât cel al Henriettei. Mai mare chiar şi decât cel de la castelul Redmayne, proprietatea ducelui.

— Este ca într-o poveste, nu-i aşa? întrebă Phoebe.

Cecelia recunoscu faptul că aşa era.

Ramsay strigă să i se pregătească o baie şi apoi îi permise lui Phoebe să o ducă pe Cecelia într-un tur neoficial al casei. Trecură din cameră în cameră, unele din ele cu tapet franţuzesc şi altele zugrăvite cu vopsea scumpă.

Aproape toate goale.

Observă că transformase biblioteca într-un birou comod şi câteva dormitoare erau bine mobilate, dar mai încolo spaţiul era complet gol.

— Este o casă, zise Ramsay un pic timid. Simbolul unui statut, de fapt, dar nu mi-a trebuit niciodată prea mult o casă.

— Acum îţi trebuie, spuse Phoebe, luându-l de mână şi trăgându-l spre bucătărie.

— Acum îmi trebuie.

Ramsay se uită la Cecelia, întinzând mâna pentru a o trage spre el. În ochii lui se citea o emoţie puternică, dar dincolo de asta Cecelia nu mai descoperi urmele frigului arctic pe care îl observase înainte. Nu vedea decât albastru profund şi senin precum cerul de vară.

După ce mâncară şi o aranjară pe Phoebe, Ramsay o luă pe Cecelia în dormitorul lui şi încuie uşa. Ea observă că era o cameră simplă, masculină şi austeră. Ca bărbatul.

Bărbatul care devenea altcineva. Cineva care zâmbea. Cineva care venea spre ea cu toate intenţiile de a comite vicii şi ticăloşii cu ea.

Cecelia se lăsă prinsă. Sperând că el o va duce la cada din colţ.

— Mă bucur că ţi-ai depăşit neîncrederea în femei, îl tachină ea. Văzând că acum eşti depăşit numeric de ele.

— Doar cu una, observă el înainte de a se apleca pentru a săruta golul de la gâtul ei. Poate te pot convinge să mă laşi să fac un băiat cu tine.

Pântecul ei se cutremură într-un răspuns foarte rapid.

— Şi dacă-ţi fac altă fată? întrebă ea. Nu pot să aleg, nu-i aşa?

— Cresc fericit un cârd de fete, dacă tu eşti de acord să le aduci pe lume cu numele meu.

Buzele lui îi prinseră lobul urechii, ciugulindu-l uşor.

Corpul ei înflori, mulându-se pe el.

— Îi vei avea pe Redmayne, bănuiesc, şi pe Jean-Yves să te ajute să echilibrezi şansele, zise ea cu respiraţia tăiată. Dar apoi mai sunt Alexander şi Frank.

Scoase un sunet moale explorându-i linia maxilarului cu buzele lui pline.

— Va trebui să angajez personal acum că mi-am luat soţie şi copil, propuse el, apoi o sărută tandru pe vârful nasului. Aş putea să las asta în seama ta când vei fi doamna Cassius Gerard Ramsay.

— Cassius, testă ea numele lui, amintindu-şi ce reprezenta. Retrăgându-se, se uită la trăsăturile lui frumoase şi dragi. Încă simţi că eşti gol?

Braţele lui îi cuprinseră subit talia trăgând-o peste el pe pat, până când ea îl încălecă. Umplându-şi braţele cu greutatea ei.

— Nu mă mai simt, spuse el serios şi, în timp ce-i mângâia obrazul, ea simţi un tremurat în mâinile lui puternice. Niciodată.

Oftă fericită şi el o trase spre el pentru a-i poseda gura cu un sărut care îi lăsă pe amândoi fără aer şi cutremurându-se.

El o dezbrăcă repede, ridicându-se pentru a-şi da jos haina pe care o luase peste trunchiul gol.

Când o avu goală deasupra lui, îşi umplu palmele cu fesele ei şi o coborî peste mădularul lui, lăsând-o să se frece şi să se zvârcolească peste impresionantul penis precum o pisicuţă care cerşeşte atenţie.

Ea oftă când degetele lui se jucară şi o tachinară. Se arcui şi dansă peste el, sprijinindu-şi braţele peste părul de pe pieptul lui neclintit.

Era un zeu de aur. Un model care nu aparţinea deloc acestei lumi.

Dar era al ei.

Coborî cu palmele peste muşchii tari de pe abdomenul lui, numărându-i, până când găsi mica dâră care o conduse la pielea mătăsoasă şi catifelată ce acoperea erecţia ce pulsa pentru ea.

El scoase un geamăt gutural.

— Te iubesc.

Pierdută în vraja momentului, ea aproape că uită să răspundă, în timp ce senzaţia şi nevoia aproape că o lăsară

fără cuvinte.

Dar când îşi ridică corpul şi se lăsă încet în jos într-o alunecare de mătase şi foc, şopti cuvintele pe care şi le vor spune pentru tot restul vieţii lor:

— Te iubesc.

De data asta pasiunea lor nu mai fu o furtună. Nu mai conţinea fulgere sau urgenţă. Era o şoaptă pe care şi noaptea se oprea ca s-o audă. Era mai mult caldă, în loc de fierbinte, şi lentă, în loc de grăbită.

Era un moment în care se descopereau. Un moment al intenţiei, al încrederii şi al împlinirii complete. Atingerea lui Ramsay conţinea uimire, iar privirea lui era plină de promisiuni.

De data asta, când se arcuiră împreună în spasmul superb al extazului, Cecelia ştiu că, chiar dacă nu fusese prima lui iubită, fusese pentru prima dată când Cassius Gerard Ramsay făcuse dragoste.

Sfârşit